

Tinh Linh Trên Vai Dã Thú

Contents

Tinh Linh Trên Vai Dã Thú	2
1. Chương 1: Tiểu Tinh Linh	2
2. Chương 2: Mới Tối Khác Thường	5
3. Chương 3: Nhà Mới	7
4. Chương 4: Cổ Sự (chuyện Xưa)	10
5. Chương 5: Cuộc Sống Trong Rừng	13
6. Chương 6: Cuộc Sống Trong Rừng	15
7. Chương 7: Cuộc Sống Trong Rừng	18
8. Chương 8: Đe Dọa Và Lừa Gạt	21
9. Chương 9: Cuộc Sống Đi Theo Ngân Lang	23
10. Chương 10: Cuộc Dao Chơi Trong Rừng	26
11. Chương 11: Vị Khách Không Mời	29
12. Chương 12: Ma Thuật Của Tiểu Tinh Linh	34
13. Chương 13: Đuổi Theo Và Đào Thoát	35
14. Chương 14: Trò Đùa Dai	38
15. Chương 15: Sinh Bệnh	41
16. Chương 16: Tỉnh Lại	44
17. Chương 17: Bánh Bao Khóc Nhè	47
18. Chương 18: Quần Áo Mới	50
19. Chương 19: Lần Đầu Tiên Đến Bộ Lạc	53
20. Chương 20: Lão Thú Nhân	55
21. Chương 21: Cuộc Trò Chuyện	58
22. Chương 22: Đã Lớn	60
23. Chương 23: Quét Tước	63
24. Chương 24: Cùng Ăn CƠM	66
25. Chương 25: Việc Vật	69
26. Chương 26:	71
27. Chương 27: Khứu Giác Của Thú Nhân	74
28. Chương 28: Giận Dỗi	77
29. Chương 29: Phân Tích	80
30. Chương 30: Trên Đường	83
31. Chương 31: Á Thú Nhân	84
32. Chương 32: Bán Manh	87
33. Chương 33: Cuộc Hẹn Thất Bại Ở Vườn Cây	90
34. Chương 34: Khách Đến Nhà	92
35. Chương 35: Chuẩn Bị Cho Chuyến Dã Ngoại	95
36. Chương 36: Tổ Tình	98
37. Chương 37: Đồng Ý?!	101
38. Chương 38: Khỏa Chung Tộc Luyện Ái	104
39. Chương 39: Mỹ Vị	107
40. Chương 40: Ở Chung	110
41. Chương 41: Trò Chơi (thượng)	113

42. Chương 42: Trò Chơi (hạ)	116
43. Chương 43: Vô Đề	119
44. Chương 44: Ra Ngoài	123
45. Chương 45: Mang Thai	126
46. Chương 46: Sinh Mệnh	129
47. Chương 47: Quyết Định	133
48. Chương 48: Chơi Đùa	137
49. Chương 49: Chính Thức Gặp Mặt	144
50. Chương 50: Mầm Mống	147
51. Chương 51: Lễ Trưởng Thành	151
52. Chương 52: Trò Chuyện	153
53. Chương 53: Xuất Hành Và Hoài Nghi	156
54. Chương 54: Trước Khi Rời Đi	160
55. Chương 55: Trở Về (1)	163
56. Chương 56: Trở Về (2)	166
57. Chương 57: Người Phát Thư	170
58. Chương 58: Nhân Ngư	173
59. Chương 59: Bí Dược	176
60. Chương 60: Mang Thai	179
61. Chương 61: Tiểu Tinh Linh Mới	182
62. Chương 62: Kiểm Tra	186
63. Chương 63: Hoàn	189

Tinh Linh Trên Vai Dã Thú

Giới thiệu

Câu chuyện xưa về một tiểu tinh linh Estes khả ái cao 5cm và một đầu dã thú 3m, chỉ còn lại một số

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-linh-tren-vai-da-thu>

1. Chương 1: Tiểu Tinh Linh

Tại vương quốc đồng thoại tôi không thể thiếu chính là các tiểu tinh linh. Bọn họ tuy không có lực lượng cường đại nhưng lại gánh vác trách nhiệm vô cùng to lớn-duy trì 4 mùa thay đổi và tạo ra thực vật trên khắp vương quốc. Có thể nói không có các tiểu tinh linh khả ái này sẽ không có 1 vương quốc đồng thoại tràn đầy các loại cỏ cây hoa lá cảm thảo, bích thảo...như vậy.

Tiểu tinh linh thích cây cối, lại càng thích khiến cây nhỏ nảy mầm, mà họ coi đây như 1 thú tiêu khiển. Bọn họ tính tình rất ôn lượng, sáng sủa và nhiệt tình, còn có thể cùng cây cỏ hoa lá, người, chim, cá giao tiếp.

Sinh ra từ các đóa hoa, chiều cao của các tiểu tinh linh chỉ có 5cm, họ lại phi thường xinh đẹp, bao phủ quanh thân thể luôn có 1 tầng quang mang nhàn nhạt và khi họ vỗ cánh người có thể thấy những hạt phấn rơi xuống mang theo ánh huỳnh quang chớp loé, chớp loé trong không gian, hơn nữa còn có tiếng chuông thanh thúy dễ nghe vang lên.

Mà cánh của họ do chủng loại bất đồng nên cũng khác nhau, có loại trong suốt, cũng có loại ngũ thải tân phân, có loại là cánh bướm, cũng có loại là cánh chuồn chuồn.

Mà thân là 1 trong xuân hạ thu đông 4 mùa tinh linh, tinh linh xuân Estes có 1 đôi cánh bướm trong suốt mang theo hoa văn màu lam. Cánh bướm tuy không có tốc độ như cánh chuồn chuồn nhưng độ bền thì thực không tồi. Mà do cánh lớn nên trọng vật cũng có thể mang nhiều hơn 1 ít cho nên Estes vẫn luôn thích đôi cánh của mình. Cậu mỗi ngày đều dùng sương sớm tỉ mỉ chăm sóc nó, kể cả khi bay cũng rất nhỏ tâm, chưa bao giờ để cho đôi cánh mà cậu âu yếm chịu qua 1 tia thương tổn- 1 chuyện rất bình thường đối với tinh linh vì tựa như thạch sùng đứt đuôi, cánh của tinh linh cũng có thể mọc dài ra sau khi hỏng.

Trong số các tinh linh, Estes được công nhận là thiên tài. Năm nay mới 80 tuổi (tinh linh phải 100 tuổi mới coi là trưởng thành) mà năng lực hay học vấn của cậu đều có thể so sánh với tiểu tinh linh trưởng thành. Cho nên khi mà các tiểu tinh linh cùng tuổi còn đang được tiểu tinh linh trưởng thành dạy dỗ và hướng dẫn hoạt động, thì Estes cần lao mà khắc khổ đã đủ tư cách thực vật sứ.

Trước Estes thực vật sứ chỉ có các tiểu tinh linh trưởng thành tài năng mới đảm nhiệm nổi. Mỗi 1 tiểu tinh linh trưởng thành đều có tư cách trở thành thực vật sứ, họ sẽ dùng sức tưởng tượng phong phú tạo ra các loại thực vật thần kỳ. Chỉ cần người nghĩ được chứ không có loại thực vật nào họ làm không ra.

Các tiểu tinh linh tuổi nhỏ sẽ không hoàn toàn nắm chắc năng lực này trong tay khiến không thể tạo ra thực vật, nhưng là Estes làm được. Những cố gắng của cậu các tiểu tinh linh khác đều xem ở trong mắt. Dưới sự đồng ý của nữ vương của các tiểu tinh linh, cậu được phép tiến hành lễ trưởng thành sớm.

Vậy là cậu trở thành 1 tiểu tinh linh trưởng thành khi chưa đủ tuổi, điều này đối với các tiểu tinh linh khác là vô hạn vinh quang.

Mà sau khi thành niên, Estes cũng lựa chọn 1 công việc ưa thích mà cậu có năng lực làm được, tinh linh phát thư, giúp các tinh linh khác trên toàn vương quốc đồng thoại truyền các loại vật phẩm đồng thời thỏa mãn ước mơ bay khắp vương quốc của mình.

Bất quá bình thường tiểu tinh linh cần gửi thư rất ít nên đại đa số thời gian cậu vẫn là phục vụ các tiểu tinh linh đẳng cấp cao tỉ như nữ vương tinh linh là chính.

“Estes, người có nhà không?” ngoài cửa vang lên tiếng gõ, sau đó là thanh âm nữ tính trẻ tuổi cùng tiếng chuông nhẹ nhàng.

Đang lau rửa đôi cánh của mình, Estes ngẩng đầu lên nhìn về hướng cạnh cửa sổ. Chỉ thấy ngoài căn phòng hoa của mình có một nữ tinh linh tóc vàng mắt xanh đang đối chính mình vẩy tay.

“Hoa ốc (nhà = hoa) mở cửa” cất đi dụng cụ lau rửa, lên tiếng nói. Lại thấy hoa môn (cửa) mở ra, 1 tiểu nữ tinh linh bay vào “Có chuyện gì à Tây Lị Á “

“Nữ vương bệ hạ để ta tới thông tri người 1 tiếng để người qua chỗ ngài. Nữ vương có vật muốn người đưa” Tây Lị Á là thị nữ bên người của nữ vương, phụ trách cuộc sống hằng ngày của ngài.

“Hiện tại?” Estes khó xử chỉ cánh mình “chúng nó còn chưa xong ta tạm thời không bay được”

Tây Lị Á cười khê, làm tinh linh trưởng thành rất ít người không biết Estes rất trân trọng đôi cánh của mình “Ta nghĩ nữ vương sẽ không ngại chờ. Giờ ta sẽ về báo với ngài, người nhanh lên rồi mau lại đây”

“Hảo!”

Tiến bước Tây Lị Á, Estes quay lại tẩy trừ cánh của mình, sau nửa giờ chờ chúng làm hảo mới xuất phát bay về phía cung điện của tinh linh nữ vương.

Tinh linh nữ vương là sự tồn tại đặc biệt trong số các tiểu tinh linh. Có thể nói ngài là mẫu thân của tất cả tiểu tinh linh bởi vì đóa hoa sinh ra các tiểu tinh linh chỉ có ngài có năng lực tạo lên.

Cung điện của tinh linh nữ vương là một đoá hồng to lớn, có cửa sổ và cổng chính. Bông hoa làm nhà của tinh linh đều là do họ đặc biệt tạo ra nên nó có sinh mệnh đặc biệt có thể căn cứ theo mệnh lệnh của chủ nhân làm ra 1 số chuyện đơn giản. Đi vào cung điện, trừ bỏ thị vệ ngoài cổng thì cả cung điện to lớn cũng chỉ còn mỗi tinh linh nữ vương.

Tinh linh nữ vương là tiểu tinh linh xinh đẹp nhất, là sự tồn tại tối bất khả tư nghị. Hào quang của ngài chiếu rọi khắp vương quốc đem đến sự yên bình cho nơi đây.

Estes đặt bàn tay phải lên trái tim mình hơi khom người đối nữ vương biểu đạt cung kính “Estes vẫn an bệ hạ”

“Estes, người đã đến. Ta có vài thứ muốn người đưa cho bốn vị trưởng lão ” tinh linh nữ vương xinh đẹp lấy ra 1 chiếc túi nhỏ đưa cho cậu.

Estes cẩn thận tiếp nhận cái túi, đặt tốt vào chiếc túi đeo chéo bên hông. Không dấu được tò mò cậu hỏi “Ta có thể biết chiếc túi này chứa cái gì không?”

” Đương nhiên, hảo hã tử ! Trong chiếc túi này chứa các đoá hoa đặc biệt. Sớm thôi chúng ta sẽ có thêm đồng bạn ” tinh linh nữ vương ôn hoà cười nói.

Estes nhân tình sáng lên “Tốt quá! Ta còn chưa nhìn thấy tiểu tinh linh bảo bảo được sinh ra như thế nào đâu! Bệ hạ, lần này ta có thể xem không?” Estes tuy biết quá trình sinh ra tiểu tinh linh nhưng vẫn chưa từng được tận mắt xem qua, như thế nào có thể không tò mò? Phải biết rằng sinh mệnh tiểu tinh linh rất dài, tinh linh nữ vương đã muốn hơn 2000 tuổi, ai biết ngài còn có thể sống bao lâu. Nên việc sinh ra tiểu tinh linh bị hạn định 20 năm 1 lần mà mỗi lần cũng không nhiều. Mà 1 nguyên nhân khác nữa là việc tạo ra các đoá hoa đặc biệt tiêu tốn rất nhiều năng lượng của tinh linh nữ vương cho dù hoa điệu của ngài chứa nhiều năng lượng thì việc tạo ra các đoá hoa cũng không nhiều lắm.

Tinh linh nữ vương gật đầu “Đương nhiên nhưng phải chờ người đưa hoàn chúng nó đã”

Làm cho những đoá hoa này sinh trưởng cũng cần rất nhiều năng lượng mà việc này đối với người khác cũng là vô cùng khó khăn, vất vả. Nên phụ trách chăm sóc sinh trưởng của những đoá hoa này luôn là các vị trưởng lão 4 mùa. Mà những tinh linh được sinh ra cũng sẽ theo mùa của từng vị trưởng lão, giống như Estes là tiểu tinh linh mùa xuân do trưởng lão mùa xuân Địch Đức Lệ Đặc tạo ra.

“Ta rất nhanh sẽ đưa xong. Vậy nữ vương bệ hạ, ta trước xin cáo từ”

Estes khóa chắc lại túi, vỗ cánh bay đi chỉ để lại những tiếng chuông ngân nga dễ nghe.

Cậu cũng không trực tiếp đến gặp các trưởng lão mà qua nhà thu thập một số đồ đạc.

Cung điện của tinh linh nữ vương nằm ở khu trung tâm mà bốn vị trưởng lão lại nằm ở trong các khu rừng rậm ở bốn phía phụ trách thực vật tứ phương. Đồng thoại vương quốc rất lớn, nếu Estes muốn hoàn thành nhiệm vụ giao đồ cho các vị trưởng lão thì cũng tốn một phen công sức, cậu không thể không chuẩn bị vài thứ đồ phụ trợ.

Làm người phát thư, Estes có rất nhiều loại túi lợi hại, bề ngoài nho nhỏ mà bên trong có thể chứa rất nhiều đồ, hơn nữa lưng của người đeo cũng sẽ không có cảm giác vật nặng bên trong. Những chiếc túi không gian này đều là của tinh linh nữ vương vì cậu mà đặc biệt chuẩn bị. Bởi vì có những chiếc túi này mà Estes mặc kệ là thứ gì cũng có thể mang theo.

Cơ hồ tất cả những gì có trong nhà đều mang theo hết chỉ còn kém không mang theo luôn phòng ở mà thôi. Đến lúc này cậu mới chuẩn bị vỗ cánh bay về phía cung điện của trưởng lão mùa xuân Địch Đức Lệ Đặc. “Đinh linh linh” tiếng chuông vang lên cùng những hạt phấn rơi trong không khí, bóng dáng cậu đã không thấy đâu.

(Ta có cảm tưởng như em chuẩn bị hành lí sang nhà chồng á(-____-))

Tác giả: Khai hồ mới, đã lâu không viết tác phẩm mới, cố lên cố lên(^o) (/o^)/

2. Chương 2: Mới Tới Khác Thường

“Tê...đau...” Estes ôm ót đứng lên. Hiện tại trước mắt cậu đều là màu đen cái gì cũng không thấy rõ, nhưng trên tay có mấy chỗ bầm không cần xem cũng biết đang sưng rất to.

Muốn nói vì cái gì lại bị thương thì chỉ có thể nói tai bay vạ gió, vốn cậu đang bay hảo hảo trên trời, không nghĩ tới nửa đường lại gặp một tinh linh bảo bảo đang cười Ma tước bỗng quay đầu hướng về phía cậu lao thẳng đến. Lực đạo to lớn trực tiếp đem cậu từ trên cao rơi xuống. Mà Estes rơi xuống chỉ thấy toàn thân 1 trận đau nhức truyền tới rồi hoàn toàn lâm vào bất tỉnh.

Cũng không biết cậu đã hôn mê bao lâu. Cái gáy đau nhức, hai mắt cũng dần nhìn thấy mọi vật. Cậu thấy mình đang ở trong 1 khu rừng rậm u ám, ánh trăng xuyên qua cành lá rơi xuống từng mảng trên mặt đất làm bốn phía càng thêm thâm trầm ảm đạm.

Estes thế nhưng không bị khung cảnh này dọa sợ, dẫu sao cậu cũng là tiểu tinh linh nên đối với thực vật chỉ càng thêm thân thiết. Điều cậu quan tâm bây giờ là mình đang ở đâu. Là 1 tinh linh phát thư, khắp đồng thoi vương quốc chưa có nơi nào mà cậu chưa đi qua mà cậu cũng chưa từng nghe nói ở vương quốc có nơi như thế này. Thực vật bốn phía sinh trưởng cao lớn quá mức chưa nói, ngoại hình đều không phải loại tiểu tinh linh bọn cậu sẽ thích. Bọn cậu thích tạo ra các loại thực vật xinh đẹp khéo léo. Khắp vương quốc, cây cối có thể cao hơn 10 thước có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà nơi này tùy tiện 1 gốc cây cũng vượt xa độ cao đó.

Quay đầu nhìn đôi cánh mình luôn bảo dưỡng vô cùng xinh đẹp giờ đã xuất hiện không ít vết xước, mấy chỗ thậm chí còn bị rách hẳn, xem ra cậu không thể bay tiếp được.

Hoàn hảo túi vẫn còn tại bên người, cúi đầu nhìn khoá vẫn đang đóng hỏ, cậu nhẹ nhàng thở ra, đi đến bên cạnh cây “Cỏ nhỏ” so với cậu còn cao hơn mấy lần. Estes ngồi xuống, dựa vào nhánh cỏ bắt đầu tìm kiếm trong túi nhỏ. Không bao lâu sau, cậu từ trong túi lấy ra 1 trái cây nhỏ màu lam bỏ vào miệng.

Sau lưng có chút ngứa, Estes cố gắng quay đầu nhìn xem. Đây là lần đầu tiên cậu đổi cánh, Estes muốn quay đầu nhìn xem 1 chút bộ dạng nó sẽ như thế nào. Đáng tiếc cổ cậu vẫn là không thể xoay 180 độ được nên cũng chỉ miễn cưỡng thấy cánh mà không thấy sau lưng. Vì thế Estes lại lấy từ túi ra 1 chiếc gương, chỉnh góc độ phía sau lưng, cuối cùng cũng nhìn được 1 chút.

Chỉ thấy gốc cánh chỗ tiếp giáp với cơ thể đang từng chút bóc ra, cũng không đau chỉ là có chút ngứa. Estes cũng không dám dùng tay xả xuống nên chỉ có thể kiên nhẫn đợi.

Đôi cánh bướm thật to cuối cùng cũng bóc hết toàn bộ, vỏ cánh bị tàn phá nhưng vẫn xinh đẹp như cũ khi rơi xuống đất liền nhanh chóng hóa thành quang điểm, tiêu thất không còn dấu vết. Có chút tiếc nuối nhìn phía trước đã không còn gì, rồi Estes lại chú mục phía sau lưng mình. Phía sau nơi vốn là đôi cánh dài giờ chỉ còn nộn thịt đỏ tươi không có làn da. Những điểm sáng tụ hội ở nộn thịt ấy, rồi lại biến dài ra, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dần hình thành lên 4 phiến cánh màu lam xinh đẹp.

Estes vừa lòng vuốt đôi cánh lớn của mình. Nó thật yếu ớt, không đủ hữu lực để gánh vác việc phi hành. Nó cần 1 thời gian để thích ứng mà lần này lại vừa đúng 2 ngày. Lưu luyện không rời buông ra đôi cánh. Estes đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phiến rừng rậm u tối này, giờ cậu cũng không biết mình đang ở đâu nữa.

Tùy tiện chọn 1 phương hướng, cậu cứ đi theo cách bình thường. Nhưng là cậu quá nhỏ sợ rằng có chạy cũng không tới được trăm mét, so với bay chậm hơn không biết bao nhiêu lần, hơn nữa còn làm cậu mệt đến thở hồng hộc. Biết rằng cứ liều mạng như thế cũng không được, thôi cứ gọi xe cho nhanh.

Từ trong túi lấy ra 1 cái kèn bằng hoa loa kèn. Estes dùng sức thổi vài cái. Theo tiếng kèn 1 con chuồn chuồn bay đến, dừng trước mặt cậu.

Estes buông ra nhánh cỏ đang nắm trong tay, thời điểm chuồn chuồn dừng lại trước mặt cậu sinh ra 1 luồng gió mạnh thiếu chút thổi bay cậu đi. Khi Estes nhìn đến con chuồn chuồn trước mặt, cậu liền hết chỗ nói, thảo nào mình lại thiếu chút nữa bị người ta thổi bay mất, con chuồn chuồn này so với những con cậu hay cười to hơn gấp mấy lần. Chuồn chuồn bình thường mà cậu nói thường chỉ cỡ được 1 tiểu tinh linh [ở Đồng thoi vương quốc động vật đều to] mà con này có cỡ 5,6 tiểu tinh linh cũng không sao. Vóc dáng to lớn như vậy phỏng chừng xe thuê còn muốn nhỏ hơn.

Estes lấy từ trong túi ra mấy quả màu đỏ thẫm to hơn cả đầu cậu. Loại trái cây này gọi là trùng trùng quả, thứ mà côn trùng khắp đồng thoại vương quốc thích nhất chỉ có tiểu tinh linh có năng lực tạo ra. Vì vậy các tiểu tinh linh thường dùng loại quả này trao đổi với côn trùng để nhờ chúng chở họ đi.

Con chuồn chuồn trước mặt cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua quả trùng trùng. Nhưng điều này không đáng ngại, nó thích thứ này. Nhìn sinh vật lạ đang ôm quả trùng trùng đi tới trước mặt mình thì chuồn chuồn với trí tuệ thấp cũng chỉ biết sinh vật này vô hại và có thể thân cận được. Chuồn chuồn há miệng ăn quả rồi sau đó nhìn con “côn trùng” chưa từng gặp mặt kia. Estes gian nan leo lên lưng chuồn chuồn. Trời cao ban ơn cho các tiểu tinh linh có khả năng câu thông với các loài khác khiến chuồn chuồn hiểu được ý tứ của cậu mà từ từ bay lên.

Estes ngồi trên cánh của chuồn chuồn, 1 bên chú ý không cho chính mình rơi xuống 1 bên quan sát chung quanh. Đáng tiếc 4 phía tối đen như mực, cái gì cũng nhìn không rõ cậu đành phải từ bỏ.

Bay càng lâu, Estes càng cảm thấy mình không còn ở vương quốc đồng thoại nữa, vì cậu chưa từng biết vương quốc đồng thoại có cánh rừng lớn như vậy. Tại đồng thoại vương quốc chỉ có 5 cánh rừng rậm: Nằm ở 4 hướng đông tây nam bắc là 4 cánh rừng xuân hạ thu đông là nơi ở của các tiểu tinh linh với mùa tương ứng mà cánh rừng trung tâm là nơi tinh linh nữ vương và các tiểu bảo bảo ở tại Nhã Duy Thụy Tị mặc kệ có là nơi nào thì Estes cũng đều đã đi qua nhưng không đâu giống như nơi này. Tối đen 1 mảng không nói, nhưng lấy tốc độ của chuồn chuồn 4 bề 1 giây bay giữa ban ngày mà cậu không thể nhìn thấy bất cứ tiểu tinh linh hay nhà ở nào đã xác thực rõ vấn đề.

Khi đến gần 1 hồ nước, Estes đành thỉnh chuồn chuồn thả mình xuống. Dù sao khi không xác định được phương hướng thì không chạy loạn vẫn tốt hơn. Sau khi chia tay với bạn chuồn chuồn, Estes chui qua bụi cỏ đi đến bên hồ. Đứng ở 1 khoảng đất không có cây cối, cậu ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên bầu trời. Khác với Ngân Nguyệt xinh đẹp của vương quốc, ánh trăng nơi đây trong mờ nhạt mang theo 1 tia hồng yêu dị, vừa thần bí lại vừa quỷ dị. Mà quan trọng hơn cả là nó như 1 cái bàn tròn, đêm nay là đêm trăng tròn!

Vội vàng đem những đóa hoa mà nữ vương muốn hẳn gửi đi lấy ra. Những mầm non nguyên bản phiếm ánh huỳnh quang lục sắc giờ đã mất đi tầng hào quang, lẳng lặng nằm trong túi nhỏ.

“Như thế nào lại...?” Estes suy sụp vai, cậu nhớ rõ ràng từ lúc li khai đến hôm rằm tiếp theo còn tận hơn nửa tháng nữa như thế nào giờ lại nhìn thấy trăng tròn? Thế này thì thật không xong! Những đóa hoa tinh linh này chỉ có ở lúc trăng tròn mới có thể nở hoa, kết quả dự định tiểu tinh linh bảo bảo, nếu lỡ mất lần trăng tròn đầu tiên thì chúng vẫn ra hoa kết trái nhưng không thể sinh ra tiểu tinh linh bảo bảo được nữa. Mưu sát toàn bộ tiểu tinh linh bảo bảo đời kế, mắt Estes có chút đỏ lên. Là lỗi của cậu mà chuyện này mới phát sinh.

Sắp xếp lại túi, Estes lấy ra 1 mầm cây nhỏ trồng xuống đất. Mầm cây vừa chôn xuống đất thì trong khoảnh khắc đã nảy mầm thành 1 cây trưởng thành bộ dạng giống như sò cù, nụ hoa là 1 mặt kính tròn, lá cây có những nốt tròn kì lạ.

Estes trên lá cây nhẹ ấn những nút tròn, cậu định thông qua tinh linh hoa liên lạc-chỉ sử dụng được ở nơi có ánh sáng- gọi cho các tiểu tinh linh khác. Loại cây này là do các tiểu tinh linh tạo ra để sử dụng như điện thoại di động, bất quá nó chỉ có công năng nghe và nói mà thôi.

Mặt kính ở nhụy hoa trung tâm chớp động vài cái giống như tín hiệu hoạt động, kéo dài trong chớp lát rồi cuối cùng thông thả trở về bình thường. Trên mặt kính không hiện lên bất kì hình ảnh tinh linh nào. Nhìn mặt kính trống rỗng, Estes giật mình “Nơi này rốt cuộc là địa phương nào vậy?” Chưa chết tâm cậu lại tiếp tục thử thêm vài dây số nữa.

Tinh linh hoa liên lạc có phạm vi hoạt động bao phủ toàn bộ vương quốc. Chỉ cần biết mã liên lạc của đối phương thì luôn có thể cùng đối phương liên hệ mà không cần lo đến vấn đề mất tín hiệu vì tín hiệu của tinh linh hoa liên lạc là dựa vào thực vật truyền tin mà Đồng Thoại vương quốc thì không đâu không có. Mà hiện tại ngay giữa rừng rậm đầy cây cối cậu lại không liên hệ được nổi với bất kì tiểu tinh linh nào khác, điều này nói rõ rằng cậu đang ở vùng đất không có tiểu tinh linh sinh sống.

Nhưng tiểu tinh linh là người thủ hộ của thực vật nên đã có cây cối thì không thể không có tiểu tinh linh. Lại nhìn đến nơi này cây cối quá cao lớn mà động vật cũng rất khổng lồ, lại thêm ánh trăng kì dị Estes

không thể không thừa nhận cậu đã không còn ở vương quốc Đồng Thoại nữa và có khả năng là cậu cũng sẽ không tìm được đường về.

Lão sư (thầy giáo) của Estes từng nói với cậu ở bên ngoài vương quốc Đồng Thoại có vô số thế giới khác. Những thế giới này cùng Đồng Thoại vương quốc hoàn toàn bất đồng lại tràn đầy nguy hiểm. Tiểu tinh linh không cẩn thận rơi vào khe không gian dẫn tới những thế giới này có thể sẽ gặp nhân loại- những sinh vật trí tuệ. Nếu vận khí tốt thì có thể trở về còn vận khí kém thì sẽ trở về với tự nhiên (chết ý mà) Mà những tiểu tinh linh may mắn có thể bình an trở về sau khi đi qua những khe hở này cũng đều công nhận tính chân thật của chuyện đó cho nên trong mắt mọi tiểu tinh linh thì ngoại trừ vương quốc Đồng Thoại mọi thế giới khác đều vô cùng nguy hiểm

Hiện tại xem ra cậu đã rơi vào một khe hở không gian như vậy, thế giới cậu đang ở phải chăng đúng là tràn đầy nguy hiểm như vậy? Ý tưởng vừa hiện lên trong đầu, Estes nhìn không được đánh một cái rùng mình

Tác giả cho biết: Đoạn văn này được lấy cảm hứng từ các nhân vật tinh linh trong hoạt hình, búp bê Barbie, Doremon ~ tiểu tử này hảo dễ thương a~

3. Chương 3: Nhà Mới

Cố gắng gạt đi ý tưởng khủng bố trong đầu, Estes bắt buộc chính mình bình tĩnh lại. Nữ vương sau khi phát hiện cậu mất tích sẽ nghĩ cách tìm cậu, hiện tại điều cậu nên làm là tự bảo vệ bản thân và kiên nhẫn chờ sự cứu viện từ vương quốc.

Sau một hồi tự cổ vũ chính mình, Estes cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Một cơn gió đêm lạnh lẽo thổi qua mặt hồ làm cậu đánh cái rùng mình. Hiện tại đã tối muộn, mọi vấn đề cứ để mai tính tiếp vậy. Luôn là kẻ ngủ sớm dậy sớm cậu đánh 1 cái ngáp dài, đi đến gốc cây phụ cận. Leo dọc theo thân cây lên đỉnh ngọn, chui vào trong nụ hoa, tránh những phần cứng, cậu nằm trên cánh hoa mềm mại. Từ túi nhỏ lấy ra 1 cái chăn đắp lên người, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi những tia nắng của mặt trời buổi sớm chiếu lên nụ hoa, Estes cũng dần tỉnh lại. Thu hảo chắn, rời khỏi nụ hoa, cậu vuốt ve nhẹ nhàng cánh hoa bên dưới cảm tạ nó cho cậu ngủ nhờ 1 đêm. Cánh hoa trắng muốt không gió mà tự lay động tựa như đáp lại lời cảm tạ của cậu.

Dùng những giọt sương sớm dính trên cánh hoa để rửa mặt và súc miệng. Estes có chút kích động xác định đôi cánh mới sau lưng đã có khả năng bay hảo liền vỗ cánh bay khỏi nụ hoa. Ánh huỳnh quang chớp loé trong không gian, tiếng chuông thanh thúy lại theo gió vang xa.

Cậu cứ tiếp tục bay lên thẳng đến độ cao không thể tiếp tục được nữa mới dừng lại quan sát cả khu rừng.

Mọi người có thể thấy năng lực bay lượn của tinh linh mặc dù là cánh côn trùng thì vẫn so được với khả năng của điều hâu nên Estes thực dễ dàng nhìn được đại khái bộ dạng của cả khu rừng.

Khu rừng này thật sự rộng lớn, cậu đã bay cao hết cỡ rồi mà vẫn không thể nhìn được toàn cảnh của nó. Xa trong tầm mắt đều là 1 màu xanh lục, điều này làm Estes phi thường hạnh phúc. Không có gì khiến tinh linh cảm thấy an toàn hơn so với thực vật.

Ngoài ra trong rừng động vật kỳ lạ cũng không thiếu. Trong màu xanh lục của khu rừng Estes có thể dễ dàng nhìn thấy nhiều loại so với Đồng Thoại vương quốc thì hoàn toàn bất đồng. Bọn chúng không chỉ có kích thước to lớn mà bộ dạng còn rất kì lạ. Không ít động vật có đến vài cái đuôi, thậm chí còn có 2 đầu. Mà những loài chim có 2 đôi cánh cũng rất nhiều, thậm chí một số có tới 3 đôi cánh.

Thật sự là 1 nơi kì lạ, Estes cảm thấy vô cùng hứng thú nhưng cậu cũng không tùy tiện tiếp cận chúng mà lựa chọn hạ xuống bên cạnh hồ nước lúc trước. Vừa rồi bay ở trên cao nhìn xuống cậu đã phát hiện trong hồ có không ít những con bò sát dùng mảnh ngọc trang thành khối gỗ nổi, mặc dù chúng sẽ không làm gì cậu nhưng vẫn cẩn thận tốt hơn.

Dọc theo hồ nước ven bờ bay 1 vòng, Estes tìm kiếm nơi cậu có thể gieo trồng hoa ốc (ốc=nhà) cuối cùng khi đi đến con suối nhỏ dẫn nước vào hồ thì cậu dừng lại.

Nước ở chỗ này không sâu lắm so với những nơi khác, dòng chảy thông thả, hai bên là đại thụ tươi tốt mà bao phủ phía dưới có khá nhiều loại cây ưa nước thuận lợi cho việc che đậy. Đứng do dự hồi lâu, Estes cuối cùng lựa chọn 1 gốc cây với thân rễ trắng kiện, sinh mệnh dồi dào, tươi tốt. Nó nằm đúng ở khe hở tạo thành từ 2 cây lớn (ngẫu nhiên là nơi có rất nhiều ánh nắng mặt trời mà đó cũng là lý do lớn nhất cậu lựa chọn nó) một nửa sinh trưởng trong nước, một nửa là ở bên trên mặt nước. Estes hạ xuống 1 cái lá rộng 3 thước lộ ra trên mặt nước của cái cây, vừa nghĩ tới bộ dạng của hoa ốc vừa chà xát 2 bàn tay.

Kim sa (bột phấn vàng) lấp lánh liên tục ra khỏi lòng bàn tay cậu nhập vào thân cây biến mất không dấu vết. Rồi tại chỗ đó 1 loại thực vật không biết tên bắt đầu vặn vẹo trôi lên, lại dưới ánh mắt chăm chú của Estes mà dần trở thành bộ dạng cậu muốn.

Những lá cây hình trái tim mọc như cầu thang xoáy ốc hướng lên trên. Liên tiếp đến đỉnh là 1 phiến lá cực đại, bên trên có 1 nụ hoa lớn có cửa sổ và cửa chính màu vàng, đó chính là hoa ốc của cậu. Hải lòng nhìn nụ hoa, Estes ngừng chà sát bàn tay tiến vào ngôi nhà mới của mình.

Không gian trong hoa ốc rất lớn, giờ có 10 tiểu tinh linh ở trong này cũng không thành vấn đề. Bên trong trống rỗng, những thứ đồ đạc nội thất như giường vẫn cần Estes chuẩn bị riêng.

Từ trong túi nhỏ lấy ra vài hạt mầm sau đó Estes khiến chúng phát triển thành bộ dạng mình cần. Nụ hoa thành chiếc giường nhỏ êm ái, cỏ thành những chiếc tủ, nấm đỏ chấm trắng thành 1 bộ bàn ghế, hoa ly thành cốc và vô số các đồ nội thất từ thiên nhiên khác

Sắp xếp xong, Estes nhìn 4 phía xung quanh để xác định không quên thứ gì. Vừa lòng gật đầu, cậu bay ra khỏi hoa ốc đi tìm thức ăn cho ngày hôm nay thuận tiện cùng “hàng xóm” gần đó thiết lập quan hệ thật tốt.

Nhà đầu tiên cậu bái phỏng là 1 nhà cự điều ở trên đỉnh 1 ngọn cây to. Khi cậu đến chim bố đang đi kiếm ăn chỉ có chim mẹ ở nhà ấp trứng.

Estes không biết chim mẹ tên là gì nhưng lại thập phần thích bộ dạng của nó. Cậu đã thấy qua rất nhiều con chim bình thường khác nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy đôi cánh và đầu như của con điều này. Mặc dù đầu của chim mẹ so với cậu lớn hơn rất nhiều nhưng điều này không chút ảnh hưởng đến hảo cảm của cậu dành cho nó. Màu xanh lam chạy dọc từ cái mỏ đen thanh mảnh đi xuống, ở 2 bên dần biến thành màu trắng. Đôi cánh là màu xanh lam đậm và phần lông bụng trắng nõn, mềm mượt phủ kín từ cổ đến tận đuôi. Linh vũ (đuôi) kéo dài thướt tha phía sau với 2 màu lam và lục xen kẽ đẹp đến bất khả tư nghị. Chỉ liếc mắt 1 cái Estes đã vô cùng yêu thích “vị hàng xóm” mới này của mình.

Bất quá đối phương lại 1 chút cũng không hoan nghênh cậu. Những chim mẹ đang ấp trứng tính tình luôn dễ tức giận lại thấy 1 tiểu tử chui vào tổ nó. Nếu không phải trên người tiểu tử kia có mùi thơm khiến nó rất thích thì nó đã ăn cậu ngay lập tức (trong mắt chim mẹ bộ dạng của tinh linh và con bướm là không sai biệt lắm, đều là đồ ăn cả)

Chim mẹ kêu to vài tiếng cảnh báo vị khách không mời rằng hẳn không được hoan nghênh. Estes liền bay ra 1 khoảng cách nhất định, từ túi nhỏ của mình lấy ra 1 bông hoa. Bông hoa toả ra 1 làn hương khí thần nhiên phiêu đảng trong tổ khiến cho chim mẹ đang tức giận lập tức bình tĩnh lại. Ném lại bông hoa vào trong tổ chim cậu xoay người li khai. Giờ không thể tiếp cận chim mẹ được nếu không sẽ dễ xảy ra tai nạn không may.

Cũng không biết có quan hệ gì đến chúng nó không mà trừ bỏ gia đình cự điều kia Ester không muốn gặp bất kì vị hàng xóm nào nữa. Cậu vui vẻ bay vào rừng tìm thức ăn.

Thân là tinh linh lại ở vương quốc như 1 cánh rừng rậm khổng lồ, cậu như thế nào cũng không thể chết đói được. Rất nhanh cậu liền tìm được 1 bụi cây có quả như quả mơ (hay mận gì đấy, QT vs google dịch khác nhau!)

Những trái cây trên bụi cây này kích thước chỉ khoảng 2cm đường kính vừa vặn để cậu ôm vào ngực. Estes còn thông minh bổ thêm vài quả vào túi nhỏ rồi cậu lại vui vẻ dạo chơi trong rừng.

Rừng rậm ban ngày so với ban đêm càng đẹp hơn, đại thụ cao ngất cũng ngăn không được mặt trời đỏ rực ở trên đỉnh. Ánh mặt trời xuyên qua những tán cây kẽ lá, rải rác tựa như những ngôi sao nhỏ. Rừng rậm tuy đẹp nhưng khắp nơi lại tràn đầy nguy hiểm. Estes đi dạo trong rừng thấy dã thú thì đều tránh xa. Ai biết chúng có thân thiện hay không? Cứ cẩn thận chút tốt hơn.

Sau khi đã bay được 1 đoạn khá xa so với cái hồ cậu đang ở tạm, Estes thấy rằng hôm nay đi dạo vậy là đủ rồi vì vậy liền chuyển hướng tính đi về.

Vừa xoay người thì rừng cây phía sau lưng bỗng chấn động khiến cậu đình chỉ mọi động tác. Estes nhìn chăm chú vào phía trước, tiếng gầm rống của dã thú từ xa truyền tới. Khi Estes còn chưa kịp hiểu việc gì đang xảy ra thì 2 cự thú đã từ trong rừng nhảy ra, truy đánh nhau mà sượt qua người cậu. Kinh phong tạo bởi động tác của 2 con cự thú thổi bay cậu lên đập vào 1 thân cây cổ thụ rồi rơi xuống, lăn vào bụi cỏ dưới tàng cây.

“Đau đau đau đau” Estes ôm đầu kêu đau. Cậu gần đây như thế nào lại luôn đụng đầu a? Hôm qua là đằng sau, hôm nay lại là đằng trước. Cứ tiếp tục thế này không biết cậu có biến ngốc luôn không đây!

Hai mắt đầy sao cậu từ từ đứng lên. Một bên xoa cục u trên đầu một bên quay lại kiểm tra. Cánh không thể bị hỏng lần nữa chứ! Rất may lần này ngoại trừ đau đầu ra thì cánh không có vấn đề gì cả.

Chờ đầu không còn choáng nữa Estes loạng choạng bay ra khỏi bụi cỏ. Nhìn vào hướng mà cậu không biết là chỗ 2 con cự thú vừa biến mất, vỗ cánh tính bay qua.

[Nếu ta là người ta sẽ không lựa chọn đi góp vui với bọn chúng đâu] 1 âm thanh già nua khàn khàn vang lên trong đầu cậu.

“Là ai đang nói chuyện với tôi vậy?” Estes ngạc nhiên nhìn xung quanh nhưng không thể tìm được người nói chuyện với cậu.

Mà chủ nhân của thanh âm kia cũng thực ngạc nhiên [di? Người có thể nghe thấy âm thanh của ta? Hey! Mọi người nhìn này! Tiểu tử mới tới này có thể nghe hiểu ngôn ngữ của chúng ta!!!]

[Ai? Ai có thể nghe hiểu ngôn ngữ của chúng ta]

[Thật không? Thật không?]

[Không có khả năng! Á Nhĩ Phát Liệt Đức, người lại nói giỡn cái gì vậy]

[##&%* #.....]

Một chuỗi âm thanh bất ngờ xuất hiện trong đầu khiến Estes cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung. Cậu lắc đầu quầy quậy, ôm đầu la lên: “Các người đừng nói nữa!”

Tiếng hô vừa vang lên trong đầu liền 1 mảng yên lặng, lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cậu chưa kịp thở phào xong thì những âm thanh so với đám vịt chết còn khó chịu hơn lại 1 lần nữa bạo tạc trong đầu cậu.

[Thật sự có thể nghe hiểu được a!]

[Ta đã nói mà]

[Trời ơi! Trời ơi! Cậu ta là chủng tộc gì vậy? Cũng là cổ thụ sao?]

[Sao có thể! Người từng thấy cây cổ thụ nào nhỏ như vậy chưa?]

[##&%* #.....]

“Ô ô ...Các người có thể làm ơn đừng nói nữa được không?!” Estes cơ hồ sắp khóc. Tiểu tinh linh từ xưa đến nay luôn thích yên tĩnh, loại trường hợp này cậu chịu không nổi a! Cậu cố gắng lắc mạnh đầu để xua đi những âm thanh nhưng có vẻ không thành công. Lúc này cậu thật sự hận rằng Chúa đã ban cho tinh linh khả năng câu thông cùng vạn vật.

Chủ nhân của những tiếng ồn kia cuối cùng cũng nghe thấy lời khẩn cầu của cậu mà nói giúp ”Được rồi, được rồi, mọi người hãy yên tĩnh lại nào. Không thấy tiểu tử kia đang khó chịu sao? Im lặng hết cho ta!”

Tiếng nói vừa dứt tất cả các âm thanh đều ngoan ngoãn biến mất, có thể thấy vị được xưng là Á Nhĩ Phát Liệt Đức rất có uy vọng.

4. Chương 4: Cổ Sự (chuyện Xưa)

Estes nghỉ ngơi một lát mới buông 2 tay đang ôm đầu ra như vậy mới có thể bắt đầu tìm hiểu những người bạn kì lạ vừa đột nhiên xuất hiện này. Giọng nói có chút bồn chồn “Các người là ai?”

[Chúng ta là cổ thụ, chủng tộc lâu đời nhất trong khu rừng Vĩnh Cửu này. Riêng ta người có thể gọi ta là Á Nhĩ Phát Liệt Đức]

“Nhĩ hảo, Á Nhĩ Phát Liệt Đức, các ngài đang ở đâu vậy? Sao ta lại không thấy các ngài?” Estes nhìn chung quanh nơi này ngoại trừ cây cối và thực vật không còn gì khác nữa.

[Xung quanh tiểu tử phía sau người ý. Người có thể thấy chúng ta]

Tiểu tử? Estes quay đầu nhìn cái cây đại thụ cậu vừa đụng đầu vào lúc này, đường kính đã ước chừng khoảng 5m thế mà vẫn là tiểu tử sao?

Nghi ngại nhìn những cây xung quanh, Estes cuối cùng đã hiểu vì sao cây đại thụ kia lại bị gọi là tiểu tử. Ở trước mặt cậu là 1 cây đại thụ so với cây kia còn khổng lồ hơn. Nếu cây kia chỉ 1 tiểu tử thì cây này với đường kính lớn hơn nhiều lần.

Đó là 1 cây đại thụ, vỏ màu nâu đỏ bao bọc thân cây thẳng tắp chọc trời không chút gấp khúc, cành lá đều tập trung ở trên tán cây, lá cây tạo thành hình nón màu xanh lục đậm.

“Oa, Á Nhĩ Phát Liệt Đức đây là ngài sao? Hảo đại!”

[đúng vậy, ta hiện tại đã cao đến 253 m rồi thân cây khoảng 58 m, trong bộ tộc cổ thụ những kẻ có thể cao như ta không nhiều đâu]

[Yêu ! tự mãn Á Nhĩ Phát Liệt Đức người đã muốn 3000 năm tuổi rồi đấy. Chờ ta cũng 3000 năm tuổi chắc chắn so với người còn cao lớn hơn] một âm thanh tự nhiên chen vào, Estes có thể nhận ra âm thanh này cũng vừa tham gia vụ bàn cãi lúc này.

[người tuy rằng cao lớn nhưng chẳng được ai thích cả, chim chóc thích những cây có trái như ta hơn!] được xưng là Tháp Lợi Ân không phục nói.

[được rồi, đây cũng không phải chủ đề chính chúng ta thảo luận hôm nay. Tiểu tử kia, chúng ta xưng hô người như thế nào đây?]

“Estes, ta là tiểu tinh linh Estes, Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia” sau khi đã biết đối phương 3000 tuổi, Estes không khỏi trở nên cung kính. Ở đồng thoại vương quốc “kính già yêu trẻ” là điều mà tất cả các tiểu tinh linh đều được dạy dỗ. Hơn nữa vị này so với nữ vương tinh linh đã 1000 tuổi còn trẻ hơn.

[thật sự là bé ngoan. Người là tiểu tinh linh? Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy chủng tộc này. Người là từ nơi nào đến đây? Ta dám khẳng định trong rừng rậm Vĩnh Cửu không có bộ tộc này]

“Đúng vậy, ta không cẩn thận bị rơi vào một khe hở không gian mới đến nơi này. Thực xin lỗi đã quấy rầy mọi người. Bất quá trước khi tộc nhân của ta tìm đến, ta có thể ở lại nơi này không? Ta đảm bảo sẽ tuân thủ theo quy tắc ở đây” Estes nói mang theo chút cầu xin.

[Đương nhiên, chúng ta hoan nghênh tất cả mọi chủng tộc ngoại trừ nhân loại, người muốn ở bao lâu đều có thể]

“Nhân loại?!” Estes vừa nghe thấy từ này, tóc trên đầu cơ hồ dựng thẳng lên “Nơi này có nhân loại?” Thiên a, cậu sẽ không bị bắt và giải phẫu chứ?

[Đúng vậy, người có vẻ lo lắng?]

“Nhân loại a! Là nhân loại! Nếu họ nhìn thấy ta nhất định sẽ mang ta đi giải phẫu, nói không chừng còn ăn ta!” Estes tay chân hoảng loạn, tại chỗ bay vòng.

[Ha ha, không cần lo lắng. Rừng rậm Vĩnh Cửu không có nhân loại. Mọi con người đều bị ma thuật của khu rừng cấm tiến vào, kể cả thú nhân cũng phải tuân thủ theo quy tắc của chúng ta] trong giọng nói của Á Nhĩ Phát Liệt Đức không dấu nổi tự hào.

“Thú nhân?” lại nghe thấy một danh từ mới, Estes dưới sự trấn an của Á Nhĩ Phát Liệt Đức từ từ ngồi xuống, thỏa mãn sự tò mò của mình.

[Đúng vậy, thú nhân là giống loài mới xuất hiện sau tận thế. Nghe nói bọn họ là loài người trước tận thế dùng gien của nhân loại và dã thú sáng tạo ra, có thể tự do chuyển hóa giữa hình người và hình thú]

“Sáng tạo?” Estes đối với chủng loài này càng thêm hiếu kỳ. Không hổ với khả năng “tạo ra” của cha mẹ loài người (ý là sinh đẻ á, vì tinh linh là sinh ra từ hoa mà) với sức mạnh bí ẩn của họ, thậm chí còn có thể tạo ra cả một giống loài mới. Tuy tiểu tinh linh có thể tạo ra thực vật nhưng chúng không có linh hồn, so với thú nhân là hoàn toàn bất đồng.

Cậu vỗ cánh bay lên cành của Á Nhĩ Phát Liệt Đức rồi ngồi lên đó “Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia, có thể kể chuyện về họ cho ta nghe không? Ta rất thích nghe kể chuyện xưa”

[Tốt! Ta cũng rất thích kể chuyện xưa, chỉ tiếc không có kẻ nào chịu nghe mà thôi]

[Chúng ta đều đã nghe suốt mấy trăm năm rồi, ai còn muốn nghe nữa a!] âm thanh này vừa vang lên theo sau là những âm thanh phụ họa

Thời gian đối với cổ thụ mà nói chỉ là chúng sẽ cao bao nhiêu, nở mấy lần hoa và mấy lần ra trái mà thôi.

Á Nhĩ Phát Liệt Đức là một gốc cây phi thường lão thụ, cũng là cổ thụ đầu tiên có ý thức trong khu rừng Vĩnh Cửu này. Ý thức trách nhiệm khiến nó rất thích chiếu cố lớp trẻ cổ thụ tộc nhân, vô hình chung tạo nên tính cách như lão mục của nó. Mà cũng vì tính cách này mà nó nhận không được khi thấy Estes sắp đến gần nguy hiểm thì lên tiếng nhắc nhở. Mặc dù nó cũng không trông cậy là đối phương có thể nghe hiểu được.

[Thật sự là một lũ không tôn trọng người già. Tốt lắm, tốt lắm, không cần tái não loạn, ta muốn bắt đầu kể, Tiểu Estes còn đang chờ nghe chuyện xưa của ta đây. Oh nên bắt đầu từ đâu đây..... Nga cứ từ trước tận thế bắt đầu đi, đó là một thời đại mà nhân loại xưng bá thế giới]

Nó là một thời đại có niên đại khoảng 400 năm trước, thời điểm mà rừng là đúc thép (chỉ mấy tòa nhà cao tầng theo suy nghĩ của cổ thụ) dấu chân con người in trên khắp nơi trên thế giới, không có địa phương nào mà họ không đi qua, cũng không có gì mà họ không phá hủy. Con người lúc đó so với kiến còn nhiều hơn, bên cạnh đó động thực vật lại trên bờ tuyệt chủng.

Khi đó rừng rậm Vĩnh Cửu cũng chỉ là một cánh rừng bình thường, diện tích cũng không lớn như hiện tại. Tuy rằng khắp nơi đều tràn đầy nguy hiểm nhưng cũng không cản được cước bộ của nhân loại nghênh ngang mang theo các loại máy móc của họ đến nơi đây tìm kiếm món quà vô giá của thiên nhiên- mỏ khoáng vật, không chút lưu tình tước đoạt đất của dân bản địa, buộc họ phải rời đi hoặc chờ đợi cái chết.

Chỉ trong gang tấc vùng đất màu mỡ này sẽ bị lòng tham của con người phá hủy

Nhưng họ sẽ không bao giờ có cơ hội đó

Trước ngày dự án khai thác mỏ khoáng thạch được phê chuẩn, một loại virus nguy hiểm bùng nổ quy mô lớn trên thế giới. Người bị nhiễm bệnh sẽ mất tất cả ý thức và trở thành một cái xác không hồn thối rữa. Bọn chúng sẽ bắt tất cả các sinh vật sống, cắn nuốt huyết nhục của chúng rồi tiếp tục trở thành cái xác biết đi, được gọi là- zombie!

Virus Zombie có thể nhiễm qua đường máu, chỉ cần bị chúng trảo phá (cào) hoặc cắn qua da thì đều bị biến thành Zombie mà không có bất kì ngoại lệ nào. Zombie tuy di chuyển chậm chạp nhưng ngoại trừ đầu thì nó không có bất kì một điểm yếu nào nữa. Do đó bệnh dịch khủng khiếp này đã trong một thời gian ngắn làm dân số hàng tỉ người giảm đi nhanh chóng, số còn lại chỉ còn khoảng vài trăm triệu người nhưng sự thuyên giảm vẫn còn tiếp tục

Đó là những năm đen tối nhất của thời đại, con người phải đối mặt với nghịch cảnh, sự sụp đổ của trật tự thế giới loài người. Và những mặt tối của con người cũng do đó mà bị phơi bày, vì sinh tồn họ có thể bất chấp mọi thủ đoạn. Những vụ giết người xảy ra chỉ vì một mẩu bánh mì mốc meo hoặc thậm chí là do tâm trạng không tốt.

Khi con người đã giảm xuống chỉ còn mấy ngàn vạn thì bỗng đội quân thú nhân xuất hiện, mang lại ánh sáng cho thế giới.

Thú nhân không sợ Zombie, họ là sản phẩm của phòng thí nghiệm mà Zombie chính là sản phẩm phụ vô tình được tạo ra trong những thí nghiệm ấy, cho nên virus không hề có tác dụng với họ. Hơn thế nữa chỉ cần một trảo sắc nhọn của thú nhân là có thể biến Zombie thành một đám thịt bầy nhầy.

Lúc ấy những thành viên cấp cao còn sót lại của chính phủ đã đứng lên thông báo thú nhân là kết quả của các cuộc thí nghiệm, họ sẽ bảo vệ con người quét sạch các Zombie, nghe theo mệnh lệnh của con người.

Nhưng sự thật không hoàn toàn là như vậy, thú nhân bản năng đã ác cảm với Zombie và tiêu diệt chúng chứ họ hoàn toàn làm theo ý mình và không nghe theo mệnh lệnh của bất cứ ai. Họ trở thành đối tượng được bảo hộ rồi cuối cùng lại bị truy sát những thành viên cấp cao của chính phủ kia lại là kẻ bị tiêu diệt trước.

Zombie cuối cùng biến mất dưới móng vuốt của thú nhân thì đã là năm thứ tư kể từ ngày virus bùng nổ. Trên toàn thế giới, nhân loại còn sót lại chưa tới một triệu mà trở trêu là trong số đấy phụ nữ chưa chiếm nổi 1/10.

Zombie đối với máu vô cùng mẫn cảm nên mỗi tháng đến kì nguyệt (vì chúa đừng bảo tở edit cái này== mà lý do hợp lý đến ...) nữ nhân lại là kẻ bị vứt bỏ đầu tiên.(vứt bỏ trong quá trình chạy trốn ý mà)

Sự khác biệt giữa tỉ lệ nam nữ là quá lớn, mất đi những người nữ nhân sinh sản hậu đại, nhân loại lại tiến tới bờ vực diệt vong.

Nhưng đấy chưa phải là vấn đề duy nhất.

Khi những người còn sống sót tập trung cùng nhau chúc mừng tận thế qua đi, đón chào một kỉ nguyên mới, họ không biết thảm họa vẫn còn...

Zombie dù đã biến mất thì vẫn để lại những hậu quả vô cùng nặng nề. Ô nhiễm đất và nước, con người không có nước sạch, không có đất đai màu mỡ để gieo trồng thực phẩm. Tình trạng thiếu nước và lương thực đồng thời tra tấn bọn họ. Con người chỉ còn cách vào rừng núi để tìm nguồn nước sạch và đất đai màu mỡ, nhưng để rồi cuối cùng họ cũng phát hiện ra... lần này thiên nhiên đã hoàn toàn bỏ rơi họ.

Nơi mà có thực vật thì con người không thể đặt chân vào nữa. Những loài thực vật biến dị luôn vô thức tỏa ra một làn khí mỏng manh. Làn khí này không gây hại đến bất kì một sinh vật nào nhưng duy độc với con người lại làm cho họ trở nên suy yếu mà sau đó họ sẽ bị những dã thú cắn nuốt.

Thực vật cùng động vật đứng cùng một chiến tuyến, con người cuối cùng không chiếm được tiện nghi nào. Đầu tiên là những người già yếu, bệnh tật rồi cuối cùng đến cả thanh niên trai tráng cũng lần lượt ngã xuống, nhân loại rơi vào tử vong.

Chỉ thú nhân khả năng đặc biệt là sống tốt. Bọn họ có thể tự động biến thành hình thú đi vào rừng sâu săn bắt con mồi và tìm kiếm nguồn nước mà không gặp bất cứ một trở ngại gì.

Nhưng không biết nên nói là may mắn hay bất hạnh khi nhân loại cũng chỉ còn lại mấy ngàn người mà thôi, bản thân họ còn khó bảo toàn chứ đừng nói đi cứu giúp những người khác.

Vì vậy chủng tộc từng là chúa tể của thế giới này rốt cuộc cũng đã biến mất trong bụi phủ của lịch sử, và chỉ còn lại khoảng vài ngàn người nhớ tới vinh quang của họ mà thôi.

Mà giờ khắc huy hoàng ấy cũng theo mấy trăm năm sau bị thời gian cọ rửa không còn lại chút nào.

5. Chương 5: Cuộc Sống Trong Rừng

[Bây giờ trên thế giới này cơ bản không còn nhân loại nữa, nhưng chúng ta vẫn theo thói quen gọi những thú nhân không thể biến thành hình thú là nhân loại. Bọn họ cũng giống nhân loại xưa kia, không thể lại gần cây cối]

Mất Estes mở to, khó có thể tin được “Vậy nghĩa là họ phải sống ở những nơi không có thực vật sao?” Thế giới không có thực vật? Nó sẽ như thế nào đây? Cậu thật không thể tưởng tượng được.

[Đúng vậy, chúng ta đã gần 300 năm nay không còn thấy nhân loại nữa rồi. Có lẽ cuối cùng họ cũng bị tuyệt chủng hết rồi] Á Nhĩ Phát Liệt Đức nói vậy, ông thật sự không thích nhân loại, thậm chí có thể nói là căm ghét họ. Năm đó, ông đã ần ần có ý thức, khi đó nhân loại xông vào khu rừng này định khai thác những mỏ khoáng thạch ngay dưới bộ rễ của ông.

Ai cũng không thích nổi những kẻ có ý định giết mình.

“Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia, ngài nói loại khí có thể khiến cho con người suy yếu là gì a? Nó xuất hiện như thế nào? Vì sao tất cả các thực vật lại tạo ra loại khí ấy?” Tiểu tinh linh hỏi một mạch 3 vấn đề, cậu luôn muốn thích tìm hiểu bí mật của các loại thực vật mà.

[Chúng ta coi nó như một lớp bảo vệ vậy, nó được phân phối theo bản năng trong quá trình quang hợp, nhưng không phải thực vật nào cũng có khả năng đó. Nó chỉ xuất hiện ở những loài thực vật sinh trưởng và hấp thụ được nội dịch dinh dưỡng của những Zombie bị mất đầu không thể hoạt động được nữa, sau đó chuyển hóa thành lớp khí bảo vệ này. Mà lớp khí này tuy nguy hại với con người nhưng đối với chúng ta lại vô cùng dinh dưỡng. Lớp khí này tản khai trong không khí, các thực vật khắp nơi dần hấp thụ nó rồi biến dị như bây giờ. Nhưng thật đáng tiếc cũng vì nguyên nhân này mà những đồng bào của ta ở ngoài khu rừng này bị thú nhân nhổ tận gốc. Theo tin tức của các cây cổ thụ ở gần bìa rừng cho biết, tất cả những khu rừng khác trên thế giới đều đã trở thành sa mạc, trừ bỏ rừng rậm Vĩnh Cửu này đã không còn nơi nào cho chúng ta sinh trưởng nữa]

“Tất cả đều là sa mạc? Chẳng nhẽ thế giới này chỉ có một cánh rừng?” Estes thực không dám tin.

[Đúng vậy a, trong mấy trăm năm qua, những sông băng của châu Nam Cực đã tan chảy khiến cho nước biển dâng cao đột ngột, rất nhiều lục địa đã chìm xuống biển rộng. Chỉ có đại lục chúng ta đang ở trên này là cao hơn mặt nước biển nên chúng ta mới may mắn sống sót] Á Nhĩ Phát Liệt Đức giọng điệu có chút bi thương. Những đồng bào của ông đã bị nước biển nhấn chìm, mặc dù trước lúc xảy ra thảm họa họ đã nhờ loài chim chở theo mầm mống của họ đi đến những vùng đất khác để tiếp tục hậu đại nhưng chính bản thân họ lại không thể thoát khỏi tấn bi kịch ấy.

[Các con cháu của đồng bào ta giờ đây đều ở trong rừng Vĩnh Cửu này. bởi vì tuổi còn nhỏ nên chúng chưa thể tự mình bày tỏ ý nghĩ, nếu người muốn nói chuyện với chúng thì hẳn sẽ mất rất nhiều năm. Uhm... khoảng 500 năm? Tháp Lợi Ân cũng khoảng 800 tuổi mới bắt đầu nói chuyện]

[Là 790 tuổi! Á Nhĩ Phát Liệt Đức ngơ vì cái gì luôn nhớ không rõ!] Tháp Lợi Ân nói chen vào, rõ ràng đối với lời nói của Á Nhĩ Phát Liệt Đức vô cùng bất mãn.

[Chỉ kém một chút thôi mà! Không cần so đo]

[Kém một ngày cũng là kém! Ta chính là cổ thụ trẻ nhất trong rừng á!] rõ ràng Tháp Lợi Ân vô cùng tự hào vì có thể nói chuyện sớm hơn những cây cổ thụ khác.

“Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia, Tháp Lợi Ân gia gia, vì cái gì bây giờ chỉ có 2 người nói chuyện vậy? Những cây khác tại sao lại không nói chuyện?” Estes thấy hai người lại sắp sửa cãi nhau liền lập tức đặt câu hỏi.

[Số lượng cổ thụ chúng ta rất ít, mọi người lại phân bố ở các góc của rừng rậm Vĩnh Cửu, khoảng cách rất xa nhau, truyền đạt ý thức ở cự ly xa như vậy rất tốn sức. Nói chung nếu không có gì nghiêm trọng, chúng ta cũng không tự ý liên lạc. Lúc trước chỉ là do quá ngạc nhiên thôi vì cũng có những chủng tộc không thể giao tiếp với chúng ta mà]

“Ừm đây cũng là lần đầu tiên ta gặp cây có thể giao tiếp a”

[Ta có thể ngửi thấy từ người mùi vị nồng hậu của thực vật nhưng cũng không hoàn toàn giống. Nói thế nào nhỉ? Người như một cái cây biết đi vậy]

Estes tự hào nâng lên tiểu cảm “Phụ Thần nói Tiểu tinh linh là con cưng của thiên nhiên. Chúng ta là độc nhất vô nhị!”

[Phụ Thần? Là phụ thân của người sao?]

“Không phải, tiểu tinh linh không có cha mẹ. Phụ Thần là vị thần tạo ra chúng ta”

[A ha, sự hiện diện trong truyền thuyết] Thập Lợi Ân lơ đãng, cổ thụ bộ tộc tín ngưỡng thiên nhiên nhưng chúng không tin thần tồn tại.

Estes có chút mất hứng quệt miệng “Mới không phải là truyền thuyết, ta đã từng gặp qua người rồi”

[Người đã gặp qua Thần? Trông như thế nào?] đến Á Nhĩ Phát Liệt Đức cũng có chút kinh ngạc.

“Phụ Thần thực ôn hòa, tất cả các tiểu tinh linh đều thích ngài ấy. Kể cả hình người của chúng ta cũng là dựa vào bộ dạng của ngài ấy mà tạo thành. Nhưng cũng phải hơn 30 năm rồi ta chưa gặp lại Phụ Thần. Ngài ấy hay cùng Minh Đế bệ hạ du ngoạn khắp nơi, chúng ta rất ít khi gặp được ngài ấy”

[Người giống thú nhân đều có thể biến thành hình người?]

“Chắc vậy” tiểu tinh linh lục tìm trái cây trong túi nhỏ, mặt trời cũng đã lên đến đỉnh đầu rồi, cậu hảo đỏi a.

Á Nhĩ Phát Liệt Đức giọng điệu lập tức trở nên ngưng trọng, khuyên bảo [Tiểu tử kia nhớ rõ này, đừng tự tiện biến thành hình người khi ở trong rừng. Sinh vật ở đây đối với con người không được hữu hảo lắm đâu!]

“Ngô?” tiểu tinh linh ôm trái cây há miệng cắn 1 miếng thật to đến nỗi hai má căng phồng khiến cậu không nói nên lời. Thật vất vả đem thịt quả ngon mềm trong miệng nuốt xuống. Cậu cười hì hì tiếp lời :” Sẽ không sao đâu, tiểu tinh linh cũng không thích hình người mà. Vừa không có cánh, vừa phải đi bằng chân mà hình dáng lớn quá cũng không thể vào nhà hoa được a, rất phiền toái” bản thân cậu cũng chỉ trong khoá huấn luyện biến thành hình người làm qua, mà sau khi lão sư sát hạch xong cũng không biến hình thêm lần nữa.

[Thế thì tốt. Chúng ta cũng không xác định được là lớp khí bảo vệ có ảnh hưởng đến hình dáng con người của người không, người cũng nên chú ý 1 chút]

“Ân ta sẽ chú ý” tiểu tinh linh đem miếng trái cây cuối cùng ăn xong liền bay khỏi cành cây “Ta phải trở về thôi, cảm ơn câu chuyện xưa của ngài, Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia. Lần sau ta có thể đến chơi với ngài nữa không?”

[Đương nhiên! Ta rất thích có người nghe ta kể chuyện. Không phải ai cũng đáng yêu như người đâu]

Estes cao hứng bay đi.

[Cũng không biết ở chung với sinh vật như thế có vấn đề gì không đây]

[Thập Lợi Ân, người quá cẩn thận rồi. Ta cảm nhận được từ người tiểu tử ấy mùi thực vật rất nồng đậm. Vậy sao tiểu tử ấy lại có vấn đề được?]

[Hy vọng là như thế]

[Người thông báo với những cây cổ thụ khác trong rừng để họ chú ý chút]

[Đã rõ]

Rừng rậm lại trở nên yên lặng.

Sáng sớm ở bên 1 hồ nước nằm sâu trong rừng Vĩnh Cửu.

Estes ôm 1 chậu nhỏ đi xuyên qua bụi cỏ, cậu đang đi thu thập những giọt sương sớm trên những đóa hoa. Đừng nhìn cái chậu này nhỏ mà coi thường, thực chất nó có thể chứa được rất nhiều, đồ của tinh linh luôn có những chức năng kì diệu.

Vậy là cậu đến đây cũng được gần 1 tháng rồi. Cho tới giờ phương pháp về nhà vẫn chưa có đầu mối nên dù lo lắng thì cậu vẫn chỉ có thể chờ đợi.

Tuy ở đây không có tộc nhân nên có chút tĩnh mịch nhưng cuộc sống trong rừng cũng rất thú vị. Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia cùng những cổ thụ khác rất chiều cổ cậu, luôn nói cho cậu nhiều việc như nơi nào có trái cây ngon, nơi nào có nấm tốt, nơi nào nguy hiểm không thể đi hay nơi nào cảnh đẹp nên ghé thăm. Nhờ vậy cậu đối với khu rừng này ngày càng quen thuộc, mỗi ngày đều trôi qua trong khoái hoạt.

Chờ sương sớm đã hứng đủ, Estes ôm chậu quay về hoa ốc. Trong thời gian qua cậu đã chỉnh sửa lại hoa ốc không ít, rễ cây càng thêm tráng kiện hơn, bên trên nở thêm 1 nụ hoa nữa, đó là kho trữ đồ của cậu.

[Tiểu tử chịu khó, người lại góp nhặt nhiều sương sớm vậy]

“Buổi sáng tốt lành, Y Lực Tháp] Estes đối với cây cổ thụ giữ hoa ốc gật đầu chào. Cậu là sau lần tán gẫu cùng Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia mới biết được cây cổ thụ cạnh nhà cậu cũng có thể nói chuyện được. Chẳng qua vị cổ thụ kêu là Y Lực Tháp này mới biết nói không lâu nên không nắm chắc được khả năng giao tiếp, vì vậy đại bộ phận vị ấy thường trầm mặc.

[Buổi sáng tốt lành, Ngải Liên Na bảo ta báo với người rằng cây mơ chỗ cậu ấy đã chín rồi, có lẽ người muốn qua đó nhấm nháp một chút?]

Estes vừa nghe nói thì tóc trên đầu đã dựng thẳng lên, đó là biểu hiện khi cậu cao hứng “Thật không? Vậy thì thật tốt, ta đang muốn làm một chút mứt quả để chuẩn bị cho mùa đông đây. Bất quá bây giờ đã vào thu sao lại có mơ? Chúng nó không phải tầm tháng 6 kết quả sao?” cậu bay vào nhà kho, đặt tốt chậu sương sớm lại bay ra ngoài mang theo một phiến lá lớn để làm sọt chuẩn bị đi tìm cổ thụ tên Ngải Liên Na.

[rừng rậm Vĩnh Cửu của chúng ta chính là thiên đường, nhiệt độ ở đây quanh năm không khác nhau là mấy, do đó cả thực vật và động vật đều không có khái niệm thời gian]

Estes mở to mắt nhìn “Là như vậy sao? Ta còn tưởng nơi này cũng phải chịu giá rét của mùa đông cơ, hại ta tích trữ bao nhiêu hoa quả rồi” Nhìn nhà kho chứa các loại trái cây đủ màu, cậu có chút lo lắng phải chăng mình tích trữ hơi nhiều, dù sao cậu cũng thích thay đổi món ăn.

[Không, người vẫn nên chuẩn bị nhiều lương thực dự trữ một chút. Tuy rằng mùa đông ở đây vẫn có thể dễ dàng kiếm thực vật như thường nhưng sẽ vô cùng nguy hiểm. Người tốt nhất kiếm đủ lương thực cho mùa đông rồi ngoan ngoãn ở trong nhà không được đi bất cứ đâu]

Tiểu tinh linh nghi hoặc “Tại sao?”

[Bởi vì mùa đông là thời điểm sẽ có rất nhiều thú nhân vào đây để săn thực vật qua mùa. Người cũng không muốn gặp phải họ đâu]

Lời tác giả : Chao ôi! Ta muốn viết một đoạn văn dễ thương cơ, nhưng có vẻ số lượng các phân đoạn không đủ để viết a~

6. Chương 6: Cuộc Sống Trong Rừng

“Giống như đại gia khoả to lớn mà ta gặp lần trước à?” Estes nhớ có 1 lần đi dạo trong rừng cậu đã gặp 1 con dã thú rất lớn, bộ dạng của nó cũng thật kì lạ. Rõ ràng là sư tử nhưng trên lưng lại có đôi cánh lớn của loài chim. Lúc mới đầu cậu còn tưởng đó là động vật trong rừng bị biến dị mà thành. Vì tò mò nên định lại gần quan sát 1 chút kết quả lại được mấy cây cổ thụ xung quanh nói cho biết đó là thú nhân thì mới sợ hãi quay đầu chạy thẳng.

Sau đó ngẫm lại thì đúng là mình phản ứng hơi thái quá mà những cây cổ thụ sau đó cũng cho cậu biết họ dù có 1 nửa là người nhưng phần thú của họ lại mạnh hơn. Hơn nữa trong mắt họ cơ thể cậu so với muỗi tương đồng sao có thể coi cậu làm con mồi được.

[Đúng vậy! Tên kia cũng là 1 loại thú nhân. Bọn họ chủng tộc có rất nhiều, cơ hồ gen của các loài động vật mà người nhận thức đều có thể tìm thấy trong người họ, mà chúng được ghép với nhau 1 cách kì lạ] Y Lực Tháp rất thích trò chuyện phiếm với Estes, không cần dùng quá nhiều tinh thần lực mà tiểu tử này vẫn có thể hiểu được hần muốn nói gì, đó cũng là 1 cách hay để hần luyện tập nói chuyện.

“Di di di? Vậy cũng có gấu với đôi tai dài của thỏ sao? Hay là hổ có sừng ? Có sao? Có sao?” Estes ghé đầu qua cửa sổ phòng kho nhìn cây cổ thụ ở ngoài.

[Có lẽ là có đi, ta cũng chưa thấy qua. Dù sao nơi này cũng nằm sâu trong rừng rậm Vĩnh Cửu lại có bầy cá sấu hung mãnh, thú nhân rất ít khi đến đây. Người có thể thử hỏi Á Nhĩ Phát Liệt Đức thử xem. Ông ấy là cây cổ thụ có phạm vi truyền tin lớn nhất ở đây đấy. Những cây cổ thụ ở ngoại vi rừng cũng kể cho ông ấy không ít chuyện đâu]

Cứ thế trong suy nghĩ của Estes thú nhân là những dã thú bộ dạng kì quái.

“Tối nay ta sẽ đến chơi với Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia, giờ ta ghé qua chỗ Ngải Liên Na a di đã” nói rồi Estes vẫy vẫy bàn tay bé nhỏ của mình chào tạm biệt Y Lực Tháp.

Xuyên qua những phiến lá cây to lớn, lại bay qua những đóa hoa có mùi hương làm động vật bị hôn mê, Estes cuối cùng cũng đến trước mặt Ngải Liên Na.

Ngải Liên Na là 1 gốc cây Tử Đằng hơn 2000 năm tuổi mọc lên quần lấy thân 1 cái cây chết khô. Nó tự hào nhất khi những đóa hoa của mình nở ra. Lúc đó những bông hoa nhỏ màu tím nhạt sẽ như cây nho mọc lan dọc theo dây leo dài mỏng, và nhẹ bay mỗi khi có gió nhẹ thổi qua. Hương hoa cũng theo đó hòa vào không khí tản ra khắp nơi.

[Chàng trai nhỏ, cuối cùng thì cháu cũng đến rồi. Mau qua bên kia xem đi, cây mơ lần này ra không ít trái, nếu cháu không đến thì những động vật khác có thể sẽ không để lại cho cháu chút gì đâu]

“Ngải Liên Na a di à, cháu cũng không cần nhiều lắm đâu, họ chỉ cần để lại cho cháu 1 chút thôi là được rồi” Estes cười hì hì bay đến bên cây mơ giờ đã tụ tập không ít chim thú thích ăn trái cây, trông vô cùng sống động.

[Phần còn lại sợ không đủ ngọt. Cháu đã ăn ít thì đương nhiên nên chọn phần ngon một chút. Ta đã bảo mấy kẻ kia tránh xa những khỏa ngon nhất rồi. Kia kia, ngay chỗ được ánh mặt trời chiếu vào ấy. Cháu mau qua hái đi]

Estes nhìn theo chỉ dẫn, quả nhiên nhìn thấy được mặt trời chiếu vào là mấy quả vừa đỏ vừa lớn, tựa như ngọc thạch lấp lánh dưới dương quang. Mà mấy chú chim nhỏ vây xung quanh những ai cũng tự động không động vào phần mỷ vị này.

“Cảm ơn người, Ngải Liên Na a di!” Estes bay qua ôm lấy một quả mơ, cố gắng kéo ra. Phải phí 1 lúc cậu mới thành công mà thậm chí còn bối không thu lực kịp mà ở trong không trung quay vài vòng rồi mới dừng lại.

[Khí lực của cháu cũng thật nhỏ]

Nghe Ngải Liên Na nói khí lực mình nhỏ, Estes phản bác “Là trái cây quá lớn!” quả thực 1 quả này đủ để cậu ăn trong vài ngày.

[Sao không nói thẳng ra là cháu quá nhỏ đi. Hãy nhìn mấy động vật kia kia, một quả này còn không đủ để chúng cần một ngụm đâu]

Estes nhìn xung quanh, mấy chú chim đang vây quanh lùm cây mổ quả, thỉnh thoảng lại nuốt xuống hần 1 trái. Việc này càng như đang cười nhạo cậu vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng giận dữ.

Mấy người bắt nạt ta!

Tức giận bắt đầu hái quả, sau khi xác định đã hái đầy sọt liền cất vào trong túi quay đầu định quay về không thèm để ý đến Ngải Liên Na nữa.

[Ai da, anh chàng nhỏ bé thật sự giận ta rồi! Cho ta xin lỗi được không? Ở lại chơi với ta đi] Ngải Liên Na thấy tiểu tinh linh thật sự sinh khí liền vội vàng dỗ dành.

“Cháu đã là tiểu tinh linh trưởng thành rồi! Không được phép kêu cháu nhỏ” cậu bởi vì trưởng thành sớm hơn các tiểu tinh linh khác nên thường bị những tiểu tinh linh lớn tuổi hơn nói là tiểu nhân, nên bình sinh cậu ghét nhất người khác nói cậu nhỏ.

[Hảo hảo hảo! Ta không nói nữa! Cháu đừng giận nữa nhé] cách nói của Ngải Liên Na khiến cậu có cảm giác như đang bị cười trộm.

Tiểu tinh linh rất dễ dỗ, nghe Ngải Liên Na nhận sai liền thoải mái tha thứ. Bay đến bên cạnh Ngải Liên Na, cậu tìm 1 chỗ có thể phơi nắng ngồi xuống “Dì muốn cháu nói cái gì?”

[Ta muốn nghe cháu hát, lần trước cháu hát rất hay]

“Ca hát? Uhm vậy cháu hát cho dì bài ‘Ca ngợi mùa xuân’ nhé? Đó là hiến khúc của vương quốc cháu đấy! Mỗi năm khi mùa xuân đến thì những tinh linh mùa xuân sẽ hát bài ca này để mang mùa xuân đến vương quốc”

[Được]

Estes liền đứng lên, thanh thanh hóng “Cháu bắt đầu nhé?”

[Ân, hát đi!]

Estes liền mở ra đôi cánh, bước vài bước trong không trung sau đó dừng 1 động tác kì lạ nhưng tao nhã nhảy trong không khí, xoay vòng, phi vũ, tiếng chuông từ đôi cánh vang lên như 1 bản nhạc đệm, vui khúc cũng theo yết hầu cất lên. Thanh thanh thúy thúy giống như lá xanh nảy chồi, giống như nụ hoa nở rộ, giống như băng tuyết tan chảy, giống như vạn vật tái sinh với những gì đẹp đẽ nhất.

Nhóm chim chóc, động vật đang ăn trái cây đều đồng thời dừng lại nhìn tiểu tinh linh đang nhắm mắt nhảy múa trong không trung. Mặc dù bọn chúng trí tuệ thấp không hiểu ý nghĩa ca từ mà tiểu tinh linh đang hát- kì thực ngoại trừ bản thân Estes ai cũng không hiểu ý nghĩa của ca từ, nhưng là chúng có thể cảm nhận được theo vũ động của cậu thì năng lượng thiên nhiên hùng vĩ tựa như những gợn sóng bên người cậu lan tỏa, từng vòng tiếp nối từng vòng trộn với ánh huỳnh quang trên người cậu. Khi chúng lan đến cây tử đằng, thì gốc cây nguyên bản trở lại tốc độ mắt thường có thể thấy được mọc lên những đóa hoa tím nhỏ vô cùng xinh đẹp.

Nơi này dị động đã thu hút các động vật khác trong rừng, tất cả chúng dường như đều không phát hiện ra con mồi hay thiên địch của mình mà im lặng vây thành vòng tròn quanh cây tử đằng, đón nhận ánh huỳnh quang giúp chúng càng thêm mạnh mẽ.

Cuối cùng Estes ở trong không trung xoay 5 vòng, hai tay mở ra, một chân làm trụ, chân kia nâng cao đồng thời bài hát cũng kết thúc.

Thu hồi tay chân, Estes quay đầu nhìn Ngải Liên Na đang bị bao trùm bởi những bông hoa tím nhỏ xinh. “Thế nào? Cháu hát không tệ đi? Các trưởng lão đều bảo rằng cháu có cơ hội làm người múa đầu đấy!” Trong các tiểu tinh linh, ai là vũ công tốt nhất sẽ có cơ hội múa đầu tiên trong phiên nhảy tiếp theo, đó là 1 vinh dự vô cùng to lớn.

[Tuyệt vời! Thật không thể tin được ta lại nở hoa rồi!] Ngải Liên Na vô cùng yêu thích những bông hoa dễ thương trên người nó bây giờ. Kể từ khi nó quán quanh thân cây chết khô này mọc lên, cũng phải vài trăm năm rồi nó chưa có đủ chất dinh dưỡng để trở nhiều hoa như lúc này.

“Đây là quà đáp lễ, cảm ơn dì để lại nhiều trái cây ngon như vậy cho cháu” Estes cười hì hì ngồi trên 1 bông hoa của Ngải Liên Na “Dì có phiền không nếu cháu xin 1 bông hoa? Chúng đặt trong phòng sẽ rất thơm”

[Đương nhiên! Cháu muốn lấy bao nhiêu cũng được!] Ngải Liên Na thấy tiểu tinh linh này thật tuyệt vời! [bất quá làm việc này sẽ không có ảnh hưởng gì xấu với cháu chứ?]

Estes đang ở trong khóm hoa vui vẻ chọn 1 bông hoa phù hợp nghe thấy câu hỏi tràn đầy lo lắng liền lắc đầu "Không sao, tiểu tinh linh dù có nhảy múa cả ngày cũng không vấn đề gì" dẫn động năng lượng tự nhiên phối hợp với động tác múa hát hoàn toàn không hề liên quan gì đến sức khỏe của tiểu tinh linh, nên đối với bọn cậu nó còn tựa như 1 trò chơi.

Ngải Liên Na cảm nhận năng lượng trong cơ thể cũng biết rằng tiểu tinh linh nhảy múa sẽ giúp mình khỏe mạnh hơn nhiều liền mỉm cười [Thế thì tốt! Ta vẫn còn muốn tiếp tục nở hoa. Lần sau cháu tiếp tục múa hát cho ta xem được không?]

"Vâng, còn dì giúp cháu tìm trái cây nhé!" trong từ điển của tinh linh không có chuyện lấy không của ai cái gì. Thay vào đó họ càng thích trao đổi hơn, cũng không quá quan tâm song phương trao đổi có bình đẳng không, chỉ cần mình thích là được rồi, không phải sao?

Cổ thụ và tiểu tinh linh đều mãi suy nghĩ đến việc của mình mà không chú ý dưới tàng cây khô trong nhóm động vật đang tản ra, một con dã thú xinh đẹp trước khi rời đi liếc nhìn tiểu tinh linh một cái thật lâu. Đó là một ánh mắt đầy phức tạp mà một con thú đáng ra không nên có, có khiếp sợ, có nghi hoặc, lại có một chút vui sướng.

Nó nhìn tiểu tinh linh cuối cùng biến mất giữa những khóm hoa thì xoay người chạy vào rừng sâu.

7. Chương 7: Cuộc Sống Trong Rừng

Phần 1

Khi rừng cây nhiễm thượng sắc thu, lá đỏ xinh đẹp theo gió bay xuống và một số động vật bắt đầu giấc ngủ đông, Estes mới ý thức được mùa đông của khu rừng đã đến rồi.

Tiểu tinh linh đối với sự thay đổi của 4 mùa vô cùng mẫn cảm nhưng khi đối mặt với khí hậu đặc biệt của rừng rậm Vĩnh Cửu thì sự mẫn cảm ấy cũng trở nên vô dụng. Một lần nữa cậu cảm nhận sâu sắc sự khác biệt của nơi này và quê hương của cậu.

Vương quốc Đồng thoại có 4 mùa phân biệt rõ rệt cũng đại diện cho 4 khu rừng chính, sức sống của mùa xuân, đam mê của mùa hè, thu hoạch của mùa thu và lạnh giá của mùa đông. Mỗi mùa lại là 1 cảnh tượng khác nhau và tiểu tinh linh cũng dựa theo điều đó để nhận biết các mùa. Nhưng ở rừng rậm Vĩnh Cửu này, ngoại trừ giảm bớt vài độ thì mùa đông và mùa hè không khác nhau là mấy, mà cũng chẳng riêng mùa xuân có trăm hoa đua nở mà mùa nào người cũng có thể thấy cây cối đâm chồi nảy lộc, phát triển tốt tươi tựa như đang ở trong 1 nhà kính lớn vậy.

Sau khi mùa đông bắt đầu, tất cả những cây cổ thụ mà Estes quen biết đều dẫn cậu ngoan ngoãn ở yên trong nhà, không được đi loạn bên ngoài để tránh gặp phải những thú nhân vào rừng săn bắt, dự trữ cho mùa đông. Tiểu tinh linh cũng thật nhu thuận ở lì trong nhà không ra ngoài, mà thực ra gần đây cậu bề bộn nhiều việc muốn ra ngoài cũng không kiếm được thời gian để đi.

Lương thực chuẩn bị lúc trước để dùng cho mùa đông bây giờ lại thành ra quá nhiều. Mà không có nhiệt độ thấp, rất nhiều thứ trong số chúng rất khó để bảo quản, hơn nữa Estes còn mở thêm 1 khu vườn trồng toàn những loại cây đặc biệt của tiểu tinh linh khiến cậu không thể không tốn rất nhiều thời gian cho thực vật. Đem trái cây làm thành các loại mứt quả sắc sỡ ngon lành, đem nấm tươi phơi khô và các loại hạt giống thu thập được cất hảo để mùa xuân năm sau gieo trồng lại.

Làm hết những việc này thời gian còn lại của Estes cũng không nhiều, cậu sẽ ngẫu nhiên tản bộ hoặc phơi nắng bên hồ nước, hay cùng những người hàng xóm nói chuyện, nhưng cũng chưa từng rời đi quá xa.

Estes thực sự tuân thủ lời dặn của những cây cổ thụ, hạn chế cơ hội đụng độ thú nhân, nhưng là đôi khi có những việc người không muốn nhưng nó vẫn xảy ra. Nhất là khi người muốn tránh né 1 đối tượng vốn ngay từ đầu đã chú ý đến người.

Muốn nói rừng rậm vào mùa đông có gì khiến Estes không hài lòng thì chính là thời tiết thất thường. Một khắc trước trời đang nắng nóng mà một khắc sau đã có thể mưa tầm tã rồi. Chưa nói đến việc không thể ra khỏi nhà, không khí ẩm ướt còn khiến cánh cậu trở nên nặng nề, việc bay lượn do đó cũng thành ngoài tầm với.

“Bởi vậy ta ghét nhất trời mưa mà!” Estes ôm lấy đôi cánh phía sau đang suy sụp của mình, thật cẩn thận dùng vải dệt thấm nước tốt lau khô nó.

[Bây giờ người có lau khô thì lát nữa nó cũng lại bị ướt thôi]

“Nhưng nếu không làm thế thì ta sẽ thấy rất khó chịu!”

[Thật may mắn là ta không có cánh!]

“Đây là do người chưa cảm nhận sự tuyệt vời của việc bay lượn. Nếu người có thể bay thì tin tưởng ta đi, người sẽ thích cảm giác đó!”

[Cảm ơn nhưng ta cũng không thích mơ mấy giấc mơ không có thực này] đối với đề nghị của tiểu tinh linh, Y Lực Tháp 1 chút cũng không hứng thú. Cổ thụ là sinh vật bất động nhưng chúng chính là thích cảm giác rễ cây cắm sâu xuống đất như thế. Bất cổ thụ rời khỏi mặt đất? Đó chính là tự sát.

Estes cũng không có ý định thuyết phục Y Lực Tháp. Lúc này, sợi râu trên đầu cậu bỗng giật giật như cảm ứng được điều gì “Sao hôm nay nhà cá sấu tiên sinh có vẻ nóng nảy thế?”

Hồ nước vô danh này là nơi cư ngụ của đại gia tộc cá sấu, tính từ già trẻ lớn bé có tất cả hơn 30 thành viên. Estes hay quen gọi tộc trưởng của chúng là cá sấu tiên sinh. Bình thường chúng hay hoạt động ở hai bên bờ, cách nơi cậu cư ngụ 1 khoảng khá xa. Mà chỗ này thủy khẩu rất nhỏ không đủ cho mấy đại gia khoa kia hoạt động nên chúng không bao giờ đến nơi này. Cho nên hoạt động của mấy vị hàng xóm cậu thường không rõ ràng chứ không náo nhiệt như hôm nay.

[Một đám động vật ăn cỏ đang uống nước ven hồ, số lượng khá nhiều nên nhóm cá sấu tiên sinh có chút hưng phấn] Y Lực Tháp bình tĩnh trả lời.

“Rất nhiều?”

[Hơn 100 con linh dương. Người thấy xem có nhiều không?]

Linh dương rừng, đây cũng là 1 đặc sản của rừng rậm Vĩnh Cửu. Từ khi thế giới bên ngoài không còn thực vật, tất cả sinh vật ngoại trừ nhân loại đều chuyển đến sống trong rừng vô luận lúc trước chúng sống ở thảo nguyên hay trên núi. Tất nhiên sau hàng trăm năm sinh sống trong rừng rậm, những động vật này để thích nghi với cuộc sống ở trong rừng đã có những tiến hóa khác nhau. Kẻ mạnh sống sót, kẻ yếu bị đào thải vẫn là nguyên tắc không thay đổi của thiên nhiên.

“Phụ cận quanh đây hẳn không thể có bầy linh dương nào lớn chứ?” Estes có chút nghi hoặc. Nơi này bởi vì có gia tộc cá sấu cư ngụ nên bình thường rất ít khi xuất hiện bầy đàn lớn như vậy. Thảo nào nhà cá sấu tiên sinh lại hưng phấn như vậy, phỏng chừng họ cũng ngán ăn cá rồi đi.

[Không có! Các cây cổ thụ khác cũng từng nói phía bên kia có bầy linh dương lớn nhưng đây cũng là lần đầu tiên ta trông thấy chúng]

“Thật kì lạ a!” Estes kéo cánh đi đến bên cửa do dự xem có nên ra ngoài không.

[Thu lại lòng hiếu kì của người ngay, tiểu tử kia! Rất nhiều côn trùng cánh ướt do trời mưa nên không thể bay linh hoạt được mà bị chim ăn thịt, người cũng muốn bị thế sao?] Y Lực Tháp thấy Estes tựa hồ muốn đi xem liền lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Estes không đồng ý “Ở gần đây chỉ có duy nhất 1 nhà chim xanh tiên sinh làm tổ trên người người, mà bọn họ sẽ không ăn ta đâu!”

Bị Estes gọi là chim xanh tiên sinh chính là chồng của con chim mẹ Estes bái phỏng mấy hôm trước. Mặc dù gọi nó là chim xanh tiên sinh nhưng cậu cũng biết rằng nó kì thực không phải chim xanh mà là điều hâu (1 loài chim săn mồi cẩn thận, lớp đại bàng, chủ yếu bắt chim sẻ và các loại chim nhỏ làm thức ăn) nhưng đối tượng có vẻ cũng rất thích xưng hô “chim xanh tiên sinh” này nên cậu cũng không sửa lại.

Kì thật cậu đúng là không thể hiểu nổi vì sao 2 loài rõ ràng là thiên địch lại có thể chung sống với nhau mà còn thuận lợi sinh mấy quả trứng. Hơn nữa mấy quả trứng này không lâu trước đây đã nở ra chim non, cậu cũng mới nhìn qua chúng 1 lần. Đáng tiếc là chưa kịp nhìn rõ thì đã bị chim bố mẹ đuổi đi làm cậu phải cầm đầu cầm cổ bỏ chạy. Do đó đến tận bây giờ cậu vẫn chưa biết chính xác hình dạng của con cái họ. Chính xác thì giống chim xanh hơn hay là giống điều hâu hơn?

Mà hồ nước vì có gia đình chim xanh cư trú nên không có các loài chim ăn côn trùng xuất hiện. Chỉ thỉnh thoảng có vài con chim lớn đến đây bắt cá hoặc động vật săn mồi đến uống nước, mà vóc dáng ‘nhỏ nhắn’ của tiểu tinh linh vốn chúng không thêm để vào mắt. Hơn nữa trong mắt chúng cậu bắt quá chỉ là 1 cọng cỏ di động mà thôi (nguyên nhân có thể là do khí tự nhiên)

[Nhưng dù không có chim nhỏ thì mưa thế này sao người bay được? Chẳng lẽ người muốn đi bộ qua đó xem náo nhiệt à?]

“Ta chỉ định mượn 1 tán cây của người, chỗ mà có tầm nhìn đẹp ý thôi” những ngày mưa thực nhàm chán mà cậu bây giờ chính là nhàm quá mà thôi.

[Hiện tại gió rất lớn, người xác định mình sẽ không bị thổi bay?]

“... có thể đừng đả kích ta nữa được không?” 2 sợi râu trên đầu cậu sụp xuống, lấy hình thể mỏng manh này của mình chỉ 1 chút gió là đủ thổi cậu bay xa rồi.

Y Lực Tháp rất không quen với bộ dạng buồn rầu này của Estes liền mềm lòng [Ở giữa cây kia có 1 khoảng trống. Người có thể leo từ dưới lên, nếu vận khí tốt có thể sẽ nhìn thấy 1 chút]

“Ồ đâu?” nghe vậy râu trên đầu Estes dựng thẳng lên như ăngten.

[cái cây ở trước mặt ta phía sau có 1 cái động, người có thể dựa vào đó mà leo lên trên đỉnh]

“Ta đi thử xem” Estes cầm lấy 1 phiến lá làm áo choàng quấn kín chính mình, đội mũ, che hạo ô rồi mở cửa dọc theo cầu thang xoắn ốc bằng lá cây đi xuống. Vì hồi trước cậu chọn vị trí rất tốt nên nơi này gió không to mấy. Trừ bỏ có chút phiền phức, cậu vẫn an toàn xuống mặt đất.

Dựa theo lời khuyên của Y Lực Tháp, Estes đi đến bên cái cây đối diện, chui vào động dưới cây.

Bên trong động không to lắm nhưng đối Estes như vậy là đủ rồi. Cậu cởi bỏ áo choàng, cầm ô trong tay, vẫy vẫy đôi cánh cho đỡ ẩm ướt rồi lảo đảo bay lên đỉnh. Dọc đường cậu luôn chú ý cảnh sắc qua những kẽ hở để xác định vị trí của mình.

Trong khoảnh khắc Estes bay ra ngoài, cậu liền ngay lập tức tìm thấy 1 khe hở 4 bề là vỏ cây ghồ ghề chính giữa vừa vặn cho phép cậu đứng vững quan sát mọi việc bên hồ mà không bị mưa rơi vào người.

Ghé lên trên khe hở, Estes mở lớn đôi mắt quan sát. Chỉ thấy hồ nước trong cơn mưa vô cùng náo nhiệt. Đại gia tộc cá sấu tiên sinh toàn bộ xuất động, triển khai săn bắt những con linh dương đang uống nước. Mỗi lần 1 con linh dương bị cắn và kéo xuống nước sẽ khiến cả bầy bạo động, nhưng thật ngạc nhiên là chúng không hề chạy trốn mà chỉ quanh quẩn bên bờ, tiến thoái lưỡng nan.

“Chúng nó vì sao không li khai? Gần đây cũng đâu phải chỉ có nơi này là nguồn nước duy nhất? Ta nhớ là vùng phụ cận vẫn còn 1 hồ nước nhỏ 1 chút nhưng an toàn hơn nơi này cơ mà? Vả lại hiện tại trời đang mưa khắp nơi, chúng cũng không thể thiếu nước được”

[Chú ý quan trọng sát rừng cây 1 chút. Đây mới là nguyên nhân chính khiến chúng không thể rời khỏi đây]

Lúc này Estes mới quay lại nhìn rừng cây ven hồ. Trong các lùm cây cao thấp loé lên ánh sáng lạnh từ những đôi đồng tử của dã thú.

“Đó là cái gì vậy?” bởi vì khoảng cách khá xa cộng thêm trời mưa khiến cậu không thể nhìn rõ những thứ ở trong rừng. Nhờ thiên phú của chủng tộc mà cậu ở xa vẫn có thể cảm ứng được tư duy của thực vật. Nhưng còn với động vật thì phải đến gần và chạm vào thì cậu mới có thể giao tiếp được với chúng.

[Lang! Dự đoán có khoảng hơn 50 con lang lớn]

Estes bừng tỉnh đại ngộ, té ra không phải bầy linh dương này không muốn đi mà căn bản là đi không được.

Tác giả nói ra suy nghĩ: rất nhanh tiểu công sẽ lên sàn nga
bộ sưu tập các tin nhắn các người ở đâu a
Không thể trách JJ không trả lời tin nhắn a~

8. Chương 8: Đe Dọa Và Lừa Gạt

“Đàn lang đuổi giết bầy linh dương đến đây làm gì? Chẳng lẽ là đưa sính lễ cho nhà cá sấu tiên sinh sao?”

[Cái này ta cũng không biết! Tiểu tử kia nếu xem nào nhiệt xong rồi thì ngoan ngoãn trở về phòng đi! Hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm]

“Nhưng trong phòng cũng không hẳn là an toàn a. Nếu thời điểm đào thoát chúng hướng bên này chạy, đem nhà ở của ta phá nát thì làm sao bây giờ?”

[Chắc là không thể nào đâu. Nơi này nhỏ như vậy chúng muốn trốn cũng không trốn được] Y Lực Tháp cũng có chút chần chừ.

“Như thế nào lại không thể? Người nhìn thử xem những nơi khác đều đã bị bao vây, còn duy nhất chỗ của ta là không mai phục”

[Không! Chỗ này cũng bị mai phục! Ta còn có thể cảm giác được kẻ này vô cùng cường đại và nguy hiểm! Đám linh dương kia sẽ không dám qua đây đâu!] Y Lực Tháp có thể cảm nhận được nguy hiểm. Mà hơi thở đáng sợ kia lại đang ở quá gần tiểu tinh linh.

“Ở đâu? Tại sao ta lại không cảm nhận được?” Estes bay lên cao, tại ngọn cây ló ra quan sát chung quanh.

[Tại___CẨN THẬN!!!] Y Lực Tháp thanh âm đã biến từ hoảng sợ đến kinh hoàng.

Ngay tại lúc Estes còn chưa hiểu Y Lực Tháp kêu cậu cẩn thận cái gì thì trên đỉnh đầu đã 1 mảng tối đen. Cậu theo phản xạ ngẩng đầu lên chỉ thấy một đôi mắt thú xanh lục trong như gương đang phản chiếu bộ dạng của mình. Râu dựng thẳng, cả người đều cứng ngắc, cậu cảm nhận được nguy hiểm sâu sắc.

Estes cẩn thận lui ra phía sau từng bước. Cậu cố gắng hạ thấp chính mình, tránh đi tầm mắt của con dã thú. Rất tiếc, đối phương cũng không cho cậu được như ý nguyện. Một thú trảo đã đột nhiên vọt vào trong huyết động đè bẹp mọi hành động và kế hoạch chạy trốn của cậu.

Nằm trên miếng đệm thịt mềm mại ấm áp đáng ra phải thực thoải mái nhưng giờ khắc này Estes chỉ cảm thấy kinh hãi mà toàn thân run rẩy lợi hại. Nhất là khi cậu cảm thấy đối phương nâng lên móng vuốt thì nước mắt đã chực trào ra “Y...Y Lực Tháp..” ô...ô cậu cũng chưa muốn bị ăn đâu.

[Bình tĩnh đi nào tiểu tử. Ta cũng không thể cử động được nên người chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi. Thư giãn nào, ta cảm thấy nó cũng không có ý định thương tổn người đâu] Y Lực Tháp cũng vô cùng lo lắng cho tình trạng của Estes nhưng hẳn bất lực a, hiện tại chỉ có thể thăm cầu nguyện mình quan sát chuẩn xác, mãnh thú này tuy đột nhiên xuất hiện nhưng cũng không có ác ý.

Được Y Lực Tháp cổ vũ, Estes cảm thấy sức lực của mình đã quay trở lại. Nén nhịn nước mắt trực trào, cậu thật cẩn thận quan sát con dã thú đang bắt giữ mình.

Đó là 1 con ngân lang, Estes không biết nó lớn cỡ bao nhiêu, chỉ biết riêng mắt nó thôi đã muốn to hơn cậu rồi. Nó đứng ở trên cành cây, những hạt mưa xuyên qua khe hở giữa các phiến lá rơi trên người nó. Bộ lông màu xám bị mưa ướt nhẹp bám dính ở trên người trông có chút chặt vật nhưng lại 1 chút cũng không ảnh hưởng đến khí thế của nó. Trong cặp mắt hơi hơi vàng kia là 1 mảng băng lãnh, chỉ cần bị nó liếc qua thì tâm cũng biến lạnh.

“Nhĩ hảo” âm thanh có chút run rẩy nhưng Estes vẫn rút hết dũng khí chào hỏi với kẻ săn mồi cường đại này. Giọng nói nhẹ nhàng của cậu thực tự nhiên truyền vào trong đầu đối phương. Trong mắt ngân lang liền hiện lên 1 tia ngạc nhiên và có vài phần thú vị.

Ngân lang mở miệng, âm thanh tê rống trầm thấp từ cổ họng phát ra. Bất đồng với nhóm cổ thụ ôn hòa, ngân lang ngay cả giọng nói cũng ẩn chứa sự nguy hiểm.

“Này nhóc, ngươi là ai?”

“Ta ta là...tiểu tinh...tiểu tinh linh Estes” cậu theo bản năng lui về phía sau cho đến khi đụng phải móng vuốt phía sau thì không thể không dừng lại. Này lợi trảo đen thùi cũng quá mức sắc bén, cậu đã nhìn thấy cánh mình khi không cẩn thận đụng vào nó đã xuất ra 1 đạo vết thương. Cũng may không có đau đớn gì. Nếu là bình thường thì cậu đã phi thường đau lòng ôm lấy cánh mà băng bó nhưng lúc này cậu không có tâm tình để ý đến chuyện đấy.

Ngân lang cũng nhìn thấy vết thương của cậu nhưng nó lựa chọn mặc kệ, vẫn tập trung nhìn vật nhỏ trong móng vuốt của mình.

“Tiểu tinh linh? Là chủng tộc mới trong rừng sao? Nhóc con thần kỳ, sao ngươi lại ở đây? Khi tộc chúng ta đang đi săn lên nhìn trộm? Đây cũng chẳng phải thói quen tốt gì, ngươi nói thử xem ta nên trừng phạt ngươi như thế nào đây?” Đôi mắt nó không chút dao động nhưng giọng điệu lại mang theo cổ không có hảo ý hương vị.

“Thực xin lỗi! Ta chỉ là quá tò mò! Thực xin lỗi!” Estes sợ tới mức lập tức xin lỗi, chỉ sợ nó sẽ 1 ngụm nuốt mình vào bụng.

” Ha ha ” ngân lang nhìn bộ dạng của cậu cũng đoán ra cậu đang lo sợ của điều gì “yên tâm ta sẽ không ăn ngươi” có tí tẹo này ăn vào cũng chả bỏ bèn gì.

Estes nghe vậy liền nhẹ nhõm hẳn, nhưng những lời kế tiếp của ngân lang liền khiến cậu khẩn trương hẳn lên.

“Ngươi cũng thật thú vị. Quyết định vậy đi, trước khi ta cảm thấy cao hứng ngươi phải luôn ở bên ta!”

“Nhớ kĩ, tên của ta là Carlos!”

Giấu ở trong tai của ngân lang để tránh cơn mưa lạnh thấu xương. Đầu Estes vẫn quay cuồng với các suy nghĩ. Cậu không thể hiểu nổi vì sao mình chỉ là ra trước cửa nhà xem náo nhiệt 1 chút thôi sao lại thành đem chính mình bán đi như thế này? Tuy không thể hiểu nổi nguyên do nhưng Estes cũng không có ý định chạy trốn. Khắc sâu dai dẳng trong tâm hồn và tín niệm của tiểu tinh linh khiến cậu không thể bỏ qua lời hứa của mình. Trước khi đối phương hài lòng sẽ luôn ở bên nó, cậu sẽ thực sự tuân thủ lời hứa này...mặc cho đây là vì quá mức sợ hãi mà thốt ra lời hứa hẹn.

“Car...Carlos,chúng ta đi đâu vậy?” Estes ngoảnh đầu nhìn hồ nước càng ngày càng xa, nhìn không được hồi.

Ngân lang tứ chi hữu lực đập trên lá cây chạy băng băng trong rừng, đằng sau đàn sói dàn hàng vô cùng trật tự đuổi theo, trong miệng mỗi con đều cắp theo con mồi vừa săn được. Đại bộ phận linh dương vẫn không tránh được vận mệnh bị bắt giết, chỉ 1 số ít trẻ tuổi cường tráng linh dương dưới sự che dấu của đồng bạn thành công chạy thoát.

“Về sào huyết” đúng như Y Lực Thập đã nói, đàn sói không ở phụ cận hồ nước. Sào huyết của chúng là 1 nơi gần với nguồn nước nhưng che dấu rất tốt mà con mồi ở gần đấy cũng rất phong phú, do đó chúng cũng ít khi đi đến lãnh địa của gia tộc cá xấu, mà lần xâm nhập này hoàn toàn là chủ ý của riêng Carlos.

Thời Cổ đại, trong những sinh vật ăn thịt tiến hóa hoàn mỹ nhất có 3 loại. Phân biệt thứ nhất là thái thần điêu (thần lân bay) hổ rừng kiếm và lang. Mà ngày nay khi thái thần điêu và hổ rừng kiếm đều đã tuyệt chủng lại chỉ có lang là vẫn còn tiếp tục tồn tại.

Lang xuất hiện khoảng 500 triệu năm trước cũng là thời điểm khởi nguyên của thế giới. Trải qua thời gian dài tiến hóa rất nhiều loài cường giả đã bị đào thải duy chỉ có lang là vẫn còn tồn tại đến nay. Có lẽ đúng

như lời Đạt Nhĩ Tân từng nói :”Vật cạnh Thiên Trạch,thính giả sinh tồn” (trong chọn lọc tự nhiên kẻ mạnh thì sống sót)

Không ai có thể phủ nhận lang là 1 loài cường đại. Chúng thích sống theo đàn và ở 1 chỗ, dốc toàn bộ lực lượng. Mà thiên nhiên đã xảo quyệt ban thêm cho lang sự khôn ngoan. Mà Carlos làm Lang Vương trí tuệ của nó lang thường không thể so sánh được.

Gen của nó có 1 phần là của nhân loại. Nó là thú nhân.

Chỉ khi mùa đông sắp đến tình hình đặc biệt thì 1 lượng lớn thú nhân mới tiến vào rừng rậm săn mồi. Thú nhân có gia đình thì qua lại giữa rừng và bên ngoài mang con mồi săn được cho người nhà mà thú nhân độc thân lại càng thích ở trong rừng trải qua mùa đông. Dù sao ở đây ngoại trừ nguy hiểm còn có thời tiết thực ấm áp mà cũng không lo đói, không như bên ngoài lạnh giá đến nỗi đông chết 1 số thú nhân yếu ớt. Nếu không phải do á thú nhân (nửa người nửa thú) không thể sống trong rừng thì thú nhân càng thích cuộc sống ở trong rừng hơn.

Carlos chính là 1 thú nhân độc thân nhưng hắn có 1 điểm khác biệt với các thú nhân khác chính là thú nhân bình thường do có 1 phần gen của con người nên chúng cũng coi mình là tấng đỉnh trong các loài sinh vật mà các loài động vật khác chỉ xứng làm con mồi của chúng mà thôi, cũng khinh thường cùng động vật làm bạn. Mà Carlos cũng là Lang Vương thì từ sau khi thành niên đã luôn ở lì trong rừng dẫn dắt bầy lang,rất ít khi ra khỏi rừng.

Nó coi mình là dã thú. Lãnh đạo Lang tộc là trách nhiệm của nó.

Carlos đã chú ý tới tiểu tinh linh từ lâu rồi. Mới đầu nó còn tưởng nhóc đấy là 1 côn trùng biến dị vì vậy còn tính ăn thử xem mùi vị thế nào (lang ngoại trừ thịt cũng có thể ăn trái cây và các loại côn trùng) nhưng ngay trước khi nó định làm thế thì ngôn ngữ đặc biệt của tiểu tinh linh đã khiến nó đổi ý và quyết định quan sát thêm 1 chút. Nhờ vậy nó mới phát hiện ra cậu nhóc này dường như biết 1 loại phép thuật có thể tạo ra những thực vật kì lạ và giọng hát của cậu rất hay phù hợp với những bài hát ru cho trẻ con.

Cho nên lần này nó mới cố ý bày ra kế hoạch đi săn này- dẫn bầy linh dương đến khu vực gần nhà tiểu tinh linh, dụ cậu ra khỏi nhà rồi bắt sống. Một thời gian lâu quan sát nó đã biết tiểu tinh linh lòng hiếu kỳ rất lớn, điểm này quả là dễ lợi dụng.

Mọi việc đều diễn ra rất thuận lợi nhưng nó không ngờ tiểu tinh linh lại thú vị như thế. Lá gan nhỏ không nói, lại dễ lừa mà bộ dạng nước mắt lưng tròng trông rất đáng yêu khiến tên nghiện bắt nạt người khác là hắn không chút khách khí lừa gạt đem về nhà.

Estes cũng không biết suy nghĩ này của ngân lang. Cậu chính là đáng thương hề hề liên lạc với nhóm cỏ thụ gần đó nhờ họ báo với Y Lực Tháp 1 tiếng, nhờ ông ấy trong thời gian cậu không có nhà thì trông nom nó hộ cậu.

Tiểu tinh linh lạc quan không nghĩ đến mình có lẽ không còn cơ hội trở về, lòng còn tràn đầy tin tưởng rằng mấy hôm nữa ngân lang sẽ thả cậu đi.

9. Chương 9: Cuộc Sống Đi Theo Ngân Lang

Bầy lang cư ngụ trong 1 hang động trên gò đất cao, hang động 1 số là do động vật khác đào từ lúc trước và 1 số là do Lang Vương chỉ huy bầy lang đào thêm.

Xung quanh gò đất không có cỏ thụ chỉ mọc đầy cỏ cao tận nửa người. Là 1 nơi hiếm hoi trong rừng có nhiều ánh nắng chiếu tới nhưng hiện tại chính ưu thế này càng khiến nó hứng thêm nhiều mưa.

Ngân lang đứng ngay trước huyệt động có vị trí tốt nhất, tê rống 1 tiếng với bầy lang phía sau. Tất cả lang liền lập tức thả con mồi trước mặt nó. Ngân lang chọn lựa cho mình 1 con linh dương trông ngon miệng nhất rồi phân phát phần còn sót lại cho thú hạ rồi tha con mồi về hang.

Estes tò mò đánh giá lang huyết, nơi này vô cùng rộng lớn (với cậu ta thì cái gì chả lớn) cho dù ngân lang hoạt động cũng rất thoải mái. Trong huyết động rải đầy cỏ khô thoạt nhìn trông thực ảm áp, ở góc có để vài vật phẩm này nọ nhưng do ánh sáng không đủ nên cậu cũng không nhìn ra chúng là thứ gì.

Ngân lang vừa tiến vào động liền thả con mồi xuống rồi rũ mạnh lông khiến 1 lượng lớn nước mưa trên người bắn khắp nơi. Estes không chú ý nên chút nữa bị văng ra may mà cậu kịp thời tóm lấy lang mao mới tránh được việc không may kia.

“Ra đi” ngân lang nằm trên thảm cỏ, cái đầu lớn gác trên 2 chân trước, chính là 1 bộ dạng nhàn nhã.

Estes nơm nớp lo sợ bay ra, vì cánh bị tổn thương nên cậu bay có chút trúc trắc, ánh huỳnh quang trong bóng tối càng phát ra chói mắt, cậu nhu thuận đứng trước mặt ngân lang chờ đợi mệnh lệnh của nó.

“Muốn ăn không?” ngân lang vươn móng vuốt lên kéo con mồi đến trước mặt, miệng cậu lên 1 nụ cười khả nghi nhưng biểu hiện này xuất hiện trên khuôn mặt của dã thú thì quả có chút dọa người.

Estes nhìn con linh dương trước mặt cổ bị xé toạc 1 mảng máu tươi từ đó chảy ra thời gian lâu đã đông lại đọng trên thi thể, lại quay ra nhìn khuôn mặt ‘Hung ác’ của ngân lang liền mãnh liệt lắc lắc tiểu đầu lui về phía sau “Tiểu tinh linh là người ăn chay”

“Vậy sao? Thế thì thật đáng tiếc” kì thật nó cũng biết nhóc này ăn chay nói thế chỉ để trêu chọc cậu ta chút thôi. Carlos từ thảm cỏ đứng dậy đến bên đồng hồ đặc trong góc tìm kiếm. Cuối cùng nó tha 1 quả trái cây đến bên người tiểu tinh linh, thả xuống.

Estes nhìn quả lựu trước mặt, bên trên còn lưu dấu nước miếng của ngân lang, đột nhiên cảm thấy đối phương tựa hồ cũng không đáng sợ lắm “Đây là cho ta sao?”

“Ăn đi” ngân lang vươn lợi trảo chỉ 1 móng vuốt đã chia quả lựu ra làm hai “Ăn đi”

Estes ôm 1 hạt lựu nhỏ lên, cái miệng nhỏ bắt đầu cắn từng miếng nhưng đôi mắt xanh đầy bất an vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn ngân lang đang xé to miệng vết thương, cắn xuống từng mảng thịt, từng miếng từng miếng cắn nuốt.

Trong không khí rất nhanh truyền đến vị rỉ sắt nồng đậm. Estes cau mày quyết định không xem nữa. Cậu trốn ở sau quả lựu để mùi hương của nó át đi mùi máu tanh. Hạt lựu trên tay rất nhanh đã được ăn xong, Estes xoa xoa bụng nhỏ đã phình lên của mình lại quay qua nhìn quả lựu to đùng đằng sau. Hương vị thì đúng là ngon thật nhưng vẫn không nên chèn quá độ.

“No rồi?” thanh âm ngân lang đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Estes nếu không tiếp xúc với thân thể động vật thì cậu không thể giao tiếp với chúng, nên cậu chỉ có thể nghĩ hoặc nhìn nó. Đường như cũng nghĩ đến điểm này, ngân lang phóng 1 móng vuốt đến trước mặt cậu.

Estes nhìn bàn chân sạch sẽ chắc hẳn đã được Carlos rửa qua liền yên tâm leo lên.

“Ăn no chưa?” ngân lang lặp lại vấn đề 1 lần nữa.

“Ta no rồi” râu trên đầu hoảng động hạ xuống “Người...người ăn no chưa?” Estes trộm liếc nhìn đồng xương đã từng là 1 con linh dương trong góc, có chút lo sợ ngân lang chưa ăn no có thể sẽ đem nó ra làm món điểm tâm.

“Ăn” Carlos cũng không vạch trần tâm lo lắng của Estes, chỉ để cậu vào lỗ tai mình “Người hát 1 bài cho ta nghe đi, nhẹ nhàng chút, cũng không cần nhảy múa đâu” nói rồi nó nằm rạp trên thảm cỏ sẵn sàng nghỉ ngơi.

Estes cố gắng nhớ lại tất cả các bài hát mà mình biết, cuối cùng quyết định chọn 1 khúc hát ru, đây cũng là dạ khúc hay nhất Đồng Thoại vương quốc. Mỗi đêm khi các tiểu tinh linh đi ngủ, khúc ca này sẽ vang vọng khắp vương quốc đưa họ vào giấc mộng ngọt ngào.

Khúc ca của Estes khiến ngân lang thực vừa lòng, nó toàn thân thả lỏng, thích ý nhắm mắt lại.

Estes hát 1 lát thì thấy 2 mí mắt đã bắt đầu dúi lại với nhau. Trải qua 1 ngày tràn đầy kinh sợ, bây giờ an tâm lại cả thể xác và tinh thần cậu đều cảm thấy kiệt quệ nên rất nhanh liền không chống đỡ được mà ngủ thiếp đi.

Khi tiếng ca ngừng lại, ngân lang liền mở mắt ra nhưng không chuyển động. Đôi mắt đã thú màu vàng nhìn chăm chú vách tường rồi lại nhắm lại.

Bị ngân lang nuôi dưỡng cuộc sống thực nhàm chán, không có tự do, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở lỗ tai nó cùng đi săn, ăn cơm, nghỉ ngơi, trừ bỏ những việc đó cái gì cũng không thể làm. Estes vẻ mặt héo hon ngồi trước huyết động nhìn trời hiem có 1 ngày ảm áp. Nếu được ánh nắng mặt trời chiếu lên người thì chắc hẳn sẽ rất thoải mái. Cậu quay đầu nhìn ngân lang đang nghỉ ngơi trong động, thật cẩn thận đi hướng phía ngoài huyết động.

“Đi đâu?” thanh âm không chút dao động truyền tới từ phía sau. Bởi vì phải tiếp xúc qua cơ thể mới có thể trao đổi quá phiền phức nên mấy hôm trước Estes lấy ra từ túi nhỏ mầm quả phiên dịch rồi xin thêm ít huyết của ngân lang để ăn cùng với nó, hiện tại cậu đã hiểu được lang ngữ.

“Ta...ta không phải muốn chạy trốn! Ta chỉ là muốn ra ngoài phơi nắng 1 chút mà thôi!” Estes đáng thương hề hề nhìn ngân lang đã đứng phía sau từ trên cao nhìn xuống cậu.

Ngân lang nhìn cậu không nói lời nào như đang xác định độ chân thật trong lời nói của cậu.

Estes bị nhìn đến vô cùng khẩn trương, hai tay luống cuống cầm chắc túi để bản thân trấn định chút.

Cứ thế nửa ngày ngân lang lại dần dần ra khỏi huyết động. Đi được mấy bước lại phát hiện ra tiểu tinh linh vẫn đứng nguyên tại chỗ liền quay đầu không kiên nhẫn thúc giục “Như thế nào còn không đi? Đến đây!”

“Ân? Nga!” lúc này Estes mới hồi phục tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Ngân lang mang theo tiểu tinh linh lên đỉnh gò đất cũng là nơi có nhiều ánh sáng mặt trời nhất.

Estes được ánh mặt trời chiếu ảm áp cả người vô cùng thoải mái, lăn người trên đỉnh đầu ngân lang, hai tay chống má, chân đạp trong không khí “Carlos”

“Sao?” âm thanh lưỡi biếng của ngân lang từ dưới truyền lên.

“Người có thể kể cho ta 1 chút chuyện xưa của người không?” Estes rất không quen với kiểu cuộc sống không có việc gì làm này. Bình thường lúc này có lẽ cậu đang quét dọn nhà cửa nhưng là hiện tại cậu vẫn chưa thể quay về.

“Chuyện xưa? Không có gì thú vị!” Ngân lang không muốn nói chuyện này cũng chẳng phải có bí mật gì to lớn mà là thuần thủy không thấy có gì hay để kể. Cuộc sống của thú nhân vốn đã vô cùng đơn giản mà đối với 1 kẻ làm bạn với thú như Carlos thì trừ bỏ đi săn nó cũng chẳng thấy còn gì đáng kể mà chắc chắn cậu nhóc này sẽ không thích loại chuyện như thế.

“Nga” râu trên đầu lại hạ xuống .

“Muốn đi dạo không? Hôm nay không phải đi săn” tựa hồ thấy mình nói vậy có chút vô tình, ngân lang quyết định đem tiểu sủng vật của mình đi dạo.

“Thật chứ?” Estes vừa nghe hai mắt đã lập tức phát sáng.

Ngân lang dùng hành động trả lời tiểu tinh linh, nó đứng dậy rời khỏi gò đất, hướng chỗ sâu trong rừng rậm đi tới.

Estes cũng không chui vào lỗ tai ngân lang, vì mặc dù nơi ấy có thể chắn gió nhưng không thể nhàn nhã ngắm cảnh. Cậu vẫn như cũ ngồi trên đầu ngân lang hết nhìn đông lại ngó tây.

Cảm giác này và lúc bình thường hoàn toàn bất đồng.

“Muốn đi đâu?”

“Người có thể đưa ta về nhà không?” Estes hỏi “Chỗ mà hồi trước người tìm được ta ý”

Ngân lang không cần thêm chỉ dẫn gì quay đầu hướng hồ nước đi tới.

[Tiểu tử kia, rốt cuộc người đã quay trở lại. Thế nào? Mấy ngày này sống ổn chứ?] Vừa tiến nhập phạm vi hồ nước, tiếng của Y Lực Thập đã truyền vào đầu Estes.

Estes di chuyển, cẩn thận liếc trộm ngân lang thấy nó dường như không hề phát giác mới nhẹ nhõm trả lời dưới đáy lòng [Ta không sao, Y Lực Thập]

[Người không sao là tốt rồi. Ta và mọi người thực lo lắng cho người. Bầy sói ở nơi không có cổ thụ nên chúng ta cũng không thể thám thính tin tức của người]

Estes thực vui vẻ [Ta tốt lắm, cảm ơn các người đã quan tâm]

[Vậy người tính làm sao bây giờ? Vẫn đi theo nó?]

[Ta đáp ứng nó rồi. Khi nào nó hài lòng ta mới có thể rời đi] Estes đáp. Kì thật cậu cũng có chút muốn đổi ý nhưng là ngân lang gây cảm giác rất áp bách nên cậu cũng không có can đảm chạy trốn.

[Cũng thật không biết tính cách này của người là tốt hay xấu nữa. Nhớ thông minh chút, đừng để mình bị thương] Y Lực Thập nói xong câu này cũng không nói thêm gì nữa. Dù nó muốn giúp thì cũng là hữu tâm vô lực, nên chỉ có thể vì tiểu tinh linh cầu nguyện.

Có những người bạn tốt khiến tâm trạng ủy khuất do bị ngân lang hạn chế tự do ban đầu của cậu tốt hẳn lên, Estes vui vẻ trở về nhà.

Ngân lang đây là lần đầu tiên nhìn kĩ hoa ốc của tiểu tinh linh. Lần trước do vội vàng bắt cóc nhóc này đi nên chỉ nhìn lướt qua cũng cho rằng đây chỉ là 1 đóa hoa bình thường. Nhưng bây giờ ở gần quan sát nó mới thấy hoa ốc này thực kì lạ. Tin rằng mình hiểu biết khá sâu về rừng rậm Vĩnh Cửu nhưng nó cũng là lần đầu tiên nhìn đến loại hoa đặc biệt này.

Hoa ốc quá nhỏ nên ngân lang chỉ có thể thông qua cửa sổ mở rộng để nhìn vào bên trong. Bên trong chứa đầy các gia cụ (đồ đạc trong nhà) vô cùng tinh xảo làm nó có loại ảo tưởng như đang nhìn thấy bộ đồ chơi nhà búp bê của trẻ con, mà tiểu tinh linh đang ở trong đây quay trái quay phải sửa soạn các thứ thì y như 1 bé búp bê trong ngôi nhà búp bê nhỏ. Quả là 1 nhóc đáng yêu và thú vị!

10. Chương 10: Cuộc Đạo Chơi Trong Rừng

Trong rừng rậm, quần lang truy đuổi con mồi, dưới mệnh lệnh của Lang Vương dùng nanh vuốt sắc bén đoạt đi sinh mệnh của con mồi.

Ngân Lang Vương cũng không tham gia cuộc săn, khi thấy đại cục đã định liền quay đầu rời đi còn vấn đề thực phẩm đã có lang hội lo liệu.

“Carlos, chúng ta đi đâu vậy?” Estes từ lông mao của ngân lang chui ra, bộ dạng mơ mơ màng màng cho biết lúc trước là cậu đang ngủ.

“Hái trái cây” mặc dù lang là loài ăn thịt nhưng ngẫu nhiên vẫn sẽ ăn chút trái cây nên ngân lang cũng biết rõ khu vực phụ cận nơi nào có quả dại chín thơm ngon.

Đi một lát họ đã tìm được 1 cây đào. Quả đào chín mọng mọc đầy trên cây, nặng trĩu quả oằn cả cành đào.

Estes nhìn xem nước miếng đều mau chảy ra. Vội vàng bay lên ôm lấy 1 quả vừa hồng vừa mọng, dùng sức bứt nó ra. Đáng tiếc tuổi nhỏ lực bạc, cậu cố sức nửa ngày nhưng quả đào vẫn ở trên cây, nửa điểm suy chuyển cũng không có.

Ngân lang ngồi yên hứng thú nhìn tiểu tinh linh vất vả cố gắng, không có nửa điểm ý định giúp đỡ.

Estes mệt mỏi đổ mồ hôi đầy đầu mà chỉ có thể phồng má nhìn quả đào sinh hồn dỗi.

“Cần giúp không?” dường như đã xem đủ náo nhiệt, ngân lang nhàn nhã hỏi.

Estes đột nhiên quay đầu nhìn ngân lang phía dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ “Người có thể giúp mà không lên tiếng, cứ ngồi nhìn ta làm trò cười!” Ở chung 1 đoạn thời gian, Estes cũng không còn sợ ngân lang như lúc đầu nữa. Trừ những lúc ngân lang tức giận thì rất dọa người còn bình thường vẫn là có thể thoải mái ở chung.

“Người không nhờ mà ta cứ giúp nhờ bị nói là xía vào việc của người khác thì sao?”

“Mới không nói thế đâu!”

Estes bay lại trên đầu của ngân lang, ngồi xuống.

“Muốn quả nào?”

“Cái quả to nhất, hồng nhất kia kìa!” theo hướng tay chỉ của Estes chính là quả đào to mọng mà cậu cố gắng bứt cả nửa ngày mà không được.

Ngân lang nhìn nhìn khoả đào kia “Người so với nó còn không to bằng! Tham như vậy không sợ ăn không nổi sao?” nói là nói như vậy nhưng nó vẫn nhảy lên, trảo quả đào đặt xuống thảm cỏ phía dưới.

“Ăn không nổi thì bảo quản lại ăn dần” Estes vui rạo rực ôm quả đào, không thể di chuyển được. Estes đáng thương hể hể nhìn ngân lang “Carlos~” cậu thông minh biết bộ dạng nào có thể giành được nhiều lợi ích.

Quả nhiên ngân lang không thể thờ ơ với ánh mắt khẩn cầu của tiểu tinh linh đành cúi đầu nhặt quả đào, đi về hướng huyết động. Estes cười tủm tỉm bay bên cạnh, miệng ngâm nga 1 khúc ca. Khi đã mệt cậu liền bay về đầu ngân lang ngồi trong chốc lát, nghỉ ngơi đủ liền tiếp tục ngoạn nháo. Ngân lang cũng mặc kệ cậu hồ nháo chỉ không cho phép đi quá xa thôi.

“Carlos, người đã từng gặp thú nhân chưa?” Estes đột nhiên hỏi 1 vấn đề mà cậu luôn thấy tò mò.

“Thú nhân?” ngân lang dừng một chút, lại tiến về phía trước “Đã từng”

“Bọn họ là dạng gì?”

“Dạng?”

“Ý là họ là người tốt hay người xấu a?” đây cũng là điều Estes quan tâm nhất.

“Người tốt? Người xấu? Người dựa vào cái gì để phán xét họ?” ngân lang nhìn tiểu tinh linh xuyên qua kẽ hở giữa các phiến lá cây, dừng lại cước bộ.

“Dựa vào cái gì để phán xét?” Estes bắt đầu suy tư về vấn đề này. Là làm việc tốt? Hay là cái gì khác? Cậu nghĩ không ra.

“Người tốt và người xấu kì thật không có qui định hạn chế nào cả. Người muốn ta nói ta cũng không nói được. Người chỉ cần biết ai đối người tốt, ai đối với người tệ là được rồi.

“Nga, ta đã biết!” Estes thận trọng gật đầu “Nhưng người vẫn chưa nói thú nhân là dạng gì đâu”

“Sao người lại cứ muốn biết chuyện đó vậy?”

“Bởi vì ta tò mò a” Estes đúng lí hợp tình nói.

“Nhóc à, lòng hiếu kì giết chết con mèo đấy”

“Ta cũng không phải mèo, ta là tiểu tinh linh!”

“Bởi vì vậy người không có 9 cuộc sống. Đừng cho rằng nó không quan hệ đến mình”

“Tại sao người không chịu nói cho ta? Hay là vì người cũng không biết?” Estes cố tình nói khích.

“Ta biết! Nhưng ta không muốn nói cho người” ngân lang cũng không trúng phép khích tướng của cậu.

“Hu! Carlos là quỷ đáng ghét!” cậu quay người vỗ cánh bay đi.

Ngân lang biểu hiện như con người nhú mày, xem ra tiểu sủng vật của nó rất có cá tính a, cứ để nhóc ấy ở 1 mình bớt giận chút tốt hơn.

Suy nghĩ như vậy, ngân lang nhàn nhã đi theo hướng tiểu tinh linh bay đi.

Estes cũng không cần tái tục bội do ngân lang không nói cho cậu biết thú nhân là cái dạng gì vì cậu có thể tự mình đi kiến thức một chút rồi.

Sau khi Estes giận dữ bỏ đi rồi bay loạn trong rừng, cậu đã may mắn gặp được hai thú nhân đang quyết đấu.

Hỏi Estes tại sao lại biết đối phương là thú nhân? Bề ngoài quái dị của họ trông thật sự rất bắt mắt.

Chỉ thấy rừng rậm nguyên bản cây dạt dào bỗng nhiên hơn một khoảng trống. Xung quanh đại thụ ngã trái ngã phải không tiếng động lên án hai kẻ phá hoại này tàn nhẫn mà hai tên đấy lại hoàn toàn không chút hối ý, vẫn tiếp tục tạo ra nhiều khoảng không hơn.

Một con cự thú (thú to lớn) giống như gấu, bao phủ đầy người là hoa văn và một đại xà bốn chân với móng vuốt dài, hai kẻ người tới ta đi tranh đấu không ngớt, tạo ra chấn động làm động vật xung quanh sợ hãi trốn đi. Mà cây cối dưới cuộc chiến của chúng cũng bị tàn phá rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Estes nhìn đến một tình cảnh như vậy. Mặc dù cậu vẫn thường xem đàn sói đi săn nhưng đây luôn là thế cục nghiêng về một bên hoàn toàn không giống cuộc so đấu trước mặt này. Cự hùng (gấu bự=)) mỗi lần tấn công đều hướng về tấm thân dài bảy tấc của cự xà, móng vuốt sắc bén tại trên lớp vảy cứng để lại từng đạo vết thương, da tróc thịt bong. Mà cự xà cũng không đơn giản, răng nanh chứa nọc độc của nó dưới ánh mặt trời phát ra thứ ánh sáng kì dị, dù không thể cắn nát làn da của cự hùng nhưng trong khoảng khắc không cẩn thận chạm vào vẫn ăn mòn từng mảng da lông, huyết nhục mơ hồ (thịt nát vụn trộn với máu, nôm na là thịt xay)

Chúng nó cứ liều chết xông vào dọa Estes sợ chết khiếp, nên mặc dù biết đối phương không thể nghe thấy tiếng của mình mà dù nghe được cũng không có tâm sức chú ý, cậu vẫn che miệng không cho mình phát ra bất kì âm thanh nào, chậm rãi lui về phía sau.

Mà mãi quan tâm phía trước, Estes cũng không phát hiện ra một bóng dáng đã xuất hiện phía sau mình nên cậu cứ thế đụng phải nó.

“A!” bỗng nhiên đụng trúng một thân thể ấm áp, Estes cả kinh hét to một tiếng chạy trời chết.

“Người đang làm gì vậy” ngân lang bất đắc dĩ dùng móng vuốt ngăn lại tiểu tinh linh chạy loạn sắp đụng phải đại thụ phía sau, có chút nghi ngờ nhóc này có hay không có vấn đề với chỉ số thông minh.

“Carlos?” Estes vừa nhận ra là người quen trong lòng lập tức thả lỏng, thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực “Làm ta sợ muốn chết!”

Ngân lang nhìn hai thú nhân ở bên kia hoàn toàn không chút phát giác bọn họ đang quan sát tiếp tục lao vào nhau, lập tức hiểu rõ “Dọa đến người?”

“Chúng nó đánh nhau thật kịch liệt!” Estes hờn dỗi trốn vào lòng cổ ngân lang, làm nũng “Rất nhiều hoa cỏ bị chết a”

“Ngoan, chờ chúng đánh xong chúng ta lại đi nhìn xem” kể từ sau khi Estes chuyển nhà từ hồ nước sang huyết động của ngân lang, cậu ngay tại cửa huyết tròng lên 1 cây hỉ âm (ưa bóng râm) rồi từ đó tạo thành phòng ở, ngân lang đã thực hiểu rõ năng lực của tiểu tinh linh.

“Những cây và hoa ấy rất khó mới có thể mọc lên. Bọn chúng thật đáng giận!” Estes huy huy nắm tay như thể trước mặt cậu chính là hai thú nhân kia và cậu đang huy quyền đánh chúng nó.

“Ừ! Chúng nó thật đáng giận. Người ngồi vững đi, chúng ta phải trở về rồi” ngân lang nói đồng thời bốn chân cường tráng phát lực hướng lang huyết lao đi.

Cùng lúc đó cự hùng nhả lại mũi nhìn hướng ngân lang vừa li khai, dường như nó vừa ngửi thấy một mùi hương quen thuộc. Không đợi nó tự hỏi về mùi hương kia xong thì cự xà đã hung hăng quăng cái đuôi sang đây cũng đánh gãy nghi hoặc của nó.

Tên bỉ ổi, chỉ biết đánh lén! Nó rống giận thề sẽ không để cự xà dùng đuôi đánh lén nữa.

11. Chương 11: Vị Khách Không Mời

Estes bị đánh thức.

Cậu mơ mơ màng màng mở mắt ra. Bên tai truyền đến từng tiếng dã thú gầm rống, nó không phải lang ngữ nên cậu không thể hiểu được.

Từ trên giường hoa đi xuống, Estes hai mắt ngái ngủ mặc vào quần áo. Cậu đi đến bên cửa sổ nhìn ra xung quanh.

“Carlos, có chuyện gì vậy?” Estes hỏi ngân lang như trước nằm úp sấp ở trong tổ, tuyệt không tính ra bên ngoài xem xét tình hình.

“Một tên nhàm chán mà thôi, không cần để ý đến hắn” ngân lang liếc mắt ra ngoài động lại không chút hứng thú thu hồi tầm mắt.

Mà ngoài động, kẻ kêu “Nhàm chán” kia thì càng kêu càng to, một bộ nếu không bắt người bên trong rời khỏi động thì sẽ không từ bỏ.

“Carlos, nó thật ồn ào! Người đuổi nó đi được không?” Estes môi dẩu thật cao. Cậu còn chưa ngủ đủ đâu, mới không cần sáng sớm đã nghe loại tạp âm này.

“Có vài kẻ đuổi cũng không đi. Người có thể thử nhét bông vào lỗ tai thử xem?” ngân lang cũng thực bất đắc dĩ, cái tên ngoài cửa kia năm nào cũng phải đến một lần, cũng không ngại phiền.

“Bên ngoài là ai? Nó muốn làm gì?” Estes buông tha cho ý niệm ngủ tiếp của mình. Cậu một lần nữa mặc hảo, tẩy trừ chính mình, cầm bữa sáng vừa ăn vừa rời khỏi hoa ốc, bay đến trước mặt ngân lang “Người muốn ăn không?” Estes từ túi nhỏ lấy ra cây bánh mì làm ra một cái và lấy một vài loại mứt hoa quả các loại hương vị.

“Cảm ơn, nhưng thức ăn của người không đủ cho ta ăn một bữa”

“À, thôi vậy” Estes không được chấp nhận đành rầu rĩ cắn bánh mì.

“Sinh khí?” ngân lang nhìn tiểu sủng vật của mình, dường như vì ở chung đã lâu, trở nên quen thuộc nên lá gan cậu càng ngày càng lớn, tính khí cũng càng ngày càng lớn.

Ngân lang kiên quyết không chịu thừa nhận là tính tình tiểu tinh linh đã bị nó nuông chiều hỏng rồi.

“Mới không có!” tuy nói như vậy nhưng bộ dạng cậu không hề giống “không sinh khí” chút nào, chỉ cần nhìn bộ dạng cậu dùng sức xé mẩu bánh mì là biết.

“Được rồi, không có” ngân lang thuận theo lời nói của cậu, cũng không tính để vấn đề này làm phí quá nhiều thời gian.

“Rống~ rống~ rống~ rống~~”

“Nó đang nói cái gì vậy? Thật ồn ào!”

“Gọi ta ra ngoài”

“Nó tìm người? Vì chuyện gì?”

“Không vì chuyện gì cả. Có muốn ra ngoài đi dạo chút không?” ngân lang đứng dậy đưa ra đề nghị.

“Hôm nay đi dạo ở đâu đây? Phụ cận đã đi hết rồi” Estes bay đến chỗ ngồi quen thuộc của mình – trên đầu ngân lang.

“Đi vài nơi xa hơn vậy” ngân lang rời khỏi huyết động.

Estes nhìn thấy một con cự thú đứng trước huyết động gào rống nhưng những con sói khác không chút để ý đến nó vẫn làm việc của mình. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên cũng có vài con sói con tò mò lại gần nhưng đều nhanh chóng bị cha mẹ chúng tóm trở về.

Estes chỉ thấy con cự thú này trông thật quen mắt, mất cả buổi cậu mới nhớ ra đây chính là con cự hùng trong trận quyết đấu mình nhìn thấy mấy ngày trước.

“Thú nhân? Hẳn đến đây tìm người làm gì?”

Ngân lang không có trả lời cậu bởi vì cự hùng đã phát hiện ra nó.

“Nga~Carlos, cuối cùng người cũng chịu đi ra. Ta còn tưởng năm nay cũng không gặp được người chứ”

“Ta cũng không định gặp người” ngân lang nhìn thẳng phía trước vượt qua cự hùng.

“Nga~ đừng như vậy mà, Carlos! Người cũng không thể cứ trốn tránh ở trong rừng không đi ra như vậy đi!” cự hùng đã đuổi kịp ngân lang.

“Ta không trốn trong rừng rậm, ta thích nơi đây”

“Người đang trốn tránh. Người không thuộc về nơi này!”

“Ta là Lang Vương, không thuộc về nơi này thì thuộc về đâu?” ngân lang cuối cùng cũng nhìn thẳng vào cự hùng.

Cự hùng phấn chấn nói “Người là thú nhân! Thế giới bên ngoài mới là nơi thuộc về người!”

“Có ta hay không cũng chẳng có gì quan trọng”

“Người đang nói cái gì vậy?! Người vô cùng quan trọng, chúng ta cần người! Người chính là vị vua kế tiếp!”

“Đó là quyết định của các người, cùng ta không quan hệ”

“Carlos, các người đang nói cái gì vậy?” Estes vẫn luôn lắng nghe cuộc hội thoại của hai người nhưng cậu chỉ có thể hiểu được lời nói của cự lang còn cự hùng thì hoàn toàn không hiểu chút nào, thật muốn biết chúng đang nói cái gì.

Cậu vừa lên tiếng thì nguyên bản cự hùng đang đặt hết lực chú ý trên người ngân lang cuối cùng cũng phát hiện ra cậu “Nga~ Trời ạ! Tiểu tử đáng yêu này là ai vậy? Thế nhưng có thể ngồi trên đầu của người!” thú nhân là một loài sinh vật có ý thức cá nhân rất cao, trừ bỏ người chúng nhận định là bạn hữu (bạn đời) ai cũng không thể đụng vào đầu chúng. Có một câu tục ngữ ” Đầu nam nhân, thất lưng nữ nhân ,bất khả xâm phạm ” áp dụng cho thú nhân chính là ” đầu thú nhân, thất lưng á thú nhân, bất khả xâm phạm”

Cự hùng vươn tay gấu muốn chạm vào tiểu tinh linh.

“Cùng người không quan hệ, đừng có chạm vào nhóc ấy!” ngân lang hướng cự hùng gầm lên, cảnh cáo hẳn không được chạm vào tiểu tinh linh.

Estes thông minh lập tức trốn vào lông mao của ngân lang.

“Nga~ đừng như vậy mà! Ta cũng không có ác ý” cự hùng xua tay lùi về phía sau, hẳn cũng không định khiêu chiến sự kiên nhẫn của cự lang.

“Rời khỏi đây, Aggreko. Người không được chào đón ở đây!” ngân lang hạ lệnh trực khách.

“Thôi nào, Carlos...” cự hùng thật không ngờ đến cả thời gian nói chuyện cũng không cho hẳn. Lần trước tốt xấu gì nó cũng chịu nghe nữa giờ.

“Đi đi!” ngân lang bày ra tư thế công kích “Hay là người muốn ta tiễn người một đoạn?”

Theo động tác của ngân lang, bảy sói cũng nhanh chóng tập hợp một chỗ. Chúng gầm gè, lộ ra răng nanh sắc bén tựa hồ muốn ngay lập tức lao vào cắn xé cự hùng.

“Hảo hảo hảo, ta rời đi là được chứ gì” cự hùng thức thời rời đi. Nó tuy rằng cường đại nhưng cũng tự biết không thể đánh thắng cả đàn sói mà chưa kể đầu lĩnh của chúng còn chính là Carlos.

“Nó như thế nào rồi đi vậy?” Estes từ lòng cổ ngân lang chui ra hỏi.

“Nó có việc cần làm, đừng quan tâm đến nó nữa” ngân lang phục hồi tư thái nhàn nhã “Chúng ta đến phía đông đi, ở đây có một thác nước có thể thường xuyên nhìn thấy cầu vồng, muốn xem không?”

“Muốn!” Estes hai mắt sáng rực, cũng quên luôn vấn đề thú nhân. Nhưng cậu quên không có nghĩa là mọi người cũng sẽ quên.

Cự hùng sau khi rời khỏi hang ổ của bầy sói nhưng cũng không như ngân lang mong muốn rời xa khỏi đó mà là có chút đắm chiêu suy nghĩ về tiểu tinh linh. Có lẽ hẳn có một phương pháp rất tốt để bắt Carlos quay về.

Estes luôn cảm thấy mình thực thông minh bởi vì trong các tiểu tinh linh cậu được công nhận là thiên tài. Chưa đủ tuổi đã được làm lễ trưởng thành, đây vẫn luôn là niềm tự hào của cậu.

Nhưng từ khi đến thế giới này, cậu phát hiện ra có lẽ mình cũng không lợi hại như mình tưởng cũng không thông minh đến như thế.

Từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống nhưng người vẫn thường chăm sóc cậu cũng không ở bên lúc này.

“Nga~ tiểu tử kia đừng khóc! Ta thề ta sẽ không tổn thương ngươi! Ta chỉ muốn ép tên Carlos kia ra khỏi rừng rậm mà thôi”

Một âm thanh cứ ở bên tai nói không ngừng nhưng Estes hoàn toàn không hiểu chút nào. Cậu chỉ biết một giờ trước cậu còn đang ở trên cây táo chọn một quả ngon nhất, một giờ sau cậu đã bị nhốt vào lồng sắt, bị bắt mang ra khỏi rừng. Mà tất cả là do lúc cậu đang chọn trái cây thì ngân lang và bầy sói đang đi săn mồi.

Cậu hối hận rồi! Vốn ngân lang là muốn đưa cậu đi theo săn mồi nhưng là cậu nháo lên muốn ở lại chọn trái cây nên mới xảy ra loại sự tình này. Thế nhưng tên thú nhân độc ác kia lại thừa dịp ngân lang không có ở đây đánh lén cậu, còn đem cậu nhốt vào lồng sắt.

Cậu sẽ không bao giờ rời khỏi Carlos nữa! Thế giới này thật nguy hiểm!

Ô ô~ cậu nhất định sẽ bị mang đi giải phẫu, sẽ không bao giờ còn có thể gặp mọi người nữa, ô oa oa oa~ ~ ~

Cự hùng nhìn tiểu tinh linh ở trong lồng khóc nức nở, tay chân hoàn toàn luống cuống, nhưng lúc này hẳn cũng không thể dừng lại an ủi cậu được.

Carlos sẽ rất nhanh đuổi đến đây, hẳn không chịu được việc cậu nhóc này chịu bất cứ tổn thương nào. Đây là kết quả mà sau một tháng quan sát bầy sói hẳn rút ra được.

Do đó Carlos sẽ đuổi theo bọn họ rời khỏi rừng rậm. Mà một khi hẳn ta rời khỏi rừng rậm thì đã không còn là việc nó phải quản nữa rồi. Nó chỉ có trách nhiệm bắt hẳn rời khỏi rừng rậm mà thôi.

Tuy rằng cuối cùng có lẽ nó sẽ bị đánh cho một trận nhưng vì bộ lạc tất cả đều đáng giá.

Nhưng bây giờ vẫn là chạy nhanh lên, trăm ngàn lần không thể để Carlos đuổi kịp được!

Carlos chạy tốc độ cao trong rừng. Hơi thở giận dữ vây xung quanh nó khiến vạn linh (linh hồn, ở đây chỉ sv sống) lui tán.

Aggreko thấy mình thật bị kịch. Hẳn ban đầu còn nghĩ phải mất một lúc lâu Carlos mới phát hiện ra hành vi của hẳn, nhưng thật không ngờ, hẳn chân trước vừa mới rời đi chưa được bao lâu thì phía sau truyền đến tiếng xôn xao báo cho hẳn biết Carlos đã đuổi đến nơi rồi.

Aggreko phát hiện điểm này liền tăng tốc độ chạy trốn. Hang sói nằm ở chỗ gần sâu nhất bên trong rừng rậm, dù là thú nhân từ đây quay về bộ lạc lấy tốc độ nhanh nhất cũng mất một ngày đây là không tính thời gian nghỉ ngơi. Mà gấu tốc độ như thế nào cũng không thể so được với sói. Nếu bây giờ bị đuổi kịp chỉ sợ Carlos đang trong cơn phấn nộ sẽ xé xác nó ra thành mảnh vụn, nuốt vào bụng- dù sao thú nhân bản chất

vẫn thiên về thú tính hơn, trong thời điểm thiếu thốn lương thực chúng cũng không ngại ăn thịt đồng loại để no bụng.

Mà phía sau truyền đến chấn động kịch liệt chứng tỏ không chỉ có mình Carlos mà hơn nữa đàn sói cũng theo Vương của chúng truy đuổi hắn.

Điều này thực không xong, cự hùng sất mặt nghiêm trọng. Dường như hắn đã đánh giá thấp tầm quan trọng của tiểu tử này đối với Carlos. Giờ phút này cự hùng mãnh liệt ý thức được nếu lúc này bị đuổi kịp, Carlos sẽ không để ý đến giao tình lúc trước của bọn họ mà bỏ qua cho hắn. Có lẽ hắn đã chọn sai phương pháp rồi. (giờ mới biết hử? muộn rồi chứ ^ ^)

Nhưng chuyện đã đến mức này hắn cũng chỉ có thể tiếp tục. Nghĩ như vậy, cự hùng liền nhảy ngay vào một vũng bùn do mưa tạo thành, lăn lộn qua lại làm toàn thân dính đầy nước bùn để che dấu mùi của chính mình.

Đương nhiên hắn cũng không quên nhúng lồng sắt vào để tiểu tử kia cũng tắm bùn.

“A?! Người làm gì vậy? Không cần!! Carlos cứu mạng!!!”

Nhìn cự hùng toàn thân là bùn cầm lồng sắt nhốt mình hướng vũng bùn phóng tới, Estes ý thức được không ổn nhưng trừ bỏ thét chói tai bên ngoài cậu cái gì cũng không làm được. Chỉ có thể nhìn nước bùn bao phủ toàn thân mà thậm chí bởi vì mở miệng thét nên còn nuốt phải mấy ngụm nước bùn.

Mùi hương mạnh mẽ ở trong không khí nói cho ngân lang biết nó đã bị phản bội.

Tiểu sủng vật nhà mình bị bắt mà nguyên bản người làm việc ấy chính là kẻ mình coi là bằng hữu. Trong mắt ngân lang loé lên tia tàn nhẫn, nó biết đối phương làm thế chỉ là vì muốn kéo hắn về bộ lạc mà thôi, tốt lắm, hắn đã làm được.

Không biết tên kia có ý thức được? Khiêu chiến Lang Vương sẽ phải trả giá đại giới!

Chạy chạy chạy, càng lúc càng nhanh hơn tốc độ, bảy sói chạy theo phương hướng hương vị biến mất. Trong phần nộ ngân lang càng thêm lý trí truy tìm địch nhân, nó muốn đem tên kia xé thành mảnh nhỏ.

Nếu không phải đột nhiên trong lòng nảy sinh bất an, nó không tiếp tục việc lãnh đạo cuộc đi săn nữa mà quay lại tìm nhóc kia thì có lẽ khi nó đuổi kịp bọn họ, tên kia đã đem cậu nhóc về bộ lạc mất rồi.

Đột nhiên mùi của kẻ thù biến mất, ngân lang bắt buộc phải dừng lại để xác định phương hướng. Mặc dù nó biết mục tiêu của tên kia là bộ lạc nhưng Aggreko rất có thể để tránh né nó mà lựa chọn nhiều lộ (đường vòng) Nếu không thể bắt tên kia trước khi hắn rời rừng thì nó sẽ rơi vào thế bị động.

Không thể không nói dù bị kêu là bốn hùng (gấu ngốc=) thì Aggreko cũng có chút đầu óc, ít nhất hắn còn biết che dấu mùi hương của chính mình. Điều này khiến cho cái mũi linh mãnh của ngân lang hoàn toàn mất tác dụng, nó cúi đầu xuống nhìn mặt đất, hi vọng từ đó có thể tìm được dấu chân của cự hùng.

Giờ thật không xong, cây cối ở trong rừng rậm quá mức tươi tốt, dễ dàng che giấu mọi dấu vết, ngân lang cau mày.

Đúng lúc này, có cái gì từ trên không rơi xuống trước mặt nó. Ngân lang tập trung nhìn, là lá cây.

Từng lá tiếp từng lá rời khỏi cành cây, phiêu đảng rụng xuống, cùng những lá trước nối liền tiếp thành một lộ tuyến kéo dài theo một hướng.

Mất không có mục tiêu đột nhiên ngân lang nhớ đến năng lực của nhóc con kia, nó theo vị trí lá cây rụng, ngẩng đầu nhìn phía trước, lộ tuyến bằng lá vẫn tiếp tục càng ngày càng dài.

“Ngao ô~” ngân lang ngửa đầu tru dài, lấy đà phóng theo lộ tuyến lá rụng.

“Ngao ô ngao ô

“phía sau bảy sói đáp lại lời Lang Vương triệu gọi.

Hãy cầu nguyện đừng bị ta đuổi kịp đi, “bạn” của ta!

Estes bây giờ trạng thái thật không tốt. Toàn thân cao thấp đều là bùn chưa nói, hai cánh lại còn hư hại do bị bùn đánh vào, râu trên đầu cũng không dựng thẳng vui vẻ mà là hư nhuyễn rũ xuống, chút xíu tinh thần cũng không có.

Cổ họng thì đau rất do bị nước bùn lở uống phải lúc trước lộng thương. Trong túi của cậu cũng có được nhưng Estes lại không dám lấy ra. Chỉ sợ sau khi cự hùng nhìn thấy sẽ cướp túi của cậu. Nếu như thế thì cậu liền thật sự cái gì cũng không còn.

Tiểu tinh linh là đứa con cưng của tạo hóa, được ban cho năng lực đặc thù nhưng thân thể bọn họ lại vô cùng yếu ớt, thường bị lộng thương. Tuy rằng năng lực hồi phục của họ rất mạnh, thậm chí có thể tái sinh, nhưng đau đớn trong đây vẫn là không thể tránh khỏi.

Nếu như vậy tiểu tinh linh có phải là cường giả hay không?

Cũng không phải! Đó chính là cái gọi ‘có được tất có mất’! Dù cho tạo hóa vô cùng yêu thương tiểu tinh linh thì ngài vẫn vô pháp khiến họ trở nên hoàn mỹ.

Trên thực tế, để có được năng lực đặc thù tiểu tinh linh cũng mất đi rất nhiều thứ. Họ có khả năng tạo ra cây cối, trồng hoa, nhưng lại không chút lực công kích nào, chỉ có thể nhờ cây cối bảo vệ mình.

Mà Estes hiện tại chính là đang gặp quẫn cảnh (đường cùng) Chúng ta cũng không thể hy vọng một tiểu tinh linh lớn lên ở một nơi không có phân tranh, không có nguy hiểm như vương quốc Đồng Thoại sẽ tạo ra loại cây để bảo vệ chính mình thậm chí chống lại địch nhân cường đại đi? Bọn họ cùng lắm thì sẽ tạo ra vài sản phẩm đùa dai như hoa có mùi hương khiến người khác phải bật cười, thích làm những người xung quanh vấp ngã bằng bán thảo hoặc phun hạt giống về phía người (bắn lên người tuyệt không đau).

Vì thế Estes dù có một túi đầy các hạt mầm thần kì nhưng duy nhất khuyết thiếu lại là “vũ khí”.

Bi kịch của cậu là không có một chút khả năng phản kháng nào mà ngay cả việc biến thành hình người phá lồng sắt chạy trốn cũng là không thể. Bởi vì hình người của tiểu tinh linh lại càng không có khả năng bảo hộ chính mình- không có cánh, Estes cũng không cuồng vọng rằng mình có thể chạy nhanh hơn cự hùng bốn chân.

Hơn nữa hình người tinh linh đối với sinh vật là dụ hoặc không thể kháng cự a...

Khụ khụ, đương nhiên đây cũng không phải là nói đến mỹ mạo mà là nói dòng máu chảy trong cơ thể họ.

Tại vương quốc Đồng Thoại, nơi mà các sinh vật xinh đẹp thiện lương chỉ xuất hiện trong những câu chuyện cổ tích an cư sinh sống. Trong số họ còn có mỹ nhân ngư.

Trong truyền thuyết, mỹ nhân ngư là hoá thân của nữ thần biển cả. Là thủy tinh linh, họ có được vẻ đẹp vĩnh hằng và giọng hát dụ hoặc lòng người. Mà nếu có người ăn thịt và uống máu mỹ nhân ngư sẽ trường sinh bất tử.

Tuy là truyền thuyết nhưng lại là sự thật ở vương quốc Đồng Thoại, những mỹ nhân ngư sống ở vùng biển xanh thẳm, mỗi ngày của họ đều trôi qua vô ưu, vô tư. Mỗi khi trăng tròn đến, mỹ nhân ngư sẽ trôi lên khỏi mặt biển, ngồi trên các mỏm đá ngầm, hướng trăng sáng hát vang. Lúc này bị tiếng ca thu hút, tiểu tinh linh sẽ đến gia nhập cùng các nàng.

Estes cũng là một trong số đó, lần đầu tiên gặp chủng tộc xinh đẹp mà thần kỳ này, cậu đã từng hỏi qua chuyện ăn thịt nhân ngư sẽ trường sinh bất lão là thật chứ.

Lúc ấy khi nghe đến vấn đề của cậu tất cả mỹ nhân ngư đều nở nụ cười, trong đó có một người hảo tâm nói cho cậu “Cũng không sai biệt lắm, nhưng điều này lại đúng với tất cả các chủng tộc thần kỳ của vương quốc Đồng Thoại”

“Tất cả các chủng tộc thần kỳ? Nghĩa là có cả tiểu tinh linh nữa sao?”

“Đúng vậy, có cả tiểu tinh linh nữa, cậu bạn bé nhỏ của ta”

“Sao có thể như thế được? Hồi trước ta có lần vô tình cắt vào tay, có một con sâu lông ăn được lá cây dính máu của ta nhưng sau này nó trở thành bướm, sinh hạ bảo bảo rồi vẫn cứ chết đi” Estes không tin.

“Đó là bởi vì phương pháp của ngươi không đúng” mỹ nhân ngư cười đáp.

“Vậy phương pháp như thế nào mới là đúng?” cậu nghiêng đầu hỏi.

Mỹ nhân ngư thật kiên nhẫn giải thích ” Đầu tiên ngươi sẽ phải biến thành hình người, sau đó lấy ra một giọt máu cam tâm tình nguyện- đây là điều quan trọng nhất, cho đối tượng ăn, hắn sẽ được Phụ Thần phù hộ, trở thành một thành viên trong chúng ta. Chỉ cần Phụ Thần còn tồn tại, chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ biến mất!”

Một mỹ nhân ngư khác tóc màu lam nói tiếp “Bất quá nếu giọt máu đây không phải cam tâm tình nguyện giao ra thì linh dược sẽ trở thành kịch độc, người uống vào sẽ lập tức bị độc chết!”

“Bị độc chết?!” Estes mở to hai mắt, không dám tin.

Mỹ nhân ngư kia gật gật đầu “Đúng vậy, bị độc chết! Nên ngươi trăm ngàn lần phải cẩn thận, nhớ không?”

Estes dùng sức gật gật đầu.

“Cuối cùng ta còn một điều muốn nhắc nhở ngươi. Nếu một ngày nào đó ngươi không cẩn thận ly khai vương quốc thì trăm ngàn lần nhớ giữ bí mật, không bao giờ được cho bất cứ người nào biết được bí mật này. Bởi vì ngoài kia những kẻ giả dối rất nhiều, bọn chúng có trăm phương nghìn cách khiến chúng ta cam tâm tình nguyện dâng lên huyết” nói đến đây tóc lam mỹ nhân ngư oán hận nhìn nam nhân ngư bên cạnh. Đối phương ngưng ngưng không ngừng vò đầu.

“Ta đã nhớ kỹ!” Estes lớn tiếng trả lời.

Từ đó ở trong lòng cậu khắc sâu một công thức: hình người = có thể làm cho người ta trường sinh bất lão = ai cũng muốn = cậu sẽ bị ăn luôn!

Mà cái công thức ấy luôn hiện lên trong lòng từng làm cậu hãi hùng một thời gian dài.

Bởi vậy sau khi hoàn thành khoá học biến thành hình người, Estes không còn biến thành nhân hình nữa.

Cho nên hiện tại tiểu tinh linh sợ hãi bị ăn nên mặc dù cổ họng khó chịu, trên người phi thường không thoải mái nhưng là cái gì cũng không dám làm. Cậu chỉ có thể gắt gao nắm chặt cái túi, tránh ở trong lồng sắt, thấp giọng khóc hy vọng Carlos sẽ mau tới cứu cậu.

12. Chương 12: Ma Thuật Của Tiểu Tinh Linh

[Đừng lo lắng! Chúng ta đã chỉ đường cho Lang Vương. Nó sẽ không mất dấu đâu!]

Sự trấn an hiền lành vang lên trong lòng hướng Estes truyền đến tin tức.

Nguyên lai lá rụng trở thành dấu hiệu chỉ đường cho Lang Vương chính là kiệt tác của nhóm cổ thụ. Chúng dùng năng lực của bản thân liên hệ với những cây không có linh trí để chúng rụng lá xuống hóa thành lộ tiêu dẫn đường cho bầy sói truy đuổi cự hùng.

Cổ họng bỏng rát, Estes phát không ra âm thanh, cậu giật giật râu, để suy nghĩ của mình truyền đi dưới hình thức tín hiệu [Cảm ơn ngài, Á Nhĩ Phát Liệt Đức gia gia, còn có mọi người nữa. Nếu không có mọi người ta thật sự không biết phải làm sao bây giờ!]

[Đừng như thế! Chúng ta cũng chỉ có thể làm đến thế này để giúp ngươi mà thôi. Đáng tiếc cổ thụ không thể cử động, nếu không ta nhất định sẽ cho tên thú nhân này biết tay! Ngươi cố nhẫn nại một chút, bầy sói sẽ rất nhanh đến đây!]

[Ta sẽ !] Estes lau khô nước mắt mà còn thực sự gật đầu.

[Người là một đứa nhỏ kiên cường! Hãy nhớ chăm sóc chính mình] Á Nhĩ Phát Liệt Đức có một dự cảm bất hảo, chỉ sợ đứa nhỏ này lần này sẽ thật sự phải rời khỏi khu rừng.

[Ân]

[Tuy rằng chúng ta cũng thực tin tưởng vị Lang Vương kia xong người vẫn nên nghĩ cách tự cứu lấy mình bởi vì bây giờ người đang nằm ở trong tay tên thú nhân kia. Chúng ta sợ hấn sẽ dùng điều đó để uy hiếp Lang Vương]

Estes vừa nghe, đúng vậy! Sao cậu lại không chú ý tới điểm này! Cậu phải nghĩ cách để khi Carlos đuổi tới cậu đã không còn ở trong lồng sắt nữa, nếu không họ sẽ rơi vào thế bị động [Ta đã biết!]

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, lồng sắt chớp nhoáng làm cậu thực khó chịu. Hiện tại cự hùng đang cầm lồng sắt trốn chạy. Để che dấu mùi hấn còn bỏ vào lồng sắt không ít cỏ có hương thơm ngát nhưng cũng chính nhờ vậy mà bây giờ cậu có thể che mắt khỏi cự hùng.

Dấu mình dưới đám cỏ, sau khi xác định chắc chắn cự hùng không thể nhìn thấy mình, Estes mở ra túi nhỏ, nỗ lực tìm một hạt mầm hữu hiệu.

Hiện tại đa phần hạt giống đều không có tác dụng gì vì chúng đều là đồ ăn vặt của cậu. Bất quá dưới nỗ lực của Estes, cậu cuối cùng cũng tìm được một hạt giống hữu dụng.

Nó là hạt mầm của một cây dây leo. Loại này rất thích quấn quanh trên thân cây mà càng quấn lại càng chặt. Hơn nữa độ dẻo dai rất tốt, mặc kệ là thứ gì, chỉ cần bị nó quấn lấy mà không ngay lập tức triệt hạ thì chủ thể sẽ bị nghẹt thở, biến dạng thậm chí là gãy xương. Các tiểu tinh linh không biết chán dùng dây leo quấn quanh các đồ vật này nọ, làm chúng biến thành các hình dáng kì quặc.

Mà bây giờ Estes đang định dùng dây leo để làm biến dạng thanh sắt của lồng giam này, như vậy là cậu có thể trốn ra ngoài.

Nhưng trước tiên cậu phải làm cánh mọc dài ra đã. Mặc dù tân sinh cánh sẽ vô cùng yếu ớt, không có khả năng hỗ trợ bay trong thời gian dài. Nhưng chỉ cần Carlos đến đây thì thời gian cậu cần bay cũng không lâu lắm, cùng lắm thì đổi một đôi cánh mới.

Mặc dù thời điểm đổi cánh sẽ rất đau đớn bởi vì trên mặt cánh có nhiều dây thần kinh mẫn cảm.

Ăn một quả trái cây, một bên Estes chờ cho cánh bị thương bóc ra, tân cánh sinh trưởng, một bên không chểnh mảng thúc giục cây dây leo.

Trong khoảng khắc hạt giống nho nhỏ nảy mầm, những dây leo như xà từ lòng bàn tay của Estes lộ ra hướng xuống dưới. Rồi lại tự động từ dưới đáy lồng leo lên thanh chắn lồng, hung hăng co rút lại, không lâu sau thanh sắt bị quấn quanh dần vụn vẹo thành một khe hở vừa vặn cho Estes nghiêng người chui qua.

Mà dây leo sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì nhanh chóng rút lui về bộ dạng hạt mầm ban đầu, tiếp tục ngủ say.

Estes ánh mắt xuyên qua cự hùng nhìn khu rừng phía sau. Mặc dù không nhìn thấy gì nhưng cậu biết Carlos rất nhanh sẽ đến đây.

13. Chương 13: Đuổi Theo Và Đào Thoát

Estes cũng không cần chờ lâu, với sự giúp đỡ của nhóm cổ thụ, ngân lang rất nhanh đã đuổi tới.

Hơn nữa so về tốc độ, gấu sao có thể nhanh bằng sói?

Cự hùng cách mép rừng khoảng một dặm thì bị vây堵. Lúc đây sắc trời đã tối. Trong đêm tối, đôi mắt lang lục sắc thực làm hấn bất đắc dĩ. Hấn hướng phía đó hươu tay “Chào buổi tối, Carlos”

“Aggreko” ngân lang kêu tên cự hùng, trong giọng nói tràn ngập nguy hiểm “Ta tin tưởng người mới cho người đi vào lãnh thổ của bầy sói, nhưng người lại phản bội tín nhiệm của ta!”

Tiếng gầm rú của ngân lang làm bình tĩnh Estes đang mê man ngủ do quá mệt nhọc. Cậu kinh hãi chui qua đám lá cỏ, cách lồng sắt kêu ngân lang “Carlos!”

Ngân lang nhìn tiểu tinh linh một thân chật vật tức giận càng sâu “Người cư nhiên dám làm nhóc ấy bị thương!!!”

“Đừng như vậy Carlos! Ta cũng không phải cố ý! Ta chỉ là muốn che dấu hương vị của cậu ấy mà thôi, ta cũng không ngờ được là cậu ta lại yếu ớt như thế!” Aggreko tức giận đỏ hết lên người Estes, hấn thử vì chính mình biện giải nhưng hiển nhiên là không có chút tác dụng nào.

“Đừng nói lời vô nghĩa, đem hấn trả lại cho ta!” ngân lang cắt đứt lời của cự hùng. Nhìn bộ dạng đáng thương hề hề của nhóc con, nó chỉ hận không thể lao vào xé xác kẻ trước mặt ra thành trăm mảnh mặc cho tên đó là bạn thân từ bé của nó.

Cự hùng nhìn mắt ngân lang lại nhìn lồng sắt trong tay, có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu cự tuyệt mệnh lệnh của ngân lang “Người biết đây là điều không thể, trừ phi người đáp ứng theo ta trở về bộ lạc”

“Ta sẽ không trở về bộ lạc! Trả nhóc con lại cho ta! Ta không muốn phải lặp lại một lần nữa! Aggreko, người đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta!” ngân lang mày càng cau càng chặt, trong mắt lạnh ý càng sâu. Nếu là trước đây cự hùng sẽ lập tức nghe lời ngân lang thả người, nhưng lần này không thể.

“Carlos, tộc trưởng sắp chống đỡ không được nữa rồi!” Aggreko bị ai nói, cố gắng gọi lên lòng từ bi của ngân lang.

“Không quan hệ gì đến ta!” Ngân lang một câu rõ ràng lưu loát rống ra làm cự hùng nghẹn cả lời.

Đúng vậy, tộc trưởng sống hay chết cùng Carlos không quan hệ. Nhưng nếu hấn không quay về nhậm chức tộc trưởng thì bộ lạc sẽ bị bộ lạc khác thôn tính.

Đây là điều mà không tộc nhân nào muốn thấy.

Ở thời đại trước, tương lai của nhân loại đã bị huỷ hoại bởi zombie. Trong kỷ nguyên mới này, thú nhân càng có khuynh hướng thiên nhiên. Mặc dù họ vẫn kiểm soát sức mạnh khoa học kỹ thuật nhưng không bao giờ dùng chúng để đối phó với thiên nhiên mà đem thiên nhiên thần hóa, tôn kính Vị Thần Tự Nhiên.

Thú nhân đều tin rằng Thần Tự Nhiên là người mẹ của tất cả bọn họ. Cái gì? Người bảo thú nhân là sản phẩm thí nghiệm khoa học của con người? Nói bậy! Đó là Thần Tự Nhiên mượn tay bọn họ tạo ra chúng ta mà thôi, nếu không thì vì sao nhân loại chết hết mà thú nhân vẫn tiếp tục sống sót?

Lừa mình dối người quả không phải là độc quyền của nhân loại, không nghi ngờ gì nữa thú nhân rất có thiên phú trong việc đây. Mấy trăm năm thời gian đã đủ cho họ che dấu tốt chân tướng lịch sử.

Huống chi ở tận thế, rất nhiều thứ đã vĩnh viễn biến mất cùng nhân loại trong dòng chảy của lịch sử. Một số dấu vết còn sót lại cũng bị những kẻ đứng đầu các bộ tộc khổng chế, dân chúng bình thường căn bản là không thể khám phá ra sự thật.

Họ thậm chí còn tin rằng mình là nhân loại của thời đại trước tiến hóa thành, bởi vậy họ xứng đáng là chúa tể của tinh cầu này!

Mà những kẻ đứng đầu lại rất thích dân chúng bình thường có loại ý niệm này. Dưới sự trợ giúp của chúng, người dân càng thêm tín ngưỡng vào vị thần Tự Nhiên. Qua vài trăm năm, niềm tin này đã ảnh hưởng đến tất cả thú nhân làm họ quên mất rằng đây vốn dĩ chỉ là một thần thoại mà thôi.

Có lẽ nhiều lời nói dối gộp lại thì một ngày sẽ thành sự thật.

Từ niềm tin vào sự tồn tại của Thần Tự Nhiên, người dân dần dựa vào Thần. Trong thú nhân bắt đầu xuất hiện những tế tự có khả năng giao tiếp với Thần. Bọn họ truyền đạt ý chỉ của Thần cho các thú nhân, tăng cường địa vị của mình trong bộ lạc. Cho đến hiện tại vị trí tộc trưởng không còn dùng cách tranh đấu vũ lực để đoạt lấy nữa mà là do các tế tự nhận thức và chân chính công nhận người có tư cách kế vị. Nếu một

bộ lạc có người thừa kế không được Thần công nhận thì đối mặt với bộ lạc ấy chính là số phận bị các bộ lạc khác sát nhập.

Mà ở bộ lạc của cự hùng trong suốt 20 năm qua, Ngân lang là người duy nhất được tế tự công nhận là có tư cách lên làm tộc trưởng. Bởi thế cho nên cự hùng mới không màng tới việc bị coi thường, cứ hằng năm là lại vào rừng tìm ngân lang.

“Carlos, người có biết không có người chúng ta bị kịch đến mức nào không? Ít nhất cũng hãy vì cha mẹ đã qua đời của người!” cự hùng đau khổ cầu xin. Tuy vậy khẩn cầu của nó trong mắt Estes chẳng khác gì rít gào.

“Người không thấy nhắc đến bọn họ lúc này thực châm chọc sao?” vừa nhắc đến phụ mẫu của mình, ngân lang càng tỏ ra mất kiên nhẫn, ai cũng có thể nghe ra từ giọng nói là nó cỡ nào chán ghét bọn họ.

Đúng vậy, nó chán ghét cặp vợ chồng thú nhân đã cho nó sinh mệnh kia.

Thử hỏi một kẻ hình thú chỉ là dã thú bình thường (anh ý không phải động vật biến dị như các thú nhân khác mà chỉ là sói thôi) và thời gian hóa hình người so với các thú nhân khác chậm hơn mà bị cha mẹ coi là đứa trẻ sĩ nhục. Thế nhưng trong lễ trưởng thành khi tế tự công nhận nó là được Thần lựa chọn thì bọn họ lại đột nhiên thay đổi 180 độ, đối nó tốt hẳn lên. Tiểu thú năm nào giờ đã tự trưởng thành trong sự cô độc có thể nhận thức họ được sao?

Ngay lúc đấy, Carlos đã lựa chọn cho kẻ trên danh nghĩa là ‘phụ thân’ của hắn một trảo, mà sở dĩ không trảo cái tên ‘mẫu thân’ kia cũng chỉ đơn giản vì hắn là á thú nhân nên không thể chạm mà thôi! Thú nhân không được gây tổn thương cho á thú nhân! Đây đã là thiết tắc (luật lệ thép) của tất cả các bộ tộc.

Sau sự kiện kia nó liền li khai bộ lạc. Không thừa nhận chính mình là thú nhân mà là lấy thân phận Lang Vương sinh sống trong rừng rậm Vĩnh Cửu.

Bây giờ lại lấy lý do cha mẹ ra để khiến nó mềm lòng, hắn không thấy thực buồn cười sao?

Cự hùng cũng biết bản thân đã lỡ lời, lập tức sửa lại “Không thì ít nhất người cũng nghĩ đến điều tốt cho cha ta chứ?”

Ngân lang trầm mặc, phụ thân cự hùng cũng chính là lão sư của nó. Nếu không nhờ ngài ấy dạy dỗ thì nhìn theo tình cảnh ngân lang bé xú đã bị cha mẹ bỏ mặc không thèm nhìn đến, nó đã không thể lớn lên cường đại được như bây giờ.

Mà đó cũng là lý do nó có thể chịu đựng Aggreko định kỳ đến quấy rầy. Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc Aggreko có thể bắt đi sủng vật của nó.

“Thả nhóc ấy ra, ta có thể để người đi!” đây đã là nhượng bộ lớn nhất của nó.

Cảm thấy Vương của mình đang tức giận, đàn sói nguyên bản im lặng vây xung quanh cũng bắt đầu gầm rú lên.

Nhất thời bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Estes cũng mặc kệ hai người kia nói cái gì, cậu cũng không hiểu ngôn ngữ của cự hùng, trời biết hai người kia là như thế nào giao tiếp! Mà bây giờ điều quan trọng nhất là làm thế nào để trốn ra khỏi lồng sắt, quay về bên người Carlos.

Lông ở cổ của ngân lang là nơi duy nhất trên thế giới này cậu cảm thấy an toàn.

Estes thừa lúc hai người kia nói chuyện không để ý đến mình, cậu chuyển về phía thanh sắt đã bị cậu làm hỏng từ trước đó.

May mắn nơi này không bị cự hùng ngăn chặn, cậu ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát, phát hiện lực chú ý của cự hùng đều đặt trên người ngân lang, một chút cũng không để ý đến cậu. Estes bắt đầu cẩn thận tách ra lỗ hổng để chui ra ngoài. Lúc này cậu phi thường cẩn thận tránh cho cánh bị thương, lại thời thời khắc khắc phải để ý xem cự hùng có phát hiện ra hành động nhỏ của cậu hay không nên mất rất nhiều thời gian.

Một hùng một lang đều rống khoái hoạt (chém gió=) đều không chú ý đến hành động của Estes ở góc này. Dù sao cậu cũng quá nhỏ mà khắp người đều là bùn che đi một thân huỳnh quang phát sáng.

Bởi vậy kế hoạch đào tẩu của cậu diễn ra phi thường thuận lợi. Khi cậu cuối cùng cũng thoát ra khỏi lồng sắt liền thất tha thất thiểu bay qua cự hùng định vòng qua nó về bên người ngân lang, liền nghe thấy thanh âm liên tục từ trên đỉnh đầu truyền xuống. Cậu đột nhiên nghĩ đến cự hùng là đang cố gắng thuyết phục ngân lang quay về, nhất thời cậu không định đơn giản quay lại như thế.

Cậu muốn báo thù! Muốn cho tên kia biết rằng cậu dù nhỏ nhưng cũng không dễ chọc!

Thấy được ngân lang, tiểu tinh linh lá gan quả là lớn ra không ít!

Estes cẩn thận đáp xuống mặt đất, che lấp chính mình ở bụi cỏ phía sau cự hùng, bắt đầu lục lọi trong túi nhỏ.

Lần này cậu vẫn như cũ lấy ra cây dây leo, nhưng chẳng qua đối tượng đã thay đổi mà thôi.(>_<)

Nhìn nhìn cự hùng, Estes vui hạt mầm vào trong đất, xoa xoa hai tay, miệng lẩm bẩm.

Bụi phấn vàng rơi xuống qua kẽ tay, hạ xuống trên đất vừa trồng hạt mầm. Rất nhanh, hạt giống đã bắt đầu tỉnh giấc, cựa mình chui ra khỏi lớp đất dày, tận tình sinh trưởng.

Bất đồng với việc đề cao hình dạng khéo léo khi còn ở trong lồng sắt, dây leo mọc trên mặt đất đã được thể hiện rõ uy lực thực sự của nó. Thân màu nâu trong đêm đen không hề gây chú ý, hơn nữa cự hùng đang chặn tầm mắt của ngân lang nên chúng nó không thể thấy được bộ dạng dây leo sinh trưởng, nhưng bấy sới vây phía sau cự hùng thì lại được chứng kiến rõ ràng.

Đầu tiên là một thứ quanh co khúc khuỷu gì đó trong đêm tối vờn vẹo thoát ra khỏi mặt đất, hướng phía trước sinh trưởng mà ngày một to lớn hơn. Hình dạng từ một cái cây nhỏ nhanh chóng trở nên thô to như cái đuôi của chúng vậy. Sau đó, dây leo rất nhanh liền quấn lấy cự hùng, nó còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nháy mắt đã bị trói đến không thể nhúc nhích.

“A! Đây là cái gì?” cự hùng vừa sợ vừa giận, muốn giãy giụa thoát khỏi thứ quỷ dị vừa xuất hiện này. Nhưng nó nhanh chóng bị ai phát hiện ra, mặc dù sức mạnh của nó đứng thứ 1, 2 trong số các thú nhân thì cũng vẫn không thể giãy thoát khỏi cái dây “nhỏ nhỏ” đang trói buộc nó này.

Đây rốt cuộc là thứ quỷ gì vậy?

“Ô, cho người dám khi dễ ta, đại phơi dãn!” Estes lau một đầu đầy mồ hôi, than thở chút, đối cự hùng là một cước đá thẳng vào mũi. Sau đó xoay người bay về hướng ngân lang “Carlos ~ hần khi dễ ta, người hãy thay ta báo thù đi!”

“Người không phải đã trả thù rồi sao?” ngân lang ánh mắt nhu hoà nhìn tiểu tinh linh đang bay về phía mình. Mặc kệ một thân chật vật của cậu hiện tại, nó vươn lên móng vuốt chân trước để Estes có thể ngồi lên nghỉ ngơi.

“Thế mới không tính, bất quá chỉ là trói nó một chút thôi, người phải giúp ta đánh nó cơ!” Estes huy huy nắm tay nhỏ hướng cự hùng, rồi xoay đầu nhìn ngân lang làm nũng nịu.

“Hảo! Người muốn làm như thế nào?” ngân lang nói thanh âm là cỡ nào sùng nịnh mà ánh mắt nhìn cự hùng đang bị dây trói lại là cỡ nào sắc bén.

Dám làm tổn thương nhóc con, mặc kệ là ai cũng không thể tha thứ được.

Bất quá nghĩ đến ân nghĩa của lão sư, nó sẽ lưu cho hần một hơi thở cuối cùng.

14. Chương 14: Trò Đùa Dai

Estes cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nghĩ ra một biện pháp cực kỳ ‘Ác độc’.

“Hần làm cho ta toàn thân bẩn hê hê, ta sẽ đem lông toàn thân hần cạo sạch!” Estes dào dạt đắc ý nói ra chủ ý tồi tệ của mình, mong chờ nhìn ngân lang, đợi nó khích lệ.

Ngân lang nhanh chóng đáp lại sự kì vọng của cậu, mặt thú tựa hồ run rẩy một chút, gật gật đầu “ý kiến hay” hùng trụ lông? Nó cũng muốn nhìn thử xem.

“Hi hi” Estes được khích lệ, ngượng ngùng cười ngây ngô, ôm móng vuốt sói cọ cọ, cực kỳ vui vẻ.

Nhìn tiểu sủng vật nhà mình càng ngày càng bám mình, ngân lang cũng cười.

Cách đó không xa, cự hùng mặc dù không hiểu câu nói của tiểu tinh linh nhưng bản năng của động vật làm hần thấy lạnh cả sống lưng, trong lòng cũng nổi lên bất an.

Hai vị một lớn một nhỏ này tươi cười ngoạn nháo một lát, Estes mới nhớ ra mình còn muốn cạo lông cự hùng, thay chính mình báo thù. Cự tuyệt sự giúp đỡ của ngân lang, Estes ngồi trên đệm thịt móng vuốt sói, bắt đầu tìm kiếm trong túi nhỏ của mình. Estes cái gì không có chứ các loại hạt mầm kì lạ thì quả là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ngân lang giơ móng vuốt tuyệt không thấy mệt, trong sủng nịnh có tò mò nhìn tiểu tinh linh lục trái lục phải trong túi nhỏ, lẩm bẩm nói nhỏ “không phải cái này” “này cũng không phải” “để đâu rồi nhỉ?”

Liếc mắt nhìn cự hùng bị dây leo trói chặt muốn động mà không động được, vẫn luôn chú ý đến bọn họ. Ngân lang thực quyết đoán xoay người, không để cho cự hùng nhìn thấy hành động của Estes.

Nói thật, ngân lang rất tò mò về túi nhỏ của Estes. Lần trước khi Estes chuyển nhà, ngân lang đã tận mắt thấy cậu bỏ tất cả đồ đạc vào đó. Cái túi nhỏ như vậy làm thế nào mà chứa được đám thương vàng hạ cám đó vậy?

Bất quá ngân lang không bao giờ hỏi qua Estes vấn đề này. Cũng không phải do cảm thấy cậu sẽ không chịu nói, dựa theo tính tình không biết phòng người của Estes thì chỉ cần nó hỏi cậu nhất định sẽ biết sao nói vậy. Nó chỉ là cảm thấy không tất yếu phải làm vậy mà thôi.

Tuy vậy nó cũng không định để cho kẻ khác biết về bí mật này. Chuyện của tiểu tinh linh chỉ cần nó biết rõ ràng là được rồi.

Nhưng sau khi nhìn đến cây dây leo, ngân lang cảm thấy hần là cần phải quan tâm đến tiểu tinh linh nhà mình hơn một chút, xem xem trong cái túi nhỏ ấy có còn thứ gì nguy hiểm không. Tốt nhất là không gây nguy hại cho nhà mình, nhưng việc đấy để khi về nhà làm.

Estes bối túi nửa ngày mới tìm được thứ cậu cần – trái cây của cỏ mao (lông) mao

Đây là thứ các tiểu tinh linh dùng để thay lông cho vật nuôi. Tiểu tinh linh thích những thứ dễ thương, đa phần sủng vật của họ đều là mấy manh vật (cute) mao nhưng nhưng (lông mượt). Nhưng mặc kệ là loài động vật gì, khi chúng trưởng thành lông đều trở nên sơ cứng sờ không có chút xúc cảm gì làm cho những người yêu manh vật như tiểu tinh linh rất không hài lòng.

Lúc này họ sẽ dùng trái cây của cỏ mao mao .

Sau khi sủng vật ăn quả của cỏ mao mao, toàn bộ lông trên người chúng sẽ lập tức rụng sạch. Tiếp đó lại cho chúng ăn rễ của cỏ mao mao thì một lớp lông mềm mại mới sẽ mọc dài ra. Cho nên loại cỏ này tuy chỉ sinh trưởng trong rừng mùa xuân của vương quốc Đồng Thoại nhưng lại rất được phổ biến.

Mặc dù Estes không nuôi sủng vật, nhưng thân là người đưa tin, cậu cũng không ngại mang theo chút cỏ mao mao cho bạn bè để kiếm thêm thu nhập.

Estes đem trái cây ra, chỉ chỉ cự hùng, nói với ngân lang “Cho hần ăn cái này đi!”

Ngân lang nhìn khóa trái cây trên tay Estes so với hạt thóc còn muốn nhỏ hơn. Hứng thú “Ăn” một tiếng, nó đã có thể đoán được công dụng thần kỳ của trái cây này.

Tuyệt không ghét bỏ tiểu tinh linh bần hê hê mà đặt cậu lên đầu. Ngân lang đi hướng cự hùng, đối hần gặm nhẹ một câu “Há mồm!”

“Cái gì?” cự hùng cứ tưởng rằng ngân lang muốn tự mình xử lý hần, nhưng thật không ngờ nó lại nói một câu này nên nhất thời chỉ cảm thấy mặt danh kì diệu (khó hiểu).

Estes cũng không quan tâm cự hùng nói gì, cậu xem chuẩn cơ hội hấn há miệng, đem trái cây trong tay ném vào cái miệng đang mở rộng của hấn. Nhỏ cũng có ưu điểm của nhỏ, ít nhất đối mặt với cái miệng mở rộng của cự hùng, động tác của Estes phi thường thành công.

Cự hùng chỉ cảm thấy có một thứ gì đó tiến vào miệng hấn, theo phản xạ muốn nhổ ra nhưng khóa trái cây sớm đã trôi xuống thực quản của hấn, tiến vào dạ dày, sau đó bị tiêu hóa.

Tất cả bất quá xảy ra chỉ trong một giây. Estes che miệng cười trộm, đôi mắt lục sắc (màu xanh lá cây) cười loan thành hình Nguyệt nha (trăng lưỡi liềm á) vui vẻ nhìn cự hùng rụng lông.

Quá trình cự hùng rụng lông xảy ra rất nhanh. Từng mảng từng mảng lông mao rụng xuống, rất nhanh để lộ ra màu da phía dưới.

Cự hùng không lông trông rất xấu xí, hấn lại đang bị dây leo quấn quanh người nên nhiều nơi lông tuy rụng xuống nhưng vẫn bám trên người như trước khiến hấn càng thêm dị thường buồn cười.

Ngân lang cũng nhin không được nở nụ cười mặc dù nó cười lên trông thực dữ tợn.

Cự hùng bị trói không thể nhúc nhích, cũng không thể nhìn thấy tình huống hiện tại của bản thân nhưng hấn vẫn có thể cảm nhận được, hơn nữa khi lông trên đầu rơi xuống còn làm đau mắt hấn. Hấn quát ngân lang “Chết tiệt, rốt cuộc các ngươi đã làm gì? Mau thả ta ra!”

Ngân lang tuyệt không để ý cự hùng rít gào, giọng điệu tốt hiếm có nói với hấn “Chỉ là thay ngươi đổi cái bộ dạng thôi mà”

Cự hùng chán nản.

Ngân lang chẳng thèm để ý thái độ của cự hùng, lại hỏi Estes “Hiện tại hài lòng chưa? Nếu chưa hài lòng thì nghĩ xem tiếp theo muốn làm gì”

Estes lắc lắc đầu, lát sau mới nhớ ra ngân lang không nhìn thấy liền mở miệng nói “Như thế là tốt rồi, hừ, để xem lần sau hấn còn dám khi dễ ta không!” không có rẽ cỏ mao mao trong túi của cậu, cự hùng sẽ mất rất nhiều thời gian thì lông mới có thể mọc dài ra như cũ. Để cho hấn bị cười chết đi! Estes dào dạt đắc ý thâm nghĩ.

“Nếu đủ rồi thì mặc kệ hấn đi. Chúng ta trở về” rốt cuộc vẫn là nể tình bạn từ thời thơ ấu, nếu tiểu tinh linh đã hết giận thì nó cũng không so đo nữa.

“Ân” Estes nhìn bần đính khắp người, ghét bỏ gạt đầu. Hiện tại cậu chỉ muốn đi tắm một cái.

Cũng không biết cậu làm như thế nào, chỉ thấy râu trên đầu giật giật, dây leo liền ngoan ngoãn buông cự hùng ra.

Cự hùng nặng nề rơi trên mặt đất. Da thô thịt hậu hấn cũng không quần đau đớn, lập tức cúi đầu đánh giá chính mình.

Sau đó Estes may mắn được xem gấu biến sắc là như thế nào.

“TRỜI ỒI! Các người đã làm cái gì?!? Lông của taaa!!!” cự hùng mặt đen xì, đau lòng nhìn đám lông trên mặt đất, chỉ hận không thể đem chúng dán trở về.

Kỳ thật Estes xử lý cự hùng như thế không tính là thâm, chỉ là có chút “khó coi” mà thôi. Tiểu tinh linh đều nhiệt tình yêu thương hòa bình, họ tôn trọng mỗi một sinh mệnh.

Nhưng cự hùng tình nguyện đối phương lấy mạng hấn còn hơn là làm thế này. Phải biết rằng đối với thú nhân, tôn nghiêm quan trọng hơn mọi thứ! Hiện tại bộ dạng nó thế này làm sao dám ra đường gặp người? Làm sao dám theo đuổi á thú nhân xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, cự hùng quay đầu phần hận trừng đầu sở gây nên mọi chuyện.

Estes dưới ánh nhìn chăm chăm của hấn liền trốn vào lông ở cổ của ngân lang. Estes biết rõ nếu không phải có ngân lang ở đây thì hấn nhất định đã nhảy qua đem cậu nuốt chửng rồi.

Ngân lang cũng nhìn thấy sự căm tức của cự hùng. Nhưng trước khi hắn có hành động cụ thể gì, nó cũng chả thêm quan tâm thái độ hắn như thế nào. Ngân lang thầm nghĩ tốt nhất là hắn không cần tiếp tục đến quấy rầy bọn họ nữa “Aggreko, đây là lần cuối cùng ta nhắc nhở ngươi, không cần tiếp tục đến quấy rầy ta. Nếu ngươi còn tiếp tục đánh chủ ý lên nhóc con kia, ta sẽ không nương tay như lần này đâu!”

Nghe câu nói của ngân lang, cự hùng phục hồi tinh thần, cười khở ” Nếu lần này ta không thể đem ngươi trở về, chỉ sợ lần sau sẽ không phải là ta nữa. Carlos, tộc trưởng sắp không được rồi, họ sẽ không chờ hết mùa đông mới quay lại tìm ngươi đâu. Nếu ta quay trở về, bọn họ sẽ đem cả đoàn người đến đây, phụ thân cũng ngần không nổi nữa rồi”

Ngân lang nhướn mày “Cho dù buộc được ta trở về thì thế nào? Ta sẽ không đảm nhiệm chức trách của tộc trưởng!”

“Bọn họ vốn không cần ngươi làm cái gì hết, ngươi không làm gì cả mới là tốt nhất cho họ. Cái bọn họ cần chỉ là một cái danh nghĩa mà thôi. Có tộc trưởng tại vị sẽ không có bất luận kẻ nào có thể cướp bộ lạc khỏi tay họ. Thực quyền của bộ lạc nằm trong tay họ, họ luyện tiệp buồng tay a!”

Một đám vàng đỏ nhọ lòng son (chỉ những kẻ đặt lợi ích là trên hết) cự hùng cười nhạo.

Ngân lang trầm mặc.

“Carlos, các ngươi đang nói gì vậy?” Estes nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi. Hai người này nói chuyện cậu nghe cứ như lạc trong sương mù vậy.

“Ngoan, cũng không phải chuyện gì trọng yếu đâu” ngân lang cũng không định để cho tiểu tinh linh biết những chuyện loạn thất bát tao (rối mù) này.

“Nga? Chúng ta lúc nào thì trở về? Ta muốn tắm”

“Đêm nay ở lại nơi này nghỉ ngơi, sáng sớm mai chúng ta sẽ trở về” bầy sói không sợ đi trong đêm, nhưng nhóc con nên nghỉ ngơi .

“Nga, ta muốn tắm rửa chút, gần đây có nguồn nước không?”

“Ấn” ngân lang đứng dậy, đưa cậu đi tìm nguồn nước.

Thanh âm khẩn cầu của cự hùng từ phía sau truyền đến.

“Carlos, phụ thân đã sắp 50 tuổi, ngươi không thể trở về thăm ngài sao?”

Cước bộ của ngân lang không thể nhận ra tạm dừng một chút, sau đó lại đi nhanh về phía trước.

15. Chương 15: Sinh Bệnh

“Carlos, ngươi hình như không mấy vui vẻ?” vừa đi xa khỏi cự hùng, Estes liền rời khỏi vùng lông ở cổ ngân lang, lo lắng nhìn nó.

Đối với cảm xúc dao động tiểu tinh linh luôn dễ dàng cảm nhận được.

“Không có việc gì”

“Không thể nói với ta được sao?” khuôn mặt Estes buồn bã, râu trên đầu cũng rủ xuống. Cậu chỉ là muốn quan tâm bằng hữu mà thôi, nhưng hiển nhiên đối phương không cho là vậy.

Nó trả lời cho có lệ dù Estes không quen đối nhân xử thế cũng có thể nhìn ra điều đó.

Tâm tình không tốt, Estes cũng không chờ ngân lang trả lời đã bay ra xa, cậu đã nghe thấy tiếng nước nên cũng không cần ngân lang dẫn đường.

Ngân lang nhú nhú mày, đi sát phía sau.

Đi tới nguồn nước, trước mặt Estes hiện ra một con sông. Mặc kệ mực nước nông sâu thế nào đều có thể dễ dàng khiến cậu chết đuối nên Estes chỉ lấy chút nước, ngay tại bờ sông rửa mặt, chải đầu.

Cởi ra quần áo bằng lá cây, Estes tiếc nuối phát hiện nó đã không thể tiếp tục mặc được nữa. Tùy tiện ném một bên, Estes từ túi nhỏ lấy ra một bộ đồ mới.

“Ồ lố~ lố~ thật là lạnh!” khi nước lạnh như băng chạm vào cơ thể, Estes đánh cái rùng mình. Quá nửa đêm nước tắm lạnh ngắt thật khó chịu.

Ngân lang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của tiểu tinh linh do đông lạnh mà đỏ bừng liền nhú mày “Vẫn là đốt lửa đun chút nước ấm tốt hơn đi?”

“Không cần phiền phức, ta tắm nhanh thôi, một thân toàn bùn khó chịu muốn chết!”

“Như vậy sẽ sinh bệnh”

“Carlos, ta không có mảnh mai như vậy” nói xong Estes đã dội nước từ đầu đến chân.

Đông chết!!!

Mặc dù lạnh như vậy, Estes vẫn là một chậu lại một chậu dội xuống. Miệng mím chặt, chính là không chịu thừa nhận mình lạnh.

Ngân lang nhìn bộ dạng tiểu tinh linh cật lực, biết là nhóc đang không vui vì chuyện lúc nãy, cảm thấy càng thêm bất đắc dĩ “Người muốn biết cái gì ta sẽ nói cho người, đừng lấy thân thể của mình để trút giận”

“Ta mới không có như thế !” Estes đáp trả lại một câu rồi dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa. Khi mặc xong quần áo, cậu đánh cái rùng mình, một lần nữa quay về vùng lòng cổ của ngân lang “Là người nói nga, ta hỏi cái gì người cũng sẽ nói cho ta biết”

“Ừm, vậy giờ muốn hỏi gì?”

“Người với cự hùng kia có quan hệ gì?” Estes ở trên lòng cổ của ngân lang tìm một vị trí thích hợp, nằm ở trên hưởng thụ nhiệt độ ấm áp từ cơ thể ngân lang, thoải mái nhện không được lặn lội qua lại.

“Phụ thân hẳn có thể coi là lão sư của ta. Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ” ngân lang đỡ lấy tiểu tinh linh, nó còn muốn đi tìm thủ hạ của nó.

“Lão sư? Cùng nhau lớn lên? Carlos, người là thú nhân!?” A! Estes rốt cục bắt được trọng điểm, đứng bật dậy rồi lại bị ai phát hiện ra động tác của mình quá đột ngột khiến cậu lặn từ trên lưng ngân lang xuống. Thời điểm rơi xuống cậu luống cuống tay chân bắt lấy một nhúm lông rậm của ngân lang mới tránh bị nhấn mào kim tinh (đầu bay đầy sao)

“Làm sao vậy?” ngân lang nghe thấy thanh âm liền quay đầu lại, đáng tiếc cổ của nó không giống như cổ cú mèo có thể quay được 180 độ nên căn bản là không thể nhìn thấy tình trạng của tiểu tinh linh.

Thậm chí Estes đang nắm lấy nhúm lông của nó, nó cũng không cảm nhận được, ai bảo cậu lại quá nhỏ nhen.

“Không, không có việc gì” Estes cười gượng, một bên cố leo lên vị trí ban đầu “Carlos, người là thú nhân?”

“Àn”

Trời ạ! Vậy là cậu vẫn luôn ở cùng kẻ mà cậu e sợ nhất, Estes cảm thấy không thể tin được.

Nhưng kì dị là khi biết ngân lang là thú nhân, Estes không hề cảm thấy sợ hãi mà chỉ thấy kinh ngạc mà thôi.

Giống như khi mới gặp thì cảm thấy sợ hãi nhưng bây giờ không còn cảm thấy thế chút nào.

Ngược lại, bây giờ cậu hưng trí bừng bừng hỏi ngân lang “Vậy sao người lại ở trong rừng rậm Vĩnh Cửu? Sao lại làm Lang vương? Không phải bảo thú nhân rất chán ghét rừng rậm Vĩnh Cửu sao?”

“Người nghe ai nói thế?” ngân lang thực nghi hoặc, nó xác định ở trong khu rừng này không ai có thể nói chuyện này với Estes. Chẳng lẽ là nhóm động vật? Không thể nào, động vật mà thấy thú nhân thì sẽ lập tức bỏ chạy, sẽ không tới gần thú nhân. Mà thú nhân cũng sẽ không nói chuyện này với chúng.

Đương nhiên là nhóm cổ thụ, họ bảo nếu không phải vì kiếm ăn, thú nhân sẽ không chạy vào rừng rậm. Estes biết mình nói lộ hết vội che miệng, trông mắt loạn chuyển “Người còn chưa trả lời vấn đề của ta đâu”

Gặp Estes cố ý dấu giếm, ngân lang cũng không truy hỏi, hồi đáp “Đúng là nếu không phải cần tìm kiếm lương thực thú nhân sẽ không tiến vào rừng rậm. Nhưng đây cũng không phải do chúng không thích nơi này” mà bởi vì chỉ có thú nhân trưởng thành mới được phép tiến vào rừng rậm. Nhưng thú nhân trưởng thành lại luôn ham thích theo đuổi á thú nhân.

Rừng rậm Vĩnh Cửu lại cấm á thú nhân. Mà thú nhân có bạn lữ (bạn đời) á thú nhân sẽ không nguyện ý ly khai bạn lữ của mình. Mà thú nhân chưa có bạn lữ lại lo lắng nếu ngốc quá lâu ở trong rừng thì bạn lữ của mình sẽ bị thú nhân khác truy bắt.

Hơn nữa, ở quá lâu trong rừng thú nhân sẽ nhiễm “Mùi” đặc hữu của nơi này khiến họ không thể lại gần á thú nhân.

Bất quá mấy việc này ngân lang cảm thấy không cần thiết phải kể chi tiết cho tiểu tinh linh.

“Còn về vấn đề vì sao ta trở thành Lang Vương. Có đôi khi có nhiều thuộc hạ hành động sẽ tiện lợi hơn”

“VẬY ĐẠI GIA KHOA (ta gọi là tên béo nha :>) mặc dù nó chỉ có nghĩa là to thôi) kia vì sao lại tới tìm người?”

“Làm ta trở về” Ngân lang giải thích đơn giản vấn đề của bộ lạc.

Estes giờ mới hiểu tên kia là đến cầu ngân lang trở về làm tộc trưởng.

“Bất quá hần như vậy chẳng giống đến cầu người chút nào” cậu tổng kết.

Vốn tưởng rằng cự hùng sau khi được thả ra sẽ lập tức quay về bộ lạc, ngoài ý muốn là hần vẫn tiếp tục ở lại.

Nhưng ngân lang tạm thời cũng không có tâm tư quản hần bởi vì Estes đã sinh bệnh.

Đầu tiên bị trầm trong bùn, tiếp đó bị làm khô, suốt dọc đường lại lo lắng hải hùng, cuối cùng là tắm nước lạnh, Estes nghỉ ngơi không bao lâu thì ngã bệnh.

Việc quay về sào huyết của bầy sói bị đình lại. Ngân lang dẫn bầy sói tìm một huyết động ở phụ cận trú tạm.

Bất quá để tránh việc xảy ra ngoài ý muốn, ngân lang ra lệnh cho đại bộ phận lang quay lại sào huyết bảo vệ số lang còn lại, chỉ giữ lại một số ít ở bên người.

Cự hùng thấy thực áy náy, Estes sinh bệnh cơ bản là do hần làm hại. Để bồi tội, hần tự nhận nhiệm vụ hái thảo dược, mà cũng nhờ vậy ngân lang mới không một vuốt làm thịt hần. Nhưng cũng đừng hòng ngân lang cho nó sắc mặt hòa nhã.

Ngân lang thực sự lo lắng, tiểu tinh linh quá nhỏ. Nó sợ không thể chiếu cố tốt cho cậu được.

Estes mơ mơ màng màng, cả người như bị lửa đốt. Mặc dù vậy cậu vẫn luôn cảm nhận được có người ở bên cạnh chăm sóc. Cậu muốn mở mắt ra nhìn một chút xem đó là ai nhưng đến cả khí lực để mở mắt cũng không có.

Bệnh tình của Estes tới rất dữ dội. Mặc dù ngân lang dùng tới thuốc tốt nhất cũng chỉ có thể khiến cho nhiệt độ của cậu không tăng thêm. Nhưng không có được giảm nhiệt, không chế bệnh tình.

Cứ như vậy trôi qua vài ngày, ngân lang hối hận phát hiện ra lấy năng lực của nó hiện tại không thể chữa khỏi cho Estes.

Đối với việc này ngân lang vô cùng nôn nóng, nó không chỉ một lần phát động công kích với cự hùng, phát tiết lửa giận của mình.

“Carlos, dẫn cậu ấy ra khỏi rừng rậm. Chỉ cần ra khỏi đây, cậu ấy sẽ nhận được trị liệu tốt nhất” cự hùng mỗi ngày mặt mũi đều bầm dập, thấy tình hình của tiểu tinh linh không có tiến triển liền đề nghị. Đương nhiên hần cũng muốn nhân cơ hội này bắt ngân lang quay về bộ lạc.

Mặc dù ngân lang không muốn chỉ sợ cũng sẽ vì tiểu tinh linh mà thỏa hiệp.

Mệnh lệnh cho số lang còn lại quay về sào huyết, ngân lang công tiểu tinh linh, dùng tốc độ nhanh nhất chạy như điên hướng ngoài rừng rậm.

Bị bỏ lại đằng xa cự hùng chỉ có thể cầm cổ đuổi theo.

16. Chương 16: Tỉnh Lại

Càng đến gần bìa rừng, năng lượng tự nhiên ngày càng ít, điều này đối với Estes cũng không tốt.

Lấy thực vật làm cơ sở xây dựng năng lượng tự nhiên tràn ngập trong thiên nhiên, đây cũng là nền tảng sự sống của tiểu tinh linh.

Có thể nói cuộc sống của bọn họ không thể ly khai thực vật. Nếu ở xa cây cối, tiểu tinh linh sẽ cảm thấy không thoải mái. Mặc kệ là về tâm lý hay sinh lý.

Hơn nữa khí hậu ở ngoài rừng rậm rất tồi tệ.

Bên ngoài rừng rậm là một màu vàng óng ánh, đó hoàn toàn không phải màu ruộng lúa mùa thu hoạch mà là đầy đất cát vàng. Tựa như sa mạc, là một vùng đất chết.

Nhưng hiện tại sa mạc cũng không nóng bức như trước đây. Ngược lại, nơi này gió lạnh thổi vù vù, trong tầm mắt là đầy trời tuyết trắng phiêu đảng trong không trung. Trừ bỏ màu vàng thì chính là màu trắng của bông tuyết. Từng đợt tuyết rơi xuống nhân gian, che lấp đi cát vàng khiến cho cả vùng sa mạc nhiễm thượng màu sắc của chúng.

Cho nên khi ngân lang đem Estes ra khỏi rừng rậm, không có gì bất ngờ là bệnh tình của cậu càng trầm trọng.

Ngân lang thực lo lắng nên ngay khi đem Estes ra khỏi rừng rậm hắn đã biến thành hình người vì như vậy có vẻ dễ chăm sóc cho cậu hơn. Nhưng tình trạng của Estes không tốt lắm, sốt cao không ngừng, thậm chí còn có triệu chứng bị sốc.

“Xe của ta đang đỗ ở phụ cận. Bên trong có một ít đồ sơ cứu đơn giản, người thử xem có dùng được không” đồng dạng biến thành hình người cự hùng là một đại hán đầu bóng lưỡng (bị rụng lông oy) nhìn ngân lang đang cầm tấm da thú mềm mại, ấm áp bao bọc Estes đang mê man tràn ngập xin lỗi.

Hiện tại cũng chỉ có thể cố gắng biến ngựa chết thành ngựa sống mà thôi.

Chiếm được sự đồng ý của ngân lang, cự hùng dùng tốc độ nhanh nhất đi lấy xe của hắn.

Ngay khi cự hùng lấy được xe, ngân lang liền lập tức bế tiểu tinh linh lên xe, đóng cửa lại ngăn cách gió lạnh bên ngoài.

“Đồ sơ cứu đâu?”

“Đây, chai màu đỏ là thuốc hạ sốt” cự hùng đưa bộ đồ sơ cứu cho ngân lang, còn lấy ra vài chai thuốc “Màu xanh lá cây là thuốc dinh dưỡng, tiểu tử kia ắt hẳn cũng cần dùng”

Carlos lấy ra chai thuốc hạ sốt, đọc kĩ hướng dẫn, giảm tận 10 lần liều lượng dành cho trẻ em, hắn mới dám cho Estes dùng.

Nhưng lúc này, cái đầu của cậu trở thành một đại phiền toái.

Estes thực sự rất nhỏ, còn không bằng một ngón tay của Carlos. Mà ngay cả thuốc cũng to hơn cái miệng của cậu. Carlos không thể trực tiếp cho thuốc vào miệng cậu được, việc này phỏng chừng sẽ khiến cậu ngay thở chết luôn.

Carlos đành pha thuốc thành chất lỏng rồi dùng tăm bông y tế nhỏ vào bên ngoài miệng của Estes, hy vọng cậu có thể uống vào.

Estes uống vào. Trong mê man cậu thật sự rất khát nên ngay khi đôi môi cảm nhận sự ẩm áp liền hút lấy chất lỏng đó. Nhưng đáng thương là thuốc thật sự rất đắng. Chỉ uống một lát sau, vị đắng chát của thuốc khiến mặt cậu nhăn nhó thành bánh bao.

“Khó...khó uống” Estes nói một câu. Sau hai ngày hôn mê, cậu cuối cùng cũng mở mắt.

“Nhóc, người cảm thấy thế nào?” nhìn thấy Estes tỉnh lại, Carlos nhẹ nhõm hẳn.

Estes không có trả lời Carlos, sốt cao chưa lui không dứt cậu trở thành ngu ngốc đã là tốt lắm rồi. Bây giờ tuy tỉnh nhưng cả người đều mơ mơ màng màng. Cậu nói lúc trước cũng chỉ là phản ứng bản năng mà thôi.

Carlos thấy Estes như vậy cũng hiểu cậu vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh nên lại tiếp tục ụy dục thủy (nước thuốc)

Estes cảm thấy thực khó chịu, sốt cao khiến cơ thể rất không thoải mái mà lại có người cạnh bên cứ bắt cậu uống thứ nước đắng chát nào đó, người này thực đáng ghét! Thân thể và tâm trạng đều không thoải mái, Estes cảm thấy mũi mình chua xót, nước mắt liền nhanh chóng tuôn ra ào ào, đáng thương hề hề.

“Cậu ta làm sao vậy?” cự hùng vẫn luôn quan sát tình huống phía sau qua gương chiếu hậu, hần nhãn lực hảo, một chốc đã nhìn thấy nước mắt của Estes. Hơn nữa, mặc dù đang hôn mê nhưng khi cậu khóc lên vẫn có thanh âm tinh tế vang vọng bên tai.

“Hảo hảo lái xe của người đi!” ngân lang cảnh cáo nhìn cự hùng một cái rồi lại quay đầu chiếu cổ tiểu tinh linh.

Không dám tái ụy dục thủy. Ngân lang thận trọng dùng tấm bông y tế chạm vào khuôn mặt Estes, thay cậu lau khô nước mắt.

Việc này vô cùng khó khăn, hần phải hết sức tập trung khống chế lực đạo mới không làm Estes bị thương.

Nhưng rất may là thuốc hạ sốt cuối cùng cũng phát huy tác dụng. Sau khi trời dần tối, Estes cũng bắt đầu chậm rãi hạ sốt.

Thấy vậy, Carlos dần an tâm lại, quay đầu nhìn bên ngoài cửa.

Là bạn thân từ nhỏ, cự hùng nhìn qua là biết hần đang nghĩ cái gì. Vội vàng dừng xe, nói với ngân lang ngồi phía sau “Này ụy, người đừng có mà qua sông đoạn cầu nha. Đã đến tận đây rồi, nếu người còn trở về ta liền, ta liền...” liền nửa ngày, Aggreko cũng không biết phải ụy hiệp hần như thế nào nữa.

Carlos nhìn khuôn mặt lo lắng của cự hùng, nhíu mày “Ta sẽ trở về, nhưng không phải là bây giờ” tình trạng của Estes chưa ổn định, hần không thể mạo hiểm.

Cự hùng lúc này mới yên tâm lại, tiếp tục lái xe về phía trước.

đến nơi?” ngân lang nhìn màn đêm bên ngoài và những bông tuyết rơi xuống từ thiên không, chỉ sợ sẽ còn rơi như thế thật lâu.

“Dựa theo tốc độ bình thường thì đến trước hừng đông là chúng ta có thể quay về bộ lạc, nhưng loại thời tiết này thì không thể. Mặc dù tuyết không lớn lắm nhưng tình trạng mặt đường không tốt, xe không dễ đi. Không cần thận một chút có thể xảy ra chuyện không may. Chúng ta dừng ở phía trước nghỉ ngơi một chút ” cự hùng cũng chẳng trông mong một tên nhiều năm không quay về bộ lạc sẽ nhớ đường nên chỉ giải thích đơn giản.

Ngân lang nghe xong cũng không thềm nhắc lại nữa.

Xe đi được khoảng 20 phút thì trước mắt họ xuất hiện một quần thể kiến trúc. Đó là mấy căn nhà xi măng dột nát, cao bốn tầng. Nó nằm giữa vùng sa mạc ngoài cát vẫn chỉ là cát nên trông đặc biệt thu hút.

Bên ngoài toà nhà được vây trong những bức tường cao quần dây thép gai. Bên trong một mảnh tối đen cũng không rõ là có người ở trong không.

Cự hùng dừng lại, xuống xe mở cửa tường vây rồi quay lại lái xe vào, một bên nói “Nơi này là hồi trước vốn trạm tiếp tế, không biết vì cái gì mà giờ bỏ hoang chỉ thỉnh thoảng có người đi ngang qua trú tạm. Chúng ta vừa lúc có thể dừng để nghỉ ngơi một chút”

Cự hùng đỗ xe lại, lấy đèn pin từ cốp xe rồi dẫn đầu đi vào nhà. Ngân lang thấy vậy cũng không đi theo vào nhà. So sánh với bên ngoài, ở trong xe ẩm áp càng thích hợp với Estes hơn.

Một lát sau khi cự hùng vào nhà thì đèn bật sáng. Xem ra nơi này tuy bị bỏ hoang đã lâu nhưng hệ thống chiếu sáng vẫn còn rất tốt.

“Sau vẫn còn chưa vào?” cự hùng từ trong phòng đi ra, thấy ngân lang vẫn còn ở trong xe liền hỏi.

“Ta ở đây nghỉ ngơi là được rồi”

“Tùy người” cự hùng nhún nhún vai, lấy đồ ăn – các loại thịt tươi ở trong xe tự phục vụ bản thân. Tùy tay lấy một cái chân động vật đưa cho ngân lang “Đói thì ăn tạm đi, có việc gì cứ gọi ta”

“Ân” ngân lang đặt cái chân ở một bên, đối cự hùng gật gật đầu. Chờ sau khi cự hùng rời đi mới biến về hình thú đem cái chân đã sắp đông thành băng kia ăn sạch sẽ. Ăn uống no đủ xong lại cho tiểu tinh linh uống thuốc hạ sốt và thuốc dinh dưỡng. Sau đó mới ghé vào bên người cậu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Estes giãy dụa tỉnh lại.

Khi nhìn thấy ngân lang, ánh mắt cậu lại đổ lên “Car...los...” cậu biết rằng bản thân sinh bệnh, cũng biết có người vẫn luôn kề bên chiếu cố cậu. Cho nên tại thời điểm mở mắt ra nhìn thấy đối phương, cậu nhận không được xúc động.

Carlos sao có thể tốt đến như vậy chứ!!!

Bởi vì kích động, Estes nhận không được ho khan vài tiếng.

Ngân lang vốn chỉ là ngủ mơ màng, ngay lúc Estes gọi thì hắn đã tỉnh rồi. Đang định hỏi một chút tình huống của Estes lại bị tiếng ho của cậu làm cho cả kinh, đứng bật dậy biến về hình người.

Mà biến hình xong hắn mới chán nản nhớ ra kể cả ở hình dạng này thì hắn cũng vẫn như cũ không thể làm gì được. Kể cả chỉ đơn giản là giúp cậu thuận khí đi chẳng nữa. Hắn đành bất đắc dĩ hỏi “Thế nào, không sao chứ?”

Estes giật mình nhìn Carlos từ sói biến thành hình người đến ngay cả ho cũng quên thì làm sao nghe được vấn đề của đối phương.

Một lát sau Estes mới hồi phục tinh thần, khoé miệng nhếch lên, vẽ mặt kinh ngạc, râu trên đầu giật giật âm thanh liên truyền thẳng vào lỗ tai ngân lang [Đây là hình người của người sao?]

Carlos thấy cậu không còn ho khan mà còn nở nụ cười biết không có vấn đề gì liền nở nụ cười theo [Ân!]

[Thật khá nga!] Estes nhiệt tình ca ngợi. Mặc dù ngũ quan của ngân lang không phải phi thường soái khí, tương phản với vẻ xinh đẹp của các chủng tộc trong vương quốc Đồng Thoại nhưng lại rất có cá tính. Khuôn mặt cương nghị xứng với mày kiếm mắt sâu, mũi cao, nhìn thoáng qua đã thấy có khí khái nam tử hán. Estes cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là “nam nhân vị”

Mày kiếm nhíu lại, ngân lang giọng điệu không tốt “Bây giờ còn có sức nói này nọ? Đã bảo người không cần tắm nước lạnh, giờ thì tốt lắm, đã sinh bệnh rồi! Để xem lần sau người còn dám không nghe lời không!” tiểu hài tử không dạy sẽ không ngoan! Ngân lang cảm thấy mình cần phải hảo hảo giáo huấn nhóc con này một chút.

Estes bất mãn bĩu môi [Cũng đâu phải ta muốn thế! Tất cả là lỗi của tên gấu béo kia! Ta đã ôm đến thế này người còn nói ta] nói xong cái mũi khịt một cái, sắp khóc.

Ngân lang thấy thế cũng hết cách đành đầu hàng “Hảo, hảo là lỗi của tên gấu kia, người đừng khóc được không? Nếu không lại phát sốt”

[Ta khó chịu]

Ngân lang vừa nghe cậu nói thân thể khó chịu vội vàng hỏi “Khó chịu như thế nào?”

[Đầu hảo choáng, miệng lại đắng. Không phải người thừa dịp ta hôn mê bắt ta uống khổ dược (thuốc đắng) sao?] hương vị đắng chát đây Estes đương nhiên biết là cái gì, chỉ kì lạ là lấy năng lực của cậu mà lại phân không rõ thành phần thực vật trong đó [Thuốc còn không phân rõ được thành phần] nhưng tóm lại công hiệu cũng không tệ.

“Không uống thuốc người bây giờ có thể tỉnh sao?”

[Trong túi của ta có mấy quả trái cây, ăn vào là tốt rồi] Estes bĩu môi. Chút sốt này vốn không làm khó được cậu. Tiểu tinh linh tinh thông thực vật đến ngay cả phụ thần cũng phải khen ngợi.

“Túi của người nhỏ như vậy ta làm sao có thể lấy trái cây cho người đây?” Carlos thấy thật vô lực, nếu không phải tiểu tinh linh mãi không tỉnh thì hiện tại hắn cũng sẽ chẳng ngốc ở đây “Nhóc con vô lương tâm, vì người ta thế nhưng còn đang quay về bộ lạc xin cứu trợ đây”

17. Chương 17: Bánh Bao Khóc Nhè

[Quay về bộ lạc?] Estes trông mắt loạn chuyển, giờ mới phát hiện ra mình đã không còn ở trong rừng rậm [Đây là nơi nào?]

“Vùng đất hoang bên ngoài rừng rậm Vĩnh Cửu” ngân lang trả lời.

Tuy Estes rất muốn đứng lên nhìn xem vùng đất hoang trong lời nói của Carlos là cái dạng gì nhưng bây giờ cậu không có đủ khí lực để làm điều đó.

Mặc dù vậy nơi ở hiện tại cũng đủ khiến cậu hứng thú bưng bưng. Estes từng nghe lão sư nói về ô tô – phương tiện giao thông của nhân loại nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt.

Carlos thấy Estes tuy vẫn còn suy yếu nhưng tinh thần lại rất tốt thì cũng biết cậu đã không còn gì đáng ngại. Lo lắng trong lòng biến mất, con người cũng nhu hòa đi không ít, khó có được nở nụ cười “Không phải nói rằng có thuốc sao? Mau lấy ra uống không thì người sẽ còn phải nằm ngốc trên giường lâu đấy”

[Ta không có sức lực thôi] Estes bĩu môi nhưng vẫn lục tìm túi nhỏ.

Có hết sức lấy ra trái cây có hiệu quả trị liệu, Estes thuận tiện lấy luôn một cái bánh bao. Cái miệng nhỏ nhắn cắn từng miếng từng miếng bánh bao, đến khi ăn no bụng cậu mới ăn được quả kia.

Mặc dù được quả của Estes hiệu quả rất tốt nhưng cũng không thể ngay lập tức phát huy công dụng nên ăn xong được quả cậu đành suy yếu nằm nghỉ trên tấm da thú mềm mại ngân lang chuẩn bị dành riêng cho cậu.

Carlos thấy hai tay nhỏ bé của cậu nắm chặt tấm da thú, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng toàn bộ mà cái miệng do hô hấp khó khăn hơi hé mở, thỉnh thoảng từ đó lại phát ra mấy thanh âm hừ hừ, liền bật cười, nhin không được nói “Sao lại cùng tiểu trư giống nhau thế này?”

Estes nghe vậy rất không cao hứng [Người mới giống tiểu trư! Ta đã khó chịu thế này rồi mà người còn chê cười ta!] nói rồi liền kéo chăn bao lấy chính mình không thèm nhìn Carlos.

“Hảo hảo hảo, là ta sai, người đừng sinh khí” ngân lang thấy thế lo lắng cậu sẽ tự làm mình ngộp thở liền vươn tay định kéo chăn xuống. Nhưng ngay khi chạm vào chăn mới nhớ ra với sức lực của mình mà trực tiếp kéo xuống thì phỏng chừng sẽ đem Estes kéo ra theo.

Ngân lang lại một lần nữa vì kích thích của tiểu tinh linh mà buồn rầu “Nếu người to hơn một chút có phải tốt hơn không!”

Ngữ khí của hắn thật phiền muộn cùng bất đắc dĩ. Tiểu tinh linh nhỏ nhỏ thực dễ thương nhưng như thế cũng rất khó chiều cổ a.

Estes đang trốn trong chăn sinh hồn dỗi lại nghe thấy lời nói của Carlos, nghĩ hắn ghét bỏ mình, đôi mắt liền chua xót, nước mắt bắt đầu tuôn ra ào ào.

“Ô...ô ô...Ô..”

Âm thanh vụn vỡ tinh tế quen thuộc vang lên, gần đây Carlos rất quen thuộc với âm thanh này – tiếng tiểu tinh linh khóc nhè.

Cẩn thận kéo ra tấm da thú quả nhiên thấy Estes ở bên trong khóc hết như mặt mèo “Làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu à?”

Estes đang khóc cũng không tiếp tục dùng râu phát “Sóng điện” mà chu miệng trực tiếp khóc nói ” Ô ô, ách, Car...ách ...Los...ách, ngại, ngại, ách ta ách...Ô oa oa!!!”

Bởi vì khóc quá lợi hại mà nấc liên tục hơn nữa nước mắt, nước mũi cũng thi nhau chảy ra, vẻ mặt lồi thối. Nhưng Carlos cũng không ngại cậu bản, cẩn thận dùng tấm bông lau khô mặt cho cậu “Ta như thế nào có thể ghét bỏ người đây? Ngoan đừng khóc nữa nếu không sẽ lại phát sốt”

“Ô ô...ách Người có ách có... Người chê ta nhỏ ách...” Estes một bên khóc một bên nấc lên, chính là không nghe Carlos đang không ngừng dỗ dành.

“Ta không chê người nhỏ mà là lo lắng làm tổn thương người. Nghĩ xem, người nhỏ như vậy nếu ta vô tình làm bị thương người thì làm sao bây giờ?” cẩn thận hống Estes, Carlos cảm thấy đứng trước cậu nhóc này mình càng ngày càng bất đắc dĩ. Kể từ khi Estes vì ở chung lâu ngày mà không còn cảm thấy sợ hãi nữa liền động chút là khóc khiến cho Carlos chỉ có thể mỗi ngày nghĩ cách để hảo hảo hống (dỗ) nhóc con yếu ớt này.

Hắn tổng cảm thấy mình ngày càng không giống đang dưỡng súc vật mà là đang dưỡng con nhỏ.

Bất quá hắn cũng cảm thấy vui vẻ là được. Nhóc con tuy thích khóc lại nhất gan nhưng khi không khóc không phải cũng rất dễ thương sao?

“Thật không?” Estes tuy khóc lợi hại nhưng vẫn nghe được lời nói của ngân lang. Cậu xoa xoa đôi mắt ngập nước, ngẩng đầu chăm chú quan sát biểu tình trên mặt ngân lang xem có phải đang gạt người không.

Ngô, lạnh như băng! Hoàn toàn không nhìn ra được hắn đang suy nghĩ gì, Estes lại buồn rầu.

“Thật sự!” tâm tình của Estes đều bộc lộ rõ ràng trên mặt nên rất dễ đoán. Nhìn thấy sự hoài nghi trong mắt cậu, Carlos lập tức thực hiện một khuôn mặt tươi cười không quá thành công.

Bởi vì nhiều năm làm dã thú, Carlos “cười” một chút cũng không được tự nhiên, còn có cảm giác hơi dữ tợn. Nhưng Estes lại không hề sợ hãi ngược lại còn bởi vì trong tươi cười của Carlos mang theo thiện ý cùng sự bình tĩnh mà mở to miệng, ngưỡng chừng đem mặt mình cọ cọ vào tấm bông lau sạch sẽ, mở miệng cầu nhàu ” Là người nói nha! Lần sau không cho chê ta nhỏ!”

“Àn, không chê!”

Estes dùng khóc, khuôn mặt bởi vì sinh bệnh và khóc lóc mà toàn bộ đỏ hồng hết như trái cây chín mọng.

Hiệu quả của dược quả rất nhanh có tác dụng, giúp Estes có thêm khí lực. Cậu mặc dù vẫn thật suy yếu nhưng đã có thể đứng lên khỏi giường da thú. Nhưng ngay khi rời khỏi tấm da thú Estes đã bị không khí lạnh bên ngoài đông cứng, lập tức rụt trở về trong chăn “Hảo lạnh!”

“Bên ngoài tuyết đang rơi, tuy rằng trong xe có điều hòa nhưng nếu mặc ít quần áo thì đừng đứng lên sẽ tốt hơn”

Estes nhìn bộ quần áo bằng lá cây trên người. Áo cộc tay và quần dài quá gối chưa đến năm phân, quả thật không đủ để giữ ấm “Chúng ta không thể quay về rừng rậm được sao? Ở bên ngoài tuyết lạnh không thích chút nào!”

“Một khoảng thời gian nữa chúng ta sẽ quay trở về. Vì người ta thế nhưng đã đáp ứng người ta quay về bộ lạc rồi ” thú nhân đã nói là sẽ làm. Kẻ không giữ lời hứa sẽ bị mọi người phỉ nhổ.

Bất quá hắn cũng không định làm một con rối tộc trưởng. Chờ quay về thăm lão sư xong, hắn sẽ trở về rừng rậm.

Lúc trước Carlos bị bệnh của Estes làm loạn tâm tư mới chạy về bộ lạc xin cứu chữa, bây giờ cậu đã tốt rồi hắn mới bình tĩnh ngồi ngẫm lại thì thấy đó cũng không phải là một sự lựa chọn đúng đắn. Trước chưa nói trong bộ lạc có ai có khả năng cứu Estes không chỉ riêng việc thân phận của cậu đã là một vấn đề lớn rồi.

Càng độc đáo càng bị người ham muốn mà năng lực của tiểu tinh linh chính là như thế.

Ngân lang đã bắt đầu cảm thấy hối hận, nếu năng lực của Estes bị lộ ra thì ở trong bộ lạc hắn sẽ rất khó để bảo vệ cậu.

Nghĩ đến đây Carlos đã muốn đem người quay về rừng rậm nhưng hắn chưa kịp hành động thì Estes đã nói “Nhưng là lão sư nói rằng nhân loại rất xấu xa! Nếu họ phát hiện ra ta sẽ đem ta đi giải phẫu! Ta không muốn đâu!” Estes dùng sức lắc đầu, chính là không muốn đi cái chỗ gọi là bộ lạc kia. Carlos cũng đã từng nói người ở trong đây không tốt, cậu không muốn đến cái nơi khủng bố như thế!

Carlos biết cậu nói vậy cũng rất có khả năng thành hiện thực nhưng vẫn trấn an “Người nói đó là nhân loại, thú nhân tuy rằng cũng không hoàn toàn tốt nhưng sẽ không đem người đi giải phẫu như nhân loại trước kia” nhiều lắm chính là bắt làm súng vật thôi (giống ai kia a~)

Ý niệm thâm căn cố đế ở trong đầu Estes không thể vì một hai câu của ngân lang mà thay đổi, cậu vẫn lắc đầu khăng cầu ngân lang đưa cậu quay về.

Ngân lang cũng rất muốn đáp ứng cậu nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể lắc đầu cự tuyệt “Bên ngoài trời đang có tuyết rơi, thời tiết rét lạnh đến ngay cả thú nhân cường tráng cũng không chịu nổi hướng hồ là một bệnh nhân như ngươi?”

Bên ngoài cánh rừng chính là thế giới khác.

Nếu nói rừng rậm Vĩnh Cửu mùa đông bên trong ấm áp tựa như bát điều hòa thì bên ngoài rừng rậm lại rét lạnh như hầm băng, đông chết người là một việc vô cùng đơn giản.

Không ai biết tại sao lại có loại hiện tượng kì quái này, chỉ có thể mỗi lần cảm khái thiên nhiên kì diệu.

“Chúng ta có thể giống như lúc ban đầu, lái xe trở về a”

Ngân lang bắt đầu nói “Nhóc à, ta sẽ không lái xe”

Estes nghe vậy mở to hai mắt “A?”

“Người nghĩ rằng ta cái gì cũng biết sao?” tuy rằng hắn cũng rất muốn học lái xe, nhưng cha mẹ hắn cũng không phải loại người sẽ thay hắn chuẩn bị những thứ đó.

“Nhưng là Carlos rất lợi hại a!” Estes vô tội chớp mắt mấy cái, cậu vẫn luôn luôn cảm thấy ngân lang phi thường lợi hại hắn là cái gì cũng biết a.

Vậy mà hiện tại ngân lang lại nói rằng hắn không biết lái xe khiến cho Estes có chút thất vọng “Vậy chúng ta nhất định phải đến bộ lạc sao?”

“Sợ là như vậy” Carlos gật gật đầu “Nhưng cũng đừng quá lo lắng, đến đây người liền trốn đi, cũng sẽ không ở lại đó quá lâu, chúng ta rất nhanh sẽ trở về”

“Nhưng nếu tên gấu ngốc kia nói ra thì sao? Hắn trông cũng không thông minh, hơn nữa còn phi thường đáng ghét”

Đôi mắt Carlos duệ quang chợt lóe “Ta sẽ xử lý tốt!”

Estes không vui bĩu môi, nhưng cũng chỉ có thể làm đến thế “Không ở lâu là bao lâu a?” cậu cần hỏi rõ để tránh bị lừa.

“Chờ gặp được người cần gặp, chúng ta sẽ lập tức trở về”

“Được rồi”

18. Chương 18: Quần Áo Mới

Sáng sớm ngân lang đã nhìn thấy Estes cắt cái chăn da thú mà hắn dành riêng cho cậu ra làm nhiều mảnh. Tiếp đó lại lấy ra kim chỉ khâu chúng thành một bộ quần áo mới.

Cái chăn ngân lang đưa cho Estes là một tấm da gấu bắc cực thuần trắng. Ngay khi rời khỏi rừng rậm, hắn đã đặc biệt đi săn vì cậu.

Gấu trắng Bắc Cực là loài mãnh thú sinh sống ở Bắc Cực mà từ khi băng nơi đó bị tan chảy hết, chúng cũng theo đó biến mất khỏi Trái Đất.

Tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa là da lông giữ ấm tốt nhất đã hoàn toàn biến mất bởi vì trong vườn bách thú của nhân loại cũng có gấu Bắc Cực.

Cũng không biết vì cái gì zombie luôn khao khát máu thịt của nhân loại nhưng đối với động vật lại không có nửa điểm hứng thú. Cho nên nhóm động vật bị thuần hóa nhốt trong vườn bách thú, may mắn thoát khỏi những nhân loại đói khát còn lại, một lần nữa quay về với tự nhiên. Mà gấu Bắc Cực chính là một trong số đó.

Hiện tại gấu Bắc Cực bởi vì hoàn cảnh sống thay đổi mà tiến hóa. Chúng sống gần bìa rừng Vĩnh Cửu. Mùa nóng lông trên người sẽ tự động rụng xuống trở nên thưa thớt mà mùa đông lông lại tự động mọc dày rậm ra ngăn cản gió lạnh. Nhờ sự tiến hóa này mà chúng thích ứng được với môi trường và tiếp tục tồn tại.

Da gấu Bắc Cực là thứ giữ ấm tốt nhất, chưa kể đến các ưu điểm khác như tính thẩm mỹ, mềm mại, nhẵn mịn, toả sáng và dùng được lâu. Chính bởi thế nên ngân lang mới có thể lựa chọn nó, nhưng gấu Bắc Cực cũng không phải loài dễ bắt. Chúng rất thưa thớt mà cường hãn. Carlos đã mất rất nhiều công phu mới tìm được một con và giết nó. Mà hiện tại con gấu Bắc Cực xui xẻo bị lột da kia đang nằm trong cốp xe làm nhiệm vụ của lương thực dự trữ.

Estes không hề biết để giữ ấm cho mình Carlos mất bao nhiêu công sức. Cậu chính là vui vẻ làm cho mình một bộ quần áo mới. Mặc dù cái chăn da thú ngân lang làm cho cậu là lấy một phần nhỏ trên người gấu Bắc Cực nhưng như thế cũng đủ cho Estes làm một bộ quần áo mới.

Tay nghề của Estes ở vương quốc Đồng Thoại được tán thưởng vô cùng. Hơn nữa với óc thẩm mỹ cao, tiểu tinh linh luôn thích chế tác các loại vật phẩm tinh mỹ nên làm một bộ đồ giữ ấm đơn giản không thể làm khó được họ.

Trước tiên Estes làm áo và quần dài. Bởi vì không có nút thắt nên cậu trực tiếp làm thành áo chui đầu. Mà để tiện lợi, sau lưng áo cắt thêm hai lỗ nhỏ để cánh có thể lọt qua. Ở chỗ lưng quần làm thêm mấy cái đĩa quần (thuật ngữ may mặc, đừng quan tâm!) để luồn một sợi dây thừng qua, buộc chặt là đã có thể mặc.

Ngoài những thứ đó ra còn có giày, găng tay và mũ. Trên mũ may thêm hai cái tai sói nhỏ, nếu không phải nguyên liệu không đủ cậu đã sớm gắn thêm mắt, mũi vào rồi.

Chỉ là may đơn giản, không cần sự hoàn mỹ nên Estes làm rất nhanh. Chỉ mất hơn 1 tiếng cậu đã làm xong cả bộ quần áo.

Vừa hoàn thành Estes đã vội vàng mặc vào, sau đó như khoe khoang nói với Carlos “Đẹp sao?” Bộ dạng kiêu ngạo khiến người khác vừa tức giận vừa buồn cười.

Carlos càng quan tâm đến việc Estes mặc có đủ ấm hay không hơn, nhưng chiếu cố lòng tự tin của cậu, hơn nữa Estes mặc vào một thân mao nhung nhung quần áo quả thực rất dễ thương, bèn gật đầu nói “Rất đẹp!”

Một câu rất đẹp này lại khiến Estes vui sướng đến không nhìn thấy phương hướng.

Nhưng tâm tình tuyệt vời của cậu không kéo dài được bao lâu thì tên phá hư không khí đã từ trong tòa nhà đi ra.

“Carlos, tiểu sủng vật của ngươi thế nào rồi?”

Cũng không để ý giọng của mình to đến mức nào, Aggreko vừa thấy người ngồi trong xe đã hét lên.

Cự hùng vừa lên tiếng Estes đã lập tức vỗ cánh, bay vào trong quần áo của ngân lang, trốn ở trong túi, một chút cũng không chú ý mình hiện giờ đã nghe hiểu được ngôn ngữ của cự hùng. (giải thích một chút nguyên nhân Estes có thể hiểu ngôn ngữ của cự hùng. Hồi trước Estes đã ăn quả ngôn ngữ chứa máu ngân lang. Đây là thứ quả giúp người ăn nó hiểu được ngôn ngữ của người cho máu. Mà khi ở hình thú mặc dù ngân lang hiểu ngôn ngữ của cự hùng nhưng hắn lại không thèm dùng hùng ngữ. Nhưng hiện tại cả hai người đều ở hình người và nói ngôn ngữ nhân loại nên Estes mới có thể nghe hiểu cự hùng)

Carlos cũng thu hồi tươi cười, lạnh lùng nhìn Aggreko tự tiện mở cửa vào trong xe “Nhóc ấy không phải là súng vật” mặc dù ngay từ đầu đây cũng là chủ ý của hắn, nhưng giờ hắn đã coi cậu như trẻ con để dưỡng.

“Nga” cự hùng sớm đã quen với sự lạnh lùng của ngân lang nên khi đối diện với khuôn mặt lạnh như băng của hắn cũng không có cảm giác gì. Nhưng khi qua gương chiếu hậu nhìn đến tấm da thú vốn bao bọc Estes bây giờ lại trở nên trống rỗng hắn không khỏi mở to mắt “Nhóc con của ngươi đâu mất rồi?”

Carlos đối với sự kinh ngạc của hắn vô cùng thờ ơ “Tốt lắm” cũng không định nói thêm gì nữa.

Cự hùng nghe Estes tốt lắm liền thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng ở một bên kinh sợ nếu đêm qua ngân lang mang theo tiểu tinh linh quay về rừng rậm thì phải làm sao bây giờ?

Bất quá hoàn hảo là Carlos không có ý định này, nếu không sao còn có thể ở đây chờ hắn? Đã nhận định vị thú nhân này sẽ không thất tín, cự hùng sẽ không thể ngờ được rằng ngân lang căn bản không rời đi là vì hắn không biết lái xe mà lại không muốn để Estes chịu lạnh – còn một nguyên nhân khác nữa là hắn muốn đi thăm lão sư, chứ hoàn toàn không phải vì lời hứa hẹn kia.

Rất may cự hùng không biết điều này nếu không trên đường đi chắc chắn hắn sẽ phải lo lắng không thôi.

Bởi vì áp lực đột nhiên tăng lên khiến cho cự hùng khẩn cấp khởi động xe, rất muốn dùng tốc độ nhanh nhất quay về bộ lạc. Nhưng bất đắc dĩ là mặc dù đêm qua phong tuyết đã ngừng rơi, nhưng mặt đường đã sớm bị tuyết trắng bao phủ, lớp tuyết dày ngập cao quá gối. Đừng nói lái xe, giờ đến đi bộ cũng khó.

Vốn đã chuẩn bị kĩ càng từ trước, cự hùng sẽ không đơn giản như vậy bỏ cuộc. Không biết hắn ẩn những thứ gì, chiếc xe bỗng chấn động mạnh một cái, nâng cao lên rồi lơ lửng trong không trung. Aggreko nhấn ga một cái đẩy nhanh tốc độ của chiếc xe.

Thấy vậy khuôn mặt Carlos ngày càng lạnh “Nếu có chức năng này, sao ngày hôm qua ngươi lại không làm?”

Cự hùng vẻ mặt đau khổ nói “Lão đại à, trong thời tiết gió tuyết như hôm qua mà đi kiểu này tổn năng lượng không nói, còn rất nguy hiểm. Nếu không phải lúc trước ta đã cất dấu không ít năng lượng trong xe mà dùng loại phương pháp này trở về thì chưa đến nửa đường chúng ta đã xuống xe cuộc bộ rồi!”

Ở thời đại này tuyết cũng không hề sạch sẽ, vô hại như vẻ bề ngoài của nó. Mặc dù cũng không gây tổn hại đến con người nhưng lại có ảnh hưởng đối với máy móc. Máy móc càng tinh tế lại càng nguy hại. Mà xe bay trong không trung dưới trời tuyết rơi thế này tổn hại càng thêm nghiêm trọng, thậm chí có thể dẫn tới tai nạn chết người. Nếu không phải có việc khẩn cấp và tự tin vào kỹ năng lái xe của mình, rất ít người dám lái xe trong không trung dưới trời tuyết rơi thế này.

Đương nhiên vài bông tuyết cũng không thể gây ra loại tình trạng này mà phải đạt tới một lượng nhất định mới có thể gây tổn hại cho máy móc gần đó.

Ngân lang nghe vậy cũng không nói gì nữa, lâu ngày không nhìn thấy tuyết hắn đã quên mất uy lực của nó.

Estes trốn trong túi hoàn toàn nghe không hiểu hai người nói gì, không có ý nghĩa, nhàm chán lặng lẽ bay lên vai ngân lang ngồi xuống [Carlos]

[Ân] biết Estes nếu chạm vào đối phương thì không cần đối phương mở miệng vẫn có thể câu thông (trao đổi, giao tiếp) được nên hắn chỉ đơn giản đáp lại cậu trong lòng.

[Nơi này thật nhàm chán! Ngươi kể chuyện cho ta nghe được không?]

[Kể chuyện gì?]

[Kể chút chuyện về cái bộ lạc kia đi] đối với nơi mình sắp đến đây, Estes vẫn cảm thấy rất tò mò.

[Vài năm không đi qua, đã không biết biến thành cái dạng gì rồi]

[Vậy kể về bộ dạng của nó trước kia đi]

[Đó chỉ là một bộ lạc bình thường có khoảng 5000 dân, tuy nói vậy nhưng đó đã là một con số khá lớn rồi. Nhưng mấy năm gần đây sự tăng trưởng dân số suy giảm bởi vì rất lâu rồi không có trẻ con được sinh ra]

[Vì sao?] chẳng lẽ thú nhân cũng giống tiểu tinh linh, cách 20 năm mới có bảo bảo (trẻ sơ sinh)?

[Đại khái là vì á thú nhân có thể sinh ngày càng ít đi] mấy năm trước Carlos vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành mà hẳn đối với chuyện của người khác không có hứng thú nên hẳn cũng không thật sự hiểu rõ những vấn đề này.

Đối với lý do trẻ con ít được sinh ra do số lượng á thú nhân giảm, Estes cũng không tiếp tục hỏi nữa. Cậu kì thực còn không hiểu rõ mối quan hệ giữa á thú nhân và tiểu bảo bảo. Trong suy nghĩ của mình, Estes đã đem thú nhân và tiểu tinh linh giống nhau, tiểu bảo bảo là lớn lên từ những đóa hoa. Mà á thú nhân lại giống như tinh linh nữ vương phụ trách tạo ra mầm sống.

Ngân lang vốn kiệm lời, sau khi nói đơn giản về tình hình bộ lạc thì cũng không nói tiếp nữa. Nhưng Estes lại là lần đầu tiếp xúc với thế giới bên ngoài vương quốc Đồng Thoại nên thấy ngân lang không kể tiếp nữa thì liền riu rít hỏi một chút vấn đề tỉ như : á thú nhân và thú nhân có gì khác nhau? Mọi người bình thường ăn cái gì? Nơi ở trông như thế nào? Hiện tại mùa đông lạnh như thế này họ làm thế nào để vượt qua?...một đồng lộn xộn linh tinh.

Carlos cũng không ngại cậu phiền, tâm tình tốt trả lời mọi vấn đề thỏa mãn trí tò mò của cậu.

[Á thú nhân là thú nhân không thể biến hình. Theo quy định của nhân loại họ thuộc phái nữ nhưng vẫn có chút bất đồng]

[Hình người của các nàng có phải giống như người không?] Á thú nhân không thể biến hình thì hẳn là giống nhân loại đi?

[Cũng không giống con người hoàn toàn. Á thú nhân vẫn di truyền một vài bộ phận từ phụ thân ví dụ như lỗ tai sẽ là hình thú]

[Lỗ tai?] Estes sờ sờ lỗ tai nhọn của mình, thoáng an tâm. Nếu bắt cậu nhìn một đám giống hệt nhân loại lúc trước, chân cậu nhất định sẽ nhuyển cả ra [Khác đến vậy sao? Vậy tại sao hình người của thú nhân lại giống hệt nhân loại thế?]

[Chúng ta cũng không hoàn toàn giống họ. Ở hình người vẫn có thể nhìn thấy vài bộ phận đặc thù của hình thú như lỗ tai, đôi mắt, răng nanh, vằn, tứ chi, đuôi. Ví dụ người nhìn hình người của Aggreko thử xem, răng nanh vẫn là răng nanh, trên mặt còn có vết hoa ban]

Estes trốn trong túi của ngân lang cẩn thận quan sát cự hùng đang lái xe, quả thực trên mặt hẳn có mấy vết hoa ban. Nhưng vì hẳn đen như than nên mấy vết hoa ban cũng không thể thấy rõ ràng.

Đánh giá cự hùng xong, Estes lại nhô đầu xem ngân lang. Bởi vì nhìn từ dưới lên, hai khỏa răng nanh trông phi thường sắc nhọn mà mắt cũng là đồng tử của dã thú màu vàng như trước, ngoài ra tất cả đều bình thường.

[Vậy á thú nhân sống thế nào? Các nàng không thể vào rừng đúng không?]

[Người biết cũng không ít nhĩ] hai mắt ngân lang hiện lên suy nghĩ sâu xa. Lấy biểu hiện của Estes lúc trước, chắc hẳn là chưa từng trao đổi qua cùng thú nhân khác. Cứ xem ở sự tò mò cùng sợ hãi thú nhân của cậu là biết. Nhưng như vậy cậu làm sao biết được á thú nhân không thể vào rừng?

Đặt vấn đề này xuống đáy lòng, ngân lang trả lời [Á thú nhân không thể tiến vào rừng mà thậm chí còn không thể lại gần cây cối. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng nhiều lắm tới cuộc sống của họ bởi vì thú nhân rất thích chiếu cố á thú nhân. Họ tự nguyện phục vụ á thú nhân, vì á thú nhân chuẩn bị tất cả thực phẩm. Mà á thú nhân thì làm những công việc phụ trợ, họ cũng thích hợp làm những công việc trí óc hơn] nô dịch thú nhân chính là độc quyền của á thú nhân.

19. Chương 19: Lần Đầu Tiên Đến Bộ Lạc

Estes vẫn luôn tưởng tượng về bộ lạc trong lời nói của Carlos nhưng khi đến nơi cậu mới phát hiện ra nó hoàn toàn không giống như những gì cậu đã hình dung.

Estes vốn nghĩ một bộ lạc không quá 5000 dân cũng sẽ không quá lớn giống như tiểu thôn người lùn cậu từng đi qua.

Nhưng làm ơn có ai đến nói cho cậu cái toà thành cao lớn trước mặt mà ngược mắt nhìn không thấy giới hạn thì có chỗ nào giống một “Bộ lạc” đây?

Mặc dù lấy vóc người của Estes mà nói, tùy tiện một bức tường thành cũng có thể nói là ‘to lớn’, nhưng nơi này xác thực là lớn thật.

Tường thành làm từ đá và bê tông niên đại (tuổi thọ) đã lâu, những vết loang lỗ trên đó khắc lên dấu vết của thời gian, mà từng vết xước tựa như đang kể câu chuyện xưa của nó cho mọi người.

Ở cổng thành, vài thú nhân thủ vệ tránh ở trong phòng cảnh vệ ẩm áp. Một bên sườn ẩm một bên chú ý cổng thành dù cho người ra vào thành gần như là không có (thú nhân có bản lữ sẽ ở trong nhà bởi bản lữ mà không có sẽ ở trong rừng rậm trải qua mùa đông. Còn á thú nhân thân thể không chịu nổi loại thời tiết này nên trên cơ bản họ sẽ không ra khỏi nhà) nhưng đây là chức trách của họ.

Khi đến cổng thành, thú nhân thủ vệ nhìn Aggreko lái xe rồi lại tò mò nhìn thú nhân xa lạ ngồi ở phía sau. Tiếp nhận giấy thông hành liền cho họ đi qua.

Xe lái vào thành, Estes ghé trên vai Carlos, thông qua gương chiếu hậu vụng trộm đánh giá bên ngoài. Cậu ngạc nhiên phát hiện ra tuyết đã ngừng rơi, rõ ràng trước khi vào thành tuyết vẫn còn rơi như lông ngỗng.

[Carlos, tuyết ngừng rơi thật nhanh a!] Estes nhìn bầu trời trắng xóa mà há to miệng cảm thán.

[Không có ngừng. Bên trên bộ lạc có lá chắn khiến tuyết không rơi xuống được]

Estes lúc này mới để ý nguyên lai mảnh trắng xóa trên kia không phải là bầu trời.

[Vì cái gì nơi này rõ ràng là thành thị lại cứ kêu là bộ lạc?]

[Đây là cách gọi trước kia lưu lại, cũng không có người đi sửa liền cứ dùng như vậy]

[Vậy tên của nó là gì?]

[Mông Tát, lấy tên của tộc trưởng đầu tiên kiến tạo ra nơi này để làm kỉ niệm]

Estes hiểu, liền ghé vào trên vai ngân lang tiếp tục ngắm bên ngoài. Dù sao cơ thể cậu nhỏ nhắn, hơn nữa trên người còn mặt áo lông gấu cùng màu với lông sói, bên ngoài dù ai có thấy được thì lấy tốc độ lái xe này cũng không chú ý tới cậu.

Đường cái rộng lớn, ngã tư chỉnh tề, đủ loại phương tiện công cộng hiện đại. Bộ lạc này và thành thị mà lão sư từng nói với cậu tựa hồ không giống nhau. Dù cậu chưa từng nhìn thấy thành thị thì vẫn có thể nhận ra hai nơi bất đồng.

Lão sư của cậu nói thành thị của nhân loại mặc dù mỗi ngày đều có người quét tước cũng vẫn vừa bẩn vừa loạn, không khí luôn khiến cho tiểu tinh linh hít thở không thông. Nhà ở của nhân loại rất cao, mấy chục tòa cao ốc trăm tầng chọc trời. Khi màn đêm buông xuống, đèn neon so với sao còn nhiều hơn sáng cả trời đêm, đến ngay cả ánh trăng cũng khó thấy.

Bất quá, thành thị của nhân loại còn có điểm khiến tiểu tinh linh hài lòng là còn có chút xanh hóa.

Mà ở trong bộ lạc này, có lẽ là bởi trời rất lạnh, cũng có thể do dân cư không nhiều lắm mà ngã tư nơi này rất sạch sẽ, không có các loại ngõ nhỏ. Xe chạy một đường, Estes nhìn thấy tòa kiến trúc cao nhất cũng chỉ có 5 tầng. Nhà ở của người dân lại rất rộng rãi, bên trong có một số thực vật cổ quái – lá cây không có

màu xanh, đóa hoa trông cũng thực quý dị, mà tôi trọng yếu là cậu không thể cảm nhận được khí tự nhiên trên người chúng.

[Carlos, đây là cái gì?] Estes kéo một chút tóc của ngân lang bên người, chỉ tay vào phiến thực vật kì quái ở bên ngoài cửa sổ.

Ngân lang nhìn cây [cây cảnh]

[gật người! Cây cảnh không phải là nên xinh đẹp sao? Những thứ kì quái này có chỗ nào là đẹp?] Estes không tin.

[Chúng nó đúng là cây cảnh, bất quá tác dụng duy nhất là cải tạo không khí. Đẹp hay xấu phụ thuộc vào ánh mắt của người xem. Đại bộ phận á thú nhân chưa bao giờ được nhìn thấy thực vật chân chính] cho nên bọn họ biết thế nào là đẹp?

[Di? Tuy không thể đến gần rừng rậm nhưng thú nhân có thể đi vào chẳng lẽ lại không chụp ảnh hay quay chút video nào sao?]

[Ảnh có thể cũng có nhưng video thì không. Từ trường trong rừng thực hỗn loạn, mặc kệ máy móc gì vào đây đều bị trục trặc] đó cũng là lý do vì sao cự hùng thả bỏ xe ở giữa sa mạc lo lắng không cẩn thận có kẻ nào đó thuận tay mang đi mất cũng không chịu đem vào trong rừng rậm – tuy vậy cái đầu quá lớn khi hẳn biến thành hình thú cũng là vấn đề.

[Vậy mấy cái cây này là từ nơi nào có được? Hẳn không phải là lớn lên đã có hình dạng như vậy đi?] đến cả cự ma được coi là xấu xí và thối nhất cũng còn đẹp hơn chúng.

[Từ tế bào thực vật trong các tiêu bản từ thời đại trước lưu lại tạo ra. Nhưng thực vật đầu tiên được tạo ra ngay khi rời khỏi nhà kính thì không có một ngoại lệ đều bị nhóm “Dân bản xứ” ở thế giới này đồng hóa, tạo thành thương tổn cho á thú nhân. Trải qua nhiều nghiên cứu mới tạo ra được loại không bị đồng hóa, nhưng bộ dạng của chúng cũng cổ quái một cách đáng ngạc nhiên]

Estes “Nga~” một tiếng tỏ vẻ hiểu được, ở trong lòng lại âm thầm bội phục thú nhân có thể tạo ra thực vật xấu như vậy, mắt thẩm mỹ của bọn họ nhất định rất đặc biệt đi.

Tiểu tinh linh và ngân lang cứ thế nói chuyện, cự hùng lái xe phía trước lại là một chút cũng không biết, như vậy càng đỡ hẳn đánh gãy lạc thú của hai người.

Xe bỗng đột nhiên lao tới phía trước một chút rồi dừng lại. Cùng một tiếng “Chi” vang lên rồi dừng lại.

Estes bị động tĩnh lại tí nữa thì lăn từ trên vai ngân lang xuống. Nếu không phải Carlos nhanh tay lẹ mắt thì phỏng chừng cậu đã té ra ngoài rồi.

Estes dựa vào ngón tay của ngân lang, phần nộ trường mắt liếc nhìn cự hùng một cái

Bất quá cơ thể nhỏ thành ra cảm giác tồn tại cũng nhỏ, cự hùng hoàn toàn không phát hiện ra mình lại chọc Estes tức giận, quay đầu vui vẻ nói “Chúng ta đến rồi!” rồi tự mình xuống xe.

Ngân lang đưa mắt nhìn ngoài cửa kính rồi cũng đi xuống.

Estes thuận thế bay vào cái túi trước ngực Carlos, tay nắm ở mép túi, chỉ để lộ ra một đôi mắt tò mò đánh giá xung quanh.

Bọn họ đang đứng trước một căn nhà ở hai tầng, căn nhà còn có sân và một chút thực vật kì quái, hẳn là một căn nhà dân.

Bất đồng với một số căn nhà khác, nơi này có chút nghèo túng. Cảnh tượng trông thật hoang phế mà mấy cái cây ở trong sân cũng là vẻ bơ phờ. Nó thoạt nhìn đã lâu không có ai ở.

“Người cứ vào trong nhà nghỉ ngơi trước, ta báo cho phụ thân ta một tiếng. Buổi tối ta sẽ mang chút đồ dùng sinh hoạt hằng ngày sang cho người”

Carlos nhìn căn nhà đã lâu không trở về, cự tuyệt đề nghị của cự hùng “Không cần, hiện tại đi thăm lão sư thôi”

Cự hùng còn định nói thêm vài việc nữa lại bị Carlos chặn trước đành vô vị gật đầu “Được rồi!”

Ngân lang cũng không thèm để ý đến hắn, xoay người rời đi. Nhà của Carlos nằm ở phía cuối của con đường, hàng xóm chỉ có một nhà còn xung quanh là khoảng không rộng lớn. (rất ít nó sương thía ó)

Cự hùng giật mình, thấy ngân lang đi về phía nhà mình thì lập tức đuổi theo giành đi trước.

Đẩy ra cổng không khóa, chưa vào đến nhà cự hùng đã rống lên “Phụ thân, người xem ta mang ai trở lại này!”

Trong phòng một trận động tĩnh, sau đó cửa bị người ở bên trong mở ra.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Estes vội giấu cả người vào túi cho nên cậu chỉ có thể nghe thấy giọng nói già nua nhưng trung khí (vang dội) mười phần.

“Carlos! Người rốt cuộc đã trở lại!”

Tiếp theo là một hồi lâu yên lặng, rồi Estes nghe thấy Carlos đơn giản trả lời “Đã lâu không gặp, Gabi giáo sư”

20. Chương 20: Lão Thú Nhân

Thú nhân cũng không phải là chủng tộc trời sinh mà chỉ là sản phẩm nghiên cứu của nhân loại nên trong gen của họ tồn tại một khiếm khuyết rất lớn khiến cho sinh mệnh của thú nhân không thể lâu dài. Trong số thú nhân, vị sống lâu nhất cũng chỉ mới 63 tuổi.

Mà đại đa số thú nhân sống không quá 50 tuổi.

Lão sư Gabi của ngân lang năm nay đã hơn 40 tuổi. Mặc dù nhìn ông xương cốt, thân mình có vẻ khỏe mạnh, cường tráng nhưng kì thật ra đã bắt đầu suy giảm.

Mái tóc ngắn rậm nắng của ông đã pha màu sương bạc. Khuôn mặt ngăm đen đã khắc in dấu vết của thời gian. Trong nháy mắt nhìn thấy ông, ngân lang có cảm giác mình sẽ khóc.

Nhưng không có, hắn đến cả mắt cũng không có đỏ lên, chỉ là có chút cảm thán “Lão sư Gabi, ngài già đi”

Gabi là một người nhiệt tình và vui vẻ nếu không ông cũng sẽ không đi chăm sóc đứa trẻ hàng xóm không được cha mẹ yêu thương mà quan hệ hàng xóm của bọn họ cũng thực bình thường.

Nghe vậy ông cũng chỉ ngăn người rồi cười to “Tên tiểu tử này đi một hồi quay về không nói được lời tốt nào cả! Chê ta già rồi? Không thể dạy nổi tên tiểu tử nhà ngươi nữa sao?” ông cười mang theo bất đắc dĩ và đầu hàng trước thời gian. Thú nhân thượng võ, lại lấy cường giả vì tôn, không ai muốn thừa nhận mình không mạnh, nhưng là thời gian không buông tha ai a.

Ngân lang lắc đầu “Ta không có ý này” hắn không quen nói lời hay, thậm chí còn có chút ít lời. Mặc dù biết bản thân nói sai nhưng cũng không biết sửa lại thế nào cho phải.

Nhất thời không khí càng thêm bất đắc dĩ.

Gabi thấy vậy cũng không tiếp tục làm khó hắn nữa, một quyền đánh vào ngực Ngân Lang cười nói “Được rồi, cũng biết ngươi không có ý này. Tiểu tử ngươi cũng đủ ngoan tâm, không nói một câu liền rời đi một mạch bao nhiêu năm, cũng không biết quay về thăm lão sư”

Tuy nói ông đã già đi nhưng một quyền này đánh ra vừa nặng vừa ngoan, nếu không có năng lực tiếp được nhất định sẽ bị thương.

Ngân lang thấy thế chính là hơi hơi nghiêng người, tránh cho một quyền này đánh vào vị trí túi tiền – Estes vẫn đang ở bên trong – một bàn tay vươn ra nhẹ nhàng tiếp được một quyền này hoàn toàn không cần lùi về phía sau.

Gabi lão sư thấy thế trong mắt lóe lên sự hài lòng, đối với sự né tránh của hắn cũng chỉ coi như là bản năng né tránh công kích nơi yếu hại mà thôi.

Mà Estes ở trong túi tiền chỉ cảm thấy bốn phía chấn động một chút, thiếu chút nữa khiến cậu té ngã ra.

Cự hùng đứng một bên nhìn hành động của bọn họ, giả bộ bất mãn kêu to “Phụ thân, sao trong mắt người chỉ có mỗi mình Carlos vậy? Thế con trai của người thì bị bỏ ở đâu rồi?”

Gabi tức giận trừng mắt nhìn hắn “Ngày nào cũng nhìn thấy người thì có gì mà ngạc nhiên? Đi, Carlos, chúng ta vào nhà tán gẫu” bàn tay to duỗi ra, ôm lấy bả vai ngân lang kéo vào nhà, cũng không thèm quan tâm đến vẻ mặt ai oán của thằng con trai nhà mình.

Cự hùng thấy không ai quan tâm đến mình, sờ sờ mũ lông thú (ờ tại sao ảnh phải đội mũ thì 3=)))))))))) cười hì hì đi theo vào phòng.

Bên ngoài thì rất lạnh.

Mà vừa vào phòng, một luồng gió ấm áp thổi vào khiến cho người ta toàn thân thư sướng, mà ngay cả trong lòng cũng ấm áp hẳn lên.

Ngân lang đánh giá căn nhà đã bao năm không trở lại, bài trí bên trong vẫn giống y hệt như hồi trước, đơn giản mà rộng rãi nhưng trong khung lại lộ ra sự khác biệt. Sự ấm áp ngày xưa đã không thấy, có cũng chỉ là sự nặng nề tĩnh mịch.

Có lẽ là bởi vì á thú chủ nhân của căn nhà đã biến mất.

Nhà cự hùng thành viên vốn rất đơn giản, chỉ có hai cha con cũng không còn ai khác nữa. Mẫu phụ của Aggreko mấy năm trước cũng đã mất, một căn nhà không có á thú nhân thì dù có cố gắng thu dọn thế nào thì vẫn có sự bất đồng.

Á thú nhân sống lâu nhất thì so với thú nhân vẫn là ngắn. Nếu nói cường tráng thú nhân có cơ hội sống được hơn nửa thế kỷ thì á thú nhân chính là không thể. Hằng năm khuyết thiếu vitamin (mọi loại hoa quả rau dưa đều có hại đối với á thú nhân) sức đề kháng vô cùng yếu, họ không thể thích ứng được những thay đổi quá lớn từ môi trường bên ngoài, không ít đã chết non ngay từ khi còn nhỏ mà trưởng thành á thú nhân bình thường cũng sống không quá 40 tuổi.

Cho nên các thú nhân đều vô cùng thương yêu bạn lữ của mình, dùng hết khả năng trong phạm vi của mình thỏa mãn mọi yêu cầu của bọn họ, dùng hết thấy phương pháp giúp họ cao hứng.

Vì vậy bây giờ đa phần á thú nhân đều là bị sủng tính tình không tốt nhưng thú nhân lại không oán hận điều gì.

“Đã vài năm không trở lại rồi, hôm nay thì cứ ở đây nghỉ ngơi để ta bảo Aggreko đi quét tước nhà cho người, ngày mai người có thể quay về ở rồi” Gabi lão sư nhiệt tình mười phần nói.

Ngân lang há miệng rồi lại nghẹn lại, đem ý niệm muốn quay về rừng rậm trong đầu đè ép xuống.

Tuy nguyên bản là muốn như vậy nhưng khi nhìn đến lão sư tuổi đã cao, lòng hiếu đạo không cho phép hắn rời đi.

Ai cũng không biết ông khi nào thì mất, thú nhân đều không có tuổi già. Trước khi họ già đi, tự nhiên chỉ thân sẽ triệu hồi họ về với vĩnh hằng.

Cho nên giờ khắc này ngân lang rất muốn lưu lại, bởi ông một đoạn đường cuối cùng.

Gabi mặc dù rất vui vẻ vì ngân lang đã quay lại nhưng cũng không lập tức kéo hắn trò chuyện hàn huyên mà là cho hắn đi nghỉ ngơi. Ông cũng muốn cùng con trai mình thảo luận một chút tình huống hiện tại.

“Hôm nay người cứ ở tạm đây đi”

Ngân lang bị đưa đến phòng Aggreko, phòng ở trông thực sạch sẽ bất quá ngân lang biết rằng đây cũng không phải là do cự hùng chăm chỉ quét dọn gì mà chẳng qua là vì chủ nhân ít ở trong này nên chưa kịp biến nó thành bãi rác mà thôi.

“Aggreko bắt được không ít con mồi, ta qua phụ giúp hấn một chút” hấn nghĩ mình cần phải phụ giúp thuộc da mấy con mồi (xử lý da ý mà)

“Không cần không cần, tiểu tử kia có thể tự xử lý được mà. Người cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta đi nấu cơm đây. Hai người các người đi hai ngày đường hấn là cũng không hảo hảo ăn qua cái gì rồi” Gabi đẩy ngân lang vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Ngân lang nhìn quanh phòng, ngậy người một chút rồi đi đến bên giường nằm xuống.

“Carlos” Estes nghe thấy người bên ngoài đã đi rồi mới từ trong túi tiền chui ra, bay lên ngồi trên mũi ngân lang, nhìn một đôi thú đồng màu vàng “Người không vui sao?” tiểu tinh linh đối với cảm xúc của người khác vô cùng mẫn cảm, ngay lập tức phát hiện ra hấn không ổn.

Ngân lang không há mồm [Nhóc con, nếu ta muốn ở nơi này thêm một thời gian, tạm thời không quay về rừng rậm người có trách ta hay không?]

“Không quay về?” Estes chớp chớp mắt, oai đầu nhìn nhìn mắt hấn, xác định hấn là đang nghiêm túc “Tại sao không quay về? Nơi này không tốt a”

Đúng vậy, đô thị gọi là “bộ lạc” này cậu tuyệt đối không thích, ở đây không có thực vật mà cậu yêu nhất lại không có cả tự nhiên lực khiến cậu cảm thấy thoải mái, cậu tuyệt đối không thích nơi này.

[Tại sao không quay về à?] ngân lang có chút mê mang [tuy rằng ta cũng không thích nơi này, nhưng ở đây có người duy nhất mà ta quan tâm]

Estes mất hứng bĩu môi “Cái gì mà duy nhất? Người mặc kệ ta sao?”

Ngân lang nhìn cái môi cong lên của tiểu tinh linh nở nụ cười [A, là ta nói sai rồi. Người mới là người ta để ý nhất, àn?]

Này còn không kém hổng tiểu tinh linh hoàn toàn cao hứng “Người là để ý vị thú nhân vừa rồi sao? Ông ấy thoát nhìn có vẻ còn tốt lắm mà, hay là chúng ta dẫn ông ấy vào rừng luôn đi?” trong suy nghĩ của tiểu tinh linh những nơi như rừng rậm tràn đầy tự nhiên lực luôn là tốt nhất.

[Nhóc con à, không phải thú nhân nào cũng muốn ở trong rừng đâu] ít nhất là Gabi, ông yêu bạn lữ của mình, cũng không đành lòng rời khỏi nơi tràn ngập kỉ niệm giữa hai người này.

Estes cũng không hiểu lắm thú nhân rõ ràng là thú tại sao lại không thích cư ngụ ở rừng rậm, bắt quá cậu cũng không cần thiết phải biết điều này, cậu chỉ cần biết rằng vị lão thú nhân kia sẽ không cùng họ quay về rừng rậm là được rồi “Người nhất định phải ở đây sao?”

Ngân lang trầm ngâm lúc lâu không nói, sau đó vươn đầu ngón tay xoa xoa đầu tiểu tinh linh “Để lúc sau nói tiếp đi”

images

Khi lão thú nhân bảo Aggreko đi kêu ngân lang xuống ăn cơm, tiểu tinh linh cũng không cùng đi theo.

“Cậu ta không cần ăn cái gì sao?” Cự hùng nhìn tiểu tinh linh tránh ở trong phòng hỏi.

Coi như là bồi thường cho những sai lầm lúc trước mình đã phạm phải, khi lão thú nhân vừa xử lý con mồi vừa hỏi hấn về chuyện của ngân lang hấn đều nhất nhất trả lời, duy chỉ có chuyện về tiểu tinh linh thì một chút cũng không để lộ ra. Đây là bí mật của ngân lang, nếu hấn không định nói thì cự hùng nghĩ mình nên giúp đỡ che giấu.

Mặc dù nếu lựa chọn một lần nữa, hấn vẫn sẽ làm vậy.

Nếu tiểu tinh linh không bị bệnh, ngân lang căn bản sẽ không rời khỏi rừng rậm. Cũng sẽ không rơi vào tình huống hiện tại, nhìn thấy phụ thân mà tâm nguyên bản kiên định lại sinh ra dao động – cự hùng vẫn là nhìn ra được điểm ấy.

Ngân lang nhìn Estes tránh ở phía sau gối phát phát tay với hấn nói “Nhóc ấy không ăn thịt”

Không ăn thịt? Aggreko lúc này mới nhớ tới khi còn ở trong rừng cậu nhóc kia có vẻ rất thích ăn trái cây, lập tức vẻ mặt nghiêm trọng nói “Ồ trong bộ lạc không có hoa quả nào có thể ăn được cả!” mà hắn cũng không thấy ngân lang có chuẩn bị hoa quả gì cả, chẳng lẽ Carlos lại sẽ cùng tiểu tinh linh quay về rừng rậm sao?

Ngân lang gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được “Không sao cả, nhóc ấy có mang theo sẵn rồi”

Chính mình mang theo? Cự hùng nhìn cái túi đeo chéo của tiểu tinh linh khóc không ra nước mắt.

Cho dù cậu ta nhỏ hơn nữa thì hoa quả ở trong cái túi kia cũng không đủ ăn cho hai ngày đi?

Cự hùng ngốc nghếch vẫn chưa phát hiện ra túi của tiểu tinh linh là cỡ nào thần kì, vẫn ngây ngốc đứng đấy lo nghĩ xem làm thế nào giải quyết vấn đề đồ ăn hoa quả để ngân lang không đem tiểu tinh linh quay về rừng rậm.

21. Chương 21: Cuộc Trò Chuyện

Ném qua đồ ăn lão thú nhân tí mĩ chuẩn bị, ngân lang thật muốn quay về phòng xem tình hình của tiểu tinh linh thế nào nhưng bất đắc dĩ là lão thú nhân bởi vì nhiều năm không gặp hắn nên có rất nhiều việc muốn nói. Vì vậy hắn cũng chỉ có thể tĩnh hạ tâm cùng ông nói chuyện phiếm.

Lão thú nhân bảo Aggreko đi thu thập phòng ở cho ngân lang rồi mới lôi kéo ngân lang ngồi xuống.

“Năm đó ngươi rời đi ta còn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại ngươi nữa” lão thú nhân bưng ly rượu cười nói. Trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, lại có chút vui mừng. Carlos là ông tận mắt nhìn lớn lên, năm đó Carlos rời đi cũng là do ông một tay thúc đẩy vậy mà cuối cùng cũng là ông ép hắn phải trở về

Lão thú nhân vẫn luôn coi Carlos như con của mình. Trong quan điểm của ông, hắn cũng không thích hợp trở thành trưởng tộc. Hắn quá mức quái gở đến mức trừ bỏ những người hắn nhận định còn lại đều không thêm giao tiếp với ai. Hắn như vậy sao có thể trở thành nhân vật trọng yếu chịu trách nhiệm cho tương lai của Mông Tát đây?

Carlos không muốn làm tộc trưởng, ông liền tôn trọng quyết định của hắn, để hắn rời đi nơi này tìm cho mình cuộc sống mà hắn muốn. Dù sao tộc trưởng vẫn còn tráng niên, giữ chức vụ tộc trưởng này thêm 10 năm nữa cũng không có vấn đề gì.

Mà trong 10 năm này, hắn cũng sẽ xuất hiện người thừa kế mới?

Nhưng hiện tại không còn như vậy nữa, từ khi tộc trưởng gặp nạn, bệnh nặng không dậy nổi, quyền thống trị của Mông Tát dần dần do đệ đệ của tộc trưởng nắm trong tay, kẻ kia là trưởng lão đứng đầu. Cái tên ngu xuẩn lại tham lam này căn bản sẽ không thật sự quan tâm tới tương lai của Mông Tát, bọn họ sẽ chỉ biết lợi dụng tất cả thủ đoạn thỏa mãn dục vọng của mình mà thôi.

Thân là một trưởng lão, ông đã nhiều lần nhận thức được ý đồ của những kẻ đó khi phái Aggreko đi tìm Carlos quay về -bọn họ cần một con rối.

Mà bọn họ cũng đã thương thảo tốt nếu con rối này không chịu nghe lời thì bước tiếp theo phải làm là gì. Lão thú nhân đã phát hiện được những tin tức bọn họ liên lạc với các bộ lạc gần đây. Rõ ràng họ đã quyết định nếu Carlos tiếp tục không chịu nghe lời thì bọn họ sẽ tìm một người thừa kế từ nơi khác đến tiếp tục thống trị nơi này.

“Ta cũng không nghĩ lão sư sẽ cho Aggreko đến tìm ta” ngân lang cũng rất rõ ràng nếu không có sự ngầm đồng ý của lão sư, Aggreko căn bản sẽ không đi tìm hắn.

Lão thú nhân cười khổ “Nếu có thể ta cũng không muốn trận chiến này phiền tới ngươi” Mỗi một thú nhân đều có quyền lựa chọn tương lai cho bản thân mình, mặc dù Carlos hơi lập dị một chút – muốn cả đời làm dã thú bình thường, nhưng đây là việc người ngoài không nên đi can thiệp.

“Bộ lạc đã xảy ra chuyện gì?” ngân lang hỏi. Nếu không phải vì chuyện này, lão thú nhân đã không làm như vậy.

“Người hân đã nghe Aggreko nói tộc trưởng sắp chống đỡ không được đi?” lão thú nhân mở đầu.

“Ân” bất quá hân cũng chỉ biết tộc trưởng sắp chống đỡ không được chứ cũng không biết nguyên nhân. Lúc trước còn tưởng rằng ngài ấy là vì tuổi già, dù sao ngài ấy cũng đã hơn 40 tuổi rồi nhưng xem chừng không phải là như vậy.

Về mặt lão thú nhân hơn vài phần nghiêm trọng “Ngay từ đầu để Aggreko đi tìm người là ý tứ của tộc trưởng. Dù sao người cũng là người thừa kế duy nhất trong bộ lạc chúng ta được thần lựa chọn. Đầu mùa đông năm nay tộc trưởng bị ám hại, thụ thương rất nặng. Mặc dù năng lực hồi phục của thú nhân rất mạnh nhưng chúng ta cũng không dám chắc ngài ấy có thể vượt qua được mùa đông năm nay không”

Nếu là mùa khác thì tốt nhưng cố tình lại là mùa đông. Đây là mùa khắc nghiệt nhất đối với á thú nhân mà chức nghiệp bác sĩ lại đều do á thú nhân đảm nhiệm. Khuyết thiếu sự chăm sóc cẩn thận của á thú nhân, tình huống của tộc trưởng thực sự không tốt lắm.

“Tình cảnh của Mông Tát hiện nay thật không tốt, tộc trưởng thì vẫn hôn mê sâu, chúng ta không biết là do ai hạ thủ, người khả nghi thật sự nhiều lắm” những bộ lạc phụ cận đối với Mông Tát vẫn luôn giống như hổ rình mồi, ai bảo vị trí của Mông Tát thực sự quá tốt đây. Khu vực gần đây chỉ có mỗi một con sông mà khởi nguồn lại là ở Mông Tát, nếu bọn họ muốn khu vực quanh đây mùa đông không có nước thì thật sự cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Tộc trưởng trọng thương, bộ lạc không có người thừa kế quá nguy hiểm, lòng người hoảng sợ. Hiện tại Mông Tát cần có một cái trụ cột, ta chỉ có thể lựa chọn người, Carlos” Lão thú nhân lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Ngân lang trầm mặc, một lúc lâu sau mới trả lời “Ta không muốn bị cuốn vào chuyện này” ý tứ cự tuyệt vô cùng rõ ràng.

Sự chờ mong trên khuôn mặt lão thú nhân ảm đạm xuống.

Nhưng chung quy Carlos cũng không khiến ông phải thất vọng.

“Ta sẽ chờ mùa xuân tới rồi mới rời đi”

Lúc ấy tộc trưởng sống hay chết hân sẽ có kết quả.

Lão thú nhân nở nụ cười

tải xuống (2)

Bên này ngân lang và lão thú nhân đang thảo luận các vấn đề của Mông Tát, Estes lại ở trong phòng cầm trái cây mình yêu thích nhất, trong khi cái miệng nhỏ gặm cắn, cậu đồng thời tránh ở sau bức màn vùng trộm quan sát bên ngoài.

Nhà của lão thú nhân và nhà của ngân lang cách nhau rất gần. Ở giữa ngoại trừ khu vườn trước nhà cũng chỉ còn một con đường nhỏ. Mà cửa sổ phòng Aggreko và phòng Ngân lang lại đối diện nhau cho nên cậu có thể nhìn xem nhất thanh nhị sở (xem rõ ràng).

Lúc này ở căn phòng từ lâu không có người ở, có một bóng dáng cao lớn khôi ngô cầm các loại dụng cụ vệ sinh. Cái tên to con kia cầm cái chổi tỉ lệ hoàn toàn không thích hợp với hân một bên vừa quét nhà một bên vừa phối hợp đánh hắt xì do bụi bặm quá nhiều. Cái đầu bóng lưỡng (tại ai a~) phủ không ít bụi bặm, thoạt nhìn trông chật vật cực kì.

Estes một bên xem một bên cười khanh khách không ngừng, cảm thấy thật tức giận. Cho cái tên không hay ho khi dễ cậu, giờ lại còn khiến cậu không thể quay về rừng rậm ấy đáng đời!

Estes có lẽ hơi đơn thuần, nhưng cậu cũng không phải ngu ngốc. Nhìn thấy bộ dạng do dự của ngân lang lúc trước phỏng chừng cậu còn phải ngốc ở đây một đoạn thời gian. (cái chữ “ngốc” ý là một đoạn thời gian không có ích lợi gì, hiểu là free time cũng đúng mà tốn thời gian cũng không sai, nói chung là tùy ngữ cảnh)

Bất quá rừng rậm cũng không phải nhà của cậu, nhất thời tâm tình của Estes lại hạ xuống.

Không biết lúc nào mọi người mới tìm thấy cậu đây? Cậu thật sự rất nhớ nhà!

Nơi này không tốt một chút nào, đến lúc đó cậu cũng đem ngân lang đóng gói đem về Vương Quốc đi! (kiếp ở rể của con sói nào đó đã được định đoạt =))))))))))))) Bọn họ có thể cùng nhau đi đến thành dưới đáy biển, nghe nhân ngư ca hát hoặc là đi xem mê cung dưới lòng đất của người lùn không thì đến núi Vĩnh Hằng tìm yêu tinh chơi đùa cũng được. Nghĩ như thế, Estes nhin không được cười, một chút cũng không nghĩ xem đối phương có nguyện ý đi cùng cậu hay không.

“Suy nghĩ cái gì mà cười đến là vui vẻ vậy?” một đôi bàn tay to đột nhiên sờ sờ đỉnh đầu Estes.

Sợi râu mẫn cảm bị đụng phải, Estes oa oa kêu ôm lấy đầu, ai oán nhìn ngân lang đột nhiên xuất hiện “Carlos, anh làm gì a!”

Ngân lang thú vị nhìn tiểu tinh linh đang ôm đầu. Hắn từ trước nhìn sợi râu nho nhỏ tinh tế của cậu luôn lo lắng không cẩn thận sẽ lỏng đứt cho nên cho tới bây giờ luôn cố gắng tránh đi. Hôm nay không cẩn thận đụng phải lại mới biết sợi râu kia tuy tinh tế nhưng ngoài ý muốn rắn chắc hơn nữa tựa hồ còn thực mẫn cảm, nhưng hiện tại cũng không phải lúc nghĩ mấy việc này “Khụ, không phải cố ý, em vừa suy nghĩ cái gì vậy? Cười đến ngốc ...vui vẻ như vậy?”

“Đó đó, anh xem!” Estes nhanh chóng bị hắn dời đi lực chú ý, lôi kéo ngón tay của ngân lang, mặt mày hớn hở chỉ ra ngoài cửa sổ “Cái tên vô lại kia đang quét nhà kia, hắn thật ngốc nha, lại khiến mình bắn hê hê thành như vậy”

Ngân lang nhìn theo hướng cậu chỉ, lại nhìn thấy Aggreko đứng sát cửa sổ, đối phương tựa hồ cũng thấy được hắn liền mỉm cười hướng hắn vẫy vẫy tay. Động tác này khiến cho cái khăn ướt sũng nước hắn cầm trong tay văng tung tóe lên cả mặt hắn. Bàn tay to vượt qua mặt, tạo thêm vài đạo vết nhòe trông thật buồn cười kết hợp với nụ cười trên mặt lại càng thêm ngu ngốc hơn.

Nhìn tên kia bối rối, Estes lại cười.

Ngân lang chọn mi, khóe miệng cũng cong lên “Đúng là thực ngốc!”

Vừa cười trong chốc lát, Estes lại nhớ đến vấn đề lúc trước “Này, này Carlos, anh lúc nào thì định quay về rừng rậm?”

Ngân lang nghe vậy lộ ra ý tứ xin lỗi “Sợ rằng chúng ta phải chờ cho hết mùa đông mới có thể quay về”

Estes nghe vậy nho nhỏ “nga” một tiếng, sợi râu trên đầu cũng hạ thấp xuống, vẻ mặt thất vọng. Tuy rằng cậu cũng biết ngân lang không thể quay về ngay được nhưng nghe vậy vẫn thấy thật thất vọng “Vậy lúc nào mùa đông mới kết thúc vậy?”

“Đại khái khoảng hơn một tháng nữa” mùa đông ở nơi này chiếm 1/4 thời gian, không lâu cũng không ngắn nhưng lại phi thường gian nan “Khi nào bức tường phòng ngự trên không của bộ lạc đóng lại thì cũng là lúc mùa đông chấm dứt”

Vì thế, tiểu tinh linh bắt đầu chờ đợi bức tường phòng ngự màu trắng trên không đóng lại sớm một chút.

22. Chương 22: Đã Lớn

Ở lại nhà lão thú nhân ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau ngân lang đã chào từ biệt ông về nhà mình.

Lão thú nhân cũng không giữ lại vì dù sao bọn họ cũng ở gần, chỉ cần muốn là có thể lập tức qua thăm.

Estes thì vẫn tránh ở trong túi tiền của ngân lang, xoa xoa mắt, gấp dài một cái, không hề chú ý các thú nhân đang nói chuyện gì. Cậu còn chưa ngủ đủ a.

“Những kẻ kia phỏng chừng đã biết người trở lại, người phải chuẩn bị tâm lý đi” lão thú nhân căn dặn nói.

“Ân, ta biết phải làm thế nào mà” ngân lang cũng không muốn để ý tới những việc này, nhưng có rất nhiều việc ngoài tầm kiểm soát của hắn nên dù không vì chính mình thì cũng phải vì Estes suy nghĩ.

Vừa ly khai khỏi nhà của lão thú nhân, Estes liền ló đầu ra khỏi túi tiền, gió lạnh lập tức thổi thẳng vào mặt, đông lạnh đến cậu thiếu chút nữa phải rụt lui lại. Nói chuyện thanh âm cũng bắt đầu run run “Hảo lạnh ~”

Nhiệt độ bên ngoài và ở trong phòng hoàn toàn không giống a, đông lạnh chết mất.

“Trước đừng đi ra” ngân lang dặn dò, nhanh chóng mở cổng ra, ba bước cũng chỉ có hai bước đi nhanh vào nhà.

Chờ đóng xong cửa ngăn lại lãnh khí bên ngoài, ngân lang còn chưa kịp nói gì thì Estes đã vội vã bay ra ngoài.

Trong phòng tuy không phải rất ấm áp nhưng so với bên ngoài vẫn tốt hơn không ít, Estes hưng trí bừa bừa nơi nơi bay loạn quan sát bài trí trong phòng, liền ngay cả góc nhỏ cũng không tha.

Cách bài trí cũng giống như trong nhà lão thú nhân, đều là phong cách hào phóng, giản đơn, có đầy đủ mọi đồ điện gia dụng, nhưng bởi vì niên đại nên thoát nhìn có chút cổ xưa.

Estes ghét bỏ nhìn cái ghế sofa mặc dù đã được lau rửa qua nhưng vẫn còn loang lổ vết bẩn, cái tên vô lại kia quả thật là cái gì cũng làm không tốt, đến cả quét dọn cũng không sạch sẽ.

Ở trong lòng khinh bỉ Aggreko một phen, Estes lúc này mới có chút vừa lòng, quay đầu đi tìm ngân lang.

“Carlos, trong nhà người có thiết nhiều đồ kì kì quái quái nga” lúc trước ở trong nhà lão thú nhân, Estes vẫn luôn tránh ở trong phòng, căn bản là không nhìn thấy mấy thứ đồ điện gia dụng.

“Ân” đang kiểm tra xem hệ thống điều hòa có còn sử dụng được không, ngân lang thuận miệng ứng thanh.

“Người đang làm gì vậy?” Estes tò mò đến gần, nhìn ngân lang đang ngồi xổm ở một góc đối với một cái kì kì quái quái, đông chạm một chút, tây sờ một chút.

“Kiểm tra đường dẫn một chút, rời đi nhiều năm như vậy cũng không biết có còn dùng được không...tốt lắm” nhún chót mồm, sau khi xác định vẫn có thể sử dụng liền đóng lại cái nắp nhỏ nhìn xa thoát như cái cửa.

Estes không biết hắn đang làm gì, chỉ thấy một lát sau nhiệt độ trong phòng liền chậm rãi tăng cao.

“Đây là cái gì, đây là cái gì vậy?” Estes ánh mắt tỏa sáng, đảo quanh ngân lang “Là bếp lò sao? Phía dưới đốt lửa sao? Làm thế nào mà nóng lên được vậy?” lúc trước cậu cũng chỉ mới nghe qua thứ này mà thôi.

Ngân lang không trả lời cậu, mấy thứ này trong chốc lát giải thích cũng không được rõ ràng lắm, vì thế liền vòng vo chuyển đề tài “Có muốn lên lầu xem không?”

“Tốt! Trên lầu trông như thế nào? Chẳng lẽ cũng giống như nhà của tên đại phôi đản sao?” Estes vừa nghe liền nhìn chằm chằm hướng lên trên thang lầu, ánh mắt long lanh.

“Cũng không sai biệt lắm” mấy căn nhà quanh đây đều được xây dựng cùng nhau, bài trí không khác nhau là mấy. Bởi vì dân số của thú nhân cũng không nhiều cho nên nhà có hai tầng cũng không nhiều lắm. Bình thường chỉ có 2 đến 3 căn phòng, trừ bỏ 1 phòng ngủ cho chủ nhà và một phòng cho khách thì còn 1 phòng khách.

Estes tiếp tục đi lên lầu xem, ngân lang lại đi vào phòng bếp ở lâu một chút. Hắn muốn xem Aggreko chuẩn bị hộ những đồ ăn gì.

Dù sao cũng là vội vàng đến đây, thời gian chuẩn bị lương thực hoàn toàn không có, ngân lang cũng không thích bị đói bụng hơn nữa bây giờ còn là mùa đông.

Estes theo hành lang đi lên lầu hai. Không có ngân lang ở bên, nhìn hành lang lầu hai trống trải trông có chút âm u, cậu đứng ở đầu cầu thang do dự không dám tiến lên.

Cuối hành lang, hai bên trái phải có hai cửa phòng. Cũng giống như ở nhà lão thú nhân, cửa đều dùng vật liệu kì quái tạo thành, nhìn tựa như gỗ nhưng cậu lại không cảm nhận được chút hơi thở của thực vật nào – nhưng lại hơi giống với mấy cái cây kì quái ở đây.

Cửa rất lớn, Estes không cần thử cũng biết mình đẩy không ra, hơn nữa trên cửa còn có mấy hình khắc cự thú kì quái, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Cậu không phải sợ cái cửa như là miệng của cự thú kia, cậu là mở không ra mà thôi! Nhất định là như vậy! Dưới đáy lòng cổ vũ chính mình, Estes quay đầu, bay xuống lầu tìm ngân lang.

“Carlos, Carlos, người ở đâu ?!!!” ở trong phòng khách không thấy bóng dáng của ngân lang đâu, Estes gấp đến độ nơi nơi bay loạn.

“Ta ở đây” nghe thấy tiếng tiểu tinh linh gọi, ngân lang đẩy cửa phòng bếp từ bên trong đi ra. Hắn vừa mới xem xét trong tủ lạnh, bên trong có đủ cho hắn dùng trong vòng mười ngày đến nửa tháng nữa.

Estes vừa thấy người liền oán hận nói “Carlos, cửa ở trên lầu như thế nào đều khắc hình quái thú a, thoạt nhìn thật đáng sợ!”

Quái thú.... mặt ngân lang vặn vẹo một chút “Kia đều là hình thú của thú nhân, cửa ở nhà lão sư Gabi cũng đều có, người không thấy sao?”

“Ta không có ra khỏi cửa a” Estes bĩu môi, bởi vì lo lắng bị phát hiện cậu cũng không dám ra khỏi phòng. Lúc đi vào cũng ngoan ngoãn trốn ở trong túi tiền của ngân lang không dám ngó ngược ngó xuôi.

“Cứ quen dần là được, ở đây cửa đều là như vậy mà” ngân lang an ủi nói.

“Àn, người lúc này đang làm gì vậy?” Estes thăm dò nhìn phòng bếp. Cửa phòng bếp cũng có hình thú của thú nhân a T^T

“Nhìn xem có đồ ăn gì không. Chúng ta muốn ở lại đây một đoạn thời gian, mấy thứ này không chuẩn bị không được”

Vừa nghe đến ăn, ánh mắt của Estes liền sáng lên “Ta thích trái cây”

Ngân lang bắt đầu dĩ, vươn tay chỉ chỉ bả vai của mình, ý bảo tiểu tinh linh ngồi lên trên ấy “Nơi này cũng không có trái cây, đồ ăn ở trong túi của người có đủ không? Có muốn thử ăn thêm ít thịt không?”

Estes ngoan ngoãn ngồi xuống, ghét bỏ lè lưỡi “Không cần!” tiểu tinh linh là những người theo chủ nghĩa ăn chay. Bọn họ tuy rằng cũng có thể ăn thịt nhưng là trời sinh ghét vị thịt.

“Vậy được rồi” ngân lang cũng biết cậu không thích. Lại nhớ lại hồi trước ở trong rừng rậm, những trái cây Estes yêu thích đa phần đều được cậu bỏ lại trong túi. Một thời gian ngắn hẳn là không thể bị ăn hết được, vì thế cũng không miễn cưỡng cậu nữa.

Ngân lang lấy nước, chuẩn bị lau dọn phòng ở một lần nữa. Cái tên vụng về Aggreko kia làm việc hắn cũng không yên tâm nổi, vẫn là chính mình quét dọn tốt hơn.

Estes ngồi ở trên vai ngân lang, vung vẩy hai chân nhìn hắn bận rộn quay tới quay lui. Có khi ngân lang không lau sạch sẽ cậu liền vươn tay chỉ trỏ, la hét “Nơi này còn chưa lau sạch sẽ a”, “Góc kia vẫn còn chưa chà xát kia” khiến ngân lang không thể không lau kĩ càng, sạch sẽ.

Ngân lang bị cậu hoa tay múa chân khiến cho đầu óc hỗn loạn, tức giận nói “Người chỉ biết nói, cũng không chịu đỡ một chút”

Kỳ thật hắn cũng chỉ là giận quá thì nói như vậy thôi, làm sao thật sự muốn tiểu tinh linh giúp đỡ được.

Nhưng Estes lại không phục “Giúp liền giúp a” cậu giận dữ nhảy xuống vai của ngân lang.

Ngân lang còn chưa kịp nghe rõ tiểu tinh linh nói cái gì, trước mắt liền xuất hiện một chùm sáng, tiểu tinh linh đã biến lớn.

“Còn có khăn lau không? Ta đi lau cửa sổ” Estes biến thành hình người, đem tay áo xắn cao lên để tiện làm việc. Bọn họ cũng không giống thú nhân lúc biến thành hình người thì hoàn toàn trần truồng mà quần áo của tiểu tinh linh cũng theo họ biến lớn lên.

Ngân lang ngốc lảng nhìn người vừa xuất hiện trước mắt mình. Đôi tai nhọn nhô ra từ mái tóc vàng ngắn mềm mại. Đôi mắt màu xanh lá cây vừa tròn vừa to tựa như bảo thạch thượng đẳng. Cái mũi nhỏ và tinh tế làm người ta nhìn không được muốn xoa bóp. Cái miệng nhỏ hồng nhuận, nơi khóe miệng lại hơi nhếch lên một cách tự nhiên thoát nhìn khiến cho chủ nhân như luôn luôn mỉm cười. Khuôn mặt có chút trẻ con nộn nộn, hai lúm đồng tiền đối xứng một trái một phải thoát nhìn thực đáng yêu.

“Estes?” tuy rằng trên đầu cậu đã không có hai sợi râu, phía sau cũng không có cánh nhưng ngân lang vẫn có thể nhận ra bởi vì mặc kệ là lớn hay nhỏ, bộ dạng của cậu vẫn không hề biến hóa, bất quá chỉ là đem toàn thân phóng đại lên mà thôi.

“Àn? Làm sao vậy?” Estes nghi hoặc ngừng đầu nhìn ngân lang, cho dù đã biến thành hình người thì cậu vẫn thực nhỏ nhắn đáng yêu nhất là khi đứng bên cạnh một người cao lớn như ngân lang, nhìn qua cậu hình như còn chưa tới ngực hân a.

“Người...” Ngân lang há hốc miệng thở dốc, vốn muốn nói gì đó cuối cùng mở miệng lại là “Hình người của người vẫn thật nhỏ a” độ cao này có tới nổi 1m7 không vậy trời?

Estes vừa nghe, hai má vốn có điểm nộn nộn liền trực tiếp biến thành hình bánh bao thịt (phồng má a~ xù lông a~)

“Carlos, người đáng ghét nhất !!! “

Tức chết mất, cậu đã phải biến thành hình người mà mình ghét nhất để phụ giúp hân dọn vệ sinh. Kết quả người ta đã không cảm kích lại còn cười nhạo cậu ! Tiểu tinh linh tức giận mở to hai mắt trừng, hận không thể lao lên cắn cho hân một ngụm xem hân có còn chê cười cậu hay không.

Ngân lang biết mình nói sai, vừa định trấn an một chút lại nghĩ tới một vấn đề, sắc mặt lập tức trở nên khó coi ” Sao người có thể không nói cho ta biết người có thể biến thành hình người?”

Tiểu tinh linh cứng đờ, nhìn mặt ngân lang có chút biến đen, thật cẩn thận lui dần ra phía sau một chút, chột dạ dời đi ánh mắt “Người cũng không có hỏi a”

Ngân lang tức giận vô cùng “Ta không hỏi người liền không nói sao? Nếu lúc người sinh bệnh có thể biến thành như vậy, chúng ta hiện tại cũng không cần ở đây” Nếu không phải lo lắng mình chiếu cố không tốt cho tiểu tinh linh nho nhỏ, ngân lang sao có thể đem cậu rời khỏi rừng rậm? Còn chưa kể lúc hân nói cậu mà lớn một chút thì tốt rồi, tiểu tinh linh liền khóc đổ hân cả nửa ngày.

Mới nghĩ tới đó, sắc mặt ngân lang càng ngày càng tệ.

23. Chương 23: Quét Tước

Nhìn ngân lang mặt càng ngày càng đen, Estes sợ hãi nhắm thẳng phía sau chạy trốn. Bộ dạng của Carlos lúc này thực khủng bố, so với lúc bọn họ mới gặp sự đe dọa này còn muốn kinh khủng hơn.

Nhìn tiểu tinh linh lạnh run tựa như con thỏ đang chấn kinh dần lui về phía sau, một đôi mắt xanh lục to cũng sắp ngập nước. Ngân lang thật sự không biết chính mình nên sinh khí hay nên bắt đặc dĩ. Trên mặt hiện lên biểu tình dở khóc dở cười nhưng cũng đỡ hơn lúc trước, tức giận nói “Hiện tại sợ hãi cái gì, ta cũng không ăn người”

Estes đứng cách vài bước đánh giá hân, phát hiện sắc mặt đối phương tốt hơn một chút, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng vẫn là không dám tới gần, chỉ đứng tại chỗ lấy lòng nói “Ta không phải cố ý mà. Mọi người đều nói hình người bị nhân loại nhìn thấy sẽ rất nguy hiểm, chúng ta không được loạn biến hình”

Ngân lang nhìn cậu từ đầu tới chân, đồng ý với câu nói của cậu. Một nhóc con xinh đẹp như vậy bị thú nhân nhìn thấy quả thật rất nguy hiểm.

Bất quá so sánh với á thú nhân xinh đẹp, tiểu tinh linh tựa hồ càng nguy hiểm hơn một chút.

“Vậy tại sao bây giờ lại biến hình? Người không sợ ta làm gì người sao?” Ngân lang vừa nói vừa tiến tới gần tiểu tinh linh, vì thân cao chênh lệch hẳn dễ dàng khóa đối phương dưới bóng của mình.

Đúng vậy, cậu như thế nào có thể quên mất việc này? Estes ảo não cúi đầu, thầm hận bản thân quá thiếu kiên nhẫn. Bất quá chỉ là bị nói là chỉ biết nói mà không biết làm đã không phục mà biến thân rồi.

Lại ngẩng đầu nhìn ngân lang, đôi mắt màu vàng không có một tia cảm xúc, tựa như chúng chỉ là một đôi hạt châu xinh đẹp mà thôi.

Nhưng trực giác nói cho Estes biết rằng thú nhân đang đứng trước mặt này tuy rằng ở chung không lâu nhưng chưa bao giờ đối với cậu sinh ra ác niệm, kể cả lần đầu tiên cũng vậy.

Không hiểu vì sao tâm không yên bỗng yên ổn lại, đôi mắt xanh biếc hơi hơi nheo lại, kiều môi giương thêm độ cong, hai núm đồng tiền thật sâu hãm tại gò má trắng nõn hồng nhuận làm cho người ta nhìn không được muốn chạm vào chúng một chút.

“Anh sẽ không”

Tuyên ngôn thật sự kiên định khiến ngân lang giật mình một chút nhưng hắn cũng rất nhanh hồi thần (sau khi đờ ra ý mà) nhìn tiểu tinh linh trước mặt đang tươi cười đáng yêu lại thêm đắc ý dào dạt cũng nhìn không được bật cười.

Bàn tay to rắn chắc hữu lực sờ lên mái tóc vàng mềm mại, tiếng nói trầm thấp mà không mất ôn nhu của ngân lang vang lên “Trong khoảng thời gian ở Mông Tát, em cứ bảo trì hình dạng này, không được nhỏ đi biết không? Còn tên Aggreko ta sẽ khiến hắn phải câm miệng”

Ngân lang ôn nhu làm cho tiểu tinh linh thật cao hứng, nhưng cậu cũng không muốn phải giữ hình dạng này vì thế một câu phản bác nho nhỏ vang lên “Nhưng hình người thực phiền toái a, cũng không thể bay...”

“Ngoan, hình dạng này của em có vẻ giống á thú nhân. Cho dù bị người khác nhìn thấy họ cũng sẽ không làm tổn thương em” Ngân lang an ủi nói.

Địa vị của á thú nhân ở trong lòng thú nhân rất cao. Kể cả là thú nhân tâm ngoan thủ lạt (độc ác) nhất khi đối đãi với bọn họ cũng sẽ hạ thủ lưu tình, đây là một loại bản năng.

“Em giống á thú nhân?” Estes sờ sờ ngực, tức giận trừng mắt nhìn ngân lang “Anh nói lung tung em mới không giống á thú nhân !” Trong quan niệm của tiểu tinh linh, á thú nhân thì hẳn là giống với nữ tính tiểu tinh linh, có khuôn mặt quyến rũ và đáng người hoàn hảo. Cậu sao có thể giống như vậy được?

“Đúng là rất giống, bọn họ cũng có lỗ tai dài như vậy, ngũ quan nhu hòa, thân cao (chiều cao) không khác em là mấy” ngân lang thông minh không nói rõ thân cao không khác mấy kì thật vẫn là chênh lệch lớn. Đại khái có thể so như là người trưởng thành và vừa mới bước vào tuổi thiếu niên vậy. Mà trong số các á thú nhân trưởng thành ở Mông Tát, thấp nhất chỉ sợ cũng so với tiểu tinh linh cao hơn một cái đầu.

“Không giống chính là không giống !” Estes không vui, má căng phồng dùng sức trừng hắn. Trong mắt đã bắt đầu ngập nước, rất có ý tứ nếu ngân lang còn tiếp tục nói cậu giống thì liền khóc lớn cho hắn xem.

Ở chung lâu như vậy, Estes đã biết được nhược điểm của ngân lang, hắn sợ nhất chính là nước mắt của cậu.

Vì vậy Estes cũng đã đắc ý rất lâu, hơn nữa còn ở trong lòng thề về sau khóc ít một chút. Như vậy không lo mình khóc nhiều quá khiến cho ngân lang miễn dịch với nước mắt của cậu.

Quả nhiên ngân lang vừa thấy cậu như vậy cũng không tiếp tục cùng cậu tranh cãi nữa. Dù sao về sau khi gặp á thú nhân cậu cũng sẽ tự hiểu thôi.

“Àn, không giống, em có vẻ đáng yêu” ngân lang một bên an ủi một bên âm thầm nghĩ thầm tiểu tinh linh đúng là chủng tộc kì quái. Không thích người ta nói hắn xinh đẹp nhưng lại rất thích nghe người ta nói khen hắn đáng yêu.

Đây là hần không biết, tất cả tiểu tinh linh đều là như vậy. Bọn họ coi từ “đáng yêu” là lời ca ngợi họ cao nhất, mà nguyên nhân hoàn toàn là vì khi Phụ Thần phân nơi ở cho tiểu tinh linh đã nói “Tiểu tinh linh là chủng tộc đáng yêu nhất”

Vì thế Estes hiện tại rất cao hứng, mà khi cậu đã cao hứng thì cũng không đi so đo việc ngân lang nói sai lúc trước nữa, cầm lấy khăn lau đi quét tước vệ sinh “Chúng ta nhanh lên một chút, nơi này nhìn thật bẩn”

Đứng ở trên ghé lau cửa sổ xám xịt, Estes đột nhiên phát hiện kỳ thật hình người cũng rất ưu việt, tựa như hiện tại, cậu lau dọn so với lúc làm tiểu tinh linh nhanh hơn rất nhiều.

Ngân lang nhìn tiểu tinh linh động tác nhanh nhẹn leo lên leo xuống, hết lau mặt bàn thủy tinh, lại thay rèm cửa, làm đến bất diệc nhạc hồ. Đột nhiên hần cảm thấy chẳng có việc gì để mình làm cả.

“Carlos, mấy thứ này mang đi đâu giặt đây? Con sông ở phía sau sao?” Estes ôm tấm rèm và bộ ga sô pha và mấy cái bao gối linh tinh cần giặt, động tác gian nan hỏi ngân lang. Bởi vì mấy thứ này rất nhiều, chặn hết tầm mắt của cậu, người khác cũng không nhìn thấy nổi bóng dáng của cậu.

Ngân lang bỏ cái chổi đang cầm trong tay xuống, tiếp nhận cái đồng tựa như núi nhỏ trên tay cậu, hướng phòng tắm đi tới “Trong nhà có máy giặt, em không cần đi ra ngoài giặt đâu”

Máy giặt? Tiểu tinh linh tò mò đi theo ngân lang vào phòng tắm, sau đó nhìn hần đem mấy thứ cần giặt gì đó bỏ hết vào một cái thùng lớn, lại bỏ thêm một chút bột phấn đi vào, đẩy nắp lại, tại mặt trên của thùng, bấm bấm mấy cái bên trong thùng lớn liền truyền ra tiếng nước.

Estes tò mò vươn người ghé ghé trên nắp thùng mấy ánh đèn đỏ chớp lóe cùng với mấy chữ, dấu hiệu bên cạnh – ngô, cậu không hiểu văn tự (chữ viết) của thú nhân a.

Tiếng nước trong thùng bỗng nhiên ngừng lại, tiếp theo “Oanh” một tiếng, cả thùng bỗng nhiên run run, tiếng nước lại ào ào vang lên khiến tiểu tinh linh giặt cả mình.

“Đây chính là máy giặt sao? Dùng như thế nào vậy?” Estes một bên hỏi một bên do dự có nên mở nắp máy giặt ra xem bên trong hoạt động như thế nào không.

Ngân lang thấy cậu tò mò liền vươn tay mở ra nắp máy giặt để cậu nhìn thấy vòng nước quay tròn bên trong, một bên lại chỉ vào mấy cái nút chỉ cậu sử dụng chúng như thế nào “Đem quần áo muốn giặt bỏ vào đây, đem bột giặt đổ vào, mở ra chốt mở, dựa theo dấu hiệu ở đây lựa chọn phương pháp giặt, sau đó lại ấn vào đây là được”

“Đây là chữ viết của các anh sao? Em xem không hiểu” Estes có chút ủy khuất, cậu rõ ràng được công nhận là một thiên tài mà đến nơi này lại thành kẻ thất học (mất học)

“Có thời gian anh sẽ dạy cho em” ngân lang vươn tay sờ sờ đầu của cậu, chất tóc mềm mại sờ lên thật khiến người nghiệm a.

Vì dời đi lực chú ý của Estes, ngân lang đem cậu đi xem qua phòng, đem cách dùng đồ điện gia dụng đều hướng dẫn một lượt.

Estes trí nhớ rất tốt, tuy chưa thể nói rằng gặp một lần liền không thể quên nhưng đại khái cách dùng vẫn là nhớ kỹ, còn lại về sau sẽ chậm rãi quen thuộc dần a.

Đồ giặt xong, ngân lang cũng không để tiểu tinh linh động tay vào mà chính mình ôm tất cả ra ngoài cửa phơi hết cả lên.

Estes không đi ra ngoài, Nhiệt độ bên ngoài và trong phòng chênh lệch quá lớn mà cậu cũng không phải tiểu tinh linh mùa đông yêu thích cái loại rét lạnh này. Nhiệt độ quá thấp thực khiến cho cậu không thoải mái.

Đứng bên cửa sổ nhìn ngân lang đang bận rộn ở bên ngoài. Bức tường ngoài sân phủ một lớp sơn, có thể dễ dàng nhìn ra con đường bên ngoài. Có lẽ do trời rất lạnh, con đường vô cùng vắng vẻ, không có một bóng người, tựa như ngoại trừ Carlos không còn sinh vật sống nào khác nữa.

Nơi này thực yên tĩnh, một chút sinh khí cũng không có, Estes nhú nhú mày.

“Làm sao vậy?” ngân lang vừa phơi xong mấy tấm rèn, quay đầu đã thấy Estes đang cau mày, vẻ mặt mắt húng liếc lo lắng hỏi hần.

“Nơi này yên lặng quá, không hay chút nào cả”

“Em a” ngân lang cười cười, tiểu tinh linh đứa nhỏ này phỏng chừng tính cách là không thể thay đổi được “Tổng vệ sinh không phải vẫn chưa xong sao? Sao còn không làm tiếp?”

“Dưới tầng đã dọn xong hết rồi, chỉ còn tầng hai thôi. Anh theo giúp em đi” Estes lôi kéo ngân lang vừa vào cửa. Dù sao cậu vẫn là không quá quen thuộc với nơi xa lạ này, trong lòng vẫn là có chút sợ hãi.

Ngân lang để mặc cậu lôi kéo mình lên tầng. Sau khi lên tầng lại đi lên trước mở cửa phòng ra.

Estes nhìn ba cánh cửa mở ra, nhẹ nhàng thở phào sau đó lại tò mò đánh giá bên trong. Đối diện hành lang hẳn là phòng của chủ nhân, hai bên thì là khách phòng.

Ba gian phòng vẫn là theo phong cách tục tũn của thú nhân. Không có bất luận đồ trang trí nào mà thậm chí ngay cả tường cũng không sơn chút nào, màu đỏ của gạch lộ ra ngoài. Trong phòng cũng chỉ có những vật dụng cần thiết mà thôi.

“Đây là phòng ngủ của anh sao?” Estes chỉ vào căn phòng bên trái hành lang hỏi. Kỳ thật không cần hỏi cậu cũng biết chính là phòng này bởi vì trong ba phòng đây là căn phòng sạch sẽ nhất mà hai phòng còn lại còn chưa bỏ xuống tấm màn che phủ đồ đạc (cái tấm khăn trắng phủ lên đồ đạc chống bụi ý mà, ở bên Tây hay dùng cái này)

Ngân lang gật gật đầu “Em muốn ở phòng nào? Chúng ta sẽ dọn sạch nó trước”

Estes nhìn nhìn, cũng không phải trang trí theo cách yêu thích của cậu nhưng một phòng của ngân lang, một phòng của bố mẹ hần. Estes ngượng ngùng nghĩ, cuối cùng cậu chỉ có thể lựa chọn căn phòng cho khách ở bên phải hành lang “Phòng này đi, sau khi dọn sạch sẽ em muốn trang trí một chút”

Cho dù chỉ là ở tạm, nơi này cũng phải phù hợp với thẩm mỹ của cậu mới được.

“Hảo” ngân lang gật gật đầu, nghe theo quyết định của cậu.

24. Chương 24: Cùng Ăn Cơm

Sau khi bỏ ra tấm vải che bụi và lau lại đồ đạc sau đó quét nhà, phòng ở tạm coi là quét dọn xong.

“Tất cả chăn đều giặt mai mới có thể dùng được, hôm nay phải làm sao bây giờ?” Estes từ trong ngăn tủ tìm ra mấy thứ chăn, gối linh tinh. Nhưng bởi vì đã lâu không dùng, chúng đều tản ra từng trận ẩm mốc khiến cho cái mũi mẫn cảm của cậu phải chịu khổ.

Mới nghĩ tới việc tối nay phải dùng những chăn gối này đi ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Estes nhăn lại thành một đoàn.

“Ngốc, lát nữa anh sẽ ra ngoài mua đồ mới” ngân lang lấy mấy tấm vải bố che bụi cất vào trong thùng các tông.

Estes nhìn đệm chăn trong tay lại nghĩ tới một vấn đề khác “Carlos, anh không phải nói hình người thú nhân và á thú nhân đối với thực vật rất “mẫn cảm” sao? Vậy tại sao mọi người vẫn dùng rất nhiều loại đồ gỗ?” ví dụ như đệm chăn trong tay cậu bây giờ cũng chính là bông, mà trong phòng còn có rất nhiều đồ gỗ khác nữa.

“Tuy rằng thú nhân đối với thực vật rất “mẫn cảm”, nhưng thực vật đã chết rồi thì không tính. Chỉ cần để qua một đoạn thời gian thì những chất độc hại đối với bọn anh ở trong thực vật sẽ chậm rãi biến mất, chúng sẽ không còn nguy hại nữa”

“Vậy tại sao á thú nhân không thể ăn hoa quả rau dưa?”

“Ai nói với em là á thú nhân không thể ăn?” ngân lang buồn cười sờ sờ đầu của cậu “Á thú nhân giống thú nhân đều là ăn tạp (rau thịt đều chiến) chỉ cần là thực vật họ đều có thể ăn. Chẳng qua là hoa quả để qua một đoạn thời gian thì cũng không còn tươi ngon nữa, dinh dưỡng bên trong hầu hết đều bị mất đi ít nhiều, hương vị cũng không tốt lắm, nên á thú nhân không thích thôi”

“Nhưng không phải các anh có thể cải tạo thực vật sao? Giống như mấy cái cây trong sân vậy, tuy rằng trông có vẻ kỳ quái nhưng ăn vào chắc cũng không có vấn đề gì đi?”

“Tựa như lúc trước anh đã nói. Mấy cái cây đó trừ bỏ thanh lọc không khí thì không còn tác dụng nào nữa. Cho dù chúng nó có kết quả đi chăng nữa cũng không ăn được. Bên trong không có chút dinh dưỡng nào mà hương vị cũng thực không xong, thậm chí dùng để ăn no bụng cũng không được” ngân lang có chút bất đắc dĩ. Mặc dù tính cách không biết liên hồi của tiểu tinh linh tốt lắm nhưng nếu người trả lời không phải hắn thì hắn càng thêm cao hứng.

Nhưng ngân lang lại càng không muốn nhóc con này chạy đi tìm người khác hỏi.

“Nhưng nghe nói trong trung tâm nghiên cứu thực vật của Mông Tát có một ít loại cây thuộc thời đại cũ chưa bị đồng hóa” ngân lang đột nhiên nói một câu.

Lời vừa nói ra, Estes lập tức hứng thú “Chính là cây ở thời đại trước của thế giới này sao?” sẽ không phóng thích khí độc, hoàn toàn là thực vật nguyên sinh ban đầu, thật muốn đi xem.

Ngân lang nhìn tiểu tinh linh đột nhiên dựng thẳng lên lỗ tai, cảm thấy hứng thú liền nhịn không được vươn tay đi sờ sờ “Nơi đó cũng không phải ai cũng có thể đi, có cơ hội sẽ đến đó sau”

Lỗ tai bị sờ soạng, Estes tựa như bị kinh hách nhảy bắn về phía sau ôm lỗ tai đỏ mặt nhìn ngân lang.

“Làm sao vậy?” nhìn vẻ mặt ủy khuất của tiểu tinh linh, ngân lang lặng lẽ thu hồi tay.

“Lỗ tai không thể sờ a” lúc còn ở trong trường học, lão sư luôn dặn bọn họ rằng lỗ tai là tuyệt đối không thể để cho người khác đụng vào, đặc biệt là lúc ở hình người. Khi đó cậu còn không biết nguyên do tại sao chỉ là đơn thuần nghe theo lời lão sư không cho người khác đụng tới lỗ tai, nhưng bây giờ thì cậu đã hiểu.

Lỗ tai của tiểu tinh linh phi thường mẫn cảm. Lúc bản thân động vào thì không sao, chỉ thấy hơi ngứa mà thôi nhưng khi ngân lang động vào cậu lại cảm thấy tựa như bị điện giật tê dại, cảm giác cổ quái khiến cậu không biết phải dùng từ nào để hình dung. Không phải không thích nhưng lại thực không được tự nhiên.

Ngân lang nhìn khuôn mặt đỏ rực tựa như quả táo của tiểu tinh linh lập tức liền hiểu cậu đang thẹn thùng, hơi hơi cúi đầu khước miệng, nhẹ giọng nói “Hảo, không sờ” tiếp theo liền vòng vo chuyển đề tài “Em có muốn đi mua đồ cùng anh không?”

Xuất môn đi mua đồ? Việc này đối với Estes vẫn là có chút hấp dẫn nhưng lại nghĩ tới nhiệt độ bên ngoài phòng, hơn nữa còn có thể đụng độ thú nhân, á thú nhân (Estes không biết á thú nhân không ra ngoài vào mùa đông) cậu liền lắc đầu “Anh đi là được rồi, em ở nhà thu dọn thêm một chút”

Nghe cách Estes gọi nơi này là nhà, ngân lang tươi cười càng sâu ” Muốn anh mua thêm thứ gì nữa không? Đồ ở siêu thị cũng khá đầy đủ”

“Em cũng không biết nơi này có những thứ gì. Anh giúp em tìm xem có giấy dán tường không, em muốn dán lại mấy bức tường” nhìn bức tường gạch này thật không thoải mái “Nhưng anh có tiền không?” đừng nghĩ rằng tiểu tinh linh không biết mua đồ là cần tiền, bọn họ cũng sử dụng tiền, chẳng qua bình thường mọi người càng thích lấy vật đổi vật mà thôi.

Ngân lang thật đúng là nghĩ chủng tộc tiểu tinh linh không biết những thứ này nên thoáng giật mình rồi mới gật gật đầu nói “Trong nhà vẫn còn có ít tiền tiết kiệm”

Ngân lang từ trong ngăn tủ quần áo lấy ra thẻ tiết kiệm đã lâu không dùng tới, quay qua dặn dò tiểu tinh linh “Ai tới cũng đừng mở cửa” rồi mới xuất môn.

Tiểu tinh linh đem chăn, sàng đan (ga trải giường) và quần áo ở trong tủ quần áo ngân lang vừa lấy ra ôm xuống tầng. Phân loại từng cái xong liền một bên nhớ lại phương pháp ngân lang làm lúc này một bên bắt đầu sử dụng máy giặt quần áo.

Bất quá cậu cảm thấy bột giặt lúc này ngân lang dùng không được tốt lắm, hơn nữa cậu cũng không thích những thành phần hóa học ở trong đấy. Vì vậy cậu lại từ túi (to ra giống như người) của mình lấy ra cây xà phòng bong bóng mà tiểu tinh linh hay dùng.

Loại này gọi là cây xà phòng bong bóng là bởi vì khi gặp nước nó sẽ tạo ra rất nhiều bong bóng. Nó tương tự như xà phòng của nhân loại nhưng cây do tiểu tinh linh chế tạo ra đương nhiên có chỗ thần kì của nó. So với của nhân loại thì xà phòng bong bóng càng thêm hiệu quả, hơn nữa bản thân nó tuy không có hương vị gì nhưng lại rất dễ nhiễm mùi hương, có thể căn cứ vào sở thích của người sử dụng mà tự điều phối thêm vào. Cách dùng phi thường đơn giản, chỉ cần người sử dụng đặt nó ở bên cạnh một loại cây khác là được.

Đem mầm móng của cây xà phòng bong bóng lấy ra xong, Estes liền biến nó thành một cái cây nhỏ cao tầm nửa thước. Hái khoảng 50 trái xà phòng ở trên cây xuống xong lại tuyển chọn từ trong đó ra trái to cỡ ngón tay rồi mới biến cây trở về mầm móng ban đầu.

Đi vào phòng bếp lấy một cái chén nhỏ rửa sạch sẽ, Estes cho trái xà phòng vào, lại lấy ra một bông hoa trắng nhỏ tỏa ra hương thơm mát thản nhiên bỏ thêm vào. Sau đó cậu bưng bát vào phòng vệ sinh đổ hết vào trong máy giặt.

Bởi vì lúc trước đã đặt chế độ tự động giặt cho nên sau khi nhấn nút bắt đầu xong cậu cũng không để ý tới nó nữa. Nhìn theo dòng nước từ từ tiến vào trong máy giặt mà bắt đầu xuất hiện thật nhiều bong bóng rực rỡ, Estes vừa lòng khép lại nắp máy giặt, đột nhiên lại không biết phải làm gì nữa.

Phòng ở đã quét dọn không sai biệt lắm chỉ còn mỗi ngoài sân. Bất quá trời lạnh như thế cậu cũng không định ra ngoài, hơn nữa ngân lang cũng đã dặn cậu ngoan ngoãn ở trong phòng không đi ra ngoài nên việc “nặng nhọc” đó cứ chờ ngân lang quay về để hấn làm sau đi.

Ngồi ở trong phòng khách chờ máy giặt giặt xong quần áo, Estes đột nhiên cảm thấy đói bụng liền lấy trái cây từ trong túi ra ăn. Một bên ăn một bên nghĩ hấn là nên nấu cơm cho ngân lang ăn, hấn trở về nhất định cũng sẽ đói bụng.

Nghĩ như vậy, Estes kích động chạy vào phòng bếp.

Estes trù nghệ (khả năng nấu nướng) không tệ, mặc dù chưa bao giờ làm thịt để ăn nhưng việc đó cũng không làm khó được cậu.

“Kì quái, mình nhớ rõ đã bỏ vào đây rồi, tại sao bây giờ lại không thấy ta?” Lâm bầm lâu bầu, Estes ở trong túi lục trái lục phải cuối cùng tìm được thứ cậu cần ở bên trong túi.

Đó là một quyển sách từ lá cây đóng thành, phi thường nặng (độ dày có thể so với cục gạch) Trên bìa sách xanh lá cây viết [Phiên bản rút gọn các công thức nấu món ăn của con người] sách kiểu này trong nhà cậu ở Vương Quốc Đồng Thoại có cả một bộ. Tác giả của bộ sách (theo nguồn tin đáng tin cậy thì tác giả chính là Phụ Thần và Minh đế bệ hạ) này đã ném qua các món ăn của nhân loại sau đó tạo thành.

Bình thường Estes cũng sẽ không để thư ở trong túi đeo, nhưng cuốn [Các món ăn Trung Quốc] cậu đang định đưa cho bạn tốt Á Lệ Ti- nàng nhận thức một vị yêu thích mỹ thực gia (giống như Anton trong Chú chuột đầu bếp). Mà vị yêu tinh mỹ thực gia kia thực thích cơm Trung nên để lấy lòng đối phương Á Lệ Ti đang cố gắng rèn luyện trù nghệ.

Lướt qua những trang sách lại so sánh với những thịt đông lạnh ở trong tủ lạnh- được rồi, thịt đã đông lạnh cậu cũng phân không nổi đó là thịt gì nữa, vì vậy cuối cùng quyết định chọn hai ba dạng đơn giản làm cho ngân lang thử khẩu vị xem sao.

Trước tiên là vo gạo (nồi cơm điện thì Estes vừa học xong còn gạo là cậu mang từ trước đi) – sau đó lại lấy từ trong túi ra một đồng phối liệu. Trong đồng gia vị ở phòng bếp này chỉ có mỗi muối là cậu nhận thức được, còn những thứ linh tinh khác cậu hoàn toàn không biết là cái gì.

Mà những phối liệu vừa lấy ra thì có một số là cậu mang theo từ trước và một số khác là ở trong rừng rậm cậu gặp được thì hái về. Vốn cậu định lấy ra hết các phối liệu nhưng lại nghĩ thực vật ở trong rừng rậm có thể nguy hại tới hình người thú nhân nên lại cất bớt về trong túi.

Kiểm chế ghê tởm ở trong lòng lấy ra khối thịt ở trong tủ lạnh, lại nghĩ tới sức ăn của ngân lang đành phải bỏ khối thịt chỉ to bằng lòng bàn tay ra. Đối một cái chậu khác lớn hơn, chờ rửa đông xong liền rửa sạch. Cầm dao và thớt dựa theo cuốn sách thái khối thịt thành ba phần, một phần là thái nhỏ còn lại hai phần là thái lát.

Lại xử lý các loại phối liệu, sau khi mọi thứ đã được chuẩn bị xong, Estes mới bật bếp lên bắt đầu xào rau.

Thịt nướng, ngư hương thịt ti, canh thịt, đây là những món thịt Estes làm để ăn hôm nay.

Chịu đựng khó chịu ăn thử một ngụm, hương vị vẫn còn sâu sắc. Dùng một trái cây để ngăn chặn hương vị ở trong mồm, Estes quyết định sẽ tự nấu một món ăn chay cho bản thân, cậu cũng đã lâu rồi không ăn món gì đó.

Đem các loại rau dưa ở trong túi mỗi thứ lấy ra một ít, nấu thành một món thập cẩm, lại thêm một bát canh rau, Estes thấy mọi thứ đã làm tốt lắm liền tắt bếp.

Lúc này, ngoài viện cũng xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

25. Chương 25: Việc Vật

Vừa về gần đến nhà, cái mũi siêu việt của ngân lang đã ngửi thấy mùi thức ăn vô cùng mê người chỉ mới ngửi thôi đã khiến người ta phải ứa nước miếng.

Đoán là tiểu tinh linh làm, ngân lang có chút vội vàng đẩy cổng đi vào nhà.

“Carlos, mọi thứ đã mua đủ rồi sao?” Estes mở cửa ra cho hắn tiến vào, vươn tay muốn cầm giúp hắn mấy túi đồ.

Ngân lang mang theo rất nhiều thứ trở về, túi to túi nhỏ đều căng phồng, chắc chắn không nhẹ, phỏng chừng phải hơn trăm cân. Nhưng ngân lang lại là vẻ mặt thoải mái hai tay cầm tất cả các túi trở về.

Không để cho Estes hỗ trợ, ngân lang 1 bên mang tất cả mấy cái túi vào nhà một bên trả lời “Gần như thế, anh chọn cho em một bức màn rồi này, nếu em không thích anh có thể mang đi đổi”

“Ừm” Estes tò mò nhìn hắn lấy ra một cái túi to trong đồng hồ, xé ra lớp bọc ngoài bên trong là một hộp các tông đóng gói cẩn thận. Mở hộp ra, ở bên trong là một tấm rèm được gấp gọn gàng.

Chính là một cái liếc mắt, Estes đã ngay lập tức thích nó. Nó lấy màu đất son (google dịch T^T) làm nền tràn ngập những bông hoa mơ vàng, tản mát ra hơi thở chất phác và điềm tĩnh, thêm vào đó là chất liệu miên nhung toát ra sự thoải mái của thiên nhiên, tràn trề sức sống.

Ngân lang nhìn bộ dáng hai mắt lờ lờ tỏa sáng của tiểu tinh linh liền biết cậu thích nó “Anh chỉ mang về một khối, nếu em thích anh sẽ cho bọn họ đem toàn bộ phần còn lại gửi về đây” bởi vì còn cần đóng rèm cửa và khung nên hắn đã nói trước với nhân viên bán hàng, khi nào bọn họ đến đây đóng khung thì mang luôn phần còn lại của bức rèm đến.

“Em rất thích, liền lấy nó đi” Estes vượt bức màn yêu thích không buông tay, cậu thực thích tấm vải có màu sắc tự nhiên như thế này. Nếu không phải hiện tại không có đủ tài liệu, không phải nói quá chứ chính cậu cũng có thể tự làm được một cái.

Bất quá cậu vốn tưởng thú nhân không có mắt thẩm mỹ, hiện tại có vẻ không hoàn toàn là như vậy [biến dị thực vật chỉ là trường hợp đặc biệt thôi mà]

Ngân lang thấy cậu cao hứng lại từ trong hộp lấy ra một cuốn catalogue “Đây là những sản phẩm của cửa hàng này, em xem thử có thứ gì thích để anh bảo họ mang đến đây luôn”

Estes cầm lấy cuốn catalogue, bên trong là ảnh chụp của các đồ vải vóc trong nhà (chăn gối rèm,...) mỗi loại đều có kiểu cậu thích “Thật sự đều có thể chọn sao? Tiền của anh đủ sao?”

“Yên tâm” ngân lang sờ sờ đầu của cậu – lần này cố tránh đi lỗ tai.

Tuy rằng tiền hẩn gửi ngân hàng cũng không phải là nhiều lắm nhưng muốn cho tiểu tinh linh mua mấy thứ này nọ thì vẫn đủ. Dù sao bọn họ cũng chỉ ở đây một tháng thôi, số tiền này dùng mới là không lãng phí.

Tuy rằng ngân lang chỉ nói ngắn ngủi có hai chữ nhưng Estes lập tức an tâm, cậu vô cùng cao hứng lôi kéo ngân lang cùng xem catalogue, chọn mấy thứ mình thích mà hữu dụng.

Chờ chọn xong, Estes lại nhìn mấy thứ ngân lang mua về. Không thể không nói ngân lang hiểu rất rõ sở thích của cậu, mấy thứ chăn gối đều được trang trí hoa cỏ xinh đẹp thanh nhã khiến cho cậu yêu thích không buông tay.

Ngân lang gọi điện cho cửa hàng vải vóc dụng cụ gia dụng để bọn họ mang tới đây. Quay đầu hỏi “Vừa rồi lúc anh vào nhà có ngửi thấy mùi thức ăn, em đang làm gì vậy?” mùi thơm từ phòng bếp luôn khiến hẩn không yên lòng vẫn đang lượn lờ trong không khí mà tiểu tinh linh vẫn đang xem xét mấy thứ mua về, hiển nhiên đã quên việc này nên hẩn đành phải chủ động hỏi một chút.

Estes lúc này mới nhớ ra mình đã nấu tốt đồ ăn “A, đó là em làm cơm trưa” cậu ngượng ngùng lè lưỡi, đặt đồ vật ở trong tay xuống đi vào phòng bếp.

Thật may là lúc này cậu lo đồ ăn bị lạnh nên đều để ở trong nồi để giữ nóng nên bây giờ không cần phải hâm nóng lại nữa.

Đem đồ ăn từ trong nồi dọn lên bàn, Estes nói với ngân lang đi theo sau cậu “Anh đi rửa tay trước đi, em dọn đồ ăn lên bàn xong ngay thôi”

Ngân lang nhìn đĩa thịt nướng đủ cả sắc lẫn vị được Estes bưng trên tay. Lập tức đi đến bồn rửa, mở vòi nước nhanh chóng rửa tay rồi quay lại giúp cậu bưng đồ ăn.

Đương nhiên, hẩn bưng một phần xong cũng không quay lại phòng bếp nữa mà khi Estes bưng nồi cơm ra thì ngân lang đã bắt đầu ngồi bên bàn cơm vui đùa vào ăn rồi.

“Em cứ nghĩ anh chỉ thích ăn thực phẩm sống nhưng có vẻ món ăn chín cũng thực hợp khẩu vị của anh a” Estes một bên xới cơm tẻ thơm ngào ngạt vào bát, để xuống , càng đơm càng cao một bên cao hứng nhìn ngân lang, động tác ăn cơm của cậu làm càng ngày càng nhanh.

Bất quá thú nhân đúng là động vật ăn thịt, ngân lang dùng đũa gấp hết miếng thịt này sang miếng thịt khác mà một cọng rau cũng không chịu động vào.

“Thú nhân không phải dã thú, có lúc chúng ta cũng ăn đồ chín” nhưng không có ai so sánh được với tay nghề của cậu. Đây cũng là lần đầu tiên hẩn cảm thấy thực phẩm chín so với thịt tươi ăn ngon hơn. Lúc trước hẩn hoàn toàn không thích loại đồ ăn không có chút mùi vị này.

Gia vị của thú nhân vô cùng đơn điệu chỉ có muối và một số gia vị linh tinh khác. Mà những gia vị thông dụng như gừng, tỏi bởi vì có tính thực vật đặc thù nên không thể sử dụng ở nơi này. Sau mấy trăm năm, những loại gia vị này đã biến mất khỏi tầm mắt của thú nhân, gần như không còn ai có thể nhớ nổi công dụng của chúng nữa.

Khuyết thiếu gia vị, đồ ăn của thú nhân sao có thể ngon được? Bọn họ cũng không phải ai cũng là đầu bếp hàng đầu nên sau rất nhiều năm thú nhân đều lấy thịt tươi làm đồ ăn chính chỉ còn á thú nhân thỉnh thoảng ăn mấy món thịt hầm đơn giản mà thôi.

Cho nên ngân lang bị trừ nghệ cấp trung của tiểu tinh linh chinh phục cũng phải là việc gì bất khả tư nghị (không thể hiểu nổi)

Estes xới một bát cơm như ngọn núi nhỏ đưa đến trước mặt ngân lang “Anh cũng đừng kiêng ăn a, tốt xấu gì cũng nên ăn chút rau xanh a, không thì ăn cơm cũng được. Yên tâm, tất cả đồ ăn đều là do em tự mình nấu, tuyệt đối không nguy hại”

Ngân lang không chút do dự cầm lấy bát cơm đưa lên miệng và một miếng, nhắm nuốt một chút, hương vị quả không tồi. Cứ thế bắt đầu một ngụm cơm mấy miếng thịt. Lần này hẩn cũng không đem thịt và mấy thứ thêm vào tách ra nữa nhưng đĩa rau thập cẩm và canh thì vẫn là một chút cũng không đụng tới.

“Em cũng ăn nhanh lên đi, hôm nay trời lạnh đồ ăn sẽ nhanh nguội đi” ngân lang gấp mấy đĩa rau đặt vào trong bát của tiểu tinh linh. So sánh với núi nhỏ cơm của hắn thì bát của cậu chỉ gần tới miệng.

“Ăn” Estes cầm lấy đôi đũa một miếng một miếng ăn. Cậu ăn rất chậm, một miếng phải tinh tế nhấm nháp nửa ngày mới nuốt xuống. Không bù cho ngân lang bỏ vào mồm là trực tiếp nuốt xuống. Cho nên khi cậu ăn xong ngân lang đã đem toàn bộ thịt trên bàn ăn hết sạch còn nhân tiện ăn thêm 3 núi nhỏ cơm tẻ.

“Từ từ ăn mới có lợi cho tiêu hóa” Buông bát xuống, Estes không hài lòng nhìn ngân lang. Lễ nghi bàn ăn của cậu rất tốt cho nên khi ăn cơm hoàn toàn không nói lời nào, có gì cũng phải chờ ăn xong nói sau.

“Hệ tiêu hóa của thú nhân rất tốt” ngân lang lại không cho là đúng “Lần sau nấu nhiều hơn nhé” tuy rằng hình người của thú nhân sức ăn không lớn như hình thú nhưng chút đồ ăn này vẫn không đủ hắn ăn no.

Estes quệt quệt miệng, lại càng không cao hứng “Em mới không cần lại nấu cho anh ăn nữa, mùi thịt thực khó ngửi”

“Lần sau để anh phụ trách tẩy rửa, em chỉ cần nấu thôi, được không?” ngân lang vươn tay vuốt ve tóc của cậu.

Estes nghĩ nghĩ, lại nói thêm “Bát cũng là anh rửa” (day chồng từ thuở bơ vơ mới về, mọi người học tập đi =))))))))))

“Hảo” ngân lang gật đầu, bỏ tay vuốt ve tóc cậu ra bắt đầu đi thu dọn bàn ăn.

Estes đột nhiên nhớ ra quần áo giặt ở trong phòng vệ sinh còn chưa phơi liền đối với ngân lang đang đi vào phòng bếp hô một câu “Trong phòng vệ sinh còn có quần áo đã giặt xong rồi, lát nữa anh nhớ đi phơi nhé”

“Đã biết” thanh âm của ngân lang truyền ra từ phòng bếp ý bảo hắn đã nghe thấy được.

Estes cầm một quả giúp tiêu hóa, một bên ăn một bên sửa soạn lại những thứ ngân lang mua về.

Ngân lang mua rất nhiều đồ, ngoài đồ phòng ngủ còn có hàng loạt các mặt hàng dụng cụ gia dụng khác ví dụ như khăn tắm, dép, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, xà phòng, bột giặt, sữa tắm.... Estes đem những thứ cậu nhận thức được để cùng 1 chỗ, những thứ cậu không biết thì bỏ sang một bên chờ ngân lang rửa bát xong sẽ hỏi hắn sau.

Ngân lang rất nhanh đã thu dọn phòng bếp xong đi ra cùng tiểu tinh linh sửa soạn này nọ.

26. Chương 26:

Sau khi sửa sang tốt mọi thứ, Estes đem sà lan đang (ga trải giường) mang lên tầng trải tốt liền bắt đầu ngủ trưa.

Carlos biến trở về hình thú, nhảy lên giường, thân thể khổng lồ chiếm cứ bên người tiểu tinh linh, đảm đương nhiệm vụ làm gối ôm (mấy ngày nữa là có thể giặt tít *gối ôm ăn chủ* oy đó, mọi người đừng hạnh phúc quá mà khóc nha)

Estes di chuyển thân thể, thay đổi một tư thế thoải mái, trong tay nắm một nhúm lông của ngân lang, thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Ngân lang nghe tiếng hô hấp của Estes dần dần bình ổn biết rằng cậu đã ngủ say. Thú miệng mở rộng, ngáp một cái cũng chìm vào giấc ngủ.

Đây vốn có thể coi là một buổi chiều yên tĩnh mà cho dù thời tiết cũng không được tính là hảo.

Nhưng giờ phút yên bình này nhanh chóng bị người phá hủy.

Vừa mới ngủ không bao lâu, ngân lang đã bị động tĩnh dưới sân đánh thức.

Không hài lòng mở mắt ra, thính giác mẫn cảm nói cho hắn biết rằng hắn có khách.

Một đám đáng ghét!

Cẩn thận đứng dậy cố gắng không đánh thức Estes, ngân lang rời giường biến về hình người mặc lại quần áo. Giúp tiểu tinh linh chỉnh lại chăn, đóng chặt cửa rồi hắt mới đi xuống lầu.

Mở cửa ra, âm thanh ngoài sân lập tức ngừng lại. May mắn là mấy kẻ này không hét ầm lên, nếu không Carlos không dám đảm bảo là mình có thể khống chế được tính khí hay không.

Ngoài sân ngoại trừ Aggreko còn có hai vị thú nhân một già một trẻ tóc màu trà, mắt nâu. Vị lớn tuổi chắc đã ngoài 40 mà vị trẻ tuổi hẳn là mới vừa trưởng thành [thú nhân 15 tuổi được coi là trưởng thành, có thể kết hôn sinh con] Bọn họ ngũ quan rất giống nhau, thậm chí hoa văn trên mặt cũng tương tự thuyết mình hai người này có quan hệ huyết thống gần. Mà nhìn theo niên kỷ (tuổi) thì tám chín phần mười đây là một đôi phụ tử.

Đôi phụ tử xa lạ này đều là vẻ mặt ngạo khí, chẳng qua thú nhân lớn tuổi thì còn biết thu liễm một chút còn người trẻ tuổi thì hoàn toàn không biết ẩn tàng là gì.

Carlos nhìn hai người này thấy có chút quen mắt hẳn là lúc trước đã từng gặp qua. Bất quá hẳn đã rất lâu không quay về nơi này rồi dù cho có gặp cũng đã quên.

Không có ý tứ mở cửa mời vào, Carlos chỉ là dời ánh mắt nhìn sang phía Aggreko “Có chuyện gì?”

Nhìn ra Carlos mất hứng, Aggreko nhìn hắt nịnh nọt cười cười, chỉ chỉ vào vị thú nhân lớn tuổi ” A Phu Lý Nhĩ trưởng lão (tên này dễ nghe hơn tên Tiếng Anh=)))))))))) nghe nói người đã trở lại nên bảo ta đưa đến gặp người”

Vị thú nhân được xưng là trưởng lão liền thân thiết cười, tiếp lời của Aggreko ” Bởi vì người đã rất lâu không quay về đây nên chúng ta muốn sang xem người có cần hỗ trợ gì không. Cần cái gì thì cứ nói” thái độ của ông ta giống như đối đãi với văn bối mình yêu thích (người nhỏ tuổi hơn, con cháu) Nhưng trời biết rằng Carlos hoàn toàn không nhớ ông ta. Người này từ trước tới nay bộ dạng vẫn thực đáng ghét.

A Phu Lý Nhĩ trưởng lão? Carlos lục lọi trong mớ ký ức của mình cả nửa ngày mới nhớ tới vị này chính là đệ đệ của tộc trưởng. Chính là cái kẻ đang thay thế tộc trưởng quản lý Mông Tát, có ý đồ đem nơi này làm của riêng.

Biết đối phương là ai xong, Carlos thật có chút ngoài ý muốn. Hẳn vốn nghĩ rằng mấy kẻ tâm hoài bất quỷ (trong lòng có mưu đồ bất chính) sẽ không nhanh như thế tìm tới cửa. Dù sao chậm một ngày đến tìm hẳn là họ lại có một ngày chưởng quản Mông Tát.

Không nghĩ bọn họ nhanh như thế đã tìm tới tận cửa.

Trong lòng hiện lên các loại ý niệm, trên mặt Carlos vẫn không hiện ra chút ý, chỉ thản nhiên gật gật đầu “Cảm ơn sự quan tâm của trưởng lão, ta tốt lắm, không có gì cần hỗ trợ cả”

Ngữ khí của hắt khách khí mà xa cách, đem cách đối xử với khách không mời biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn khiến cho tươi cười của mấy kẻ đứng ngoài sân kia nhất thời cứng ngắc, bất quá chỉ trong nháy mắt, tươi cười kia liền lập tức khôi phục sự thân thiện ban đầu. Nhưng Carlos vẫn không bỏ qua sự phẫn nộ và oán hờn chột lóe trong mắt họ rồi lập tức biến mất.

Thú nhân trẻ tuổi đối với giọng điệu của hắt thực bất mãn, há mồm định nói gì đó lại bị A Phu Lý Nhĩ trưởng lão ngăn trở.

A Phu Lý Nhĩ trưởng lão hiển nhiên không nghĩ tới hắt lại nói như vậy. Ông ta một bên giữ chặt con ý bảo hắt đừng nói gì cả, một bên nói với Carlos “Nếu như vậy thì thật tốt. Ta hôm nay đến đây kỳ thật còn có một việc muốn nói với người. Chắc hẳn người cũng đã nghe nói ca ca của ta Thiết Lý Nhĩ tình huống hiện giờ không được tốt lắm. Nếu có thể người cũng nên đi thăm hắt đi”

Carlos không rõ ông ta vì cái gì lại muốn hắt đi thăm tộc trưởng, nhưng hắt vẫn gật gật đầu ý là mình đồng ý. Có cái gì có thể hỏi Aggreko sau, hắt thật không muốn cùng những người xa lạ nói chuyện quá nhiều.

Thấy hắt gật đầu, A Phu Lý Nhĩ vừa lòng đem con trai rời đi.

Carlos mặc danh kỳ diệu (không hiểu gì cả) mở cửa phòng cho Aggreko tiến vào ý bảo vào nhà bàn lại.

“Bọn họ rút cuộc tới đây làm cái gì?” muốn hấn đi thăm tộc trưởng không phải chỉ cần một cuộc điện thoại là xong sao?

Tự rút cho mình một cốc nước ấm, Aggreko nhún nhún vai, buông tay nói “Ta cũng không biết”

Aggreko cũng thực mặc danh kỳ diệu. Lúc này A Phu Lý Nhĩ trưởng lão đột nhiên đến tận nhà tìm hấn, muốn hấn đưa bọn họ đi gặp Carlos. Lúc đó hấn còn nghĩ không biết A Phu Lý Nhĩ trưởng lão có phải ăn sai được (thuốc) rồi không, Carlos ở ngay cạnh nhà hấn thì còn cần hấn đưa đi làm gì?

“Tuy rằng không biết bọn họ vì cái gì mà đến đây nhưng cũng đã đáp ứng rồi, vậy người đến lúc nào định đi thăm tộc trưởng?”

“Để nghĩ kỹ lại đã, tộc trưởng hiện tại đang ở đâu?”

“Phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của bệnh viện Trung Ương, tình huống của ngài ấy vẫn không có chuyển biến gì cả. Ta cũng đã thật lâu không đi thăm ngài ấy rồi. Lúc nào đi thì nhớ gọi ta nhé”

Aggreko từng công tác bên người tộc trưởng. Tuy rằng ở chung không lâu nhưng vì quan hệ của phụ thân, tộc trưởng đối hấn thật chiều cố, Aggreko cảm thấy mình cũng nên đi thăm bệnh một chút.

Dân cư ở Mông Tát rất ít, ngày xưa nếu muốn tìm gặp tộc trưởng thì cứ đến nhà của tộc trưởng ở khu trung tâm là được. Bất quá từ khi tộc trưởng bị trọng thương, chỗ phòng bệnh chăm sóc đặc biệt của ngài ấy đã bị tăng tăng bảo vệ. Nếu không được cho phép thì không thể tiến vào thăm cho nên Aggreko mới muốn Carlos dẫn hấn đi vào thăm cùng.

“Ta nhất định sẽ gọi người, việc này cũng không ảnh hưởng tới người”

Bất đồng với Aggreko, là kẻ bị thần tuyển định là người thừa kế nhưng Carlos mới chỉ xa xa nhìn thấy tộc trưởng vài lần, cũng chưa từng nói chuyện qua. Nhưng đây cũng là bởi vì tính tình của Carlos quá mức quái gở, luôn độc lai độc vãng (tự kỷ thích làm việc một mình) bình thường làm việc thì có thể điệu thấp (làm việc cố tỏ ra bình thường, không khiến cho người khác chú ý, trái ngược với khoe mẽ) tới mức nào thì sẽ cố gắng điệu thấp tới mức đó. Nếu không phải ở lễ trưởng thành bị tư tế lựa chọn làm người kế nhiệm tộc trưởng thì chỉ sợ số người ở Mông Tát biết hấn không đến mấy người.

Nhưng dù vậy thì phụ tử Aggreko vẫn biết cái tên phần trừ ăn lão hổ (level cao hơn của sói đội lột cừu =))) này có bao nhiêu lợi hại. Vì vậy họ mới có thể nhắm một con mắt mở một con mắt để cho Carlos- người vừa được chỉ định là làm tộc trưởng kế nhiệm, một mình tiến vào rừng rậm.

Cho dù là thú nhân cường đại đi vào rừng rậm mà không có công cụ phụ trợ thì cũng có thể rất dễ dàng mất mạng. Thế nhưng một thú nhân vừa mới trưởng thành không được bao lâu như Carlos tiến vào rừng rậm lại tựa như cá gặp nước hơn thế nữa còn có thể đem một bầy sói khổng lồ quản lý vô cùng gọn gàng trật tự như vậy thì quả là có một không hai.

“Ai nha, không nói chuyện này nữa. Nhóc con nhà người đâu? Đang ngủ trưa sao?” Aggreko cũng quan sát Estes và Carlos một đoạn thời gian ngắn nên với thói quen ngủ trưa của cậu cũng khá rõ ràng.

“À” Carlos vừa nghe Aggreko nhắc tới Estes thì lập tức nghĩ đến mình còn có một vấn đề chưa giải quyết, liền lập tức nói với Aggreko “Chuyện về em ấy ta hy vọng người có thể giữ bí mật”

“Quen biết nhiều năm như vậy mà người vẫn không tin tưởng ta sao?” Aggreko đột nhiên nhớ tới hình như lúc trước mình quả thật đã làm một việc không nên làm, xấu hổ khụ một tiếng “Lúc trước là ta không đúng, lần này ta cam đoan sẽ không để bất cứ người nào khác biết được sự tồn tại của nhóc con kia”

“Không chỉ có vậy, tình huống hiện tại có chút biến hóa” Carlos sờ sờ khóe miệng, lựa chọn từ ngữ một chút nói “Chắc hẳn người cũng nhận ra em ấy thực đặc biệt đi?”

“A? À” Aggreko gật gật đầu, đây quả là lần đầu tiên hấn nhìn thấy sinh vật thần kỳ như vậy, chỉ sợ trong rừng rậm cũng không có con thứ hai [Estes mà biết người dùng từ “con” để chỉ cậu ấy thì nhất định sẽ khiến lòng của người cả đời cũng không thể dài ra đâu, Aggreko à]

“Ta vừa mới biết nguyên lai em ấy giống chúng ta cũng có hình người”

“Cậu ta không phải chính là hình người sao? Chỉ là vóc dáng nhỏ một chút thôi” Aggreko cảm thấy cốc nước đã lạnh liền đứng dậy rót một chén khác.

“Không phải, ý của ta là em ấy có thể biến thành bộ dạng không khác á thú nhân là mấy”

“Loảng xoảng” cái cốc Aggreko vừa cầm trong tay lập tức rơi xuống đất, hấn lại hoàn toàn không quan tâm mình thiếu chút nữa thì bị rơi trúng chân – dù sao thú nhân da thô thịt cứng, chút tiểu thương ấy không tính cái gì – chính là cứng ngắc nhìn Carlos “Á thú nhân?”

Carlos hơi hờn giận nhìn Aggreko, có chút lo lắng không biết thanh âm của cái cốc rơi xuống có làm Estes đang ngủ ở trên tầng tỉnh giấc hay không. Nhóc con kia ngủ trưa nhưng thường ngủ không sâu, hơi có tiếng động một chút liền tỉnh giấc.

Lo lắng cái gì cái ấy liền thành sự thật, lúc mà ngân lang đang định lên tầng xem tình hình thế nào thì ở đầu cầu thang đã xuất hiện một bóng dáng tuyết trắng.

“Carlos, làm sao vậy? Em nghe thấy tiếng đồ vật rơi vỡ” Estes gấp một cái, nhu nhu mắt muốn giúp mình thanh tỉnh một chút. Mở mắt ra liền nhìn thấy trong phòng khách ngoại trừ Carlos còn có Aggreko đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu như là trông thấy một việc vô cùng quái dị.

Đột nhiên, Estes mất hứng.

Hoàn toàn không biết bản thân lại chọc tới đối phương, Aggreko vừa thấy tiểu tinh linh thì lập tức hóa đá.

Trời ạ! Nhóc con nhỏ như vậy sao có thể biến thành á thú nhân? Mà lại còn biến thành một á thú nhân xinh đẹp như vậy aaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

Tác giả: Ô ô ta cũng không biết mình đang viết cái gì nữa T^T

27. Chương 27: Khứ Giác Của Thú Nhân

Đại bộ phận động vật có vú đều dựa vào khứu giác để tìm kiếm thức ăn, phòng vệ địch nhân, thậm chí tìm kiếm bạn lữ mà nhân loại cũng là một trong số đó. Chẳng qua theo tiến hóa, nhân loại đã quên đi loại bản năng cơ bản này.

Mà thú nhân ở điểm này lại càng giống với động vật, khứu giác linh mẫn giúp bọn họ trong đủ loại mùi tìm được mùi của con mồi, cũng có thể từ mùi hương con mồi để lại mà đuổi tới chúng. Cho nên có đôi khi bọn họ tin cái mũi của mình hơn cả đôi mắt.

Mà khi thú nhân đối mặt với á thú nhân, khứu giác của bọn họ càng thêm trọng yếu.

Đại bộ phận á thú nhân độc thân đều nghĩ thú nhân thích mình là vì vẻ ngoài của mình hảo. Kỳ thật không phải vậy, thú nhân quan tâm chính là “hương vị” trên người bọn họ.

Thứ hương vị ấy tên khoa học gọi là “hormone” hay còn gọi là nội tiết tố.

Nội tiết tố [hormone] trong tiếng Hy Lạp là kích thích, ý tứ là “kích hoạt”, nó là nội tiết kích thích được hệ thống bên trong cơ thể phân bố để điều tiết sinh lý nói chung. Các loại nội tiết tố đối với sự trao đổi chất bên trong cơ thể là cố định, cũng như phối hợp với các cơ quan phát triển, sinh dục và quản lý khác. Nó chẳng những ảnh hưởng đến sự sinh trưởng, phát dục và biểu hiện cảm xúc bình thường của một người mà còn duy trì hoạt động cân bằng của các cơ quan hệ thống bên trong cơ thể. Một khi nó biến mất, thân thể sẽ xuất hiện bệnh biến. Một người có thể đạt được sự khỏe mạnh về tinh thần và thể xác hay không phụ thuộc rất nhiều vào nội tiết tố.

Mà nội tiết tố thú nhân ngửi được trên người á thú nhân là “Thư tính (thư tính = nữ tính) nội tiết tố” Bọn họ thông qua nội tiết tố này xác định tuổi tác và có bạn lữ hay chưa.

Vì vậy một á thú nhân trên người càng có nhiều “Thư tính nội tiết tố” thì sức quyến rũ của hắn đối với thú nhân càng lớn.

Thú vị là thư tính nội tiết tố sẽ ở mức độ nhất định ảnh hưởng tới mỹ mạo bên ngoài của á thú nhân. Một á thú nhân mà có sung túc “thú tính nội tiết tố” thì trong cơ thể tế bào sẽ sinh trưởng nhanh chóng, sự trao đổi chất tràn đầy, trong cơ thể các cơ quan tràn đầy sức sống, từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy làn da hắn vô cùng bóng loáng nhẵn nhụi, tiếng nói sẽ càng thêm ngọt mà êm tai, dung mạo càng thêm tinh mỹ, thậm chí đường cong cơ thể cũng càng thêm ôn nhu mà ngay cả tính cách cũng càng thêm ôn nhu uyển chuyển hàm xúc.

Á thú nhân lại không biết những điều này là bởi “thư tính nội tiết tố” ảnh hưởng, cho nên bọn họ đương nhiên cho rằng thú nhân là để ý bề ngoài của bọn họ, vì thế bọn họ cũng càng thêm chú trọng mỹ mạo của mình.

Đây là một vòng tuần hoàn vô cùng tốt cho nên dù thú nhân biết được sự hiểu lầm của á thú nhân thì vẫn lựa chọn tiếp tục trầm mặc. Dù sao cũng ai cũng thích nửa kia của mình ngày một trở nên xinh đẹp hơn.

Khụ, có chút lạc đề.

Aggreko ngơ ngác nhìn tiểu tinh linh đột nhiên xuất hiện ở chân cầu thang, lại thấy cậu vừa nhìn thấy hắn liền xoay người quay về phòng, hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Hắn huyết huyết sáo, vẻ mặt ái muội đối với Carlos tề mi lộng nhất (nháy mắt) “Huynh đệ, ngươi cũng thật là có diễm phúc a” chỉ trong vài giây ngắn ngủi lúc này hắn đã nghĩ thấy rõ trên người tiểu tinh linh trừ bỏ “thư tính nội tiết tố” còn có hương vị mãnh liệt thuộc Carlos. Khi hương vị của thú nhân dính trên người của một á thú nhân không có quan hệ huyết thống thì chính là đang hướng các thú nhân khác cảnh cáo rằng á thú nhân này đã có chủ. (=))))))))))))))

Bất quá “hương vị” của nhóc con kia cũng thật là đặc biệt. Không giống như đại đa số các á thú nhân khác luôn nồng đậm và dụ hoặc, “hương vị” của cậu phi thường đậm nhạt nhưng lại không thể bỏ qua, tựa như tràn ngập thực vật, tươi mát mà xa xưa, giống như có tác dụng ngưng thần tĩnh khí làm cho người ta đã nghĩ qua là không thể quên được rồi lại nhịn không được muốn tới gần.

Aggreko bên này đang hồi tưởng lại “hương vị” của tiểu tinh linh, Carlos bên kia đã đáp trả lại

“Diễm phúc hay không diễm phúc đều tốt, tổng so với “kẻ nào đấy” dám đối với á thú nhân “động thủ” đều may mắn hơn nhiều. Không biết nếu Gabi lão sư biết “kẻ nào đấy” có thể đối đãi “tàn nhẫn” như thế với á thú nhân, hết bắt cóc lại nhốt rồi còn khiến người ta sinh bệnh, liệu ông ấy có tức giận đến mức đem tên thú nhân kia ra ngũ mã phanh thây hay không đây? Carlos đem mấy từ “kẻ nào đấy”, “động thủ”, “tàn nhẫn” nhấn phi thường nặng, không có ý tốt được thực thể hóa trong lời nói một cách rõ ràng.

Aggreko vừa nghe vậy thì chút hưng trí trên gheo bạn tốt biến mất không còn một mảnh, hiện tại hắn chỉ cảm thấy phi thường lạnh lẽo. Tính cách của phụ thân mình như thế nào Aggreko phi thường rõ ràng, đa phần thì ông rất dễ nói chuyện nhưng trong đó không bao gồm việc đối đãi với á thú nhân.

Trong việc đối đãi với á thú nhân, Gabi giống với đại đa số các thú nhân khác đều cố chấp mà kiên định cho rằng tất cả á thú nhân đều cần tỉ mỉ chăm sóc che chở. Thú nhân nào cũng phải xem sự an toàn của á thú nhân là quan trọng nhất, tất cả những kẻ thương tổn á thú nhân đều không thể tha thứ. Nếu để cho ông biết những việc hắn đã làm với một “á thú nhân”, Aggreko tin tưởng Gabi tuyệt đối là người đầu tiên đối với hắn thi hành gia pháp.

Mới nghĩ tới hình ảnh kia thôi, Aggreko liền nhịn không được cả người phát run. Hắn vẻ mặt đau khổ nhìn Carlos rõ ràng có ý đồ khác, đau lòng nói “Ngươi muốn ta làm gì thì cứ nói thẳng đi, ta cam đoan sẽ thực hiện được. Trăm ngàn lần đừng đem sự kiện kia nói cho phụ thân của ta” hắn hối hận, thật sự hối hận. Lúc trước sao hắn có thể bị quỷ mê tâm mà đi trêu chọc vào người này cơ chứ? Mông Tất có bị bộ lạc khác tiếp quản thì sao, cũng không liên quan gì đến hắn a, dù ai làm tộc trưởng mà chả vậy? Hắn như thế nào lại tiếp nhận đem cái kẻ không nên quay về này đem về, mà lại còn sử dụng phương pháp kia nữa chứ.

Mà hắn cũng làm sao mà biết được cái vật nhỏ ấy cư nhiên lại là á thú nhân cơ chứ, thế giới này nhanh hỏng mất rồi!!!

Carlos cũng không dùng công phu sử tử ngoại (chém cắt cỏ, ý là lợi dụng khó khăn của người khác mà trục lợi, kiểu chém giá ý) khó xử hần ” Chuyện về em ấy ta nghĩ người biết phải nói như thế nào”

Aggreko tinh thần rung lên “Được! Ta cam đoan sẽ không ai biết được bí mật của nhóc ấy. Mọi người sẽ chỉ biết cậu ta là “á thú nhân” chúng ta mang về mà thôi!”

“Tốt lắm!” đối với câu trả lời của Aggreko, Carlos phi thường hài lòng gật gật đầu liên xoay người ly khai bỏ lại tên gấu béo kia một mình.

Về phần Aggreko như thế nào lừa dối những người khác thì đã không phải là việc hần phải quan tâm nữa rồi.

images

Aggreko vừa rời đi, Estes liền xuất hiện trên đầu cầu thang.

“Cái tên đáng ghét kia đi rồi?”

“Ân” Carlos đi lên tầng, vươn tay giúp Estes chải vuốt mấy sợi tóc ngắn hỗn loạn “Hần đánh thức em à? Có muốn đi ngủ thêm một chút nữa không?”

“Muốn!” Estes lôi kéo Carlos về phòng, vừa đi vừa nói “Lần sau không cần hần đến đây nữa, tên béo ấy phá hư hết tâm trạng”

“Tuy rằng anh cũng muốn vậy, nhưng đó là điều không thể” Carlos trấn an nói “Kỳ thật tên đó đến đây cũng có chỗ tốt, hần có thể giúp chúng ta không ít việc”

“Nhưng là hần rất tệ!” Estes rất không thích Aggreko, nhưng không đến nỗi chán ghét là được, ân, chính là không thích mà thôi!

“Anh cam đoan hần sẽ không làm hại em nữa. Nếu hần dám đối với em gây bất lợi thì anh sẽ tự mình giáo huấn hần” Carlos tiếp tục dỗ. Aggreko xem như là bằng hữu duy nhất của hần mà Estes lại là người hần để ý nhất, hần cũng không muốn nhìn thấy ngăn cách giữa hai người họ càng lúc càng lớn.

Đương nhiên cũng không muốn bọn họ quá gần, cứ như hiện tại là được rồi (bá đạo công a =>

Estes nghe xong câu nói của ngân lang, phi thường hài lòng với mong muốn bảo hộ cậu của hần, liền quyết định đại nhân đại lượng không thêm so đo với cái tên vô lại kia.

Một lần nữa trở lại giường, Estes lại ngủ không được “Carlos, em ngủ không được”

Hình thú Carlos ngẩng đầu, cái đuôi xinh đẹp thật dài ở phía sau như có như không đảo tới đảo lui [không muốn ngủ thì không cần ngủ nếu không buổi tối lại ngủ không được]

“Ân, nơi này thật nhàm chán a. Nếu ở trong rừng rậm thì chúng ta đã có thể đi tản bộ, đi săn còn có thể đi hái trái cây còn nơi này thì cái gì cũng không thể, thật nhàm chán a”

[Nếu nhàm chán thì có muốn xuống tầng xem TV không?] ngân lang nghĩ thứ này có lẽ tiểu tinh linh chưa từng thử qua có thể sẽ thích.

“TV?” tiểu tinh linh quả thật bị thu hút sự chú ý, cậu nhồm nừa người lên nhìn về phía Carlos đối với “Kịch truyền hình” mà hần vừa nói cảm thấy rất hứng thú.

Ngân lang đem cậu xuống tầng, vẫn duy trì hình thú dùng móng vuốt mở cửa phòng ra, xác định dây cắm đã cắm vào ổ điện liền bật lên màn hình TV.

Lúc này hần không thể không cảm ơn một chút những kẻ vì muốn lấy lòng hần mà vẫn luôn trả toàn bộ tiền hóa đơn điện nước của căn nhà này nếu không hiện tại hần hần là còn vì mấy việc nhỏ này mà bận rộn ngược xuôi.

Estes nhanh chóng bị hình ảnh đột nhiên xuất hiện trên màn hình TV thu hút sự chú ý, cậu nhu thuận ngồi trên ghế sofa, ôm cái gối mới mua hưng trí bừng bừng nhìn Carlos cầm cái khối dài dài gì đó (điều khiển từ xa) hướng phía TV bấm tới bấm lui.

Carlos bấm nửa ngày cuối cùng tìm được kênh thiếu nhi, đặt điều khiển từ xa bên cạnh Estes, leo lên ghế sofa, cơ thể to lớn chui vào khe hở giữa cậu và cái ghế, nằm úp sấp xuống khiến cho cơ thể mình vòng trụ tiểu tinh linh. Lại đem điều khiển từ xa kéo về bên mình, đầu gối lên chân trước, nửa nhắm mắt nhìn về phía TV.

Tuy rằng bên trong là phim hoạt hình nội dung nhảm chán đến mức khiến cho hần muốn ngủ nhưng nhóc con kia thích là được rồi.

Estes ngả người về phía sau, thoải mái dựa vào người ngân lang, sau đó đứng như Carlos dự đoán đối với nội dung ngây thơ của phim hoạt hình cảm thấy tràn ngập hứng thú, mãi xem đến mắt quên nhắm.

Cứ thế cả buổi chiều ngân lang ở trên ghế sofa ngủ gà ngủ gật mà tiểu tinh linh xem hết mấy bộ phim hoạt hình buổi chiều.

28. Chương 28: Giận Dỗi

Carlos thật sự hối hận vì đã cho Estes xem TV. Bây giờ ngoại trừ lúc nấu cơm và ăn cơm tất cả thời gian còn lại Estes vẫn luôn ngồi ở trước màn hình TV, cầm điều khiển từ xa vừa mới học được cách sử dụng đối tới đối lui các kênh tìm tiết mục mình yêu thích.

Đêm đó đã đến lúc đi ngủ mà thấy Estes vẫn chậm chạp không chịu đi ngủ, luôn mồm nói “Đợi một chút nữa thôi”, “Sắp xong rồi” vừa làm nũng vừa học xấu khiến cho Carlos hoàn toàn mất bình tĩnh.

Cuối cùng vì muốn tốt cho tiểu tinh linh, Carlos đành phải cưỡng chế tắt đi màn hình, khiêng tiểu tinh linh vẫn còn tranh cãi âm ỹ về phòng.

Vì phòng ngủ cậu vụng trộm xuống tầng xem TV, Carlos quyết định đêm nay cùng cậu ngủ một phòng, liền chuyển về nhân hình.

“Keo kiệt keo kiệt keo kiệt! Carlos nhỏ mọn!” bị bắt tắm rửa sạch sẽ, mặc vào áo ngủ Estes thở hồng hộc ôm chăn kêu gào.

“Nói thế nào cũng được, bé ngoan nên đi ngủ sớm” Carlos vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm – bởi vì nhà rất rộng nên mỗi phòng đều có một buồng tắm riêng.

“Em không phải tiểu hài tử! Em đã 80 tuổi rồi!” Estes ngẩng cao cằm, đắc ý dáo dạt nhìn Carlos “Anh mới có 20, em còn lớn tuổi hơn anh!”

Carlos khô cần hỏi “Em xác định mình không phải mới 8 tuổi?” hần bị số tuổi của tiểu tinh linh dọa đến, hoài nghi nhìn cậu. Hần cũng biết tiểu tinh linh đặc biệt nhưng thật không nghĩ đến cậu lại lớn tuổi đến thế.

80 tuổi? Trong tất cả thú nhân cũng không có ai lớn tới vậy.

“Anh mới 8 tuổi!” Estes hừ một tiếng.

Carlos dùng khăn mặt lau khô tóc, sau khi xác định không còn nước nhỏ giọt xuống mới leo lên giường “Bọn em tuổi thọ tính như thế nào?” hần có chút tò mò hỏi.

“Hỏi cái này để làm gì?” Estes có chút chột dạ mở to mắt.

Có vấn đề! Carlos mị hí mắt, hơi suy nghĩ một chút liền phát hiện ra vấn đề mấu chốt.

“Thú nhân 15 tuổi là tuổi trưởng thành, vậy tinh linh thì sao?”

Estes đảo đảo tròn mắt, tính tìm một con số thích hợp để lừa hần.

Carlos lập tức phát hiện ra tâm tư của tiểu tinh linh “Nếu nói dối về sau sẽ không cho xem TV nữa!”

Estes lập tức đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào.

“Không định nói? Xem ra em thật sự là vẫn chưa trưởng thành rồi!” Carlos tựa hồ có chút buồn rầu “Quả nhiên vẫn là đứa nhỏ a”

Estes ngẩng đầu kêu to “Em không phải đứa nhỏ! Em đã trưởng thành rồi!” trong đôi mắt xanh lục tất cả đều là bất mãn vì vậy nước mắt cũng nhanh chóng tràn ra.

Carlos tiến tới gần cậu, vuốt vuốt cái mũi cậu “Còn nói không phải tiểu hài tử, lại thích khóc như vậy”

Estes đẩy tay hắn ra, lấy khăn bao lấy chính mình, tức giận không muốn để ý tới hắn nữa, Carlos quả nhiên đáng ghét nhất!

Nhìn “sâu lông” trước mặt, Carlos sờ sờ cái mũi, tựa hồ trêu hơi quá.

Phiêu thân đem “sâu lông” ôm vào lòng, kéo mặt của nhóc con ra.

Cũng không biết là tức hay là quá mức ủy khuất mà khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn hiện tại lại đỏ rực một mảnh khiến người ta nhìn xem lại nhịn không được muốn cắn một ngụm.

Mà Carlos đúng là làm vậy, cái miệng rộng của hắn mở to ra cắn một ngụm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Estes, nhưng cũng không dám dùng sức. Thân là thú nhân, răng nanh của hắn phi thường sắc nhọn, hơi không khống chế được liền sẽ cắn qua khuôn mặt của cậu.

Bất quá làn da của nhóc con cũng thật là hảo, không chỉ nhìn trắng nõn mà cắn xuống còn có chút ngọt ngào, mang theo chút mùi hương thảo nhiên tựa như hỗn hợp nhiều loại hoa quả tạo thành.

Xem ra ăn nhiều hoa quả cũng có chỗ ưu việt.

Carlos cảm thấy rất tốt nhưng Estes lại không thấy vậy, mặc dù hắn cũng không có làm đau cậu nhưng cậu vẫn là khóc.

“Ô oa oa~ anh cắn em!” trên mặt tràn đầy nước mắt, khóc không dễ xem, tiểu tinh linh lên án nói.

“Đấy không phải cắn, đấy là anh hôn em!” Carlos ôm cậu, nghiêm trang nói. (S. Yumi: xạo đi ba, hồi này ai mới nói mún cắn 1 ngụm?)

“Mới không cắn anh hôn! Anh là đại phơi đản!” nắm chặt tay, dùng sức đánh ngân lang nhưng đối phương không đau không ngứa ngược lại nắm tay của cậu lại đỏ ửng.

“Anh sai rồi?” Carlos bắt đắc dĩ, còn nói mình không phải đứa nhỏ, tính tình lại càng ngày càng nhõng nhẽo.

Cũng không biết là do ai sủng mà thành.

Bất quá nhóc con kia cũng thật có gia giáo, mắng chửi người cũng chỉ biết có mấy câu lặp đi lặp lại.

“Anh không cho em xem TV! Còn cắn em!”

“Ngoan, đó là hôn chúc ngủ ngon, không phải cắn. TV lúc nào cũng có thể xem nhưng em thật sự là cần đi ngủ” đồng hồ treo trên tường kim giờ đã chỉ qua số 11, bình thường Estes đã sớm chìm vào mộng đẹp nhưng hôm nay lại có tinh thần cùng hắn giận dữ, TV cái gì chứ, quả nhiên là dễ làm hư tiểu hài tử mà.

Náo loạn trong chốc lát, Estes thấy Carlos vẫn kiên nhẫn trấn an cậu, nếu bản thân vẫn tiếp tục không thuận theo lại thấy có chút ngượng ngùng. Hơn nữa giữa trưa không có ngủ ngon, đến bây giờ quả thật có chút buồn, cơn buồn ngủ của cậu dần dâng lên, oa ở trong lòng Carlos bắt đầu ngáp.

“Muốn ngủ, ă?” Carlos thấy cậu mệt rồi dựa vào lòng hắn, ánh mắt đã sắp mở không nổi mà tinh thần còn cường chống không chịu ngủ liền không tiếng động vươn tay vỗ vỗ lưng cậu, tính dỗ cậu đi ngủ.

“Carlos” Estes lại ngáp một cái, hai tay ôm lấy thắt lưng của ngân lang, hướng vào trong lòng hắn rụt lui, đầu dựa vào bờ ngực rộng lớn của đối phương, nheo lại ánh mắt.

“Sao?”

“Tiểu tinh linh 100 tuổi mới trưởng thành.....Nhưng em thật sự đã trưởng thành rồi.....Nữ vương đặc chuẩn....em không nói dối” thanh âm nói chuyện càng ngày càng nhỏ, chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy nhẹ nhàng đã thay thế cho âm cuối.

Động tác vỗ lưng của ngân lang dừng lại một chút, nửa ngày mới lại tiếp tục. Hắn dựa vào đầu giường phía sau, dùng chăn bao kín lấy cả hai người, vươn tay tắt đi ngọn đèn đầu giường, ôm lấy tiểu tinh linh ngồi yên trong bóng đêm.

Đôi mắt màu vàng dưới ánh trăng đêm càng phát ra sáng ngời, tình cảm ẩn chứa bên trong không thể tìm tòi nghiên cứu.

Một trăm năm trưởng thành a.....

Sáng hôm sau thức dậy thì mọi bất hòa đêm qua tựa hồ đều đã biến mất không thấy, Carlos và tiểu tinh linh như trước ở chung thực hòa hợp, nhưng cũng chỉ có ngân lang biết sâu trong đáy lòng của hắn có một mối vướng bận.

Buổi sáng ăn xong điểm tâm, Estes liền khẩn cấp cầm lấy điều khiển từ xa chuẩn bị đi xem TV, Carlos lại kéo cậu lại.

“Anh nói có thể xem” Estes bất mãn nhìn về phía thú nhân đang lôi kéo cậu.

“Hôm nay nhân viên của cửa hàng rèm sẽ mang rèm tới, em đến phòng bố mẹ anh xem đi” Carlos nói, hắn biết cậu không thích gặp người mà hắn cũng có đồng dạng ý tưởng như thế.

“Àn” biết rằng không phải là không cho mình xem TV, Estes thực nghe lời gật đầu.

“Nhưng phòng bọn họ không có quét tước qua, chúng ta đi dọn dẹp một chút” Carlos vốn không nghĩ sẽ dùng tới phòng ngủ chính nên lúc trước dọn dẹp không có quét tước qua, hiện tại làm lại có chút vội vã.

Mặc dù có chút không hài lòng nhưng Estes vẫn ngoan ngoãn đi quét dọn, dù sao cũng có thể một bên xem TV một bên quét tước không phải sao?

Vốn đi quét tước phòng ngủ chính là muốn Estes bận rộn trong chốc lát chứ cũng không cần cậu dọn dẹp sạch sẽ sáng bóng như hai căn phòng kia, chỉ cần quét qua là tốt rồi. Vậy mà kết quả bởi vì tiểu tinh linh quá yêu sạch sẽ mà bọn họ vẫn tốn không ít thời gian đem mọi nơi quét dọn sạch sẽ một lần.

Chờ quét tước xong thì nhân viên của cửa hàng cũng đến rồi.

“Em cứ ở nguyên trong phòng chờ bọn họ đi rồi mới ra, biết không?” Carlos dặn dò, tuy rằng trốn đông trốn tây cũng không phải thói quen tốt nhưng bọn họ cũng không định lưu lại đây lâu lắm nên nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

“Àn” Estes ngồi ở trên ghế, trong tay cầm một quả vỏ cứng ít nước cố ý chuẩn bị sẵn để ăn vặt, ánh mắt nhanh nhìn chằm chằm vào TV, cũng không quay đầu mà hướng Carlos vẫy vẫy tay, tỏ vẻ cậu nghe được.

Carlos thấy thế lắc lắc đầu, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Tuy rằng chỉ đơn giản là treo hai bức màn nhưng cửa hàng lại cố ý phái hai thú nhân tới, bọn họ còn mang theo mấy thứ Carlos đặt mua thêm.

“Tiên sinh, đây là những thứ ngài đặt mua, thỉnh kiểm kê một chút” đem hàng đặt vào trong phòng khách, thú nhân cao hơn trong hai người đưa cho Carlos một bản hóa đơn. Có thể nhìn ra hắn có một chút e ngại Carlos, khi đưa hóa đơn cho Carlos tiếp nhận tay hắn còn run nhẹ nhẹ.

So sánh ra thì một thú nhân khác lại có vẻ trấn định hơn, cũng có thể là vì hắn không phải cùng Carlos trực tiếp tiếp xúc?

Cửa hàng vài vốc gửi tới hai thú nhân cũng không phải là loại cường tráng. Mà so sánh với Carlos bọn họ tương đối gầy yếu – đương nhiên cũng chỉ là tương đối.

Trong bộ tộc Thú Nhân, cũng không phải mỗi thú nhân trong cơ thể đều có gen của động vật có tính công kích hung mãnh. Trên thực tế, thú nhân có được gen của mãnh thú trong quần thể các thú nhân chiếm một tỉ lệ rất nhỏ, còn không đến 1/6. Đại bộ phận thú nhân đều là chứa gen của những động vật có thiên hướng ôn hòa.

Cái này cũng giống như trong chuỗi thức ăn vậy, càng là động vật ở tầng dưới chót thì lại càng dễ dàng sinh sản, sống sót. Mà động vật tầng đỉnh lại thường thường rất thưa thớt.

Vì thế trong thú nhân liền xuất hiện một hiện tượng : Nhược tiểu thú nhân sẽ theo bản năng e ngại hung mãnh cường thế thú nhân, cái này cũng tương tự như chuột sợ mèo vậy.

Đối với phản ứng của hai người kia, Carlos làm như không thấy, hần tiếp nhận hóa đơn và kiểm kê hàng. Sau khi xác nhận không có vấn đề gì liền ký tên, cũng ngay lập tức thanh toán toàn bộ số tiền.

29. Chương 29: Phân Tích

Hai thú nhân khách khí hỏi hần rèm trang trí ở phòng nào, ngân lang mang hai người vào phòng của tiểu tinh linh, chỉ chỉ vách tường “Tất cả các vách tường đều trang trí”

Tuy rằng rất kỳ quái đối phương vì cái gì không trực tiếp sơn tường luôn, nhưng hai thú nhân cũng không hỏi, đây là việc riêng của khách hàng, hơn nữa nếu hần thật sự đi sơn tường thì bọn họ không phải mất đi một số tiền rồi sao?

Hai thú nhân yên lặng liếc nhau, bắt đầu làm việc.

Carlos đứng ở cửa nhìn bọn họ đo đạc khoảng cách, xác định vị trí, khoan lỗ, cố định thanh treo rèm cửa.

Động tác của bọn họ rất nhanh, nhưng máy khoan điện thanh âm có chút lớn, Carlos nhíu mày, nghiêng người nhìn cửa phòng ngủ chính, tốt lắm không có đi ra.

Lúc đang giúp đồng bạn lấy mấy thứ này nọ, thú nhân quay đầu lơ đãng nhìn thấy động tác của Carlos, lời kéo đồng bạn nói “Động tác nhẹ một chút, đừng ồn đến người ở phòng bên cạnh”

Thú nhân đang đứng trên thang gật gật đầu, quả nhiên phóng nhẹ động tác, trừ bỏ thanh âm lúc máy khoan điện đào lỗ còn lại thì không có bất cứ động tĩnh nào.

Là thú nhân, cái mũi rất thính đã sớm cho bọn họ biết chủ nhân của căn phòng này là một vị á thú nhân trẻ tuổi, mà thiên tính khiến cho bọn họ làm bất cứ việc gì cũng ưu tiên mong muốn của á thú nhân trước tiên.

Đối với hành động này của bọn họ, Carlos không nói gì thêm, nhưng mày đang nhăn lại cũng dần giãn ra.

Chờ hai thú nhân cố định tốt thanh treo rèm, lại hỏi Carlos có cần bọn họ giúp treo mấy bức rèm lên luôn không.

Carlos gật gật đầu.

Chờ bức rèm cũng treo xong, hai thú nhân lại hỏi Carlos “Tiên sinh, có cần mời á thú nhân nhà ngài qua xem thử không?” nếu phòng này là của á thú nhân bọn họ đương nhiên hy vọng đối phương có thể đến xem thử. Như vậy không sợ có chỗ nào không hợp ý, đỡ phải đi sửa thêm một chuyến nữa.

“Không cần!” Carlos lắc đầu, cự tuyệt đề nghị của bọn họ.

Hai thú nhân thấy vậy biết đối phương không muốn để á thú nhân nhà mình gặp người ngoài, thấu hiểu gật gật đầu. Hiện tại á thú nhân, nhất là á thú nhân trẻ tuổi và độc thân càng ngày càng ít, cho nên trong nhà có á thú nhân bọn họ cũng không thích có khách lạ tới.

Bọn họ thoáng sửa sang lại một chút, thu thập xong liền chuẩn bị đi về.

Carlos đi ra cửa, dẫn đường cho bọn họ.

Hai thú nhân đi lên hành lang, xoay người đối với Carlos nói “Tiên sinh, nếu có bất cứ vấn đề gì xin cứ gọi cho chúng tôi. Xin cáo từ”

“Ân” Carlos gật gật đầu.

Hai thú nhân đang muốn rời đi, căn phòng ngủ chính cuối hành lang lại vang lên thanh âm.

“Kẹt”

Hương thơm thảo nhiên ở trước chớp mũi lưu chuyển, thú nhân muốn rời đi lại không tự chủ được dừng lại cước bộ, đồng thời nhìn về phía phòng ngủ chính.

Carlos không hài lòng ngăn trở tầm nhìn của bọn họ, lại nhìn về phía cửa phòng.

Cánh cửa mở ra một khe hở cũng không tiếp tục mở rộng ra, thanh âm của Estes từ sau cửa truyền đến “Carlos”

Carlos nhìn qua khe hở có thể mơ hồ thấy được đôi mắt màu lục sắc, tiến lên từng bước vừa đúng lúc ngăn chặn cửa phòng “Làm sao vậy?”

“Nên làm cơm trưa” Estes có thể cảm thấy được phía sau Carlos có người, cậu khẩn trương rút lui về phía sau cửa.

Estes vốn tưởng bản thân sẽ xem TV đến quên cả thời gian nhưng sự thật cũng không phải vậy. Carlos rời đi không bao lâu cậu đã bắt đầu không yên lòng, toàn bộ tâm tư đều là Carlos hiện đang làm cái gì chứ không phải trong TV chiếu cái gì.

Được rồi, cậu chính là cảm thấy phía sau thiếu mất một cái đệm dựa ấm áp, trong phòng lại có chút lạnh.

Mà lúc ấy lại sắp tới thời gian cậu nấu cơm trưa hằng ngày, Estes lại đứng ở cửa bồi hồi, do dự có nên đi xuống phòng bếp hay không, bọn họ đều phải ăn cơm không phải sao? Nhưng lại bởi đáp ứng Carlos rồi lên trở nên do dự, cứ rối rắm như thế nắm lấy chốt cửa.

Chờ đến lúc nghe thấy có người ngoài cửa nói cần phải đi, lại nghe thấy tiếng bước chân, Estes nghĩ rằng hiện tại hẳn là không có việc gì, liền mở cửa ra.

Kết quả vừa mở cửa ra cậu lập tức phát giác không đúng lúc. Tuy rằng không thấy rõ ràng nhưng xuyên qua Carlos cậu vẫn có thể thấy được bóng dáng của hai thú nhân mặc quần áo lao động.

Vì thế Estes lại lùi vào trong, nói chuyện với Carlos cũng có chút cẩn thận.

Carlos thật không nghĩ tới cậu lại vì nguyên nhân này mà đi ra “Anh đưa bọn họ xuống tầng trước rồi em đi nấu cơm, được không?”

“Ân”

Tiến bước hai người, ngân lang vừa xoay người liền nhìn thấy tiểu tinh linh từ trên tầng đi xuống, khuôn mặt lạnh lùng của hắn lúc này mới có chút độ ấm “Xem qua phòng chưa? Cảm thấy thế nào?”

“Ân, cũng không tệ lắm. Bất quá nếu cho thêm vài thứ nữa thì sẽ tốt hơn ” Estes lúc xuống tầng có nhìn thoáng qua, thấy thành quả rất tốt, bức màn thật to che lấp vách tường giúp căn phòng tràn ngập sức sống và ấm áp.

“Muốn làm cái gì thì để tối hãy làm, không phải nói cần phải nấu cơm sao? Còn không mau đi” ngân lang tiến lên lôi kéo cậu đi vào phòng bếp. Tại bồn, lấy ra một khối thịt để rửa sạch và rửa sạch.

Estes thấy vậy cũng đứng ở bên cạnh bắt đầu lấy ra rau dưa rửa sạch, hai người hợp lực chuẩn bị cơm trưa.

images

Những ngày tiếp theo, Carlos và Estes trải qua vô cùng bình thản nhưng cũng thực phong phú. Estes vẫn như cũ ở trước TV lưu luyến không rời chẳng qua là cần có Carlos làm bạn bằng không cậu luôn có chút không an tâm. Chỉ cần Carlos hơi chút ly khai, cậu sẽ không cảm thấy an toàn.

Vừa mới đến một nơi xa lạ hơn nữa nơi này còn không có cây cối quen thuộc, chỉ có một đồng thú nhân nguy hiểm, Estes không quá thích ứng cũng là bình thường.

Mà những điều này, Carlos đều nhìn ra được cho nên hắn dành toàn bộ thời gian để ở bên cạnh tiểu tinh linh, thậm chí ban đêm cũng cùng nhau ngủ luôn.

Cũng may sau vài ngày, Estes cũng dần dần quen thuộc, tuy rằng vẫn giống kẹo mạch nha dán trên người Carlos nhưng so với ban đầu đã tốt hơn rồi, ít nhất không còn lo âu như trước nữa.

Mãi cho tới khi Aggreko tìm tới cửa Carlos lúc này mới nhớ ra chính mình từng đáp ứng dẫn hắn đi thăm tộc trưởng.

Cũng khó trách Carlos không nhớ rõ việc này, thứ nhất là vì hắn vốn không để ở trong lòng và thứ hai trưởng lão A Phu Lý Nhĩ sau lần trước cũng không tới đây nữa, mà ngay cả Aggreko cũng không thấy tới, cho nên hắn cứ thế quên luôn.

“Ta đã nói với phụ thân nhà của người có á thú nhân, ông ấy liền không cho ta sang đây. Vốn nghĩ là không bao lâu người sẽ đi nên ta cũng không có sang, nhưng rõ ràng là mấy ngày qua người đã hoàn toàn quên mất việc này rồi” Aggreko thấy Carlos lúc gặp hắn thì trong nháy mắt hiện lên nghi hoặc liền biết ngay người này căn bản là trọng sắc khinh bạn, hoàn toàn quên mất việc đã đáp ứng với mình rồi.

Nếu không phải vì phụ thân cũng có chút lo lắng cho tình trạng của tộc trưởng, thúc giục hắn tới đây tìm Carlos có lẽ chờ đến hết mùa đông, người này nhất định cũng không nhớ tới việc này.

Carlos im lặng, lúc này nhiều lời lại chỉ càng thêm sai.

Aggreko cũng chỉ trêu chọc hắn thêm vài câu, thấy hắn không phản ứng lại cũng không có hưng trí “Người vẫn không thích nói chuyện như vậy a. Vật nhỏ nhà người đâu? Ngạch, cậu ta tên là gì ý nhỉ?”

“Estes” Carlos đáp “Em ấy ở trên tầng” hiện tại chỉ cần cửa có động tĩnh thì Estes liền tự động quay về phòng của mình.

Aggreko hướng trên tầng nhìn nhìn “Người định khi nào thì đi thăm tộc trưởng? Ta đoán nếu người vẫn không đi thì trưởng lão A Phu Lý Nhĩ sẽ lại phái người đến đây mời người”

Nghe đến cái tên này Carlos nhíu nhíu mày “Gã rốt cuộc muốn làm cái gì? Ta không đến đây mới là có lợi cho gã chứ”

Aggreko nhún nhún vai cười nhạt “Ai biết được, ý tưởng của mấy kẻ như thế luôn khiến cho người khác đoán không ra” Hắn nói lời này không phải vì trưởng lão A Phu Lý Nhĩ có bao nhiêu thâm tàng bất lộ, tâm cơ sâu nặng, ngược lại trưởng lão A Phu Lý Nhĩ theo một trình độ nhất định nào đó còn có thể kêu là “ngu xuẩn”. Bằng không tâm tư nhìn trộm ngay vào tộc trưởng của gã cũng sẽ không biến thành việc mà tất cả mọi người đều biết – cũng thật không tưởng tượng nổi tộc trưởng là như thế nào nhẫn nại loại đệ đệ này.

Mà đối với cái loại người như thế này, Aggreko đúng là đoán không ra gã muốn làm cái gì.

“Chuyện tộc trưởng bị thương, gã tham dự bao nhiêu?” Carlos hỏi, trưởng lão A Phu Lý Nhĩ biểu hiện quá mức rõ ràng đến ngay cả hắn đã lâu không trở về bộ lạc cũng biết được dã tâm của gã, hướng chỉ là những người khác. Nói chuyện tộc trưởng bị thương không quan hệ đến gã, Carlos như thế nào cũng không thể tin tưởng nổi.

Aggreko thu liễm ý cười, nghiêm chỉnh nói “Đây là vấn đề mấu chốt, nghe phụ thân của ta nói trước lúc tộc trưởng bị tập kích trưởng lão A Phu Lý Nhĩ đang ở bên ngoài, gã bị phái đi Nam Hải vực cùng người Khâu Lợi Ân thương thảo công việc làm ăn. Gã có bằng chứng ngoại phạm quá tốt”

Carlos trầm tư, đồng ý với câu nói của Aggreko vì Khâu Lợi Ân cách Mông Tất quá xa, cho dù sử dụng phi hành khí cũng phải mất vài tiếng đồng hồ.

Hơn nữa tộc trưởng là ở đầu mùa đông bị thương, mà bởi vì tuyết trong thời tiết này mà mọi loại phi hành khí đều bị cấm sử dụng. Cho dù có người cam nguyện mạo hiểm thì Mông Tất cũng có thiết bị theo dõi trên không, nếu có phi hành khí tới gần nhất định sẽ bị phát hiện. Cho nên bằng chứng ngoại phạm của trưởng lão A Phu Lý Nhĩ thật đúng là quá tốt.

“Vậy có lẽ là gã phái người làm?” Carlos đưa ra nghi ngờ.

Aggreko lắc đầu “Không có nhiều khả năng, tuy rằng không rõ tình huống cụ thể lắm nhưng phụ thân từng đi thăm tộc trưởng. Ông nói tộc trưởng tuy là bị đánh lén nhưng theo miệng vết thương để lại có thể thấy năng lực của kẻ ám sát cũng không kém tộc trưởng đâu. Mà trưởng lão A Phu Lý Nhĩ không mời nổi người như vậy! Nhưng dựa theo những việc làm của gã gần đây, ta lại hoài nghi gã cấu kết cùng với bộ lạc khác đạt thành hiệp nghị nào đó”

Carlos gật gật đầu, trưởng lão A Phu Lý Nhĩ tuy rằng dã tâm lớn nhưng gã ở trong số các thú nhân cũng không thể tính là cường đại, chính bởi vì có thân phận đặc thù mới có được địa vị ngày hôm nay mà thôi.

Ngược lại, tộc trưởng đã từng là đệ nhất dũng sĩ của Mông Tát, cho dù đã lớn tuổi nhưng vẫn không thể khinh nhờn. Mà trong Mông Tát vài người có thể kề vai sát cánh cùng với ông thì đều là những kẻ tâm cao khí ngạo, trừ bỏ tộc trưởng ai cũng không phục, căn bản sẽ không nghe theo trưởng lão A Phu Lý Nhĩ.

30. Chương 30: Trên Đường

” Khả năng này xác suất rất lớn, người không phải nói, đoàn trưởng lão và các bộ lạc khác thường xuyên lui tới thân mật sao? Có kẻ nào khả nghi không?”

Aggreko buồn rầu nói ” Vì người khả nghi quá nhiều nên mới phiền toái, mọi người không vừa mắt nhau cũng chẳng phải ngày một ngày hai”

” Được rồi! Chúng ta ở đây đoán già đoán non cũng vô dụng, ngược lại còn lãng phí thời gian. Hiện tại chúng ta nên đi thăm tộc trưởng”

Aggreko và Carlos thảo luận hồi lâu vẫn không có chút manh mối nào, dù sao bọn họ cũng không biết tường tận sự việc, mọi chuyện chỉ nghe lại từ lão sư Gabi mà thôi. Vì vậy hai người định chuyển qua đề tài khác.

Carlos gật gật đầu “Cứ đi thử xem gã muốn làm cái gì”

”Nhưng chúng ta đều đi thì vật nhỏ của người làm sao bây giờ? Đi cùng chúng ta hay ở lại đây? Nhưng một á thú nhân ở trong mùa đông xuất môn thì đúng là có chút không hay lắm” Aggreko gật gật đầu nói.

Carlos nghĩ nghĩ cảm thấy vẫn không nên lưu tiểu tinh linh lại “Vẫn là đi cùng đi, em ấy ở nhà một mình ta sẽ lo lắng” Hắn liền đứng lên đi lên tầng “Người chờ 1 lát, ta đi gọi em ấy”

Carlos lên tầng, tìm được tiểu tinh linh đang ở trong phòng cậu. Hiếm khi thấy được Estes không xem TV mà là cầm mấy khẩu mìn đùa nghịch, trong nháy mắt khiến chúng mọc cao lên rồi lại trong nháy mắt khiến chúng biến trở về dạng mìn, trên mặt có chút rã rời, hiển nhiên là đang nhàm chán.

Carlos nhìn mà có chút đau lòng. Bởi vì mùa này á thú nhân không thể ra ngoài nên hắn cũng không thể đưa cậu đi dạo, hiện tại xem ra đã khiến cậu buồn chán quá rồi.

”Sao lại chơi cái này? TV không có gì xem sao?”

Estes thấy ngân lang lên đây, nhãn tình liền sáng lên, thực vật trong tay cũng bị cậu tùy tiện ném sang một bên, nhẩy dựng lên bắt lấy cánh tay của hắn “Anh không xem cùng nên một mình rất nhàm chán! Tên đại phôi đản kia đi rồi?”

”Còn chưa đi” Carlos vươn tay chỉnh lại mái tóc ngắn cho cậu “Chúng ta đang định đi thăm tộc trưởng, em cũng sẽ cùng đi. Sẽ không tốn nhiều thời gian đâu, lúc quay về anh sẽ đưa em đi dạo chung quanh một chút”

”Đi ra ngoài?” Estes có chút do dự nhưng lại nghĩ mấy ngày qua cậu không ra khỏi cửa thật quá nhàm chán.

”Biến nhỏ rồi đi cùng thì thế nào? Sẽ không có ai phát hiện ra em đâu” Carlos đề nghị, đảm bảo cho tiểu tinh linh không bị phát hiện vẫn nằm trong khả năng của hắn.

”Thế thì được” Estes gật gật đầu rồi tự thu nhỏ lại.

Tiếng chuông thanh thúy, đôi cánh xinh đẹp trong không trung phe phẩy và những bột phấn vàng thân nhiên rơi xuống. Estes đã nhiều ngày không có bay hiện tại có chút không quen, cậu ở trong không trung bay lượn vài vòng, cuối cùng dừng ở trên vai ngân lang “Em sẽ trốn ở đâu?”

Carlos cúi đầu nhìn chính mình, quần áo mặc hôm nay không có túi, phía sau cũng không có mũ, hoàn toàn không có chỗ nào để Estes trốn cả.

Hắn xoay người đi về phòng của mình “Anh đi đổi cái áo khác”

Estes không có đi theo, cậu cũng muốn mặc thêm một bộ quần áo nữa dù sao bên ngoài cũng không thể so với trong nhà ấm áp được.

Sau khi mặc xong một cái áo mùa đông có cả mũ và túi áo trước ngực, Carlos cũng không kéo khóa lại mà cố ý để mở rộng, lúc này mới để cho Estes trốn vào túi tiền, mang theo cậu cùng xuống lầu.

Aggreko đứng chờ ở bên dưới thấy hắn đi xuống mà không có bóng dáng của tiểu tinh linh thì có chút ngoài ý muốn nhưng sau đó liền hiểu ra nhìn về phía trước ngực Carlos.

Carlos để mặc hắn đánh giá, chỉ nói mỗi câu “Đi thôi” liền xuất môn.

Aggreko thấy thế liền vội vã theo sau “Để ta lái xe”

Carlos im lặng đứng bên lề đường chờ Aggreko mở cửa xe, Estes vội trộm ló ra ngoài. Ngã tư đường im lặng không thấy bóng người cũng không biết là do nơi này hẻo lánh hay là do dân cư của Mông Tát quá thưa thớt nữa.

Thật khó có thể tưởng tượng được thành thị này dân số chưa đến 5 nghìn. Nhưng nhìn những căn nhà kỳ cục rộng lớn và mỗi một tòa kiến trúc cách nhau một khoảng rất xa có thể nhận thấy đất ở đây rất rẻ – vì cũng không có người cần a~ (dân ít nó sướng thía đó >.

31. Chương 31: Á Thú Nhân

“Trưởng lão A Phu Lý Nhĩ bảo chúng ta đến đây, thế nào rồi? Tình huống của tộc trưởng có chuyển biến tốt không?” Aggreko hỏi.

“Vẫn như cũ” thú nhân được gọi là Y Tư Thản Đình trên mặt biểu hiện chút lo lắng “Thời gian hôn mê nhiều hơn so với thời gian thanh tỉnh. Công kích của đối phương đã suy yếu chút nữa xuyên thủng tim của tộc trưởng. Nếu không phải trật một chút Bất quá ta tin tưởng ngài ấy nhất định có thể qua được “

Carlos lẳng lặng đứng một bên xem bọn họ hàn huyên. Quay đầu nhìn xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh lớn ở trên tường đánh giá bên trong phòng bệnh. Bên trong 1 màu tuyết trắng, tộc trưởng khuôn mặt gầy yếu, sắc mặt tái nhợt im lặng nằm trên giường lớn, toàn thân cắm đầy các loại thiết bị trị liệu, đôi mắt gầy gao nhắm nghiền. Carlos cảm thấy thực khó mà đem vị thú nhân cường đại hắn từng gặp trước kia liên hệ với người bệnh yếu ớt lúc nào cũng có thể mất đi này. Tình huống của ông thật sự không lạc quan chút nào, ngay cả hô hấp cũng cần hỗ trợ.

“Aggreko, vị này là?” Y Tư Thản Đình nói qua tình huống của tộc trưởng cho Aggreko xong mới chú ý tới Carlos đứng bên cạnh, mới chú ý một chút liền trong lòng chấn động.

Trực giác sâu sắc nói cho hắn biết đây là một thú nhân vô cùng cường đại. Khí thể kia so với tộc trưởng cũng không hề thua kém.

Thân là lang vương, Carlos hiểu rõ cách che dấu chính mình. Nếu người không chú ý tới hắn sẽ không cảm thấy hắn có chút nào đặc biệt nhưng chỉ cần chú ý một chút liền bị một thân khí thể của hắn gây chấn kinh.

Aggreko lúc này mới nhớ tới, chỉ chỉ Carlos “Đây là Carlos, ta nghĩ người hắn đã nghe nói về hắn”

Carlos !? Đương nhiên nghe nói qua! Y Tư Thản Đình sao có thể không biết hắn? Người thừa kế được hiến tế lựa chọn cho chức tộc trưởng đời kế, trong lễ trưởng thành năm năm trước đã phóng ra tia sáng kỳ dị – ngân lang Carlos.

Thú nhân vào mùa xuân mỗi năm đều vì các thú nhân vừa tròn 15 tuổi tổ chức lễ trưởng thành. Chỉ có thể thông qua khảo nghiệm, thú nhân trẻ tuổi mới được công nhận chính thức trưởng thành. Mà lễ trưởng thành Carlos tham gia lần ấy có tổng cộng 5 thú nhân tham gia, Y Tư Thản Đình lại chính là một trong số đó. Hắn năm đó được tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Carlos.

Khảo nghiệm của năm đó là khiêu chiến với một tên thú nhân trưởng thành, chỉ cần dưới công kích của đối phương duy trì được 10 thì xem như vượt qua khảo nghiệm, mà thú nhân trẻ tuổi lại có thể trong số 5 đối

thủ chọn một người. Ngay lúc đó, Carlos đã chọn kẻ mạnh nhất trong số 5 người, mọi người cũng không coi trọng hắn nhưng hắn đã thành công vượt qua khảo nghiệm.

Không chỉ có đơn giản thông qua, trước ánh mắt ngạc nhiên há hốc của mọi người hắn dùng đúng 5 đồng hồ liền đã bại tên thú nhân kia.

Y Tư Thẩn Đình vốn không nhận ra Carlos ngay từ đầu bởi vì năm đó hắn hoàn toàn dùng hình thú thông qua khảo nghiệm, thậm chí cả lúc hiến tế bắt đầu cầu nguyện cũng không khôi phục hình người. Mà lúc trước, gần như không có ai chú ý tới thú nhân yên lặng vô danh này.

Y Tư Thẩn Đình một bên đánh giá Carlos, một bên hỏi Aggreko “Người rốt cuộc tìm được hắn trở về ?”

Việc Aggreko bị phái đi vào rừng rậm tìm kiếm người thừa kế ở Mông Tát cũng không phải chuyện bí mật.

Nhưng nhiều năm như vậy hắn cũng không thể đem người trở về, mọi người cũng đem chuyện này coi như một chuyện vui đùa, mỗi lần gặp Aggreko nhất định phải trêu chọc vài câu.

Bất quá dưới tình huống tộc trưởng bị trọng thương lại gặp được Carlos, Y Tư Thẩn Đình tâm tình thật sự không biết phải biểu đạt như thế nào, quả đúng là ngưu vị tạp trần.

“Ha ha ! Nếu có chí nhất định sẽ thành thôi !” Aggreko ha ha nở nụ cười, vòng vo chuyển đề tài “Chúng ta có thể vào bên trong xem không?”

“Chỉ sợ là không được, không có sự phê chuẩn của trưởng lão đoàn ta không thể cho người vào” Y Tư Thẩn Đình khó xử nói.

“Chúng ta có phê chuẩn mà, là trưởng lão A Phu Lý Nhĩ bảo chúng ta đến”

“Trưởng lão A Phu Lý Nhĩ?” Y Tư Thẩn Đình hồ nghi nhìn bọn họ, sau đó nói “Các người chờ ta đi xác nhận một chút”

Y Tư Thẩn Đình đi sang một bên gọi điện thoại, cùng đối phương trao đổi một chút rồi mới quay lại “Trưởng lão đồng ý, các người có thể vào. Nhưng không thể ở bên trong lâu lắm, bác sĩ nói tộc trưởng cần nghỉ ngơi không thể quấy rầy”

“Cảm ơn” Aggreko gật gật đầu.

Y Tư Thẩn Đình ý bảo hai thú nhân còn lại mở cửa, hai người đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh tràn ngập mùi dược thủy tiêu độc, đến gần xem bộ dạng của tộc trưởng càng kém, nhưng trên người ông lại vô cùng sạch sẽ hiển nhiên được người chiếu cố rất tốt.

“Các người là ai?” một thanh âm thanh thúy ở sau cửa truyền đến. Hai người quay đầu mới phát hiện ở cái ghế cạnh cửa nguyên lai đang ngồi một vị á thú nhân, nhìn quần áo của y hẳn là người chăm sóc đặc biệt ở đây.

Đó là một á thú nhân phi thường xinh đẹp, dáng người kiêu diễm, ngũ quan minh diễm, đôi mắt đen lấp lánh tựa như ngọc trai đen, làn da óng ánh bạch thoát nhìn giống như có thể phát ra ánh sáng.

Aggreko cảm thấy nước miếng trong miệng như sắp tràn ra, hắn nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, hoàn toàn không thể dời ánh mắt khỏi người kia, mùi hương ngọt ngào trên người á thú nhân kia thật sự quá mê người (vậy là bốn hùng đã lên cấp từ trọc hùng => sắc hùng, ủng hộ anh gấu béo cái nào mọi người

Carlos chỉ liếc y một cái rồi cũng không chú ý tới nữa, hướng về phía tộc trưởng đi đến.

“Này, các người còn chưa trả lời ta. Không biết tự nhiên xông vào như vậy rất bất lịch sự sao?” Cattleya nhìn thấy hai thú nhân đột nhiên xông vào, một kẻ thì hoàn toàn không nhìn y, một kẻ khác lại nhìn đến gần người, ánh mắt lửa nóng kia thật như muốn ăn luôn y, quả là rất đáng giận! !

“A, nhĩ hảo á thú nhân xinh đẹp, chúng ta là tới thăm tộc trưởng. Em có thể gọi ta là Aggreko” Aggreko thấy đối phương sắp phát hỏa liền lập tức thu hồi vẻ mặt sắc tướng, nghiêm trang bày ra tư thế nho nhã lễ độ tựa như một màn lúc này tất cả chỉ là ảo giác “Không biết phải gọi em như thế nào đây?”

Cattleya hồ nghi nhìn hắn lại quay đầu nhìn ngoài cửa đúng lúc thấy Y Tư Thẩn Đình gật đầu. Biết hai người này cũng không có vấn đề gì liền lạnh như băng nói ” Ta là người chăm sóc của An Định thúc thúc, người cứ gọi ta là Cattleya là được rồi”

Cattleya !? Chỉ bằng cái tên này, Aggreko lập tức xác nhận được thân phận của đối phương. An Định là tên của tộc trưởng mà người có thể gọi ngài ấy là thúc thúc lại rất ít, nhất là á thú nhân trẻ tuổi. Mà trong số những người như thế nổi danh nhất chính là đứa con lớn nhất của trưởng lão A Phu Lý Nhĩ, Cattleya.

Aggreko từng nghe qua con của trưởng lão A Phu Lý Nhĩ, Cattleya trông rất được. Lúc ấy hắn cũng không quá tin tưởng, lấy trưởng lão A Phu Lý Nhĩ diện mạo xấu xí kia, á thú nhân nhà hắn có thể xinh đẹp thật sao? Mười phần phải có ** phần là giả.

Nhưng hiện tại Aggreko biết chính mình sai lầm rồi, á thú nhân này không chỉ xinh đẹp mà còn phi thường đáng yêu. Chỉ cần y dùng cái bề ngoài tựa như búp bê kia ra vẻ lạnh lùng nói chuyện thật khiến y lạnh lùng không nổi a~

“Cattleya ? Trân bảo ? Thật là một cái tên đẹp” Aggreko lặp lại cái tên này một lần chỉ thấy toàn thân tràn ngập nhiệt tình. Hắn quyết định, hắn sẽ theo đuổi vị á thú nhân xinh đẹp này ! ! !

Cattleya thật sự không hiểu nổi vị thú nhân xa lạ này, trong chốc lát ngẩn người, trong chốc lát lại cười quái dị, trên mặt biểu tình vô cùng đáng khinh, cặp mắt thú kia theo dõi y lộ ra quang mang khiến y cảm giác được nguy hiểm, còn có một chút....thẹn thùng.

Bởi vì mấy năm qua á thú nhân càng ngày càng ít nên Cattleya vẫn luôn được người nhà bảo hộ rất tốt, y cơ hồ chưa từng cùng thú nhân nào ngoài người nhà ở chung. Lần này nếu không phải An Định thúc thúc gặp phải chuyện ngoài ý muốn, y cũng sẽ không được phép đảm nhiệm chăm sóc đặc biệt này. Cứ như vậy trừ bỏ mấy thú nhân trông cửa ở ngoài, y cũng không gặp được nhiều thú nhân xa lạ (lại tiện nghi cho anh bốn hùng rồi)

Mà mấy thú nhân phụ trách trông cửa cũng đều được trưởng lão A Phu Lý Nhĩ cẩn thận lựa chọn, tất cả đều có bạn lữ á thú nhân. Có thể thấy được trưởng lão A Phu Lý Nhĩ đối với đứa con á thú nhân của mình đã bảo hộ đến một loại trình độ kinh người.

Mà hiện tại lại nảy ra một Aggreko dùng ánh mắt cực nóng theo dõi y không rời, Cattleya thật sự không quen.

Carlos cũng không có tâm tình đi quản Aggreko và á thú nhân kia. Hắn sau khi xem xét sắc mặt của tộc trưởng liền nhìn nhìn lý lịch biểu, bên trên ghi rằng tộc trưởng là bị lợi trảo (móng vuốt sắc bén) từ phía sau xuyên thấu, xem ra thú nhân này năng lực ẩn nấp phi thường mạnh.

Xem xong mấy thứ này lại nhận ra tộc trưởng lúc này cũng sẽ không tỉnh lại liền xoay người định ly khai.

Dù sao người hắn cũng đã thăm rồi, tiếp tục ở đây cũng không có tác dụng gì.

“Người nhanh như vậy liền đi?” Aggreko nhìn Carlos đi về phía cửa liền ngăn người.

“Ân” Carlos gật gật đầu, cũng không có dừng lại cước bộ “Người không đi sao?”

Aggreko quay đầu nhìn Cattleya đang nhú mi nhìn bọn họ liền lắc lắc đầu “Người cứ về trước đi, ta tính hỏi một chút tình huống của tộc trưởng đã” Ngộ, dùng lý do này hắn là có thể lưu lại đi?

Carlos nhanh chóng nhìn ra ý tứ của hắn, quăng qua một ánh mắt khinh bỉ nhưng cũng không bắt buộc, lúc đi ra ngoài còn thuận tay đóng cửa lại.

“Đã đi rồi?” canh giữ ở ngoài cửa Y Tư Thẩn Đình chọn chọn mi. Hắn còn tưởng hai người kia sẽ ở trong ấy một lúc lâu. Dù sao á thú nhân sống sắc sinh hương bên trong kia khiến ngay cả mấy người bọn họ đã có bạn lữ rồi còn nhịn không được cũng trộm ngắm vài lần .

Không nghĩ tới người kia lại coi như không thấy. Y Tư Thẩn Đình âm thầm bội phục định lực của Carlos.

“Ân” Carlos gật gật đầu, cũng không quay đầu tiêu sái rời đi.

Vì thế đến lúc trưởng lão A Phu Lý Nhĩ vội vàng chạy vào bệnh viện lại chỉ nhìn thấy Aggreko đang cùng Cattleya kể về những chuyện thú vị phát sinh trong rừng rậm thì cả khuôn mặt của gã đen hơn đáy nồi.

Thú nhân hẳn muốn nhìn thấy ở đây cũng không phải người kia a ! ! !

Vì trưởng lão A Phu Lý Nhĩ muốn dùng chính là mỹ nhân kế a ()

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

32. Chương 32: Bán Manh

“Có bị ngộp không?” ở trong thang máy, Carlos nhắc áo khoác lên xem xét tình trạng của Estes.

Nhiệt độ trong bệnh viện cũng không quá cao, trong tình huống bình thường cũng chỉ khiến người ta cảm thấy ẩm áp thoải mái. Nhưng Estes bị bao trong một lớp áo khoác lông vô cùng dày khiến nhiệt độ có thể đun sôi cả nước mà bên trong cũng không có cách thông gió, cộng thêm áo lông khả năng giữ ẩm rất tốt nên dù cậu ở bên trong một thời gian ngắn thì cả người cũng đều là mồ hôi, toàn thân giống như một con tôm hùm chín.

“Carlos, khát” Estes dùng sức quạt cái quạt lấy từ trong túi ra, mở miệng kêu khát. Lỗ tai của thú nhân rất tốt, vừa rồi cậu cũng không dám có bất cứ hành động nào.

Sớm biết vậy đã không tới đây, Estes buồn bực nghĩ.

“Em ăn tạm trái cây giải khát đi” Thang máy xuống tới tầng một, Carlos nhanh nhẹn trùm áo khoác lên tiểu tinh linh, nhanh chóng bước đến máy bán hàng tự động.

Mua một lon nước giải khát , Carlos liền xoay người ra khỏi bệnh viện.

Bất quá đồ uống tạm thời cũng không có tác dụng gì nhưng trái cây của Estes cũng có hiệu quả không tệ.

Hoàn cảnh bốn phía đột nhiên biến đổi, không khí lạnh đánh úp lại khiến cho Estes cảm thấy toàn thân một trận thanh lương (mát mẻ) mà mồ hôi chảy ra lúc này bây giờ lại trở lên lạnh lẽo “Carlos, em muốn tắm . Cả người toàn là mồ hôi, không thoải mái chút nào”

“Chờ 1 chút” Carlos biết Estes như vậy sẽ rất dễ sinh bệnh liền lập tức tìm một nơi cho cậu tắm rửa.

“Chào mừng quý khách, xin hỏi ngài cần cái gì ạ?”

“Một phòng nghỉ lại trong nửa giờ” Carlos đưa thẻ ra.

“Vâng, xin mời đi lối này”

Vào phòng, Carlos khóa kỹ cửa lại rồi lập tức đi đến phòng tắm.

“Nhanh lên nhanh lên, tắm tắm” Estes bay ra khỏi áo khoác .

Carlos nhìn vẻ mặt nôn nóng của cậu liền vươn tay mở vòi nước .

Nước ấm theo vòi hoa sen phun ra, Estes nhìn nhưng không cách nào tắm được, lực đạo của dòng nước quá lớn đối với cậu.

Mặt đáng thương hề hề nhìn Carlos.

Carlos lấy một cái cốc đặt trên bồn rửa mặt khách sạn chuẩn bị cho khách nhân dùng để đánh răng. Sau khi rửa sạch qua liền đổ nước ấm vào đấy.

“Cái này cho em” Carlos đổ đầy nước ấm vào cốc rồi để lên đài.

Estes nói câu “cảm ơn” xong liền nhanh chóng cởi quần áo ra.

Chỉ trong chốc lát, tiểu tinh linh đã biến thành một cái bánh bao trắng trẻo tròn tròn.

Ở hình người, Estes tuy cũng có chút nộn nộn trẻ con nhưng thân thể vẫn là tinh tế thon dài. Nhưng ở hình tinh linh thì cậu đúng là một cái bánh bao trắng trẻo mập mạp.

Carlos nhìn xem buồn cười không thôi nhưng cũng chỉ dám cười trong yên lặng chỉ sợ lại làm ai đó mất hứng giận dữ.

Estes cởi quần áo xong liền phi thân một cái , nhảy vào cốc nước.

“Tắm hương hương a~ tắm rửa sạch sẽ a~ thật thoải mái thoải mái~” Estes một bên hát bài hát tắm rửa tự sáng tác, một bên dùng sức tạo bong bóng, chỉ trong chốc lát trong cốc đã tràn ngập bong bóng.

Carlos thấy cậu tắm vô cùng cao hứng, rất có bộ dạng định ngâm luôn ở bên trong, liền mở miệng “Đừng tắm lâu quá, nước sắp nguội rồi”

” Cho thêm nước ấm vào giùm em đi” Estes xoay người, ghé vào thành cốc, hai chân bắt đầu ngoan đá bọt nước, ý đồ làm ra càng nhiều bong bóng.

“Không phải chúng ta còn đi chơi sao? Hay là em không muốn đi?”

Estes nghiêng đầu “Đi chơi ở đâu? Nếu giống như ở trong bệnh viện thì em không đi đâu”

“Đến vườn cây, em nhất định sẽ thích”

Estes bĩu môi, một bộ không có hứng thú “Toàn là mấy cái cây quái mô quái dạng giống như bên ngoài, có cái gì đẹp chứ”

“Không phải giống như vậy mà là đại thụ anh từng nói lúc trước với em ý” Estes ung dung cầm lấy cái cốc khác đổ đầy nước ấm vào.

Estes nhân tình liền sáng lên “Thật sao?”

“Àn, hiện tại có thể nhanh lên chưa?” Carlos chỉ chỉ vào cái cốc không sau đó vươn tay đến trước mặt Estes, lòng bàn tay mở ra.

Estes sáng khoái đi ra cái cốc, nhảy vào lòng bàn tay hắn để Carlos đưa cậu chuyển vào cái cốc nước sạch, rửa sạch bong bóng trên người.

Carlos lấy khăn mặt từ trên giá xuống, mở ra phúng đến trước mặt Estes để cậu ngồi lên trên, lại thật cẩn thận lau khô cho cậu.

“Tóc có chút ướt” Estes lắc lắc đầu, lôi kéo sợi tóc sũng nước “Chà xát”

“Ngoan, trước mặt quần áo đã” Carlos cũng liền có cầu tất ứng (đòi gì cho nấy) hắn cũng chú ý thấy Estes nhỏ đi thì tính tình cũng trở nên nhạy cảm hơn nhưng điều này đương nhiên không thể nói ra miệng nếu không cậu lại cáu kỉnh.

Estes mặc áo len và quần dài lên nhưng không thực sẵn lòng khoác lên áo lông gấu “Nếu trong vườn cây cũng nóng thì làm sao bây giờ?”

” Không đâu, hoàn toàn ngược lại, em đi rồi sẽ biết” Carlos lắc đầu “Nhanh mặc đồ vào đi nếu không lại cảm lạnh”

Estes lúc này liền nghe lời rất nhanh liền mặc xong quần áo ” Đi được chưa?”

“Àn” Carlos mặc áo khoác vào, đội mũ trùm lên rồi để Estes chui vào, bên trong mũ tuy nhỏ nhưng vẫn đủ để cậu trốn vào.

Estes ngồi ở trên cổ áo của Carlos, trong tay còn nắm tóc của hắn. Đây là một vị trí vô cùng tốt, chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể nhìn ra bên ngoài nhưng người bên ngoài lại không thể nhìn thấy cậu.

Trở phòng, Carlos đi ra ngoài khách sạn. Hắn muốn cho tiểu tinh linh thoải mái xem xung quanh nên cũng không gọi xe mà đi bộ tới vườn cây.

Estes vùng trộm đánh giá bên ngoài. Nơi này là trung tâm của Mông Tát, so với chỗ ở của Carlos nơi này phồn vinh hơn rất nhiều, mà các cửa hàng ở hai bên đường thật khiến cậu mở rộng tầm mắt.

[Carlos, đây là đâu vậy?] Estes lôi kéo tóc của Carlos ý bảo hắn chú ý một gian hàng ở bên trái. Cửa thật lớn, người cũng rất nhiều (nhiều ở đây là ứng với 5000 dân của Mông Tát)

Carlos nhìn nhìn [Là siêu thị, có muốn vào đi dạo 1 lát không?]

[Ừm, vào đi! vào đi] nơi nào có nhiều người thì hắn chơi rất tốt ==

Carlos đi vào siêu thị, tiện tay lấy một chiếc xe đẩy ở cửa rồi đi thẳng vào khu đồ ăn vặt – trực giác nói cho hắn Estes hẳn là thích chỗ này.

Ở khu đồ ăn vặt ngoại trừ các loại đồ ăn vặt đóng gói còn có một quầy bánh ngọt, mùi bánh ngọt ngào từ bên trong bay ra, Carlos rõ ràng nghe được tiếng Estes tham ăn nuốt nước miếng.

“Carlos~...” tiếng làm nũng mang theo khát vọng và chờ đợi vang lên, bởi vì phát hiện đồ ăn ngon, Estes quên luôn truyền ý nghĩ mà trực tiếp nói ra miệng.

Carlos hiểu ý đi đến quầy bánh ngọt, sau đó trong một đồng mùi vị chọn một cái không thêm thịt lớn cỡ bàn tay.

Hắn còn hỏi riêng thêm chỗ bán nguyên liệu làm bánh, tính đi mua thêm.

[Carlos, một cái không đủ] Estes cắn đầu ngón tay, nước miếng chảy ròng ròng, ánh mắt tham lam nhìn không chuyển mắt các loại bánh ngọt hình thù tinh xảo bên trong tủ kính. Cậu cảm thấy mùi vị thơm như vậy dù có bỏ thêm thịt vào cậu vẫn có thể nuốt trôi.

[Hay chúng ta đi mua nguyên liệu về để em làm hương vị hoa quả được không?]

[Em không có sách dạy làm bánh] Estes có chút ủy khuất, trước giờ cậu vẫn luôn ăn mút hoa quả chứ chưa bao giờ được ăn bánh ngọt (muốn vào tổ chim trộm trứng thì điều mục mục sẽ đuổi cậu chạy trốn chết) mà sách dạy nấu ăn mang theo cũng là món Trung, bên trong không có cách làm bánh ngọt a~

[Chúng ta mua một quyển là được, tiện thể mua luôn nguyên liệu nữa] Carlos tiếp nhận gói bánh ngọt đã được gói lại, xoay người đi về khu sách báo tìm sách dạy làm bánh, trên đường còn thuận tiện chọn thêm một số nguyên vật liệu không phải thịt – giá có chút cao.

Dựa theo hướng dẫn của nhân viên bán hàng, Carlos rất nhanh liền tìm được sách mình cần [chúng ta cần: 150 gram bột mì, 150 gram đường, 100 gram bơ, 50 ml sữa, và 3 quả trứng]

[Em có bột mì ~] Estes thật cao hứng vì không cần mua thứ này.

[Vậy đi mua những thứ còn lại thôi] Carlos lấy sách dạy làm bánh sau đó đẩy xe đi đến khu vực tiếp theo.

[Ở đây mùi hôi quá à!] Estes bưng mũi, mày nhứ chặt lại.

[Còn muốn ăn bánh ngọt nữa không?] Carlos một bên chọn trứng, một bên nói.

Estes liền không phàn nàn gì nữa.

Mua xong mọi thứ, Carlos liền đi đến quầy thu ngân, thuận tiện lấy thêm một cây kẹo que ở cái giá trước quầy thu ngân .

Trả tiền xong, nhân viên thu ngân giúp hắn bỏ mọi thứ vào túi, Carlos tiếp nhận rồi trong tiếng chào từ biệt của đối phương đi khỏi siêu thị.

[Đã đói bụng chưa? Có muốn ăn chút gì đó không?]

Estes có chút rối rắm, cậu muốn ăn bánh ngọt nhưng cũng muốn đi vườn cây [Lựa chọn thực khó khăn a]

Carlos cười cười đi vào một góc khuất, lấy kẹo que ra, cắt lấy một mẫu nhỏ đưa vào trong mồm [Ăn cái này trước đi]

[Đây là cái gì?] Estes nhìn cái khối gì đó to bằng bàn tay của cậu lại có mùi thơm, tựa hồ còn có mùi ô mai.

[Kẹo que ô mai, chỗ bọn em không có sao?]

[Không có, bắt quá bọn em có kẹo đường tinh linh, còn có hoa quả đường ăn rất ngon nha] Estes cầm khối kẹo que cắn một ngum, mùi hương ngọt ngào tỏa ra trong không khí, ánh mắt lập tức眯 thành khe nhỏ [Cái này ăn cũng rất ngon!]

[Thích thì ăn nhiều một chút !]

Tinh linh trên vai dã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

33. Chương 33: Cuộc Hẹn Thất Bại Ở Vườn Cây

Vườn cây nằm ở phía Đông của Mông Tát. Diện tích của nó phi thường lớn, cơ hồ chiếm 1/3 Mông Tát. Toàn bộ vườn cây đều dùng thủy tinh kiến tạo thành, bên ngoài nhìn vào không thấy gì, nhưng bên trong ngược lại có thể thấy rõ mọi thứ ở bên ngoài.

Carlos mua vé vào cửa rồi đi vào vườn cây. Vì thời tiết rất lạnh nên trừ bọn họ ra không còn vị khách nào khác, hẳn cũng không lo Estes sẽ bị phát hiện.

Estes từ trong mũ của Carlos chậm rãi nhô đầu ra tò mò đánh giá xung quanh.

Vườn cây của thú nhân có chút giống với thủy cung ngày xưa, thông đạo thật dài dùng thủy tinh kiến tạo thành, nhưng bên kia thủy tinh không phải các loài sinh vật nơi đáy biển mà là từng phiến từng phiến thực vật.

Từ những loài cỏ cây hoa lá đơn giản nhất cho đến những loài kì hoa dị thảo tựa hồ nơi này đều có. Estes nhìn những cây cối này, có một loại bi ai nảy lên trong lòng.

[Vì cái gì lại dùng thủy tinh giam cầm bọn chúng vậy?]

Cây cối phải trải qua bão táp mưa sa mới có thể chân chính lớn lên, trong vườn cây này chỉ là trồng những đứa nhỏ không biết thế sự mà thôi. Bên ngoài của bọn nó tốt lắm nhưng bên trong lại hoàn toàn trống rỗng. Estes có thể cảm thấy được chúng đang mãnh liệt khát vọng được rời đi nơi này, khát vọng được ra bên ngoài tắm mưa dãi nắng. Chúng không muốn ở nơi này phơi thứ nắng từ tấm thủy tinh không có độ ẩm của thái dương, để cho máy phun nước thay thế cho tác dụng của mưa. Chúng muốn rời đi nhưng lại không thể di động. Càng khát vọng rời đi lại càng hiểu được vô vọng. Nồng đờm bị ai chiếm cứ nội tâm của chúng, đến cuối cùng bị ai bao phủ toàn bộ khát vọng, chỉ còn lại mờ mịt và trống rỗng.

Carlos cảm giác Estes có điểm khác thường nhưng hẳn không thể lý giải được cảm xúc này [Những cây này đều là lưu lại từ niên đại trước, nếu chúng ly khai vườn cây thì rất nhanh sẽ bị ngoại giới đồng hóa trở nên nguy hại cho thú nhân, bởi vậy mới cần cách ly như thế này] dùng một chút hẳn lại tiếp tục [Hoa quả cung cấp cho á thú nhân trên toàn Mông Tát cơ hồ đều xuất phát từ đây] ngày trước thì đây là việc không thể bởi vì sản lượng hoa quả thật sự rất ít, nhưng kể từ khi số lượng á thú nhân trên diện rộng giảm bớt thì vườn cây sản xuất ra trên cơ bản vẫn có thể duy trì điều này ở mức thấp nhất.

Estes tâm tình không tốt lắm. Bởi vì có thể cùng thực vật câu thông nên cậu có thể nghe tiếng chúng khẩn cầu. Trong đầu cậu bây giờ tất cả đều là thanh âm của chúng, quá nhiều lời khẩn cầu cậu hỗ trợ. Nhưng cậu muốn hỗ trợ cũng bất lực vì thế thanh âm cứ càng ngày càng lớn, cuối cùng cơ hồ đem đầu bạo tạc (nổ tung)

[...Carlos, nơi này không vui chút nào, chúng ta quay về được không?] Estes ôm lỗ tai khẩn cầu nói.

Carlos cũng không hỏi Estes nguyên nhân vì sao nguyên bản chờ mong cuộc hành trình này đến giờ lại đột nhiên không muốn tiếp tục nữa, hần yên lặng xoay người ra cổng lớn.

Estes ôm lấy cổ Carlos, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên làn da ấm áp, nước mắt tí tách rơi xuống.

Tiểu tinh linh là sứ giả của tự nhiên, giúp những sinh mệnh cần giúp đỡ là sứ mệnh của bọn họ mà hiện tại cậu lại không thể hoàn thành sứ mệnh của mình, Estes cảm thấy rất khó chịu.

Carlos rất nhanh liền cảm giác được cậu khác thường, động tác đi đường của hần tạm dừng một chút rồi đột nhiên tăng tốc, tựa như một mũi tên lao đi.

Đột nhiên tăng tốc khiến cho Estes ngồi không vững, ngã về phía sau, cũng may mặt sau là tấm lông thú mềm mại bằng không cậu phỏng chừng cứ thế bị thổi đi rồi.

[Carlos, có chuyện gì vậy?]

[Không có việc gì, em không thích nơi này thì chúng ta nhanh một chút rời khỏi đây]

[Em không sao, anh đừng chạy nhanh như vậy a] Estes bị biến cố đột ngột không kịp phản ứng, hơn nữa thanh âm ở trong đầu cũng xa dần nên không thấy khó chịu nữa, cả người ngồi co ro trong mũ lông, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lớp lông bên trong, cố định chính mình.

Carlos cũng không nghe theo tiểu tinh linh dừng lại, mà dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi vườn cây sau đó tìm một góc kín đáo đi vào.

Nghiêng tai nghe ngóng, xác định trong phạm vi gần đây không có hơi thở của bất cứ sinh vật sống nào trừ bọn họ, Carlos mới buông đồ ở trong tay ra thật cẩn thận cởi áo khoác.

Hần xóc lên mũ trùm đầu nhìn tiểu tinh linh ở bên trong. Vì hần đột nhiên chạy nhanh nên Estes nhìn có chút chật vật, quần áo trên người đầy nếp nhăn, tóc cũng rối loạn. Nhưng cũng may cánh vẫn hoàn hảo không bị thương chút nào.

“Làm sao vậy? Lúc này cảm xúc của em không ổn định lắm?” Hần vươn ngón tay vào trong, nhẹ đụng vào khuôn mặt cậu, cảm xúc ấm ướt cùng với đôi mắt đỏ hoe vừa nhìn là biết đang khóc.

Estes ôm lấy đầu ngón tay, cọ cọ vào liền cảm thấy an tâm không ít. Cậu ủy khuất nâng lên đôi mắt ngập nước nhìn thú nhân trước mặt [Carlos, em đứng là thực vô dụng ni. Mọi người cố gắng cầu xin em giúp đỡ mà em lại không làm gì được]

Tựa như tiểu tinh linh có thể cảm nhận được tâm tình của cây cối, cây cối cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của tiểu tinh linh. Tuy chúng không có nhiều ý thức, nhưng những cảm xúc hi vọng ái ố thì vẫn có thể truyền ra được chỉ là đơn giản hơn so với các loài khác mà thôi.

Mà cây cối ở trong vườn cây lại rất nhiều nên khi chúng cùng lúc phát ra khẩn cầu khiến tinh thần Estes suy tụt chút nữa hồng mắt.

Carlos không quá xác định “mọi người” trong câu nói của cậu là ai, nhưng hần vẫn có thể mơ hồ đoán được đó là cây cối ở trong vườn cây. Tuy rằng không biết chúng nó muốn Estes làm gì nhưng trực giác nói cho Carlos biết việc kia mà không thành công thì tốt hơn [Mặc kệ bọn họ khẩn cầu cái gì, nếu em làm không được thì cũng không cần đi làm. Anh không hy vọng em sẽ bị tổn thương]

[Nhưng nếu em có thể làm được thì sao?] Estes hỏi, cậu biết kỳ thật chỉ cần phá hủy cái lồng thủy tinh kia đi để cho cây cối tiếp xúc với không khí bên ngoài thì rất nhanh chúng sẽ giống như nhóm đồng bào của chúng ở trong rừng rậm. Tới lúc đó, sẽ không có thú nhân nào đi “giam cầm” chúng nữa. Như vậy không phải chúng đã được tự do rồi sao?

Tuy rằng tấm kính thủy tinh kia thoát nhìn thực rắn chắc nhưng trong túi của cậu lại không thiếu các loại mầm móng thần kỳ. Trong đó có một loài hoa tiết ra chất lỏng có thể ăn mòn mọi thứ, chỉ cần một chút là có thể thu phục được tấm thủy tinh này rồi.

[Hãy suy nghĩ cho cả những người khác nữa, mặc kệ chúng đã nói với em cái gì thì vườn cây đối với á thú nhân là rất trọng yếu]

Đúng vậy, rất trọng yếu. Carlos từng nói qua với Estes, nếu á thú nhân khuyết thiếu dinh dưỡng thì thật dễ dàng sinh bệnh, mà chỉ cần sinh bệnh thì chỗ gen thiếu hụt trong cơ thể họ cũng rất dễ bại lộ ra, điều này đồng nghĩa với việc sinh mệnh của họ sẽ bị đe dọa. Có thể nói á thú nhân gần như là dựa vào cây cối ở trong vườn cây để duy trì cuộc sống. Cậu không thể ích kỷ vì giải cứu một sinh mệnh mà lại giết hại một sinh mệnh khác, nhưng cậu cũng không thể mặc kệ mọi thứ.

Nhiệt tình yêu thương sinh mệnh, lại dễ dàng mềm lòng, Estes hai bên do dự.

Carlos nhìn bộ dạng khó xử của cậu, thở dài [Những cây cối này đều là do á thú nhân vất vả trồng nên, em cứ coi như chúng đang báo đáp lại phần ân tình đó được không?] Hắn không biết cách an ủi người khác, có cổ cũng chỉ nói được đến thế này.

Bất quá kết quả cũng không tệ lắm, Estes vừa nghe xong liền chấn động. Đúng vậy, những cái cây này đều là do á thú nhân trồng lên, chúng nó giống như đứa nhỏ của á thú nhân. Á thú nhân thực dụng tâm chiếu cố chúng. Tuy rằng không thể nhìn thấy thiên không nhưng đứa nhỏ họ sinh báo đáp công ơn dưỡng dục của mẫu thân thì có gì không đúng?

Nghĩ như vậy, tâm tình của cậu cũng tốt lên không ít. Cậu lại cọ cọ ngón tay của Carlos, nâng lên đôi mắt đã biến trở về sắc lục trong suốt [Carlos, lần sau đến đây lại dẫn em vào bên trong vườn cây được không? Em muốn hảo hảo gặp mấy nhóc con kia] còn không phải nhóc con sao? Mấy cái cây kia nhiều nhất cũng chỉ có 30 tuổi mà cậu thì đã muốn 80 rồi.

Ánh mắt tràn đầy tín nhiệm của Estes khiến cho Carlos không mở miệng nói được hắn không có quyền tiến vào bên trong vườn cây, cho nên hắn chỉ gật gật đầu nói [Được]

Chỉ cần là nhóc con này muốn, hắn sẽ dùng hết khả năng có thể để thực hiện được điều ấy. Còn chưa nhận ra bản thân càng ngày càng sùng tiểu tinh linh, đã hăm sâu vào vũng bùn không thể tự thoát. Carlos nhìn Estes bởi vì hắn gật đầu đáp ứng mà nở nụ cười tươi, khóe môi bất giác cũng cong lên.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

34. Chương 34: Khách Đến Nhà

Estes vẫn luôn ở trong phòng bếp, làm thử các loại bánh ngọt vị hoa quả đầy mỹ vị, tâm tình không vui của ngày hôm trước đã sớm biến mất vô tung.

Ngay sau khi ăn chiếc bánh ngọt đầu tiên, Estes đã vô cùng yêu thích cái loại mỹ vị này, đây quả thật là phát minh vĩ đại nhất của nhân loại ! ! !.=

Khả năng làm bánh của tiểu tinh linh cũng không phải giỏi nhất. Trong số các loại trái cây thần kỳ mà bọn họ tạo ra cũng có vị bánh ngọt .= Nhưng Estes cảm thấy so với hoa quả mọng nước thì bánh ngọt mềm mềm, hương vị ngọt ngào lại nóng hổi hấp ăn vào càng thêm ngon.

Bên ngoài phòng bếp, Carlos có chút bất đắc dĩ. Chỉ trong một ngày hôm nay số lượng bánh ngọt hắn ăn vào còn nhiều hơn so với 20 năm qua. Hắn cũng không phải thích ăn bánh ngọt, nhưng nhóc con lại yêu cầu hắn ném thử mùi vị. Nhìn cậu cao hứng như vậy, Carlos cũng không nỡ mở miệng từ chối, chỉ có thể nhận mệnh đem bánh ngọt ăn hết.

Nhưng dù có ăn gì thì cũng không thể ăn quá nhiều, huống chi Carlos còn không thích ăn ngọt, liên tục ăn hơn 20 khối bánh, hắn hiện tại chỉ tưởng tượng đến bánh ngọt đã muốn ói ra rồi.

Bất quá Estes vẫn còn hưng trí bừng bừng như vậy thì xem ra cái loại tra tấn này vẫn còn kéo dài rồi a.

Cũng may, dường như ông trời cũng nhìn không nổi nữa nên khi một khối bánh mới vừa ra lò thì bọn họ có khách tới cửa.

“Carlos, mau đi mở cửa!”

Còn chưa vào cửa, Aggreko đã từ trong sân lớn giọng gọi cửa khiến Estes vốn có chút lo lắng có người lạ đến, đánh mất ý niệm đi lên tầng.

Carlos lại nhíu mày, mũi và lỗ tai đều nói cho hắn biết không chỉ có một mình Aggreko tới đây.

Bất quá xét tới đặc thù giới tính, Carlos cũng không lên tiếng bảo Estes lên tầng.

Sự buồn chán của Estes vẫn luôn được Carlos xem trong mắt, có thể nhận thức thêm người khác cũng tốt, hơn nữa tên kia hẳn là sẽ thích bánh ngọt của nhóc con đi? Carlos không phúc hậu nghĩ 013(cái nì là tìm người chết thế đây mà)

“Carlos, Carlos! Ta biết người có nhà, nhanh lên ra mở cửa!”

Nghe thấy Aggreko vẫn tiếp tục gọi còn mang theo tiếng đập cửa kịch liệt, Carlos liền bảo Estes cứ tiếp tục ở trong phòng bếp, cau mày đi mở cửa.

Trên đường cái, Aggreko ở ngoài cổng gọi, xe hắn đỗ ở phía sau, vừa thấy Carlos đi ra hắn liền thúc giục “Nhanh lên mở cửa, hôm nay bên ngoài cũng rất lạnh!”

“Ta nhớ rõ thú nhân không sợ lạnh, nhất là cái loại da thô thịt dày như ngươi” Carlos đứng cách cổng một đoạn, khoanh tay nhìn hắn.

“Hắc hắc, cái này là vì vị khách kia đẩy thôi” Aggreko mang theo điểm a dua chỉ chỉ ” Ta nghĩ nhóc con của ngươi 1 mình cũng thực nhàm chán nì, vừa lúc Cattleya hôm nay được nghỉ, ta liền dẫn y đến đây” Có thể đón được người này hẳn cũng có chút ngoài ý muốn. Ban đầu bất quá cũng chỉ là tính thử một lần, thật không nghĩ tới trưởng lão A Phu Lý Nhĩ vừa nghe nói là muốn tới chỗ Carlos không nói hai lời liền đáp ứng. Cái hành động này mà nói không có ý gì mới là có quỷ (không có âm mưu thì mới là lạ) Aggreko cũng không ngu ngốc, đương nhiên cũng nhìn ra ý đồ của trưởng lão A Phu Lý Nhĩ, bất quá hắn cũng không vạch trần mà làm bộ như không biết gì cả cứ đem người mang đi rồi tính sau. (vậy là nhờ sắc tâm mà anh bỗng hùng đã lên chức phúc hắc công 2one)

Dù sao Carlos cũng có người trong lòng rồi, hắn mới không sợ có ai cướp Cattleya của hắn.

Carlos chọn mi, đề nặng âm thanh “Người nói chuyện của Estes cho hắn?” trên mặt cũng không phải biểu tình tốt đẹp gì.

Aggreko thấy sắc mặt của hắn đen xuống liền lập tức giải thích “Người yên tâm, ta biết đúng mực mà, sẽ không nói lung tung đâu. Ta chỉ nói nhóc con nhà ngươi là một á thú nhân trẻ tuổi của một gia đình du mục, cũng là bạn đời tương lai của ngươi”

Dân du mục ở trong số các thú nhân là rất ít. Bọn họ không thích cuộc sống quần cư, phần lớn thời gian đều di chuyển xung quanh rừng rậm, chỉ có vào mùa đông thì gia đình du mục có á thú nhân mới tiến vào bộ lạc vượt qua mùa đông.

Theo một góc độ nào đó mà nói, cũng có thể xem Carlos như là dân du mục.

“Bạn đời tương lai?” Carlos không nghĩ tới hắn sẽ chọn loại lý do này, trong lúc nhất thời có chút giật mình.

“Kiểu xưng hô này không sai đi?” Aggreko hì hì cười lấy lòng. Thanh âm của bọn họ áp rất thấp cũng không sợ người trong xe sẽ nghe thấy.

Điều đó là đương nhiên, Carlos hài lòng gật gật đầu mở cổng “Vào đi”

Cổng vừa mở, Aggreko liền ngồi vào xe lái vào trong sân, sau đó bước xuống mở cửa sau. Một bóng dáng bao trong áo lông mềm mại từ bên trong đi ra, bị Aggreko đưa vào trong phòng.

“Ô, bên ngoài lạnh quá đi!” Cattleya xoa xoa khuôn mặt vừa bị gió lạnh thổi qua, lại nghĩ mọi người không cho y ra khỏi nhà vào mùa đông là đúng. Mới chỉ một chút đã chịu không nổi rồi, nếu còn ở lâu hơn không bị đông thành băng mới là lạ.

Nhiệt độ – 17°C á thú nhân quả thật không thể thích ứng nổi.

” Bấy giờ là ban ngày, nhiệt độ ở bên ngoài vẫn coi như cao, buổi tối dưới – 30 °C cũng là bình thường” Aggreko giúp y cởi áo khoác, treo lên giá treo quần áo.

“Thực sự là đáng sợ!” Cattleya không phải lần đầu tiên nghe được nhiệt độ mùa đông rất thấp nhưng cũng là lần đầu tiên chân chính cảm nhận sự đáng sợ của nó.

“Carlos, là ai tới vậy?” Estes ló ra khỏi phòng bếp, cậu nghe tiếng của người lạ, lại thấy Carlos cũng không bảo cậu lên tầng vì thế liền ra xem thử.

Cattleya vừa nhìn thấy Estes thì mắt liền sáng lên, cũng không tiếp tục nói chuyện lúc nãy nữa, tránh khỏi Aggreko chạy đến trước mặt cậu “Người là á thú nhân đúng không? ta nghe Aggreko nói nên mới đến đây gặp người. Người quả thật trông rất đáng yêu! Nga, chúng ta làm bằng hữu được không? Ta tên là Cattleya, còn người?” Y vì nghe Aggreko nói rằng ở đây có một á thú nhân rất đáng yêu nên mới đồng ý cùng hắn tới đây, bằng không trời lạnh thế này y mới không rời khỏi bệnh viện.

Hơn nữa, á thú nhân này thật sự rất đáng yêu a, tựa như vương tử trong chuyện cổ tích ngày xưa y từng đọc vậy, vừa xinh đẹp lại bé bé đáng iu (cổ tích hiện tại chỉ có vương tử, không có công chúa nữa =))))))))))

Estes vừa nhìn thấy á thú nhân hôm qua mới gặp mặt (mặc dù đối phương không thấy được cậu) đột nhiên chạy về phía cậu thì có chút bị dọa nhưng những lời của đối phương lại tản mát thiện ý làm cậu bình tĩnh lại “Ta là Estes”

Estes tuyệt không thể biết nụ cười mang theo điểm ngưng ngừng của cậu trong nháy mắt đã bắt được tâm của Cattleya, ánh mắt y cơ hồ phát sáng nhìn ‘á thú nhân’ thấp hơn một cái đầu trước mặt “Estes? hy vọng mới? Một cái tên thật hay, ta có thể kêu người là tiểu Estes được không?”

“Đương nhiên”

“Tiểu Estes, người năm nay bao nhiêu rồi? Ta thì 19 ” Catleya vẫn luôn không có bằng hữu cùng tuổi, gặp được Estes y vô cùng cao hứng.

“Ta 18 Estes không quá cam nguyện báo ra con số này. Carlos đã sớm dặn cậu không thể nói cho bất cứ kẻ nào là mình 80 tuổi rồi, nên cậu đành chấp nhận nói mình 18 tuổi vậy.

Cattleya nghe vậy lại càng cao hứng “Người so với ta nhỏ tuổi hơn, về sau phải kêu ta là ca ca nha”

Estes lại càng buồn bực hơn.

Ở bên cạnh vẫn nhìn bọn họ đối thoại, Aggreko dùng bả vai đụng một chút vào Carlos đứng bên cạnh, nhướn mày “Xem đi, ta đã nói nhóc con nhà người nhất định sẽ cao hứng mà”

Carlos liếc mắt nhìn hắn một cái nhưng cũng không nói gì, cũng xem như chấp nhận câu nói đó.

“Đúng rồi, lúc nãy các người đang làm gì vậy? Ta đứng từ xa đã ngửi thấy mùi thơm rồi. Nếu bây giờ không phải mùa đông thì phỏng chừng đã có một đồng thú nhân vây xem quanh đây rồi, nói không chừng còn có cả á thú nhân nữa đấy”

Estes thính tai nghe thấy câu nói của Aggreko, liền nói với tân bằng hữu (bạn mới) “Cattleya (Estes kiên quyết không gọi ca =)))))) ta đang nướng bánh ngọt, người có muốn ăn thử hay không? Carlos không thích ăn loại này, ta muốn nhờ người ném thử hương vị được không?”

Biết hắn không thích còn bắt hắn ăn, nhóc con này học xấu rồi. Carlos híp mắt.

” Được, ta rất thích bánh ngọt nha” Cattleya côi lòng đầy chờ mong đi theo Estes vào phòng bếp.

Estes đem chiếc bánh ngọt mới ra lò chia thành vài phần, đặt một phần vào trong đĩa rồi đưa cho y “Ném thử xem”

Cattleya dùng thìa khoét một miếng bỏ vào miệng, hương vị ngọt ngào lập tức lan tràn trong miệng “Ân ! Ngon lắm! Tiểu Estes, khả năng nấu nướng của người thật tốt, trái cây ở mặt trên mùi vị cũng thật ngon, loại bên ngoài không thể so sánh được, quả thực là mỹ vị nha!”

“Người thích liền ăn nhiều một chút” Nhìn thấy bằng hữu thích ăn bánh ngọt mình làm, Estes cũng nở nụ cười. Về phần trái cây thì hắn cũng không nói gì, cứ để Cattleya nghĩ đó là bên ngoài bán cũng tốt.

“Ta đương nhiên sẽ ăn nhiều rồi. Lần sau ta sẽ đem điểm tâm ta làm tới đây cho người, tay nghề của ta cũng không sai nha” Cattleya nói xong lại ăn thêm một miếng to nữa.

” Được, bắt quá ta không thích vị thịt nga” Estes nói.

“Không thành vấn đề, ta cũng không thích vị thịt cho lắm” Cattleya lè lưỡi.

Sau đó, một á thú nhân một tiểu tinh linh cứ như vậy vui vẻ trò chuyện.

Ở bên ngoài, hai thú nhân nghe được tiếng cười ở trong phòng bếp truyền ra cũng nhin không được nở nụ cười.

“Carlos, ta vẫn phải nói rõ với người trước. Cattleya là ta xem trọng, người cũng đừng ngáng đường” Tuy biết Carlos sẽ không làm vậy nhưng Aggreko vẫn nhin không được nói rõ ràng trước, dù sao phụ thân người ta xem trọng cũng là Carlos.

Carlos hừ nhẹ một tiếng “Chờ người theo đuổi được rồi hãy tới nói những lời này”

Aggreko không có vì câu nói gần như khinh bỉ đó mà phần nộ, ngược lại còn nở nụ cười, hắn biết người này nghe xong câu nói của hắn cũng đã ghi tạc trong lòng rồi.

35. Chương 35: Chuẩn Bị Cho Chuyến Dã Ngoại

Vì quen được một người bạn mới, đạo gần đây tâm tình của Estes rất tốt. Tâm tình cậu mà tốt thì Carlos và hai người gần đây hay qua chơi Cattleya và Aggreko đều có lộc ăn (tự dùng được ăn ngon ý mà)

Từ lần trước Cattleya tới, Estes luôn cao hứng tiếp đón bọn họ (tên hỗn đản Aggreko chính là nhân tiện mà thôi) mà sau khi ăn xong bánh ngọt thì Cattleya cũng liền yêu luôn tay nghề của Estes. Vì để cùng bạn mới tăng thêm tình cảm, y còn nhờ cậu dạy y nấu cơm nhưng dù thế nào cũng không thể làm ngon được như vậy (đó là vì khuyết thiếu gia vị, tiểu Estes vẫn là biết cần phải giấu cái gì=)))))))))) cũng vì vậy y lại càng thích tới đây cợ cơm hơn (ăn nhờ)

Mà Cattleya đến đồng nghĩa có Aggreko đi theo, Estes mặc dù không thích hắn nhưng nếu không có người đi cùng thì Cattleya cũng không thể xuất môn được cho nên cũng đành tâm không cam lòng không nguyện ngầm đồng ý sự tồn tại của tên sắc hùng kia.

“Người không phải đang chiếu cố thức thức của người sao? Thường xuyên đến chỗ ta như thế này sẽ không sao chứ?” Estes cầm theo bông ngô mới làm cùng với Cattleya ngồi trên ghế sofa xem TV, trước mặt còn có hai cốc nước ngọt. Hai người cứ một ngụm bông ngô lại một ngụm nước ngọt, ăn uống không ngừng.

“Không việc gì, đó cũng không phải việc do ta phụ trách. Những người khác làm so với ta còn chuyên nghiệp hơn, dù sao ta cũng mới đến bệnh viện công tác chưa được bao lâu, còn rất nhiều việc không biết” Cattleya giải thích “Hơn nữa vợ của An Định thức thức, thím Nhã Giai Tây luôn ở cùng thức ấy. Để ta nói cho người biết, thím Nhã Giai Tây của ta là thầy thuốc giỏi nhất ở đó, có thím ấy chăm sóc thức thức nhất định sẽ nhanh chóng khỏi bệnh “Nói xong còn mạnh gặt đầu như để chứng minh câu nói của mình.

“Vậy tốt rồi, nếu thức thức của người có việc gì thì Carlos sẽ phải lên làm tộc trưởng mà ta lại không muốn vậy. Anh ấy từng nói chờ thức thức của người không có việc gì chúng ta sẽ trở về nhà” Estes bỏ thêm một ngụm bông ngô vào miệng.

“Về nhà? Là trở về gặp bố mẹ của người sao? Ta nghe Aggreko nói các người là dân du mục, bên ngoài thế giới có phải rất đẹp hay không? Còn có rừng rậm kia, có phải giống như vườn cây không?”

Estes lắc đầu, tuyệt không tán thành cách nói của y “Rừng rậm so với vườn cây đẹp hơn nhiều, ở bên trong còn có rất nhiều thứ mà vườn cây không có” Ở trong lòng cậu lại âm thầm nói thật xin lỗi, nhưng cậu cũng không nói là trở về gặp bố mẹ nên hẳn cũng không tính là đang nói dối đi?

Cattleya cũng không hỏi Estes làm sao mà biết rừng rậm tốt hơn vườn cây nhiều – y nghĩ là Carlos kể cho Estes nghe – cho nên chỉ hỏi ” Thật vậy sao? Nếu ta cũng có thể đi xem thì tốt quá”

” Sẽ có cơ hội mà” Estes phụ họa.

“Có lẽ . Ồi chào, không bằng ta mang người đi vườn cây đi? Chỗ đó cũng rất được” Cattleya đột nhiên đề nghị.

Estes không có chút hứng thú lắc đầu “Carlos đưa ta đi xem rồi, ở đó không có gì hay cả ” Chuyển đi lần trước trải qua không có ấn tượng tốt đẹp gì, đến bây giờ nhớ lại Estes vẫn cảm thấy có chút bi thương.

Cattleya bất mãn nói “Ai nha! Hẳn đưa đi sao giống với ta đưa đi ” rồi y đột nhiên kề sát bên Estes nói nhỏ “Ta có thể đưa người vào bên trong vườn cây nga, không cần cách một lớp thủy tinh nữa. Người có thể sờ sờ mấy cái cây đó, thậm chí còn có thể tưới nước cho chúng nữa. Thế nào? Không tệ chứ hả? Hi hi ” nói xong lại dào dạt đắc ý cười.

Cattleya là á thú nhân nhà trưởng lão, thúc thúc lại là tộc trưởng đương nhiên có đủ tư cách đi vào vườn cây. Y từ trước đến nay thích nhất là vào vườn cây chơi, có đôi khi còn tự mình động thủ tỉa cây, cắt cỏ. Thậm chí ở trong vườn cây còn có một chậu cây vài do y tự trồng.

Estes gật gật đầu cảm thấy đề nghị này quả thật không tệ. Tuy rằng không thể đem chúng ra ngoài nhưng nếu có thể khiến chúng trở nên cường tráng hơn cũng tốt, bất quá cậu vẫn có chút do dự ” Có thể mang ta vào thật sao? Carlos nói rằng không thể tùy tiện đi vào bên trong”

“Yên tâm, ta dẫn người đi là được, hơn nữa thân phận của Carlos bây giờ cũng khác xưa rồi, sẽ không có ai ngăn cản hẳn. Chúng ta làm thêm một ít đồ ăn mang theo xem như đi dã ngoại được không?” Cattleya ánh mắt sáng long lanh ” Như bánh đậu, bánh ngọc lục bảo, bánh gạo nếp và nem rán ý. Nên làm nhiều một chút bằng không lại không đủ ăn, bọn Aggreko ăn nhiều lắm nha” Hắc hắc làm nhiều y cũng có thể ăn nhiều một chút, ăn không hết còn có thể đem về làm bữa khuya, thật đáng tiếc y làm không ngon bằng Estes nếu không cũng đã tự mình làm rồi.

Estes nghi hoặc “Bọn họ chỉ thích ăn thịt a, không ăn điểm tâm” hai tên thú nhân kia tuyệt đối là chủ nghĩa ăn thịt, không thịt sẽ không vui.

Cattleya nhất thời nghẹn lời ” Ai nha, bọn họ không ăn thì những thúc thúc ở trong vườn cây cũng muốn ăn, chúng ta đi làm phiền người ta thì nên đem theo 1 chút lễ vật vẫn tốt hơn chứ, đúng không?” (S. Yumi: mang cho người thì có, lau nước miếng giùm đi)

“Cũng đúng” Estes gật gật đầu “Nhưng nguyên liệu ở trong bếp không nhiều lắm, không thể làm nhiều như vậy” kỳ thật vẫn có thể nhưng Estes vẫn luôn đem lời của Carlos ghi tạc trong lòng, không thể bại lộ túi đeo của mình được.

“Người muốn cái gì để ta bảo Aggreko đi mua” Cattleya hiện tại sai Aggreko không chút nường tay, y đã sớm nhìn ra tên kia là muốn theo đuổi y.

Đương nhiên y không thừa nhận mình cũng có chút động tâm là được =))))))

“Ân, ta đọc cho người viết nhé ” Vì Estes yêu cầu nên gần đây Carlos bắt đầu dạy cậu tập viết. Tuy rằng cậu thực thông minh nhưng trong một thời gian ngắn cũng chỉ có thể nhận thức những từ đơn giản mà thôi.

” Được “

Trên tầng hai á thú nhân (nhằm to) còn đang thảo luận cần mua gì, ở dưới tầng hai thú nhân lại đang bàn luận về phụ thân của Cattleya.

“Trưởng lão A Phu Lý Nhĩ vẫn chưa từ bỏ sao?” Carlos cau mày nói.

Gần đây, trưởng lão A Phu Lý Nhĩ có tới vài lần, gã nghe nói Carlos mang về một á thú nhân nên muốn đến xem tin tức nhưng lần nào cũng bị Carlos từ chối phải tay không trở về.

“Chắc vậy, trưởng lão A Phu Lý Nhĩ cũng có tới gặp riêng ta vài lần. Gã nói cái gì mà Cattleya nhà hần thực tốt. Gã cũng hiểu sẽ có rất nhiều thú nhân theo đuổi y nhưng y xứng đáng với người tốt nhất ” Aggreko cười nhạo, tuy rằng hần cũng thừa nhận Cattleya rất tốt nhưng không phải chỉ có mỗi Carlos mới xứng đôi với y. Người như hần không phải cũng rất thích hợp với Cattleya sao? (bổn hùng tự kỷ ~)

“Xem ra chỉ có tộc trưởng khôi phục mới có thể nhất lao vĩnh dật (giải quyết một lần và mãi mãi)” kể từ khi về Mông Tác, Carlos luôn nhăn mày trầm tư , quả nhiên đây không phải nơi dành cho hần.

” Sai rồi . Chính xác mà nói phải có người thừa kế mới thì sẽ không có kẻ nào tới làm phiền người nữa, bằng không chờ tộc trưởng già rồi vẫn sẽ có người tới tìm người thôi ” Aggreko nói như vậy chứng tỏ hần cũng rất tin tưởng vào việc tộc trưởng sẽ khôi phục lại ” Nếu không phải hiển tế không thể nói dối thì trưởng lão A Phu Lý Nhĩ nhất định sẽ nghĩ biện pháp thu phục hần”

Đừng tưởng rằng hiển tế là một tồn tại cỡ nào cao thượng, bọn họ phần lớn đều sẽ có khuyết điểm. Chỉ cần tìm được nhược điểm của họ thì muốn họ giúp người một chút chuyện cũng không phải là không thể. Nhưng chưa từng có người làm vậy bởi vì thú nhân được lựa chọn làm hiển tế thì từ lúc trở thành hiển tế sẽ không thể nói dối được nữa. Chỉ cần vừa nói dối, thần phạt sẽ lập tức giáng xuống, đây cũng là một trong những nguyên nhân chính vì sao thú nhân càng ngày càng tin tưởng vào Thần Tự Nhiên.

“Vậy còn phải xem lễ trưởng thành vào mùa xuân đã ” Carlos cũng hy vọng như thế, nếu có thêm người thừa kế thì hần có thể thoát khỏi phiền phức này rồi, chứ không phải như bây giờ muốn buông cũng không buông được.

Tuy rằng hần quản lý đàn sói rất thành thạo nhưng đây hoàn toàn là dựa vào thực lực (sức mạnh) không giống như Mông Tác. Nếu hần trở thành tộc trưởng thì phải lo lắng nhiều vấn đề khác, hần tự thấy mình không có năng lực làm việc này lại càng không có kiên nhẫn vì bộ lạc này mà lo nghĩ chu toàn.

Cho nên có người thừa kế mới vẫn là tốt nhất.

“Aggreko, Aggreko, người đi mua giúp ta mấy thứ này” Cattleya cầm danh sách đã viết chạy xuống tầng, Estes đi theo phía sau.

Hai thú nhân thấy vậy liền ăn ý đình chỉ cuộc đàm luận.

“Muốn mua cái gì?” Aggreko tiến lên đỡ lấy Cattleya sợ y sẽ ngã sắp xuống.

Cattleya đứng vững vàng, đưa danh sách cho hần ” Tất cả những thứ trên danh sách này nè “

Aggreko nhìn xem nội dung, gật gật đầu liền xuất môn mua đồ.

” Sao tự nhiên lại muốn mua nhiều thứ như vậy?” Carlos hỏi Estes, lúc này hần cũng có liếc qua một chút, danh sách quả thật rất dài.

“Cattleya nói muốn đi vườn cây dã ngoại, Carlos anh có đi không?” Estes vẻ mặt chờ đợi nhìn hần.

Nhìn Estes vẻ mặt khẩn cầu, Carlos sao có thể nói không đi? Cho nên vẫn là gật gật đầu đồng ý.

”Ha ha, ta biết ngay hần sẽ đồng ý mà, lại đây tiểu Estes, chúng ta đi làm đồ ăn nào” Cattleya lôi kéo cậu vào phòng bếp.

Estes nhìn Carlos, đối phương thực tự giác đi vào cùng xử lý thịt tươi và một số nguyên liệu khác.

Rất nhanh Aggreko đã mua đầy đủ mọi thứ mang về. Estes một bên chỉ huy mọi người hỗ trợ xử lý nguyên liệu nấu ăn, một bên vụng trộm đem gia vị thêm vào nồi, không thể uống công cốc sức vì không có gia vị được.

Chờ mấy món điểm tâm mà Cattleya yêu cầu và các món chính đều đã chuẩn bị xong thì cũng hết cả buổi sáng rồi, nếu còn không xuất phát thì sẽ chuẩn bị ăn bữa tối luôn.

“Muốn rủ thêm lão sư của anh không? Nhiều người thì càng náo nhiệt mà” Estes hỏi Carlos, đối với lão thú nhân cậu chưa từng trực tiếp gặp mặt kia Estes là yêu ai yêu cả đường đi, mỗi lần có đồ ăn ngon đều sẽ để

dành một phần để Carlos mang qua – chỉ có một phần, không có phần của Aggreko mà hắn cũng chẳng dám tranh đồ ăn của phụ thân (đấy đấy, thù dai chưa, mọi người cứ cho em nó là tiểu bạch thỏ nữa đi, ta thấy là hắc rồi, hắc toàn bộ!=))))))))))

Carlos lắc đầu giải thích ” Ông cũng đã lớn tuổi rồi, đi ra ngoài vào mùa đông cũng không tốt lắm. Cứ để Aggreko mang một phần đồ ăn qua là được rồi”

Aggreko gật đầu đồng ý với câu nói của Carlos ” Thân mình của phụ thân tuy rằng trong vẫn khỏe mạnh, nhưng tuổi cũng đã lớn , chịu lạnh cũng kém đi nhiều, ra ngoài vào mùa đông thì không tốt lắm.

Sau khi Aggreko mang một phần đồ ăn về nhà xong, mọi người liền đem phần đồ ăn còn lại để vào dụng cụ giữ ấm rồi hai tên thú nhân cho chúng vào cốp xe. Rồi mọi người mới lên xe của Aggreko, hướng về phía vườn cây , trực chỉ.

36. Chương 36: Tổ Tình

“Buổi chiều hảo, đã lâu không gặp người, Tập Đạt Tất thúc thúc”

“Ra là Cattleya, trời lạnh thế này sao lại ra đây?”

“Còn không phải nhớ mấy người sao? Mọi người có khỏe không?”

Ở lối vào vườn cây, Cattleya đứng nói chuyện phiếm với thú nhân bán vé mà đứng sau y là Aggreko, Carlos và Estes được bao vây nghiêm ngặt chỉ hé ra mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn.

Thú nhân bán phiếu nghe câu nói của Cattleya cười vui vẻ nói : “ Điều khỏe cả, chỉ là lâu rồi không thấy người nên có chút nhớ. Đúng rồi, bọn họ là ai vậy?” hắn nhìn phía sau Cattleya lại vì ba người vô cùng xuất sắc mà âm thầm khen một câu “ Hảo ” (tuy rằng Aggreko bị Estes coi thường nhưng ở trong số các thú nhân hắn rõ ràng vẫn thực xuất sắc)

“Là bằng hữu mới của ta” Cattleya lôi kéo Estes đứng ở phía sau lên, thân thiết kéo tay cậu giới thiệu với thú nhân bán vé “Vị này là dân du mục Estes, đứng ở phía sau là vị hôn phu của cậu ấy và hảo hữu của anh ta. Tiểu Estes, đây là Tập Đạt Tất thúc thúc, thúc ấy rất tốt ngày thường vẫn luôn chiều cố ta”

“Nhĩ hảo, Tập Đạt Tất thúc thúc” Estes đỏ mặt chào hỏi, một bên nhéo Cattleya một chút. Cậu hiểu rõ được nghĩa của từ “Vị hôn phu” đấy, ngượng ngùng trộm liếc Carlos một cái lại thấy hắn đang nhìn mình vì thế khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ hơn.

Carlos là vì xưng hô của Cattleya mà mặt giảm đi chút băng lãnh xuất hiện tươi cười.

Thú nhân bán vé nhìn Estes liền biết cậu ngượng ngùng “ Thực lễ phép, Cattleya kết bạn thật tốt. Các người hắn là muốn vào nội viện phải không?”

“Ân, có thể vào chứ Tập Đạt Tất thúc thúc ?”

“Người tới thì có gì mà không thể? Còn có một tiểu á thú nhân tuần tú như vậy nữa chứ, ở bên ngoài lạnh lẽo các người nhanh vào bên trong đi” thú nhân bán vé ấn hạ một cái nút mở ra thông đạo (lối vào) bình thường chỉ dành riêng cho nhân viên .

“Cám ơn Tập Đạt Tất thúc thúc. Đây là một chút điểm tâm, người và mọi người cùng nhau nếm thử một chút xem” Cattleya nhận lấy một hộp giữ ấm Aggreko đang cầm đưa cho thú nhân bán vé “ Lát nữa phải trả hộp lại cho ta đấy nhé”

“Đã biết, các người chơi vui vẻ nhé” thú nhân bán phiếu tiếp nhận hộp giữ ấm, tươi cười nhìn bọn họ đi vào thông đạo.

Đến phòng dành cho nhân viên trong thông đạo dừng lại một chút, Cattleya cùng mấy người ở đấy chào hỏi một chút, tặng một hộp điểm tâm xong mới chào từ biệt cùng với mấy người Estes tiến về phía trước.

Đi đến cuối thông đạo, một tấm cửa thủy tinh chặn bọn họ lại. Bên cạnh có một thú nhân trẻ tuổi đang canh giữ ở đấy.

“Cattleya, người đến rồi a”

Thú nhân kia vừa thấy Cattleya liền vẻ mặt hưng phấn, rõ ràng là người ái mộ y. Điều này khiến cho Aggreko không thoải mái, hần dần tiến lên một chút, chặn lại tầm mắt của đối phương.

Thú nhân trẻ tuổi đầu tiên sững sốt, sau đó thu liễm vẻ mặt hưng phấn, đồng dạng không thoải mái nhìn Aggreko. Định ý của hai thú nhân trong chốc lát đã có thể phát ra hỏa hoa.

Không thèm quan tâm khúc mắc của hai người, Cattleya từ phía sau Aggreko lộ đầu ra, nói với thú nhân kia “Bart, chúng ta muốn đi vào, làm phiền người mở cửa ra”

“Được, ta lập tức mở cho ” thú nhân kêu Bart vì Cattleya gọi tên hắn mà cao hứng, sau đó lại như khoe khoang liếc mắt về phía Aggreko. Aggreko hừ một tiếng, hắn cũng không e ngại sự khiêu chiến.

Bart xoay người lấy ra thẻ, ở khóa điện tử trên tường quẹt một cái, cửa liền mở ra.

Mà trừ bỏ cửa này ở phía trước còn hai cửa kim loại nữa.

Cattleya gật gù đầu với Bart, bước qua cửa nói với mấy người còn lại “Chúng ta ở chỗ này chờ một chút để Bart đem không khí đổi lại một lần, sẽ có một chút không thoải mái đấy” câu này y chủ yếu là nói cho Estes.

Estes gật gù đầu, tuy cảm thấy thủ tục ở đây thực phiền toái nhưng cũng không có nửa câu oán giận.

Bart đóng cửa lại rồi ở trên tường nhấn nhấn vài nút, sau đó Estes liền cảm thấy không khí ở bốn phía đang cấp tốc biến mất làm cho cậu cảm thấy hô hấp thật không thoải mái. Nhưng cậu chưa kịp cảm thấy thiếu dưỡng khí thì không khí mới đã được rót vào.

Cattleya thấy nhưng không thể trách nói “Tốt lắm, bây giờ chúng ta có thể đi vào rồi”

Y vừa nói xong thì cửa sắt lớn cũng chậm rãi mở ra.

Cửa vừa mở, âm nhạc liền thần nhiên truyền vào trong tai mấy người, sắc xanh trước mắt khiến họ không thể dời tầm mắt.

Tuy rằng thiếu mất sự tự nhiên nhưng vườn cây được chăm sóc tỉ mỉ cũng có nét đẹp riêng của nó.

So với lần trước, Estes cảm giác tốt hơn không ít. Âm nhạc vang lên bên tai tựa hồ đang trấn áp khát vọng tự do của những cái cây ở đây, làm chúng quên đi ưu sầu, bình tĩnh hưởng thụ khoái hoạt mà âm nhạc mang lại.

Mà Estes tới khiến chúng càng thêm vui vẻ, chúng cố gắng dùng suy nghĩ non nớt của mình truyền đạt sự hoan nghênh.

Giờ khắc này Estes mới thật sự trầm tĩnh lại, cùng những người bạn mới trao đổi tâm tình của mình.

Cattleya đang vội vàng tìm chỗ để mọi người cùng ăn cơm dã ngoại mà Aggreko thì lại bận trao đổi với y nên cả hai người đều không chú ý thấy sự khác thường của Estes.

Chỉ có mỗi Carlos vẫn luôn đem lực chú ý đặt trên người Estes là thấy được điều này. Để phòng ngừa cậu vì đi không nhìn đường mà ngã sấp xuống, Carlos đem tất cả đồ cầm trong tay trái đưa qua tay phải sau đó tay trái nắm lấy tay của Estes dẫn cậu đi theo phía sau hai người Cattleya.

Chờ Estes đã trao đổi xong, lấy lại tinh thần thì cậu đã ngồi ở trên tấm vải chuẩn bị cho bữa ăn dã ngoại, trước mặt là những món mỹ thực cậu tự tay làm. Ở bên cạnh, Carlos đang giúp cậu lấy đồ ăn, đổ cháo ở trong hộp giữ ấm ra bát.

Lại nhìn phía bên kia, Aggreko cũng đang vì Cattleya làm việc tương tự.

“Người ngây ngốc cái gì vậy? Ta gọi người mấy lần mà không được” Cattleya miệng cắn nem rán, một bên ăn một bên còn có thể cùng Estes nói chuyện.

“Không có việc gì, a, việc này để em tự làm đi ” Estes thấy Carlos cầm thìa định uy cậu liền đỏ bừng mặt vội vàng cầm cả thìa và bát.

Carlos thấy vậy cũng không cưỡng cầu, chỉ ở bên cạnh chọn mấy món cậu thích ăn bỏ vào cái đĩa trước mặt cậu, còn vì cậu chuẩn bị cháo. Bởi vì tất cả đều được đựng trong hộp giữ ấm nên đồ ăn đều nóng hằm hập.

Bởi vì hân sẵn sóc nên Estes càng thêm xấu hổ, nhưng cũng gấp mấy khối thịt đưa đến trước mặt định bỏ vào bát của hân “ Anh cũng ăn đi...” thanh âm kia nhỏ như muỗi kêu nhưng nhĩ lực của Carlos rất tốt nên nghe rất rõ ràng.

Khóe miệng cong lên một chút, Carlos bắt lấy cổ tay của Estes, trực tiếp há mồm ăn luôn khối thịt.

“ Uy, ta nói này, cảm tình của các người dù có tốt thế nào cũng đừng ở trước mặt ta khoe khoang thế chứ ” Cattleya rất không hài lòng, y vẫn là độc thân a!

Estes lại càng thêm không được tự nhiên, đem tay rút trở về.

Carlos liếc mắt nhìn Cattleya bất quá người ta là á thú nhân căn bản không sợ hân nên còn trừng trở lại.

“Cattleya, người ăn cái này đi ” Aggreko thật biết nắm bắt cơ hội, đưa một miếng thức ăn Cattleya thích để trước mặt y.

“Ân” Cattleya đắc ý dào dạt liếc mắt nhìn Carlos một cái sau đó nở nụ cười với Aggreko.

Aggreko bị nụ cười này mê hoặc, tiếp tục ân cần tiếp rau vào đĩa cho y.

Carlos cũng không thêm để ý bọn họ, tiếp tục chiếu cố Estes ăn cơm “ Muốn ăn bánh bao chiên không? ” hân đưa bánh đến trước mặt cậu.

“Ân” Estes chọn một miếng bỏ vào miệng, cái này là dùng dầu thực vật chiên nên cậu ăn thực thoải mái.

Estes vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, không bao lâu liền cảm thấy có chút nóng – ở trong vườn cây vì để chiếu cố thực vật nên bốn mùa nhiệt độ đều như mùa xuân.

Carlos thấy trán cậu toát ra một tầng mồ hôi tinh mịn liền lấy cái khăn tay bên cạnh giúp cậu xoa xoa cái trán “ Nếu nóng thì cởi áo khoác ra đi”

“Ân” nhìn Carlos giúp cậu lau mồ hôi, chẳng hiểu sao Estes lại cảm thấy mặt đỏ tim đập, cái câu “ Vị hôn phu” mà Cattleya nói lúc nãy lại lặp lại ở trong đầu khiến suy nghĩ của cậu thực hỗn loạn.

Ăn xong, Aggreko tròn mắt xoay chuyển rồi đưa ra đề nghị đi dạo xung quanh vườn cây một chút tiện thể tiêu thực luôn, ba người còn lại cũng tự nhiên đồng ý.

Estes và Carlos đi phía sau Cattleya và Aggreko, cậu tránh ở phía sau Carlos vụng trộm bón phân cho cây.

Hạt cát màu vàng từ trong tay của Estes rơi xuống, những hạt cát tinh tế vừa rơi xuống liền biến mất vào trong đất. Chúng có khả năng giúp cho cây cối càng thêm khỏe mạnh, vì chỉ bón 1 ít nên sẽ không khiến cho cây cối ở đây trưởng thành quá nhanh mà gây ra oanh động gì.

Theo ý nghĩ của nhóm thực vật trả lời, bọn chúng thực thích phần lễ vật này.

Estes bận rộn bón phân cho cây nên cũng không chú ý xung quanh cho đến khi cậu phục hồi tinh thần thì bên người chỉ còn có mỗi mình Carlos.

“Đám Cattleya đâu rồi?” nguyên bản là bốn người đi chung giờ lại trở thành 2 người , Estes cảm thấy có chút khẩn trương, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm bóng dáng của Cattleya và Aggreko nhưng không dám nhìn Carlos.

“Aggreko muốn ở cùng với Cattleya nên bọn họ đi một đường khác rồi ” Carlos đương nhiên đoán được suy tính của Aggreko, hơn nữa hân cũng muốn cùng nhóc con ở một chỗ nên vô cùng biết thời thế mà hợp tác.

“Tên kia thật đáng ghét!” Estes cảm thấy Aggreko càng ngày càng đáng ghét, không thể nào ở chung với tên ấy được.

“Anh cũng muốn ở cùng một chỗ với em”

Carlos nói ra một câu trực tiếp làm cho Estes biến thành tiểu tinh linh bị luộc chín.

Carlos lại hỏi tiếp “Em hôm nay nhìn không quá thích hợp, là có chuyện gì không vui sao?” đương nhiên hẳn biết tiểu tinh linh bắt đầu từ lúc nào không thích hợp, bất quá làm bộ như không biết mà thôi.

“Đâu có, lúc nào đâu, em vẫn bình thường a~!” Estes lấp bắp phủ nhận.

Carlos cũng thuận theo ý của cậu “ Hảo, em không có chỗ nào không thích hợp, bất quá” hẳn dừng lại một chút “ lúc Cattleya nói anh là “vị hôn phu” của em, anh đã rất cao hứng”

“Cao, cao hứng cái gì chứ?” Estes khấn trương đến mức tay cũng không biết phải đặt ở đâu nữa.

“Tự nhiên cao hứng bởi vì trong mắt bọn họ chúng ta là một đôi ” Carlos vươn tay sờ sờ đầu của Estes, thậm chí còn đụng nhẹ vào lỗ tai của cậu.

Vì thế ngay sau đó, cả người Estes đều nhuễn xuống.

“Dừng, đừng đụng vào lỗ tai”

“Hảo, không đụng” Carlos ôm lấy Estes trở thành trụ cột giúp cậu không ngã sấp xuống.

Sau đó hẳn cúi đầu, ở bên tai Estes nói một câu khiến cậu hoàn toàn hóa đá:

“Nhóc con, anh theo đuổi em được không?”

37. Chương 37: Đồng Ý?!

“Nhóc con, anh theo đuổi em được không?”

Tuy rằng đây là câu nghi vấn nhưng phần kiên định trong đó chỉ có mỗi Carlos hiểu được.

Những lời này, Carlos đã giấu kín dưới tận đáy lòng thật lâu, hiện tại nói ra ai cũng không biết hẳn cảm thấy nhẹ nhàng thế nào.

Thú nhân dựa vào khứu giác tìm kiếm bạn lữ cho nên bọn họ phần lớn đều là nhất kiến chung tình (nhưng á thú nhân thì lại đều cho rằng thú nhân thấy bọn họ xinh đẹp thì liền động dục =.=)

Lần đầu tiên Carlos gặp Estes trong rừng rậm, khứu giác của hắn đã giúp hắn tìm được bạn lữ tương lai rồi. Chẳng qua lúc đó, Estes thật sự quá nhỏ (5cm) cho nên Carlos cũng không có ý thức được điểm này. Hắn đem phần cảm giác này trở thành lòng hiếu kỳ (tò mò) đối với tiểu tinh linh mà thôi, cũng chính vì vậy hắn mới có thể cường thế bức bách Estes ở lại bên người – nếu đối đãi với bạn lữ hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Lần đầu tiên mơ hồ nhận thức tình cảm này là lúc Estes bị bệnh. Khi đó hắn lo lắng không thôi, lo lắng cho tiểu tinh linh chiếm cứ hết thảy mọi suy nghĩ của hắn, cũng chính vào thời điểm đó hắn mới ý thức được cậu đối với hắn có bao nhiêu trọng yếu. Nhưng lại vì Estes quá nhỏ, sự sai biệt chủng tộc khiến hắn một lần nữa phải chôn giấu tình cảm này dưới đáy lòng, không thể công khai.

Mà sau khi quay về Mông Tát, Estes lại đột nhiên bày ra hình người đáng yêu khiến cho hắn không dời được tầm mắt. Trong một khắc kia, tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng tựa như mầm mống trong nháy mắt trưởng thành cây đại thụ che trời.

Tình cảm này không phải là tuyệt vọng, bất đắc dĩ , mà là tình cảm có thể chờ mong hạnh phúc.

Vì thế hẳn một bên tức giận cậu lúc này mới nói chân tướng cho hắn, một bên lại âm thầm vui sướng, như vậy Estes có thể trở thành bạn lữ của hắn.

Mà khi biết sinh mệnh của tiểu tinh linh vô cùng dài , Carlos lần đầu tiên cảm thấy bất lực. Hắn thậm chí còn nảy sinh ra ý tưởng từ bỏ, sinh mệnh sai biệt quá nhiều trở thành trở ngại lớn nhất.

Hắn muốn cho bản thân ích kỉ một chút, không thèm nghĩ tới nếu bọn họ ở cùng một chỗ vậy khi sinh mệnh của hắn kết thúc tương lai của cậu sẽ như thế nào .

Nhưng hắn vẫn làm không được. Chỉ nghĩ đến lúc đó, Estes sẽ khóc, sẽ bị thương, hắn cái gì cũng không dám làm.

Nhưng hắn cũng không từ bỏ được.

Hai loại thanh âm dưới đáy lòng bắt đầu tranh cãi, nhưng không bên nào có thể áp ngã bên nào. Hắn chỉ có thể giả vờ như cái gì cũng chưa từng phát sinh, mọi thứ vẫn giống như trước.

Nhưng tiếng “Vị hôn phu” kia của Cattleya cùng với vẻ mặt sau đó của Estes khiến hắn dao động. Hắn phát hiện ra mình quả thật đang yêu. Chỉ có thú nhân đang yêu mới có thể liều lĩnh không thèm để ý tương lai chỉ cầu hiện tại không phải sao?

Vì thế, những lời này cứ đơn giản như thế thốt ra.

Mà hiện tại, hắn đang chờ đáp án. Chẳng sợ mặc kệ Estes trả lời như thế nào thì chờ đợi bọn họ cũng không phải là kết cục tốt đẹp gì

images

Estes nghe câu hỏi của Carlos thì đầu tiên là đỏ mặt, sau đó lại sinh khí (nổi giận) ngoài dự kiến của Carlos.

Cậu dùng sức đẩy hắn ra, làm mình rời khỏi ôm ấp của hắn, phồng má nói “Anh không cần nói đùa chuyện này, em cũng không phải á thú nhân!” hắn chính là vì nhìn cậu đỏ mặt mà nói như vậy đi? Carlos rất đáng ghét!

Carlos nhìn Estes, thấy cậu lộ ra bất mãn thì biết cậu nghĩ là hắn đang nói đùa!!

Carlos có chút vô lực, sau đó lại dả khởi tinh thần (tự cổ vũ), nhìn Estes gần từng tiếng nghiêm túc nói ” Anh chưa bao giờ nói giỡn, hơn nữa việc đó và việc em không phải á thú nhân thì có liên quan gì? Cần anh nói để hiểu chút sao? Anh yêu em, anh, Carlos yêu Estes !”

Biểu hiện nghiêm túc của hắn khiến cậu không thể tiếp tục nghĩ hắn là đang đùa giỡn nữa, Carlos thật sự đang tỏ tình với cậu.

Ý thức được điểm này, Estes lại không khống chế được đỏ mặt (người dương hảo quá, da mặt mỏng, hơi chút kích động là huyết khí lại dâng lên) hai tay của cậu ở trong không trung quơ quơ loạn xạ, vô ý thức khoa tay múa chân, miệng vội vàng nói “Đều đã nói rồi em không phải á thú nhân, anh làm vậy không đúng! Em sẽ không sinh bảo bảo!” (=)))))))))) đời không tránh được chữ ngờ đâu em)

Trời ạ, nhóc này nghĩ cũng xa quá cơ! Carlos suýt chút nữa thì bật cười ra tiếng. Hắn vươn tay giữ lại hai tay đang quơ loạn của cậu, kéo vào lòng, cúi đầu nhìn cậu “Anh đương nhiên biết sẽ không sinh bảo bảo, nhưng anh thích em. Nhóc con, để anh theo đuổi em được không?” giọng điệu của hắn mang theo khẩn cầu, bên trong đôi mắt thú màu vàng tràn đầy chân thành khiến cho người bị hắn nhìn chằm chằm không tự chủ được tin tưởng những gì hắn nói.

Estes chính là như thế, cậu bị cặp mắt kia nhìn đến toàn thân như nhũn ra, đầu bắt đầu choáng váng, nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ câu nói của nhóm mỹ nhân ngư hồi trước “Nhân loại luôn có phương pháp lừa gạt tình cảm của bọn họ, sau đó dành được cơ hội trường sinh bất lão”

Nhưng Carlos cũng không biết chuyện này a! Một thanh âm ở dưới đáy lòng cậu vang lên. Nhân tình của tiểu tinh linh sáng lên, đúng vậy, cậu cho tới bây giờ vẫn luôn giữ kín bí mật này, ai cũng không nói, Carlos như thế nào biết được? Cho nên hắn là thật sự thích cậu ni?

Vừa nghĩ như vậy tâm lại tựa hồ được cơn gió mát thổi qua, gợi lên từng gợn sóng, khiến cậu không biết phải làm gì bây giờ.

“Anh, anh, đừng, đừng như vậy a...” Estes né tránh tầm mắt của hắn, cậu không biết phải làm sao bây giờ.

Carlos hạ thất lưng, khiến cho Estes không thể né tránh tầm mắt của hắn “Em ghét anh sao, nhóc con?”

Estes không chút do dự nói “Không ghét mà!” Cậu cũng không phải ngu ngốc, mặc dù lúc đầu Carlos hay dọa cậu nhưng sau đó hẳn che chở cậu tựa như đối với bảo bối vậy. Một người đối với cậu tốt như vậy, tiểu tinh linh làm sao có thể ghét được.

“Vậy để anh theo đuổi em được không? Em không cần đáp ứng gì cả, anh chỉ cần một cơ hội mà thôi” trong bộ tộc thú nhân, thú nhân muốn theo đuổi á thú nhân thì phải có được sự đồng ý của họ, nếu không sẽ không được tới gần á thú nhân đó cho nên Carlos mới phải hỏi Estes trước chứ không phải dùng ôn thủy nấu ếch (cho ếch sống vào nồi nước nước lạnh đun lên nó sẽ không sợ hãi, cảm giác nguy hiểm, cứ thế theo nhiệt độ nước tăng lên mà chết đi) làm cho cậu bất tri bất giác trở thành của hắn.

Bị Carlos ăn nói khép nép khấn cầu, Estes cũng không thể không biết xấu hổ, đáy lòng cũng có chút lảng lảng vì vậy liền mơ hồ gật đầu nói ” Được” mà một chút cũng không phát giác ra chỉ vì một từ đơn giản này mà cậu đã đem bản thân bán đi =))))))))))))))))))))))

images

“Estes, lúc chúng ta không ở đây các người làm gì ? Như thế nào mới không gặp một lát mà các người đã thay đổi rồi?” trên đường trở về, Cattleya lôi kéo Estes ra phía sau hỏi nhỏ.

Lúc trước khi y và Aggreko tìm được hai người này thì đã cảm giác được không khí giữa bọn họ thay đổi, bất quá Cattleya chưa từng có kinh nghiệm nên cũng chỉ cảm thấy có cái gì đó bất đồng nhưng cuối cùng vẫn không biết được bất đồng chỗ nào. Bởi vậy hiện tại y mới bắt lấy Estes yêu cầu giải đáp nghi vấn.

“Thay đổi chỗ nào? Có chỗ nào bất đồng sao?” Estes phủ nhận, nếu không phải hai tai của cậu đang đỏ lên thì có lẽ đã lừa được mấy thú nhân rồi.

“Còn nói không có gì thay đổi, người xem lỗ tai của người đều đỏ hết rồi kìa, hơn nữa người còn không dám nhìn thẳng Carlos nữa chứ” Cattleya chỉ vào lỗ tai của cậu nói sau đó quay qua nhìn hai thú nhân ngồi ở phía trước, lại hướng đến bên Estes, chế nhạo nói “Như thế nào? Có phải tên Carlos kia hôn người không?”

“Mới, mới không có ! ! !” Estes phản ứng rất lớn, một bộ bị nói trúng rồi chột dạ.

Quả thật, lúc trước cậu vừa mới đáp ứng cho Carlos theo đuổi tên kia liền hôn luôn lên môi cậu một cái, cho đến tận bây giờ Estes vẫn còn cảm thấy môi rất nóng.

“Xem đi, xem đi người đang chột dạ nga~” Cattleya trêu chọc nói.

“Người nói ta, vậy người và Aggreko thì sao? Các người đã làm cái gì?” Estes biết mình nói không lại y liền vội vàng đổi chủ đề.

Đề tài này chọn rất đúng, ít nhất Cattleya không trêu chọc cậu nữa mà hơi hơi đỏ mặt.

Bất quá Cattleya có thể so với Estes hào phóng hơn. Y ngẩng ngẩng Aggreko phía trước rồi lại vụng trộm ở bên tai Estes nói một câu.

“Thật sự? Hắn nói muốn theo đuổi người?” Estes không nghĩ tới tình huống của bọn họ lại giống nhau như vậy.

“Àn” Cattleya gật đầu, sau đó lại kiêu ngạo nói “Bất quá ta còn chưa đáp ứng hắn, mẫu phụ nói á thú nhân cần phải rụt rè một chút, đáp ứng quá nhanh sẽ khiến người khác khinh thường, hơn nữa đối phương sẽ không quý trọng người” (ta đang nghe triết lí ... của mấy bà mẹ thời cổ đại sao? =.=)

“A?” Estes vừa nghe xong liền nôn nóng ”Ta đáp ứng như vậy có phải là quá nhanh không? Carlos thấy ta không tốt thì làm sao bây giờ?” lúc này cậu đã hoàn toàn nhập vào vai “á thú nhân” rồi.

Cattleya không biết Estes cũng giống y vừa bị tố tình xong mà tưởng là chuyện từ hồi trước cho nên thấy thần sắc của cậu kích động liền thấp giọng an ủi nói “Không có việc gì, không có việc gì, Carlos nhà người cũng không tệ lắm. Hơn nữa các người cũng ở bên nhau một thời gian rồi còn gì, ta thấy hắn đối với người rất tốt, người không cần phải lo lắng”

Estes rất đơn thuần, Cattleya vừa nói như vậy liền tin tưởng, hơn nữa Carlos quả thật đối với cậu rất tốt.

Mà Cattleya thấy mình hình như nói sai cái gì đó rồi liền không dám trêu chọc Estes nữa, vội vàng vòng vo đổi đề tài sang một số việc mình từng trải qua hay các thú sự (chuyện thú vị) nghe được từ chỗ các thú nhân.

Bởi vậy Estes cũng nhanh chóng khôi phục bình thường, bị Cattleya đùa cho cười không ngừng.

“Ta nói này huynh đệ, người định lúc nào thì mời ta uống ly rượu mừng đây?” ghế trước, Aggreko vừa lái xe vừa tề mi lộng nhần (nháy mày) với Carlos, đối thoại của hai người ngồi ghế sau bọn họ ở phía trước nghe rõ đến nhất thanh nhị sở. Chỉ nhìn bộ dạng lúc này của Estes, Aggreko liền biết hảo hữu nhìn lạnh như băng kì thực hẳn đã đem người quải đến tay rồi (nắm chắc trong tay)

“Nhất định” Carlos tự tin cười cười, hẳn có lòng tin Estes sẽ trở thành của hắn. Tựa như hắn cũng sẽ là của cậu vậy.

Mà điều này chắc chắn sẽ xảy ra trong tương lai không xa~

38. Chương 38: Khóa Chung Tộc Luyện Ái

(tình cảm khác tộc)

Tuy rằng Estes nhất thời mềm lòng đã chấp nhận cho Carlos theo đuổi, nhưng khi hắn bắt đầu thì cậu lại nhận không được mà muốn trốn tránh.

Mấy thứ tình cảm này nọ chưa bao giờ nằm trong kế hoạch cuộc sống của cậu.

Vì thế vào một số thời điểm Carlos đang muốn đối xử “thật cẩn thận”, “thật che chở” cho cậu thì lại phát hiện không thấy người đâu .

Phòng của cha mẹ Carlos vẫn trống không, kể từ khi từ vườn cây về, Estes liền chiếm lấy nơi này – cậu đem toàn bộ phòng ngủ biến thành một khu rừng nhỏ.

Mỗi loại cây cối đều là phiên bản thu nhỏ của những loại ở trong rừng rậm mà Estes cũng biến nhỏ tránh ở trong đó, mặc cho Carlos nói như thế nào cậu cũng không chịu xuất hiện, thậm chí ngay cả nấu cơm cậu cũng không chịu làm.

Nhìn trước mắt một mảng rậm rạp cây cối mà cái cao nhất cũng chỉ đến gối của mình, Carlos cười khổ. Biện pháp của tiểu tinh linh đối phó với hắn, thật chết tiệt lại hữu dụng. Mặc dù những cái cây do Estes tạo ra này tựa hồ sẽ không biến dị gây nguy hại cho thú nhân nhưng mấy cái cây nhỏ này lại rất nhiều , Carlos không biết Estes tránh ở chỗ nào.

“Nhóc con, mau ra đi, nếu để người lạ nhìn thấy thì làm sao bây giờ?” cẩn thận lật từng cái cây, Carlos cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Estes.

“Anh đừng quần em nữa!” tránh ở phía sau một cây chuối tây mini (so với Carlos) Estes ôm lỗ tai không nghe hắn nói nữa. Cậu mới không cần ra ngoài, hiện tại mỗi lần nhìn thấy Carlos cậu đều không khống chế được mà đỏ mặt, thật là xấu hổ muốn chết mà!

Nghe được thanh âm của Estes hắn rất nhanh liền phán đoán ra vị trí của cậu. Cẩn thận tránh đi mấy gốc cây nhỏ, xốc lên cây chuối tây kia quả nhiên nhìn thấy tiểu tinh linh đang hoảng sợ ngồi ở dưới.

Carlos ngồi xổm xuống bên cạnh, nhìn Estes “Có chuyện gì không vui không thể nói với anh được sao?” hẳn thực may mắn vì nơi ở của mình khá hẻo lánh nên đối diện cửa sổ phòng ngủ không có hộ gia đình nào nữa, bằng không với hành vi xằng bậy của tiểu tinh linh bây giờ bọn họ phỏng chừng đã bị bắt vào phòng thí nghiệm rồi.

Bởi vì là anh nên mới không thể nói a! Estes thực rối rắm, cánh đã bắt đầu đập lại định trốn xa một chút.

Carlos vươn tay ngăn cậu lại, thật cẩn thận phúng trong lòng bàn tay, có chút bất đắc dĩ “Anh khiến cho em chán ghét đến thế sao?”

“Không ghét mà!” Estes bùm mặt, thanh âm ép xuống thấp nhất.

Carlos nhìn lỗ tai của cậu đỏ lên, nhẹ giọng cười “Anh không hỏi em có việc gì nữa, em đừng tiếp tục trốn anh được không? Em không phải đã hẹn Cattleya rồi sao, nếu bị y thấy thì làm sao bây giờ?”

Đúng nga, Cattleya muốn tới đây học nấu ăn. Estes bây giờ mới nhớ ra cuộc hẹn của mình với Cattleya.

Estes buồn rầu, cậu hiện tại thật sự không muốn biến thành hình người chút nào . Ánh mắt Carlos nhìn cậu gần đây khiến cho cậu có chút sợ hãi nhưng lại không biết rốt cuộc mình đang sợ cái gì, bằng không cậu cũng đã không hấp tấp biến nhỏ trốn đi như vậy. Ở trên địa bàn của thú nhân mà hiện ra chân thân (hình dạng thật) thì độ nguy hiểm rất cao a (trực giác của Estes thực chuẩn, Carlos khiến người sợ hãi quá rõ ràng a~)

Carlos thấy vẻ mặt buồn rầu của cậu liền đề nghị “Nếu không để anh từ chối y được không? Trước không nói Cattleya cần chiếu cố tộc trưởng, thời tiết gần đây càng ngày càng lạnh, y ra ngoài quả thực cũng không thích hợp a” Carlos kì thật cũng không thích có người đến quấy rầy bọn họ, nhưng xét ở chỗ Estes vô cùng cao hứng mới nhẫn nhịn xuống. Mà hiện tại Estes lại như thế này thì đương nhiên phải chớp lấy thời cơ đuổi hết mấy kẻ chướng mắt đi rồi.

Hơn nữa hẳn cũng chẳng nói sai gì , dùng mắt cũng thấy mùa đông sắp trôi qua rồi, ai mà chả biết cuối mùa là lúc lạnh nhất, ngay cả thú nhân cũng không dám tùy tiện ra ngoài trong khoảng thời gian này. Mà Cattleya lại là á thú nhân, nếu vì vậy mà y sinh bệnh thì Carlos cũng không tránh được trách nhiệm.

Estes nghe đề nghị của Carlos, do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn là đồng ý “Vây anh gọi điện đi”

Carlos buông cậu ra đi gọi điện thoại thừa dịp này cậu lại lẩn đi lần nữa, chờ Carlos quay trở về dù làm cách nào Estes cũng không chịu ra.

images

Ngồi trên xích đu làm bằng dây leo, Estes làm phép khiến cho dây leo tự động đẩy tới đẩy lui, một bên ngoạ một bên bắt đầu đọc sách, còn thỉnh thoảng lẩm bẩm mấy câu linh tinh kiểu “Nga, thì ra là thế”, “Ừ, có đạo lý”

Mà tên quyển sách cậu đang đọc là [Bách khoa toàn thư khóa chủng tộc luyện ái] dựa theo chữ ký ở dưới thì hẳn là nhân ngư tộc viết (thật không biết quyển sách này là như thế nào được đặt trong túi của cậu =.)

Tại Vương Quốc Đồng Thoại, muốn nói chủng tộc nào có huyết thống hỗn loạn nhất thì đấy chỉ có thể là tộc nhân ngư .

Nhân ngư tộc bởi vì điều kiện tự thân rất ưu việt (ở trong nước có đuôi cá, trên mặt đất lại có chân người) hơn nữa tình cảm lại phong phú dư thừa (trời sinh đa tình, không phải ở trong truyện cổ tích lúc nào cũng là nhất kiến chung tình sao? (chưa chắc à)) cho nên phần lớn bọn họ sau khi trưởng thành sẽ lập tức có bạn lữ. Mà thân phận của bạn lữ lại bao gồm toàn bộ chủng tộc trí tuệ có bề ngoài xuất chúng ở trong Vương Quốc Đồng Thoại. Cũng bởi vậy nên tới hiện tại bọn họ cơ hồ đều là con lai.

Cho nên loại khóa chủng tộc luyện ái này nhân ngư tự nhiên có kinh nghiệm. Bọn họ thậm chí còn viết một quyển sách về loại kinh nghiệm này, mà Estes là đang cầm quyển sách đó.

Estes vốn đem sách này như là chuyện xưa để đọc, hôm nay là lần đầu tiên cậu dùng tâm tính nghiêm cứu đi đọc nó.

Khi cậu đọc đến câu chuyện giữa một tiểu tinh linh và nhân ngư thì nội dung của nó gợi cho cậu một linh cảm.

Kiểm chế tâm tình kích động, Estes đóng sách lại, cất kĩ rồi lại đem một mầm giống ở trong túi ra.

Dưới nền nhà nơi này đã được cậu lấp một tầng đất mỏng (bằng không thì gieo hạt kiểu gì =.) Estes vùi mầm vào trong đất, hai tay bắt đầu chà xát ra bột phấn vàng, một bên chà xát một bên niệm chú.

Chú ngữ có chút dài, nội dung cũng tối nghĩa khó hiểu nhưng Estes niệm thật sự thuần thục vì đây là một chú ngữ bắt buộc phải học trong tộc của cậu – chú ngữ cải tạo cây cối.

Tên của chú ngữ đúng như ý nghĩa của nó, giúp tiểu tinh linh cải tạo cây cối theo ý muốn của họ – chỉ cần đem yêu cầu chuyển thành tinh linh ngữ thêm vào chú ngữ là được (nghe như mấy cái code trang trí blog?)

Chú ngữ cũng không khó chỉ cần là tinh linh trưởng thành đều có thể làm được thậm chí một số vị thành niên tiểu tinh linh xuất sắc cũng làm được. Nhưng cải tạo cây cối càng thần kì thì năng lượng cần dùng càng nhiều.

Mãi đến khi cây trong tay Estes đã trưởng thành, ra hoa kết trái thì cậu cũng đã có chút hư thoát.

Thân thể của cậu có chút suy yếu lưng lay một chút, mắt thấy sắp ngã xấp xuống thì một bàn tay to lại đỡ lấy cậu, đem cậu phồng lên.

“Sao lại biến thành mệt như thế này? Mau ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi !” Carlos có chút đau lòng nhìn Estes. Hắn dựa theo tiếng niệm chú của Estes mà tìm tới. Lúc thấy vẻ mặt của cậu vô cùng nghiêm túc hẳn cũng không định quấy rầy thế nhưng chỉ lát sau cậu liền mệt thành như vậy.

Estes một bên thở dốc một bên lau mồ hôi trên trán “Em không sao, nghỉ ngơi 1 chút là ổn thôi”

Nghỉ ngơi một chút chờ cho thể lực hồi phục một nửa, Estes bay ra khỏi bàn tay của Carlos, hạ xuống bên cạnh cái cây cậu mới tạo ra.

Đó là một cái cây cao ngang Estes (5cm), phiến lá nho nhỏ hình trái tim, bên trên kết hơn 10 trái. Những trái này chia ra sinh trưởng ở hai phía bên cây. Một loại hơi lớn một chút, quả hình trứng màu đỏ. Một loại lại nhỏ hơn một chút, quả hình hồ lô màu xanh đậm.

Estes vươn tay hái một quả màu xanh xuống, ngẩng đầu đưa cho Carlos “Anh ăn cái này đi”

“Cho anh?” Carlos nghi hoặc tiếp nhận trái cây. Trái này ở trong tay Estes cũng chỉ to bằng một bàn tay mà bây giờ nằm ở trong tay hắn thì có thể miễn cưỡng bằng với hạt đậu, không thu hút chút nào “Là cái gì vậy?” hắn không tin trái này không có tác dụng gì bằng không Estes sẽ không lãng phí nhiều khí lực như vậy.

“Anh cứ ăn đi” Estes thần thần bí bí không chịu nói rõ.

Carlos thấy cậu hiện tại không còn muốn trốn tránh hắn nữa, thậm chí vẻ mặt còn có chút chờ mong liền không hề do dự ném trái cây vào miệng.

Trái kia quả thật quá nhỏ, Carlos còn chưa kịp cắn nó đã chui tuốt xuống thực quản, không lưu lại chút mùi vị nào cả.

“Thế nào? Thế nào? Có chút cảm giác nào không?” Estes vẻ mặt chờ mong nhìn Carlos muốn biết cảm giác của hắn.

“Không có mùi vị gì cả !” Carlos thành thật trả lời.

“Ai nha, không phải cái loại cảm giác này!” Estes dùng sức lắc đầu, cậu vốn cũng không muốn cho trái này có hương vị gì cả!

“Vậy là cái gì.....sao lại!” Carlos còn chưa hỏi xong thì liền cảm giác được thân thể biến hóa.

Tầm nhìn phạm vi càng ngày càng nhỏ, tầm mắt cũng chậm rãi thấp dần, bốn phía cảnh vật cũng chậm chậm lớn lên, à không, phải là hắn đang nhỏ đi.

Carlos nhìn tay của mình cùng mọi thứ đối lập xung quanh, khi hắn phản ứng được thì một mảnh hắc ám liền vây lấy hắn.

Chỗ Carlos vừa đứng bây giờ chỉ còn một đồng quần áo.

“Ai nha, anh không sao chứ? Carlos? Carlos?” Estes vội vàng chạy tới, ở trong đồng quần áo cố gắng tìm kiếm “Ta như thế nào lại quên mất vụ quần áo đây?!” cậu tự gõ vào đầu mình. Bởi vì khi tiểu tinh linh

thu nhỏ lại thì quần áo cũng thu nhỏ theo cho nên cậu hoàn toàn quên mất Carlos không giống vậy, quần áo của hắn không thể nhỏ đi.

“Không, không có việc gì” Carlos gian nan từ trong đồng quần áo chui ra, toàn thân xịch lỏa “Đây là chuyện gì?”

Estes vội vàng lấy một bộ quần áo của mình ở trong túi ra đưa cho Carlos, lấy lòng nói “Em muốn cho anh thử cảm giác làm tiểu tinh linh mà thôi”

Carlos lúc này mới chú ý tới phía sau lưng mình mọc ra một đôi cánh, lại sờ sờ một chút, quả nhiên có một đôi râu (lynz: chả hiểu sao ta lại nghĩ đến con gián?=))))))))))))))

“Lần sau có làm vậy thì báo trước cho anh một tiếng để chuẩn bị một chút. Lúc này thiếu chút nữa bị em hù chết !” Carlos bắt đầu tiếp nhận quần áo. Quần áo có chút nhỏ, ống quần cũng có chút ngắn mà giày cần bản không xỏ vào được.

“Àn, lần sau sẽ không như vậy nữa !” Estes thấy quần áo kích cỡ không phù hợp liền lấy ra dụng cụ và vật liệu lập tức làm luôn một bộ quần áo và giày cho hắn.

Mặc xong quần áo, Carlos đứng tại chỗ tùy ý Estes đảo quanh, cuối cùng lại bị cậu vòng quanh đến choáng cả đầu, nhìn không được ngăn người lại “Thích sao?”

“Ừ ! Carlos thật vô cùng soái khí nha!” Nhìn bộ dạng hiện tại của Carlos, Estes liền nhìn không được khen ngợi.

39. Chương 39: Mỹ Vị

Carlos ở hình dạng tiểu tinh linh quả thật rất soái khí (đại khái là vì tiểu tinh linh bình thường đều là kiểu hình đáng yêu?)

Đại đa số tiểu tinh linh đều là đáng người thon dài, lại có thiên hướng gầy, nói đơn giản thì chính là “thân vô 24 thịt” (phép so sánh, tiểu tinh linh mà nặng 24 thì đã bị coi là thừa cân rồi)

Mặc dù bây giờ Carlos biến nhỏ nhưng thân thể vẫn y nguyên bản gốc thu nhỏ lại, mỗi một tác cơ thể đều rắn chắc hữu lực mà không khoa trương, thân thể đường cong phi thường hoàn mỹ, Estes nhìn mà vô cùng hâm mộ.

Trên người vốn mang đầy khí khái nam nhân, sau khi Carlos nhỏ đi lại tăng thêm một chút đáng yêu đặc trưng của tiểu tinh linh (tạo hình) và giảm bớt khí chất lạnh như băng của hắn, khiến cả người thiếu vài phần lãnh khốc lại thêm phần soái khí.

“Cái này cũng có thể sử dụng sao?” Carlos phi thường hài lòng với lời ca ngợi của Estes, nhưng hắn đối với đôi cánh phía sau lại càng cảm thấy hứng thú hơn. Một đôi cánh giống hệt của Estes (cánh bướm) nhưng của hắn là màu tím.

Cẩn thận lấy tay sờ sờ đôi cánh thoát nhìn chỉ cần tùy tiện đụng nhẹ là có thể rách, mà cảm giác truyền vào tay lại khiến hắn không khỏi kinh ngạc, nhìn như yếu ớt lại ngoài ý muốn rắn chắc.

“Hắn là có thể sử dụng đi?” Estes cũng không quá chắc chắn, đây cũng là lần đầu tiên cậu sử dụng loại quả này ‘Bằng không anh thử xem?’

Carlos nghe vậy liền thử vỗ vỗ đôi cánh phía sau. Hắn còn tưởng sẽ vô cùng khó khăn nhưng trên thực tế đôi cánh cũng tựa như cánh tay của hắn vậy, linh hoạt đến bất khả tư nghị (bất khả tư nghị = không còn gì để bình luận).

Tâm tính vui đùa của Carlos nổi lên, hắn cố gắng vẫy cánh thêm vài cái sau đó nhìn hai chân của mình dần dần rời khỏi mặt đất.

Loại cảm giác này thật mới mẻ cũng thật kì diệu đến nỗi luôn luôn bình tĩnh như Carlos cũng nhin không được tâm tình kích động. Estes đứng bên cạnh lại cười híp cả mắt.

“Carlos, đúng rồi, động tác chậm một chút, chú ý giữ cân bằng” Estes hưng trí bồng bồng bay đến bên cạnh Carlos, nắm tay hắn hướng dẫn cách bay lượn. Đối với tiểu tinh linh mà nói, bay là một bản năng cho nên đây cũng là lần đầu tiên cậu có cơ hội dạy người khác bay.

Carlos cẩn thận quan sát cậu làm mẫu, một bên điều chỉnh chính mình. Tuy rằng cảm giác vẫn thực mới lạ nhưng đã có thể từ cảm giác lung lay sắp đổ mà dần vững vàng hơn.

Có thể nói năng lực học tập của Carlos rất mạnh, đi theo Estes bay vài vòng hắn đã bắt đầu bay có bài bản, điều này khiến Estes có cảm giác thành tựu .

Học bay xong, Estes lôi kéo hắn đi dạo khắp nơi cho hắn lĩnh hội một chút thế giới trong mắt tiểu tinh linh.

Loại cảm giác này thực kì lạ, Carlos nhìn những cái cây so với bình thường càng thêm sáng rọi, đột nhiên có suy nghĩ thực hâm mộ tiểu tinh linh.

“Trái cây vừa rồi là gì vậy?” hắn luôn biết Estes thần kì nhưng lại không thể ngờ là cậu có thể làm được cả những việc như thế này – có thể khiến hắn biến thành tiểu tinh linh. Phải chăng hắn cũng có thể làm bạn với cậu lâu hơn một chút? Nghĩ như vậy Carlos thực động tâm.

“Cái kia à, là em dựa theo trong sách tạo ra quả biến tiểu tinh linh, ăn quả màu xanh thì người sẽ biến thành tiểu tinh linh mà ăn quả màu đỏ sẽ lại khôi phục như lúc ban đầu. Bất quá nếu không ăn quả màu đỏ thì sau một ngày cũng sẽ tự động khôi phục hình dạng ban đầu” Estes lôi kéo Carlos đến bên xích đu bằng dây leo của cậu. Chính mình ngồi lên còn Carlos đẩy xích đu cho cậu.

“Nga, em cũng thật lợi hại nha!” Carlos một bên đẩy xích đu một bên thật lòng khích lệ.

Estes đứng đưa chân thúc giục Carlos đẩy mạnh hơn một chút “Cũng không có gì, trái cây này chỉ giúp anh thoát nhìn giông tiểu tinh linh mà thôi, còn đặc hữu năng lực của bọn em thì anh vẫn không có”

“Như vậy cũng đã vô cùng lợi hại rồi” Carlos cũng không quan tâm điều này, hắn để ý là sai biệt (tuổi thọ) giữa bọn họ. Tiếp theo Carlos lại nghĩ tới một vấn đề “Anh lúc này có thể biến thân được không?”

Estes bị vấn đề này khiến cho sững sốt, đúng lúc đó Carlos dùng lực đẩy mạnh, bởi vì không nắm chặt xích đu nên cậu bị đẩy bay ra xa.

Mà không may bởi vì muốn chơi xích đu vui hơn một chút nên Estes chọn cái cây treo xích đu rất cao – dựa theo chiều cao của tiểu tinh linh mà nói thì cậu rơi xuống bị thương là không cần bàn cãi mà thậm chí còn phải đối đầu một đôi cánh mới nữa chứ.

“Carlos, cứu mạng a ! ! !” biến cố xảy ra đột ngột khiến Estes chỉ lo nhìn mặt đất cách mình càng ngày càng gần mà hét chói tai chứ không còn biết phải phản ứng như thế nào nữa.

Carlos cũng ngay lập tức lao theo Estes, cuối cùng cũng kịp đỡ lấy cậu trước khi bị rơi xuống đất.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Carlos ôm Estes, giọng điệu hiếm có ác liệt ” Tại sao em không bám chắc vào, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ ? !”

“Thực xin lỗi !” Estes sắc mặt trắng bệch chui vào trong lòng Carlos, cậu thật sự bị dọa rồi.

Nhìn sắc mặt hoảng hốt của cậu, Carlos lại nhin không được mềm lòng, hắn ôm tựa như ôm đứa nhỏ, để Estes tựa cằm vào trên vai mình, mềm nhẹ vỗ lưng cậu ” Lần sau đừng như vậy, nhất định phải chú ý an toàn biết không?”

“Àn” Estes ôm lấy Carlos, cảm thấy thực an tâm, tựa hồ chỉ cần có hắn kề bên dù có chuyện gì xảy ra cũng không cần phải lo lắng, hắn sẽ an bài tốt tất cả mọi việc.

Sự thuận theo của Estes khiến cho tức giận của Carlos biến mất vô tung (vô tung = không còn bóng dáng, ảnh), hắn đối với cậu thật sự là không có cách nào cả ”Sao? Còn muốn chơi xích đu nữa không?”

“Muốn !” Estes ngẩng đầu, lấy lòng nói “Anh ngồi, em đẩy cho anh nha”

“Em đó, thật hết cách với em mà“

Carlos tuy không thích cái trò ngây thơ như thế này (Lynz : ảnh chỉ thích những trò không ngây thơ thôi =))))))))))))))))) bắt quá nếu Estes thích thì hẳn cũng không phản đối.

Vì thế hai người lại trở lại bên xích đu.

Bắt quá Estes không có chút kiên nhẫn nào cả, cậu mới đẩy một lát đã kêu mỏi rồi.

“Mệt thì không chơi nữa, đã đói bụng chưa?”

“Àn, em muốn ăn bánh ngọt cơ ” Estes lắc lắc đầu, mềm nhẹ nói.

“Biết em sẽ muốn ăn nên anh đã mang tới để trên bàn cho em rồi” Carlos chỉ chỉ cái bàn tròn hiện tại nhìn phi thường to lớn kia.

Thật ra hẳn lấy sẵn một phần chuẩn bị lên đây hổng (dở) nhóc con này, vừa rồi xảy ra mọi chuyện khiến hẳn thiếu chút nữa thì quên mất.

Estes nhìn theo hướng tay Carlos chỉ nhưng không nhìn thấy gì cả, vì cái bàn rất cao nhưng điều này cũng không ảnh hưởng chút nào. Hoan hô một tiếng cậu liền bay về phía ấy.

Carlos cũng theo sát phía sau.

images

Hạnh phúc là gì? Đối với Estes mà nói thì lúc này hạnh phúc chính là có một khối bánh phết đầy bơ so với cậu còn to hơn đang lằng lằng nằm trên bàn đợi cậu tới, mà hạnh phúc còn nhân đôi lên khi trên bánh ngọt còn trang trí một trái dâu tây đỏ tươi ~ ~ ~

“Anh có ăn không?” Estes rất lễ phép hỏi Carlos đứng đằng sau.

Nhìn ánh mắt tỏa sáng của Estes, Carlos quyết đoán lắc đầu.

Estes vừa lòng xoay đầu, nhìn bánh một cách âu yếm “Vây em ăn nga ~ ~!” phi thân 1 cái, Estes liền trực tiếp ghé vào phần phết bơ của bánh cắn một ngụm lớn.

“A ~ ngô, ngon quá đi~” thật sự là mỹ vị, cậu càng ngày càng bội phục tay nghề của mình.

Carlos đứng bất động ở bên cạnh nhìn Estes gặm gặm cái bánh ngọt thành “cái động”. Đối lập với tốc độ biến mất của cái bánh, cái bụng nhỏ của Estes lại không có chút nào biến hóa, thật sự không hiểu nổi rốt cuộc những thứ cậu ăn đã đi đâu rồi.

“Ách, no quá a~!” cho đến khi Estes ở trên cái bánh đào một “cái động” đủ để thân thể nhỏ bé của cậu ngồi xổm bên trong, lại còn đem trái dâu cắm bên trên bánh ăn hơn một nửa cậu mới nấc lên, vỗ bụng ngồi ở bên cạnh thở.

“Khẩu vị của em thật tốt....” Carlos nhìn “cái động” thật lớn phía sau cũng không biết nói gì hơn nữa.

“Hi hi” Estes ngây ngô cười ” Bởi vì thích thôi “

Carlos thở dài, ngồi xuống bên cạnh cậu “Bụng khó chịu sao?”

“Vẫn tốt” kì thật cũng không quá thoải mái, ăn nhiều như vậy, dạ dày của cậu đã có chút phản kháng, đau đốn co rút đau đốn co rút, bắt quá Estes không dám cho Carlos biết.

Nhưng động tác ấn bụng liên tục của cậu vẫn làm cho Carlos nhận ra.

Dùng sức đem người ôm vào lòng, để tiểu tinh linh ngồi trên đùi hẳn, Carlos giúp cậu xoa bụng ” Có muốn uống chút thuốc giúp tiêu hóa không?”

Đột nhiên bị ôm như một tiểu bảo bảo, còn bị xoa bụng, Estes có chút không phản ứng kịp. Đến khi Carlos lặp lại câu vừa rồi 1 lần nữa cậu mới luống cuống tay chân tìm kiếm trong túi đeo, từ bên trong lấy ra một trái cây trợ giúp tiêu hóa.

Lại nhớ tới thú nhân phía sau còn chưa có ăn gì, cậu lại lấy mấy quả ở trong túi ra đưa cho Carlos “Anh ăn đi”

Carlos cũng không đưa tay cầm lấy mà há miệng trực tiếp cắn trái cây trên tay Estes. Quả vừa cắn liền vỡ ra, nước trái cây mỹ vị liền theo vết nứt chảy ra. Không phải mùi vị ế ẩm bình thường mà là có chút hàm vị, như là canh thịt.

Bởi vì không nghĩ trái cây này bên trong toàn là nước nên tuy Carlos phản ứng nhanh hút lấy mấy ngụm nhưng vẫn có không ít nước chảy ra tay của Estes, lại theo một đường chảy xuống phía dưới khiến cho tay cậu đầy nước, chỉ còn kém làm ướt cả tay áo.

” A, dơ tay em rồi !” Estes cau mày bất mãn rút tay về, bất quá còn chưa rút về một nửa đã bị Carlos bắt lấy.

Carlos đem trái cây trong tay Estes đặt sang một bên, hé miệng ngậm lấy tay của cậu, hút mấy cái sau đó một đường hướng về phía trước liếm sạch sẽ nước trái cây trên tay cậu.

“Anh, anh làm gì vậy ?!” Estes y như con thỏ bị chấn kinh, nhịn không được nhảy dựng lên.

Nhưng Carlos giữ lấy cậu, còn thật sự đem toàn bộ nước trái cây liếm sạch sẽ, sau đó mới vừa lòng ngẩng đầu ” Xem đi, như vậy là sạch rồi “

” Làm gì có chuyện đó ! Bây giờ toàn là nước miếng của anh, em muốn đi rửa tay ngay !” Estes đỏ mặt, xoay người bay đi.

Phía sau Carlos cười khê rồi cũng bay theo.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

40. Chương 40: Ở Chung

Thói quen là một thứ luôn luôn diễn ra không tiếng động nhưng lại có ảnh hưởng vô cùng lớn.

Ban đầu là cả kinh, sau đó thoảng thẹn thùng đến cuối cùng thì mặt không đỏ, tâm cũng không khiêu (nhảy lên) nữa. Trong mấy ngày ngắn ngủi Carlos và Estes ở chung sớm chiều cậu đã hoàn toàn quen với việc hẳn thường thường sẽ làm ra vài hành động vô cùng thân mật. Hiện tại Carlos có hôn cậu thì cậu cũng không kích động nữa, nhiều nhất là kháng nghị một chút mà thôi.

Trong phòng ngủ chính là một rừng cây cỏ tươi tốt xanh um, tràn đầy sức sống.

“Carlos, anh ở đâu vậy?” Estes vỗ cánh bay giữa các tán cây. Cậu vừa ở trong ngôi nhà bằng hoa ngủ trưa một chút vậy mà khi tỉnh dậy Carlos nguyên bản luôn bồi ở bên lại không thấy đâu.

Đúng lúc này phía trước truyền tới tiếng thú rống.

Thanh âm này lập tức khiến cho Estes một trận kinh hãi. Ở chỗ này xuất hiện dã thú trừ bỏ Carlos thì còn có thể là ai?

Dựa theo thanh âm đi tìm, Estes quả nhiên nhìn thấy Carlos trong hình thái ngân lang.

“Nguyên lai như thế này cũng có thể biến thân a!” thu lại cánh phía sau, Estes đứng bên cạnh Carlos, đánh giá bộ dạng hiện tại của hắn. Ngân lang vẫn là bộ dạng uy mãnh soái khí như trước nhưng hình thể to lớn đã không còn, hiện tại ngân lang chỉ cao hơn Estes nửa cái đầu mà thôi.

[Ân, ta cũng không ngờ a~] ngân lang ngồi xuống, dùng hai chân trước thon dài chống trên mặt đất, hắn cũng không nghĩ rằng thể này còn có thể biến hình, nhưng có chút tiếc nuối là biến thân xong không còn cánh nữa.

Đôi mắt xanh lục lạnh lợi của Estes chuyển vòng tròn, sau đó cậu cười trộm vươn tay sờ đầu của ngân lang, còn gãi gãi cằm của hắn ” Ngoan nha, ngoan nha” động tác kia rõ ràng là đang vuốt ve sủng vật mà.

Hì hì, cậu đã sớm muốn làm như vậy, hiện tại cuối cùng cũng được như nguyện.

Carlos bị Estes cong (gãi) thực thoải mái, không tự giác nhắm hai mắt lại, miệng còn phát ra âm thanh “grừ grừ ” rõ ràng là bộ dáng hưởng thụ.

Estes thấy vậy càng ra sức gãi a gãi, còn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình cọ cọ hắn. Đối với loại thân cận này ngân lang đương nhiên vô cùng thích thú. Hắn thậm chí còn dùng đuôi vòng lấy Estes khiến cho cậu dán vào càng sát hơn.

Náo loạn trong chốc lát, Estes mới nhớ ra việc lúc trước “Anh vừa mới đi đâu vậy? Rõ ràng cùng em ngủ trưa mà, tại sao lúc tỉnh dậy lại không thấy anh đâu?” nói xong khuôn mặt trẻ con bánh bao (mập phúng phính á) nhăn nhó lại biến thành bánh bao nếp nhăn mà cái miệng đảm đương nếp uốn của bánh bao lại bĩu thật cao.

[Dừng giận, anh chỉ ra ngoài tìm chút thức ăn cho em thôi mà] bởi vì hai ngày qua bọn họ vẫn luôn ở trong khu “Rừng rậm mini” này nên để tránh lãng phí thức ăn trong ba bữa một ngày của họ đều là hoa quả ngon miệng ở nơi đây. Ngân lang là lo Estes tỉnh dậy sẽ đói bụng nên mới cố ý đi ra ngoài. Hắn vốn tưởng Estes sẽ ngủ thêm lát nữa lại không ngờ rằng cậu sẽ tỉnh dậy sớm hơn bình thường.

“Thật sao? Vậy có tìm được cái gì ngon miệng không?” vừa nghe ngân lang giải thích xong Estes liền quyết định đại nhân đại lượng tha thứ cho hắn, dù sao hắn rời đi cũng để tìm thức ăn cho cậu mà.

“Cánh rừng mini” này là Estes đột nhiên nảy ra ý tưởng nên cậu tạo ra nó cũng không tỉ mỉ lắm, tùy tiện lấy được mầm cây nào ở trong túi liền chôn xuống đất, sau đó lại bay lên cao tạo ra một cơn mưa bột phấn vàng thế là hoàn thành cho nên cậu cũng không biết chính xác có bao nhiêu loài thực vật ở đây và loài nào có trái ăn được.

[Tìm được một ít loại em thường ăn, còn có vài loại chưa gặp qua] ngân lang ý bảo Estes trèo lên lưng sau đó lấy đà chạy về hướng có trái cây.

Không bao lâu sau Estes liền nhìn thấy hai đồng lá phủ trên mặt đất. Trên đồng lớn là những loại trái cây cậu từng ăn qua mà một đồng nhỏ khác là những loại cậu chưa từng nếm qua.

Nghĩ đến ngân lang là vì lo lắng những trái cây này có hiệu quả đặc thù gì đó nhưng cũng muốn kiểm thật nhiều loại mùi vị cho cậu nên mới có thể phân loại chúng ra. Nghĩ như vậy, Estes cảm thấy trong lòng thật cảm động, vô cùng vui vẻ.

“Carlos, anh thật tốt !”

[Ừ, em không phải đói bụng sao? Mau ăn chút gì đi] Estes kích động ôm lấy hắn dùng sức cọ cọ khiến hắn ngay lập tức bị khêu lên ngọn lửa .

Tùy ý biến thân, Estes một giây trước còn ôm mao (lông) nhung nhung của ngân lang, một giây sau đã biến thành một người hoàn toàn quang lỏa.

“A ! Carlos ! Anh không mặc quần áo ! ! !” Estes vội vàng buông hắn ra, che mắt xoay người đi.

Carlos thực bất đắc dĩ, phúc lợi hiếm có cứ thế biến mất. Nhưng mà vẫn còn những cơ hội khác cơ mà, không phải sao?

Carlos mặc quần áo xong liền ôm lấy Estes, uy trái cây cho cậu ăn. (Shoorin : sắc lang, ta pít ngay mà , người cái đồ cơ hội kia* đá đá *)

images

Thời khắc lạnh nhất của mùa đông đã đến. Tuy rằng không nhìn thấy băng tuyết rơi xuống đại địa (lục địa) nhưng Estes vẫn có thể cảm nhận được độ ẩm ở bên ngoài đã hạ xuống đến một mức độ khiến kẻ khác phải giật mình. Giống như chỉ cần đi ra khỏi cửa thì sự băng lạnh cuồng bạo này sẽ khiến người ngay lập tức biến thành khối băng.

Lúc này thì ngay cả Carlos cũng không dám xuất môn, cũng may trước đó bọn họ cũng đã tích trữ đủ lương thực cần dùng rồi.

Nhưng cho dù không ra khỏi cửa thì nhiệt độ trong phòng cũng không đủ để ngăn lại sự đe dọa của tự nhiên.

Estes co rúm trong ổ chăn thật dày, nhiệt độ trong phòng đã được bật lên mức cao nhất nhưng cậu vẫn cảm thấy lạnh. Thân mình lạnh run hoàn toàn không dám rời khỏi ổ chăn dù chỉ một giây.

Khi Carlos từ dưới tầng đi lên nhìn thấy trên giường nằm một viên cầu phình to.

Mỗi khi đến những ngày lạnh nhất của mùa đông thì Mông Tát luôn gặp tình trạng khô kiệt năng lượng, mỗi nhà đều phải chịu cảnh bị cắt năng lượng (kiểu cắt điện á) Nhà nào có á thú nhân thì bị cắt ít mà nhà nào chỉ có thú nhân thì bị cắt nhiều. Mà giống như Estes không có đăng kí hộ khẩu, không phải người Mông Tát thì đương nhiên không được tính đến.

Đương nhiên nếu bây giờ đi đăng kí thì với thân phận á thú nhân của Estes thì nhất định sẽ nhận được rất nhiều ưu đãi. Nhưng Carlos cho tới bây giờ vẫn không định làm việc này.

Bởi vậy tình trạng hiện tại của bọn họ chính là thiếu năng lượng. Nên ngoại trừ căn phòng của Estes các phòng còn lại đều tắt hết mọi hệ thống sưởi ấm.

Đó cũng là nguyên nhân “Khu rừng Mini” vừa mới được tạo ra của Estes không thể không biến trở về nguyên hình – phải biết rằng thực vật đại đa số không có tính kháng hàn (chịu lạnh).

Lo lắng nhìn “viên cầu”, Carlos đóng cửa lại, đặt đồ vật trên tay xuống, ngồi xuống bên giường, vỗ vỗ “viên cầu” “Em đã ở trong chăn cả ngày rồi, đứng lên ăn chút gì đi”

“Không cần, ở bên ngoài lạnh lắm ! Carlos, ngày lạnh thế này còn muốn kéo dài bao lâu nữa vậy?” thanh âm từ trong ổ chăn truyền ra mang theo chút rầu rĩ, thậm chí còn có tiếng răng va vào nhau lập cập.

“Nếu không ăn gì thì em sẽ thấy lạnh hơn đó” Carlos cách một lớp chăn ôm lấy Estes, ý đồ đem cậu từ bên trong lôi ra “Loại thời tiết này thường kéo dài 7 -10 ngày, sẽ không quá dài. Ngoan, nhắm nhắm một chút sẽ qua thôi mà”

Estes ló đầu ra khỏi chăn hỏi “Chúng ta quay về rừng rậm được không? Ở đó nhất định không lạnh như thế này !”

“Không được, trước không nói loại tình huống này chúng ta không thể rời đi. Chẳng lẽ em muốn ra khỏi cửa rồi lập tức biến thành khối băng? Hơn nữa rừng rậm mấy ngày này cũng rất lạnh. Mặc dù không lạnh bằng bên ngoài nhưng thời gian lạnh nhất của mùa đông tất cả mọi loài sinh vật đều phải vượt qua. Cho dù là rừng rậm thì cũng là lúc lạnh nhất trong năm” Carlos nói rất đúng. Mặc dù bên trong rừng rậm không lạnh bằng bên ngoài nhưng lúc lạnh nhất cũng đủ để khiến cho phần lớn sinh vật không thể chịu lạnh bị đông chết vô số.

So với ở bên trong rừng rậm không có hệ thống lò sưởi thì lúc này ở chỗ các thú nhân rõ ràng là sự lựa chọn tốt nhất. Carlos cũng xác định lúc trước nếu không phải vì Estes sinh bệnh mà phải quay lại Mông Tát thì để cậu an toàn vượt qua những ngày này hẳn cũng sẽ dẫn cậu về đây.

“Nhưng như thế này thì lạnh quá a !” Estes oán hận chui vào trong lòng Carlos – cơ thể hẳn lúc này so với hệ thống lò sưởi còn thích hợp giữ ấm hơn. Estes khuôn mặt đáng thương hể hể vươn một bàn tay cho hắn xem “Rõ ràng hệ thống lò sưởi đã chạy ở mức cao nhất vậy mà nhiệt độ bên trong vẫn ở dưới 0 độ. Anh xem, tay của em đều bị đông cứng rồi này”

Carlos vươn tay bao lấy bàn tay bị đông lạnh có chút sưng đỏ của Estes, nhẹ nhàng xoa nắn giúp cậu sưởi ấm “Như thế này có cảm thấy tốt hơn không?”

“Àn, anh chà xát lâu hơn chút” Estes dựa vào trong lòng Carlos, một tay rảnh thì điều chỉnh chăn, đem Carlos cũng bao lấy.

“Em ăn cơm trước đi rồi anh lại chà xát cho em được không?” Carlos đem tay của cậu nhét vào trong ổ chăn, lại lấy thực vật ở bên giường. Đó là cháo hoa quả do hắn nấu, chỉ là để đổ trong chốc lát mà đã bắt đầu nguội lạnh rồi.

Carlos múc một thìa cháo để tới bên miệng Estes ý bảo cậu hé miệng.

Estes thuận theo há mồm nuốt vào một ngụm cháo, thức ăn ấm áp tiến vào trong bụng cảm giác thật thoải mái. Tuy rằng cháo hoa quả hương vị thật bình thường nhưng bởi vì là Carlos làm nên Estes vẫn rất thích.

“Anh không ăn sao?” Estes vừa ăn cháo vừa hỏi.

“Àn” Carlos gật gật đầu, cũng không nói cho cậu vì để tiết kiệm năng lượng hắn trực tiếp ăn sống khối thịt tươi còn chưa tan tuyết lấy từ kho dự trữ ra.

“Thật sao?” Estes quay đầu hồ nghi nhìn hắn. Đột nhiên cử động một chút khiến cho mình ngồi ở trên đùi của Carlos, nhích người đến gần cái miệng của hắn. Cái mũi thanh tú dùng sức ngửi ngửi, sau đó không quá cao hứng “Anh lại ăn thịt sống!”

“Anh là thú nhân, ăn thịt sống đối với thân thể rất tốt” hắn đây là ăn ngay nói thật.

“Hừ, rõ ràng anh từng nói ăn đồ ăn em làm rồi sẽ không ăn thịt sống nữa, bây giờ lại ăn” Estes không quá cao hứng. Carlos làm như vậy khiến cho cậu cảm thấy mình chính là gánh nặng “Anh không cần lo lắng cho em như vậy. Tuy rằng thời tiết lạnh một chút nhưng em vẫn có thể chịu được, anh đừng quá tốt với em như vậy!”

“Không tốt với em thì tốt với ai? Carlos lại múc mấy thìa cháo hoa quả đưa đến bên miệng nhìn cậu ăn.

“Không cần đối tốt quá với người khác, anh có thể đối với chính mình tốt hơn một chút”

“Miễn em vui là anh cũng thấy vui rồi” Carlos như đọc khẩu lệnh nói.

Estes trừng mắt nhìn sau đó đột nhiên hôn lên môi Carlos “Em hiện tại tốt lắm, cho nên anh cũng phải đối tốt chính mình nhé !”

Carlos nở nụ cười “Àn”

“Em không ăn được hết chỗ này, anh giúp em ăn một nửa được không?”

“Chờ em ăn xong, anh sẽ giải quyết chỗ còn lại”

“Àn”

Lynz: mỗi tay quá TT^TT

cơ mà hai chương sau là đến lúc anh ngân lang bộc lộ ra bản chất lừa đảo “trẻ vị thành niên” của mình rồi.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

41. Chương 41: Trò Chơi (thượng)

Ăn xong cơm lại không có việc gì để làm (năng lượng không đủ, TV bị cấm sử dụng) Estes nhàm chán lăn lộn trong lòng Carlos “Anh nhanh nghĩ xem có cái gì hay để giết thời gian đi, em sắp chán chết rồi đây này!”

Carlos : “Trò chơi của thú nhân không thích hợp với em” cho nên hẳn thật sự cũng không nghĩ được cái gì cả.

“VẬY á thú nhân thì sao? Bọn họ bình thường ở nhà làm gì?”

“Không biết” hẳn còn chưa từng cùng á thú nhân nào ở chung, làm sao biết được việc này? Bé tiểu tinh linh nhà mình thật đúng là thích ép buộc người khác, đã lạnh như thế này rồi còn đòi chơi “Nhằm chán liền ngủ chút đi, ngủ qua mấy ngày này rồi anh lại kêu Cattleya tới đây chơi với em được không?”

“Không được, em đã ngủ cả một ngày rồi, bây giờ không ngủ được nữa?” Estes rất buồn bực nha, cậu cũng không phải gấu ngốc ngủ qua mùa đông ” Anh mau kiếm việc gì để em làm giết thời gian đi a ! ! !”

Ánh mắt của Carlos theo sự lẫn lộn của Estes dần dần chuyển biến. Thú đồng (mắt thú) từ màu vàng nhạt chuyển hóa thành màu vàng đậm, bên trong lộ ra một cỗ quang mang khiến người sợ hãi, hẳn ách cổ họng nói “Giết thời gian? Còn yêu cầu gì nữa không?”

Bị cặp thú đồng kia gắt gao nhìn, Estes lại không hề phát giác được nguy hiểm cận kề, cậu vẫn tiếp tục vắn vẹo, đá chân lung tung “Đương nhiên đủ thú vị có khả năng giết thời gian ~ còn nhất định phải chơi được ở trên giường a, thời tiết lạnh thế này em hông muốn xuống đất xiu nào” đôi mắt màu lục trong suốt xoay tròn, không thể trông cậy vào mỗi mình Carlos, cậu cũng phải hử hử ngẫm nghĩ xem có cái gì thích hợp cho hai người cùng nhau chơi đùa hay không.

Chơi cờ hay là đánh bài tốt hơn đây?

“Thú vị.....giết thời gian.....trên giường...” Carlos cúi đầu nhìn xoáy tóc của Estes “Thật ra có một trò phù hợp với yêu cầu của em, nhưng chỉ sợ em không thích thôi”

“Là cái gì? Anh phải nói rõ trước thì em mới biết là có thích hay không chứ?” Estes vừa nghe liền ngẩng đầu nhìn Carlos. Vì cậu vốn đang ngồi trong lòng Carlos, lưng dán vào ngực hẳn cho nên cậu vừa mới ngẩng đầu một cái thì đã khiến cho môi của Carlos đụng vào cái trán trơn bóng của cậu rồi.

“Việc này nói thì không rõ được. Không bằng chúng ta cứ làm thử trước xem em có thích hay không?” đôi môi Carlos đang dán ở trên trán của Estes chậm rãi đi xuống, dừng ở cái mũi cao cao, sau đó nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Estes ở góc độ hiện tại chỉ có thể nhìn thấy hầu kết và cái cằm hình dạng tuyệt đẹp của hẳn. Carlos cắn cũng không mạnh, cậu chỉ cảm thấy hơi ngứa ngứa nhột nhột “Việc gì mà thần thần bí bí vậy a?”

“Muốn thử hay không? Có thể khiến em nóng lên nha” Carlos không trả lời vấn đề của cậu mà ngược lại dùng giọng nói trầm thấp từ tính dụ dỗ.

Hẳn vừa nói như vậy bàn tay to đang ôm eo Estes ở trong ổ chăn cũng bắt động thanh sắc cời nút thắt quần áo của cậu.

Estes cảm thấy bộ dạng của Carlos hiện tại có chút kỳ quái nhưng lại không biết kỳ quái ở điểm nào, hơn nữa lời nói của hẳn lại rất hợp ý cậu nên cũng không nghĩ nhiều mà vui vẻ hỏi “Thật sự sẽ nóng lên sao?”

“Đương nhiên” Carlos khẳng định đáp.

“Chơi vui lắm sao?”

“Hẳn là cũng không tệ” Carlos không dám khẳng định, nói thật hẳn cũng chưa bao giờ làm qua, chỉ mới xem qua một chút tư liệu về phương diện này mà thôi.

Ngữ khí chần chờ của Carlos khiến Estes nhăn mi “Chơi vui chính là chơi vui, không vui chính là không vui, như thế nào còn ” hẳn là ” ?

“Anh chưa từng “chơi ” , nhưng nghe bọn họ nói rất thú vị” Carlos đã cởi xong nút thắt ở phía ngoài cùng rồi, bắt đầu hướng nút thắt bên trong tiến công mà Estes vẫn hoàn toàn chưa phát giác ra, không thể không khen ngợi động tác của hẳn thực nhẹ. (Shoorin : người, hỗn đản chuyện này đáng tự hào sao?!?)

“Nguyên lai anh cũng chưa làm qua việc này sao?” Estes đối với việc “Carlos chưa làm qua” tràn ngập tò mò. Cậu hưng trí bồng bồng xoay người, mặt đối mặt với Carlos lại vừa vặn ngăn chặn được ý đồ của hắn là cởi quần áo cậu ” Vậy chúng ta cùng làm thử đi, anh mau nói xem cần làm như thế nào?”

“Vậy thì chốc nữa cái gì cũng nghe anh nhé?” Tay của Carlos theo lưng của Estes hướng lên trên, sau đó dừng ở đầu vai, giữ cổ áo của cậu bắt đầu cởi xuống.

“Hảo, đều nghe lời anh.....Uy, anh làm gì mà cởi áo của em?” Estes cuối cùng cũng phát giác được không đúng – vô nghĩa, đều bị người cởi áo ra rồi mà còn không phát giác thì chỉ có thể là người thực vật !

“Làm việc này không thể mặc quần áo” Carlos còn nói rất nghiêm túc “Sẽ làm bẩn chúng”

Cái loại trò chơi gì mà ở trên giường chơi lại có thể làm dơ quần áo? Estes hoàn toàn không hiểu.

Bất quá Carlos đã nói vậy cậu cũng đành ngoan ngoãn để hắn cởi quần áo của cậu ra.

Carlos nhanh chóng cởi hết quần áo của Estes chỉ còn lại một kiện nội y mỏng manh để giữ ấm – lo lắng cởi hết thì cậu sẽ phản kháng – vươn tay kéo tay cậu nắm lấy quần của mình “Em cũng giúp anh cởi đồ đi”

“Di, anh cũng phải cởi à?” Estes kì quái, cậu còn tưởng chỉ có mỗi mình thôi chứ ” Nhưng cởi ra anh không lạnh sao? ” tuy rằng hai người đều đang đắp chăn nhưng cậu khẳng định phía sau lưng Carlos vẫn có khe hở.

Carlos nghĩ nghĩ sau đó cả người đột nhiên ngã về phía sau.

“Sao anh lại đột nhiên nằm xuống vậy?” Estes bị hắn lôi ngã xuống cùng, cả người ghé ở trên người hắn còn bị đụng mạnh lên bộ ngực dày rộng của hắn.

“Như vậy không phải sẽ không lạnh nữa sao? Đụng đau sao?” Carlos vươn tay nhu nhu cái mũi của Estes.

“Đau a~ !” Estes khụt khịt cái mũi, bởi vì bị đụng rất mạnh nên nước mắt cũng chuẩn bị trào ra rồi.

“Để anh xem nào” Carlos kéo cậu lại gần, thấy cái mũi có chút đỏ lên liền nhẹ nhàng thổi thổi ” Ngoan nào, sẽ hết đau ngay”

Hô hấp nhẹ nhàng thổi tới cái mũi làm cậu hơi nhột, lại có chút xấu hổ, Estes ngượng ngùng nhắm mắt lại.

Carlos lại thừa dịp hôn lên môi cậu.

Estes cả kinh mở mắt.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy đôi mắt dã thú màu vàng đậm kia.

Sắc thái phi thường hoa lệ khiến cho kẻ bị nó nhìn chăm chăm liền không rời được tầm mắt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn khóa trụ linh hồn và thể xác của mình.

Carlos khai mở miệng của Estes, đầu lưỡi dò xét đi vào, liếm liếm hàm răng trắng thẳng tắp, còn đảo qua hàng lợi màu hồng nhạt.

Lợi là một chỗ vô cùng mẫn cảm, bình thường Estes vô tình liếm một chút đã thấy ngứa ngứa rồi mà lúc này lại bị Carlos đảo qua liền khiến cho cả người nhin không được run lên, người cũng hồi phục tinh thần, há miệng ra định nói chuyện.

Carlos cũng không bỏ qua cơ hội tốt này, đầu lưỡi xâm nhập vào bên trong khoang miệng, chuẩn xác tìm được đầu lưỡi của Estes, bắt đầu cuốn lấy.

Thô ráp lại mang theo hương trái cây, cũng chính là hương vị cháo trái cây vừa ăn lúc nãy. Carlos thực ôn nhu nhưng cũng mang theo hương vị bá đạo và cường thế không cho phép cự tuyệt. Estes đầu “oanh” một tiếng nổ tung, đầu trở nên trống rỗng, trong tâm trí chỉ còn lại mỗi hương vị trái cây thần nhiên kia.

Không chút kinh nghiệm khiến cậu chỉ có thể cứng người thể mặc Carlos làm xằng làm bậy, thậm chí cũng quên luôn phản kháng.

Carlos nhìn bộ dạng ngốc hề hề của Estes, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, trong lòng hỏa thiêu càng vượng, động tác cũng ngày càng lớn mật. Đầu lưỡi trong khoang miệng khéo léo tùy ý lang thang, khi thì

quần lấy cái lưỡi ngọt ngào, khi lại liếm hút đầu lưỡi, đem nước bọt và không khí ở bên trong cướp đoạt không còn chút nào.

Estes bị hôn đến đầu choáng mắt hoa hít thở không thông, lúc này mới phản ứng lại vươn tay đẩy Carlos ra.

Carlos ly khai miệng của cậu nhưng vẫn không buông tha, trong lúc cậu đang cố gắng điều chỉnh hô hấp, Carlos từ từ dời xuống, một bên dùng chóp mũi cọ cọ Estes, một bên cắn cắn hầu kết nhỏ nhỏ của cậu.

Nơi yếu hại bị người công kích, Estes theo bản năng cảm giác được nguy hiểm và sợ hãi nhưng cậu lại biết rõ Carlos sẽ không làm hại cậu nên dùng ngữ điệu chưa hoàn toàn bình ổn hô hấp phát ra mấy từ "Carlos....đừng..."

"Không thoải mái sao?" Carlos nhìn mặt cậu đỏ bừng một mảng, đôi mắt lục sắc lóe lên quang mang nhàn nhạt tựa như hào quang khi ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ, vô cùng chói mắt. (so sánh kiểu thì là ông ánh như vậy cá ý)

"Không phải.....nhưng là " Estes luôn cảm thấy chung quy có chỗ nào đó không đúng.

"Bình thường anh cũng hôn em như vậy, em cũng không thoải mái sao?" Carlos nói xong lại dùng lực ở chỗ hầu kết hút vài cái, lập tức vài dấu đỏ hiện lên rõ ràng.

"Cáp~" Estes không biết là đau hay tê dại mạnh hít một hơi, tay ngăn cản tay Carlos cũng không còn chút khí lực nào nữa.

Carlos thấy cậu không có kháng cự, tay liền theo vật áo chui vào bên trong, cảm giác được một mảng mềm mại nhẵn nhụi.

Tay của Carlos có chút lạnh khiến Estes bừng tỉnh : "Bình thường không phải làm như thế này !"

"Như vậy không tốt sao?" Carlos đột nhiên kéo nội y của cậu lên, trực tiếp lôi qua đầu, đặt ở gáy. Kết quả bởi vì trên tay vẫn còn vướng quần áo nên chúng liền biến thành gông kiềng trời buộc cậu.

Lúc này, hai vai mượt mà và thân mình tuyết trắng của Estes cứ thể hiện ra trước mắt Carlos. Tuy rằng đang ở trong chăn nhưng tuyết không gây trở ngại cho hắn đem cảnh đẹp này thu vào trong đáy mắt.

Trước ngực tuyết trắng, hai điểm hồng nhạt nổi lên tựa như hồng mai trong tuyết phi thường thường bắt mắt.

Carlos nhìn mà hô hấp một trận dồn dập, vươn tay nắm lấy một viên, sau đó vừa xoa vừa nắn.

"Anh mau buông ra ! A cáp ~" Estes vươn tay ngăn lại tay của Carlos, loại cảm giác này thật sự rất kì quái.

Nhưng quần áo vướng ở tay lại ngăn cản động tác của cậu, hơn nữa với khí lực của Carlos sao cậu có thể ngăn được.

Estes vẫn chưa biết tình cảnh của mình hiện tại là " vạn phần nguy hiểm " . Cậu đang khóa ngồi trên bụng của Carlos, hai tay vươn ra muốn cản lại tay của Carlos lại vừa vặn khiến cho cơ thể di động theo cũng khiến cho đường cong cơ thể cậu càng thêm dụ hoặc. Hơn nữa cái mông cánh hoa của cậu lại đang ngồi đè trên " cái gì đó " đang không nghe lời, mà cậu lại chẳng biết gì nhích tới nhích lui, căn bản chính là lửa đổ thêm dầu. (Shoorin: ~__~ !)

Tình huống này dù là thánh nhân cũng sẽ cháy

42. Chương 42: Trò Chơi (hạ)

"Lúc này em đã đáp ứng cái gì cũng nghe theo anh rồi mà" Carlos nhắc nhở cậu. Một bên chỉ dùng một tay đã giam cầm hai tay lộn xộn của cậu đặt ở trên đầu, một bên xoay người liền đem người áp xuống dưới "Em nói mà không giữ lời sao?"

“Mới không có !” Estes theo bản năng phản bác sau đó lại nhú mi từ chối ” Nhưng như vậy thật sự là rất kỳ quái a !”

“Sao có thể kỳ quái a?” Carlos từ trên nhìn xuống Estes, sau đó lại cúi đầu cọ cọ vào hõm vai cậu, một tay khác lại chạy dọc theo đường cong thân thể, tinh tế vuốt ve mỗi một tắc da thịt “Không phải em hỏi anh bình thường á thú nhân ở nhà làm gì sao? Bây giờ anh mới nghĩ tới, bọn họ bình thường ở nhà giống như chúng ta bây giờ vậy, làm một số việc thú vị lại có khả năng làm ấm người” Chẳng qua bình thường làm việc này đều là những phu phu (phu =chồng, thê = vợ => BL= phu phu) đã kết hôn rồi.

“Ha ha....giống như bây giờ?” Estes nhin không được cong người bật cười khanh khách, những nơi bị bàn tay của Carlos chạm đến thật nhột, đến mức cậu ứa cả nước mắt ra ” Ha ha....Anh đứng sờ loạn nữa, nhột quá a~....cáp....”

“Ân, giống như bây giờ, hiếm khi em thoải mái như thế này đúng không?” Carlos rất phối hợp không sờ loạn nữa, tay hấn dừng ở trên ngực Estes mềm nhẹ ấn xuống, nói xong lại tiến sang bên kia phục vụ.

“Ân, thoải mái...” Estes mơ mơ màng màng, cậu thật sự cảm thấy rất dễ chịu, phiêu phiêu như đang bông bênh, thoải mái vô cùng. Nên cậu cũng quên phản kháng mà lúc trước phản ứng lớn như vậy đại loại là để che giấu ngượng ngùng và không biết phải làm sao mà thôi.

“Vậy chúng ta tiếp tục nhé. Một lát nữa em sẽ càng thêm thoải mái ” Carlos một ngậm ngậm lấy vừa lòng nghe đối phương thét lên kinh hãi.

Từng được giáo dục qua phương diện này, Carlos mặc dù kĩ thuật không thành thạo nhưng vẫn có thể đối phó với một tiểu tinh linh không có chút kinh nghiệm nào thì quá đủ rồi. Hắn hoàn toàn tin tưởng mình có thể đem nhóc con đã yêu mà còn ngây thơ không biết này giữ lấy trong tay.

Hơn nữa sự thân cận gần đây đã giúp hắn có một số hiểu biết nhất định về thân thể của cậu, hiểu rõ chỗ nào mẫn cảm, chỗ nào đụng vào sẽ khiến cậu thoải mái.

Cho nên chỉ trong chốc lát, Estes đã giơ tay đầu hàng mặc hắn càn quấy.

Nội y giữ ấm duy nhất đã bị cởi ra ném xuống dưới, quần dài cũng bị Carlos trực tiếp xé rách quăng ở một bên, lộ ra quần lót màu trắng dán trên cái mông tròn trĩnh. Vì bị hành động của hắn làm cho sợ hãi, Estes theo bản năng nghiêng người co lên đùi lại vô tình hiển lộ bờ mông căng tròn mượt mà rõ ràng trước mắt Carlos, khiến hắn xem hai mắt đều đỏ lại.

“Nha !? Anh như thế nào lại phá quần của em !” Estes trách cứ trừng mắt nhìn Carlos rồi lại quay đầu đau lòng nhìn cái quần bị xé thành một đồng vải vụn. Đó cũng chính là cái quần giữ ấm tốt nhất làm từ da lông gấu Bắc Cực hồi trước, hiện tại lại bị Carlos xé một phát, cũng không biết còn có thể sửa lại được không, thiếu nó cậu làm cách nào để vượt qua mùa đông đây a !

Lại không biết cái liếc mắt mang theo lệ quang của mình hiện ở tron mắt Carlos quả thực chính là thần dụ hoặc đang hướng hắn ngoắc ngoắc ngón tay. Đầu đã nóng lên cũng không cố kị gì nữa, trực tiếp đè xuống, ngậm lấy lỗ tai cậu.

“A ! ! !” thành linh xảy ra cảm giác mãnh liệt giống như bị điện giật, Estes cả người run rẩy, hai tay dùng sức nắm chặt thắm lông dày mềm mại ở phía dưới, ngón chân tinh xảo đáng yêu lại từng ngón cong lên.

Carlos thật không ngờ lỗ tai đối với tiểu tinh linh lại mẫn cảm như vậy, nhưng hắn vẫn thực cao hứng vì phát hiện này, sau đó lại dùng sức ở trên lỗ tai hấp, duyệt (hút) liếm, lộng cuối cùng đầu lưỡi còn vói vào bên trong lỗ tai, tiến tiến xuất xuất.

“A ! Không cần !” Estes dùng sức quay đầu muốn tránh khỏi thế công của Carlos. Cảm giác quá mức kịch liệt kích hoạt tuyến lệ, nước mắt làm cho tầm mắt trở nên mơ hồ khiến cậu nhìn không rõ người ở trên, cậu thở dốc, dùng thanh âm thoát phá khẩn cầu.

Nhưng thú nhân lại bất chấp không chịu buông tha, thậm chí còn dùng móng tay cào nắn hai điểm trước ngực, khiến cậu càng thêm kích thích.

Estes cảm thấy thân thể đã không phải của mình nữa, hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân, chỉ cảm thấy từ trên tai, trên ngực truyền đến từng đợt nóng ấm, đau đớn tê dại truyền xuống bụng, ngay

cả trong xương cũng cảm nhận được một loại tê dại ngứa ngáy không nói nên lời.

“Cáp...bại hoại....bại hoại....” cậu xụi lơ thân mình, lặp đi lặp lại từ ‘bại hoại’ ngoài ra cũng không còn chút sức lực nào nữa.

Carlos rút cuộc ly khai lỗ tai của cậu, ầm ách hỏi “Không thích?”

Hai bàn tay to cũng không khách khí rời khỏi ngực của cậu di xuống phía hạ phúc, di di xung quanh châm thêm lửa .

Bàn tay của Carlos thực thô ráp, quanh năm suốt tháng tôi luyện cùng săn bắt khiến cho trên tay hằn dày đặc vết chai. Những vết chai này vuốt ve làn da nhẵn nhụi trắng nõn của Estes mang theo cảm giác thô ráp lại ầm áp khiến cậu ngứa ngáy đến tận xương. Cũng không khác gì trị phần ngọn không trị gốc, những nơi không được đụng chạm càng cảm thấy ngứa ran lên.

Cậu thật vất vả tích góp được một tia khí lực, vươn cánh tay lau lau nước mắt, âm thanh tinh tế mềm nhẹ : ” Điều này thật kì quái....”

“Không kì quái, đây là việc mà chỉ người lớn mới có thể làm” Carlos nhẹ nhàng dừng ở trên mặt cậu, hôn lên những giọt nước mắt còn vương lại “Không phải em vẫn nói không thích anh coi em như tiểu hài tử sao? Hiện tại anh coi em như người lớn, em lại mất hứng?”

“Thật sự?” Estes ngây ngốc hỏi.

“Àn” Carlos nghiêm trang tiếp tục lừa gạt, bất quá hần quả thật chưa nói dối câu nào a (phúc hắc bá đạo công XD~)

“Nhưng thật khó chịu a~....” Estes nhú mi lại, động tác quá mức mềm nhẹ của Carlos khiến tâm tình bất an của cậu chậm rãi an tĩnh xuống.

“Khó chịu như thế nào? Để anh xem xem”

” Nơi này ” Estes chỉ chỉ phía dưới bụng, toàn thân cao thấp có nơi đó là không thoải mái nhất.

Carlos vừa nhìn đã thấy ở dưới vải dệt màu trắng tựa hồ có cái gì đó đang thức tỉnh, so sánh với lúc trước thoát nhìn lớn hơn không ít.

“Anh nhu nhu cho em nhé, nhu nhu sẽ không khó chịu nữa” Carlos cò kè mặc cả “Nhưng phải giúp anh cởi quần áo ra, ở trong chăn nóng quá”

Quả thật rất nóng, chỉ trong chốc lát mà Estes đã đầu đầy mồ hôi, những lọn tóc ướt đầm dán trên gò má, vẽ mặt phỉếm hồng. Nhớ tới Carlos từng nói làm loại “vận động” này sẽ khiến cậu nóng lên, quả nhiên đúng vậy thật, hần nói đây là loại “vận động” ưa thích của á thú nhân hần cũng là sự thật đi? (Sh. yumi : ặc, em lợt dzô bấy rầu)

Nghĩ như vậy, Estes liền gật gật đầu, nâng lên đôi tay có chút phát run giúp Carlos cởi quần áo.

Carlos thấy cậu hợp tác như vậy liền nhịn không được cong khoe môi nở nụ cười. Hần động thân phối hợp với động tác của Estes, một tay đồng thời bao trùm phía dưới bụng của cậu một chút, cảm thụ được hình dạng giấu dưới lớp vải dệt, ầm xoa.

“Àn cáp !” Estes bị động tác của hần khiến cho toàn thân run lên nhưng bởi cảm giác quá thoải mái khiến cho cậu không thể mở miệng bảo Carlos dừng tay được, chỉ có thể rên rỉ mặc ý thức dần dần tan rã.

“Nhóc con, cởi quần áo cho anh đã ” Carlos nắm lấy bàn tay đã trượt xuống của cậu, đặt lên nút thắt quần áo của hần.

Estes chỉ có thể cố gắng tập trung tinh thần cởi nút thắt quần áo. Carlos vừa hưởng thụ sự phục vụ của Estes vừa có tiết tấu xoa nắn chỗ mẫn cảm của cậu. Nghe tiếng rên rỉ nhỏ vụn của Estes tùy theo động tác của hần mà truyền ra, hần suýt chút nữa thì không khống chế được chính mình.

Không đợi Estes cởi hết nút thắt quần áo, Carlos đã nhận ra đây chính là một loại tự tra tấn chính mình cho nên hần trực tiếp cầm lấy vạt áo, hai ba cái đã cởi sạch sẽ chính mình, mà ngay cả quần lót cũng không lưu lại.

Nhìn thân thể tinh trắng đột nhiên hiện ra trước mắt, Estes ngốc sững lại. Làn da tràn ngập lực lượng làm cho cậu một trận quen mắt, vươn bàn tay nhỏ bé ở bên trên ra sức nhéo mấy cái vừa đỡ thêm, vừa cho hả giận, vì sao cậu lại không có được đáng người tốt như thế a !

Nhưng động tác này ở trong mắt Carlos lại chính là châm lửa, hấn híp lại hai mắt ngăn chặn ám lửa bên trong, một lần nữa bao trùm Estes, tiếp tục động tác lúc trước.

Nơi yếu hại bị đụng chạm, Estes lại mềm nhũn như lúc này, tiếng rên khóc mỏng manh, cả người như hóa thành một vũng nước , ngay cả ý thức cũng lằng lằng, nào còn nhớ tới việc ghen tị đáng người nữa?

Carlos thừa dịp cậu không chú ý, một bàn tay chui vào quần lót ở chỗ nếp uốn qua lại ma sát làm cho nơi ấy dần trở nên mềm mại. Hấn cũng đồng thời hôn lên môi Estes, nụ hôn cuồng dã cực nóng làm cho cả hai đều không thể bảo trì bình tĩnh.

Hỏa diễm thiêu đốt ngày càng lớn. Giây phút tiến vào, Estes cơ hồ hét lên chói tai nhưng điều này cũng không thể ngăn cản được Carlos, hấn bây giờ chính là một con hùng thú đang phát tình, không gì có thể ngăn cản hành động của hấn.

Tiến tiến xuất xuất, tiến tẩu càng lúc càng nhanh, thân thể của Estes cũng giống như cây liễu trong gió lớn, trừ bỏ lắc lư theo gió thì không còn sự lựa chọn nào khác. Ban đầu cậu thét chói tai thống khổ cũng dần mang theo ngọt nị thân ngâm không hề che dấu, đứt quãng truyền vào trong tai Carlos làm cho động tác của hấn càng ngày càng nhanh.

” Carlos.....Carlos.....” ý thức đã sớm mơ hồ, cơ thể mỗi lần va chạm là vô tận khoái hoạt, Estes không chịu nổi cái loại khoái cảm mãnh liệt này chỉ có thể không ngừng kêu tên thú nhân, hai tay lại theo bản năng ôm lấy cổ đối phương, lúc hấn xâm nhập thì kháng cự mà khi hấn rời đi lại giữ lấy.

“Tiếp tục gọi tên của anh, Estes của anh.....” Carlos cũng đã nhẫn nại đến cực hạn, hấn thở hổn hển, dùng giọng khàn khàn ra lệnh.

Estes giống như một đứa bé sắp hỏng rồi, nghe lời lặp đi lặp lại tên của hấn.

Dưới loại nhạc đệm này, Carlos phát ra một tiếng gầm nhẹ, thật mạnh tiến vào, dừng tại chỗ sâu nhất bên trong, một cỗ nhiệt lưu cũng theo đó bắn ra. Estes bị dòng nhiệt lưu này làm bỏng đến lập tức thét lên một tiếng, toàn thân co rút hồi lâu, sau đó toàn thân vô lực ngã lên thảm lông. Hai mắt vô lực mở to, thở hổn hển.

Carlos ghé lên người Estes, vươn tay giúp cậu lau đi dòng tinh dịch ấm nóng bắn lên trên mặt, hôn lên trán, thái dương đầm mồ hôi của cậu

Hấn dùng bàn tay to vuốt qua đôi mắt của Estes, vẫn duy trì tư thế ở bên trong cơ thể cậu, xoay người đem đối phương ôm vào trong ngực “Ngủ một chút đi”

Estes thực sự quá mệt mỏi, cậu nhắm lại mắt không bao lâu liền mê mang đi.

Carlos đau lòng chỉnh lại chăn cho cậu, cũng nhắm mắt lại.

Một đêm mộng đẹp.

Tác giả:

Thật xấu hổ, đã lâu không có viết qua thể loại này T0T, vì tránh vượt quá chừng mực nên đoạn cuối chỉ có thể viết mơ hồ như vậy (kì thật cũng muốn viết cẩn thận chút nhưng là thiếu vốn từ a = v =) mọi người nhìn giúp ta xem có chỗ nào không phù hợp không, hy vọng không bị loãng a, Amen!

43. Chương 43: Vô Đề

Estes ngủ mơ màng, chính xác mà nói gần đây cậu gần như không có lúc nào thanh tỉnh.

Cả ngày đều bị người lật đi lật lại :”> mặc cho ai có tinh thần tốt đến đâu cũng không bảo trì nổi thanh tỉnh. Chính bản thân cậu cũng không biết đã trải qua bao lâu rồi, chỉ biết là cứ mỗi lần tỉnh lại sẽ lại bị Carlos làm cho không lâu sau lại lần ra ngủ.

Trong mơ hồ cảm giác được bàn tay luôn tác yêu tác quái lại đang sờ soạng trên người, Estes nhú nhú mày hất bàn tay kia ra “Không cần nào loạn, em mệt mỏi lắm rồi....”

Carlos đau lòng nhìn Estes vẻ mặt buồn ngủ (cũng không biết là do ai làm hại ?) quả thật hẳn có chút không thể tự kiềm chế “Nhóc con, em dậy ăn chút gì rồi ngủ tiếp được không?”

“Không ăn !” Estes xoay người, tiếp tục ngủ.

Carlos có chút đau đầu, không thể không ôm cả người lẫn chăn vào lòng sau đó mới lấy cháo uy cậu.

Dù sao Estes vẫn là vô cùng phối hợp, mỗi lần Carlos đưa cháo đến miệng là cậu lại vẫn nhắm mắt há mồm nuốt vào, vừa ngủ vừa ăn. Loại tình huống như thế này cũng không phải lần đầu tiên dù sao cậu ăn no rồi thì lại đến lượt cậu bị “ăn” thôi mà.

Bất quá rất may lần này Carlos tựa hồ lương tâm thức tỉnh? Cho Estes ăn no xong cũng không đối với cậu động thủ mà là nhét cậu trở vào ổ chăn, kéo chăn đắp lại.

Khiến cho Estes thậm chí còn kì quái nhìn hẳn trong chốc lát.

Carlos hiểu rõ cười nói “Bên ngoài thời tiết đã bắt đầu chuyển ấm, anh đã gọi điện mời Cattleya ngày mai đến đây chơi với em, hôm nay em nên nghỉ ngơi một chút ” đúng vậy, bọn họ thật sự đã ở trên giường suốt một tuần rồi.

“Nga” Estes ngáp một cái, cọ cọ cái chăn sau đó liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Carlos thu thập mọi thứ xong cũng leo lên giường ôm Estes cùng nhau ngủ.

Tuy rằng tiểu tinh linh ở trong lòng thực sự khiến hẳn thực tủy biết vị (ăn một lần là nhớ mãi không quên) nhưng hiện tại vẫn là nên nhẫn nhịn một chút , không nên thật sự làm cậu bị thương.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn Estes đã tỉnh dậy.

Từ ổ chăn ngồi dậy, chăn rơi xuống bên hông, hơi lạnh đột ngột khiến cậu nhin không được toàn thân run lên, kéo lại chăn lúc này mới phát hiện ra bản thân cư nhiên không mặc quần áo.

Hình như mấy ngày nay cậu cũng chưa từng mặc gì?

Cúi đầu nhìn nhìn chính mình, nơi nơi đều là dấu xanh xanh đỏ đỏ, trông vô cùng thê thảm. Bất quá ngoại trừ cái này da thịt vẫn cảm thấy rất sạch sẽ, hình như trong lúc mơ mơ màng màng sắp ngủ nhớ là Carlos đã giúp cậu tắm rửa.

Nhìn nhìn Carlos ở bên cạnh vẫn còn đang ngủ, Estes nhin không được hung hăng đánh cho hẳn vài cái.

“Làm sao vậy?” nắm đấm của Estes không đau cũng không gây ra chút tổn thương nào cho Carlos. Hẳn mở mắt ra nhìn Estes ngồi ở bên cạnh.

“Nhìn xem anh đã làm cái gì, như thế này em sao có thể ra ngoài gặp người được?” Estes chỉ vào một thân tràn đầy “vết thương” của mình, phần hận nhìn Carlos. Chỗ bị đụng vào còn ửng ửng đau nhức khiến nổi phần hận đối với hẳn càng thêm tràn đầy.

Carlos nhìn trên người, trên cổ cậu nơi nơi đều là dấu vết do hẳn tạo ra liền ngồi dậy ôm lấy cậu, lấy lòng nói “Để anh bôi thuốc cho em được không?”

“Thế này còn tạm được” Estes hài lòng nói “Đưa túi của em đến đây, ở bên trong có thuốc bôi”

Carlos liền xuống giường cầm lấy túi đưa cho Estes. Cậu tìm một lúc lâu mới tìm được lọ thuốc mỡ bôi lưu thông máu, xóa vết bầm rồi đưa cho Carlos, bản thân thì nằm ở trên giường chờ người tới hầu hạ.

Người trong lòng đang quang lỏa nằm ở trên giường, cái chăn chỉ che tới bên hông, Carlos phải dùng tới toàn bộ định lực mới không hóa sói nhào vô măm măm măm =))))))))))))))))))))))))))))))))))

Estes sau một lúc lâu thấy người bên cạnh không có chút động tĩnh nào liền nghi hoặc quay qua “Làm sao vậy? Nhanh lên a, như vậy rất lạnh đấy !” không thấy cậu hiện tại đang nổi một thân da gà sao?

Bất quá nhiệt độ ngày hôm nay so với mấy hôm trước đúng là cao hơn nhiều nếu không cậu cũng không dám nằm úp sấp kiểu này.

Carlos lấy lại tinh thần, ngồi xuống bên giường, đổ thuốc mỡ ra đầy lòng bàn tay. Hương thảo được thần nhiên phiêu đảng trong không khí làm tinh thần của hắn run lên.

Đem bàn tay đổ đầy thuốc mỡ dán lên tấm lưng trơn bóng của Estes, Carlos động tác mềm nhẹ đem thuốc mỡ xoa xung quanh, lực đạo hai tay cân đối trên lưng mát xa.

Estes thoải mái đến thẳng hừ hừ, hai chân thon dài cũng nhịn không được ở trong không trung vẫy tới lui “Carlos, mát xa thật là tốt vào a~!” thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu tựa như là dùng lông chim nhẹ xoát qua trái tim.

Carlos không có trả lời cậu mà nhanh hơn tốc độ bôi thuốc.

Trên lưng đã bôi xong, Carlos lại bôi lên đùi. Trên đùi lơ đãng lộ ra phong cảnh làm toàn thân của hắn đều nóng lên.

Estes cũng không thật sự dễ chịu. Mỗi lần bàn tay của Carlos xoa lên gốc đùi của cậu, Estes lại theo bản năng khép lại chân, trong lòng cũng là một trận khấn咒. Cậu vội vội vàng vàng ngồi dậy, đoạt lấy thuốc mỡ đẩy Carlos ra “Còn lại để em tự mình làm là được rồi”

Carlos cũng biết bản thân không thể tiếp tục – nếu không sẽ thật sự bốc hỏa :”> – ra về bình tĩnh xoay người không nhìn tới cậu.

Estes chỉ vài động tác đã đem thuốc bôi toàn thân – thậm chí trên mặt cũng không buông tha – sau đó mới kéo chăn hỏi Carlos “Quần áo của em đâu?” cậu vẫn còn nhớ rõ quần áo của mình đã bị người này xé rách rồi mà quần áo ở trong túi đeo cũng không thích hợp để mặc cho mùa này.

“Em mặc tạm cái này trước đi” Carlos lấy một bộ quần áo nguyên vẹn ra, đây đều là đồ lần trước đi mua.

Estes đem quần áo mặc vào, tuy rằng bộ này không phải làm từ da gấu bắc cực giữ ấm tốt nhất nhưng cũng không tệ “Cattleya lúc nào mới đến?”

“Khoảng tầm 11h” khi đó phỏng chừng là lúc nóng nhất trong ngày “Aggreko phỏng chừng cũng sẽ đến”

“Vậy chúng ta còn nhiều thời gian để chuẩn bị cơm trưa, ngô, nghĩ lại thì hẳn là gộp chung 2 bữa sáng mới đúng” Estes cúi đầu, tìm sách dạy nấu ăn.

“Trong thành đã khôi phục cung ứng năng lượng, em có thể ra khỏi phòng hoạt động một chút. Bữa sáng anh cũng chuẩn bị xong rồi”

“Em không muốn ăn cháo nữa đâu” Estes đi xuống giường. Lúc đi xuống, chân như nhũn ra có chút đứng không vững, vẫn là Carlos vươn tay đỡ lấy cậu.

“Để anh ôm em xuống nhé?” bộ dạng hiện tại của Estes khiến Carlos lo lắng cậu sẽ ngã sắp xuống.

“À” Estes cũng biết tình trạng hiện tại của mình, mấy ngày đều chỉ ăn cháo, vừa dậy lại bị lôi kéo làm “Vận động” cậu chính là không có dư thừa khí lực.

Carlos vươn tay xuyên qua dưới nách nâng cả người cậu lên, một tay khác đỡ lấy, giống như ôm tiểu hài tử ôm cậu ra khỏi phòng.

Ngoài cửa thực ấm áp, Carlos hiển nhiên đã đem hệ thống sưởi ấm bật từ trước đó.

Carlos ôm Estes vào phòng bếp, hỗ trợ cậu nấu cơm và làm chút đồ ăn tương xứng.

Chờ cho đến món cuối cùng đã được xào xong, Estes bị Carlos ôm lấy đặt xuống ghế bên cạnh bàn ăn.

“Còn lại để anh làm cho “

Carlos đổ thức ăn ra đĩa bày ra bàn, còn đem một bát cơm xối đầy đặt xuống trước mặt cậu.

Đúng 11h, Cattleya đúng hẹn xuất hiện và không có chút bất ngờ nào là Aggreko cũng xuất hiện – là hắn đi đón Cattleya.

Cattleya vừa đến liền túm lấy Estes lú lú không ngớt “Tiểu Estes người mấy ngày qua như thế nào? Ôi trời, năm nay chắc chắn là năm lạnh nhất từ trước tới nay, ta thậm chí còn không dám rời giường”

“Ta cũng vậy, cứ như là nếu không cẩn thận sẽ bị đông thành khối băng vậy” Estes đồng ý gật gù đầu, cậu cũng chưa bao giờ trải qua loại thời tiết rét lạnh đến mức này.

“Đúng vậy, ta mỗi ngày đều nằm ở trên giường chả có việc gì làm cả, xương cốt đều cương lên rồi. Cho nên trời mới ấm hơn một chút ta đã vội vã chạy ngay đến chỗ người chơi nè, nhưng cũng thật không ngờ là cái tên đầu gỗ Carlos kia sẽ chủ động gọi điện cho ta cơ đấy. Là người bảo hấn gọi à?”

“Àn, anh ấy nói lúc nào thời tiết ấm hơn sẽ gọi người đến đây chơi với ta”

Cattleya đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, mày đều nhanh nhảu lại “Nói đến thời tiết ấm hơn, tiểu Estes, có phải các người định chờ mùa xuân tới thì rời khỏi Mông Tất đúng không?”

Estes sững sốt, sau đó hơi luyến tiếc gật đầu “Àn, phải trở về” Cậu có chút luyến tiếc người bạn mới quen này a.

“Không thể lưu lại sao? Ta thực luyến tiếc người” Cattleya ôm chặt lấy Estes, vô cùng tiếc nuối.

Estes lắc đầu “Nơi này không phù hợp với ta, ở lâu sẽ sinh bệnh” tiểu tinh linh chỉ có thể sống ở thế giới có cây cối bao quanh. Rồi đi cây cối quá lâu, không thể hấp thu được năng lượng tự nhiên cơ thể sẽ hỏng mất “Hơn nữa không phải nói tộc trưởng của các người vẫn đang khôi phục sao? Không có Carlos hấn là không có việc gì đi?”

“Thật sự phải đi sao? Đầu mùa xuân sẽ rời đi?” Cattleya thực nóng nảy.

“Chắc là vậy” Estes không quá khẳng định.

“Sao phải đi gấp như vậy? Không thể ở lâu thêm chút nữa sao?” Cattleya cố gắng muốn giữ lại Estes, dù sao cũng không còn mấy ngày nữa là tới mùa xuân rồi.

Nơi này bốn mùa biến hóa phi thường nhanh, sau 5 ngày kể từ ngày cực lạnh sẽ tiến vào mùa xuân, như vậy Estes cũng lưu lại đây không còn bao lâu nữa.

“Cái này còn tùy thuộc vào Carlos “

“Ta đi tìm hấn !” Cattleya buông Estes ra, vội vội vàng vàng chạy đi tìm Carlos.

“Này, Carlos, nghe nói các người sắp phải rời đi?”

Carlos vốn đang thảo luận việc riêng với Aggreko, Cattleya lại xuất hiện quấy rầy bọn họ, mà giọng điệu của y khiến cho Carlos nhăn mi.

Estes đi theo phía sau, hơi hơi xin lỗi nhìn hấn khiến lông mày của hấn lại giãn ra.

So với á thú nhân điều ngoa, tiểu tinh linh nhà hấn vẫn là tốt hơn.

“Àn”

“Không thể ở lâu thêm một chút sao? Tuy rằng mùa xuân sắp tới rồi nhưng thời tiết vẫn rất lạnh a, Estes gây yếu như vậy làm sao chịu nổi? Các người có thể chờ trời ấm hơn rồi hãy đi a !?” tốt nhất là chờ tới mùa hè rồi nói sau.

Cattleya tính toán dùng tiểu kế để khiến cho Estes ở đây lâu hơn một chút, Carlos lại như thế nào có thể cho y như nguyện?

“Chúng ta chờ lễ trưởng thành kết thúc xong sẽ rời đi”

Lễ trưởng thành đối với thú nhân là ngày hội vô cùng quan trọng, nó được định vào ngày đầu tiên của mùa xuân. Trong ngày đó, tất cả các thú nhân vị thành niên vừa tròn 15 tuổi sẽ tham gia lễ trưởng thành, trải qua khảo nghiệm thì thú nhân vị thành niên mới được tất cả các thú nhân công nhận là trưởng thành.

Mà những thú nhân được công nhận là trưởng thành vào ngày đó cũng sẽ được nhận hiến tế kiểm tra xem hấn có tư cách làm người thừa kế hay không.

44. Chương 44: Ra Ngoài

Đã biết sau ngày lễ trưởng thành bọn họ sẽ rời khỏi Mông Tát, Estes đột nhiên sinh ra lòng tò mò rất lớn đối với ngày hội xa lạ này.

Nhưng ngay khi cậu biết lễ trưởng thành chính là tổ chức khảo nghiệm cho thú nhân vị thành niên để được công nhận là trưởng thành và nội dung khảo nghiệm đa phần là đi săn và luận võ thì phần tò mò này cũng biến mất không còn dấu vết.

Tất cả tiểu tinh linh đều nhiệt tình yêu thương hòa bình, bọn họ chán ghét mọi hành vi bạo lực không cần thiết.

Bất quá có náo nhiệt để xem, người yêu thích giúp vui như Estes vẫn là có một tia mong chờ.

“Thật sự chờ sau khi lễ trưởng thành kết thúc là chúng ta lập tức quay về rừng rậm?”

“Ân”

Bởi vì một tiếng “Ân” này mà Estes bắt đầu chờ mong ngày thứ năm tính từ ngày cực lạnh cũng là ngày đầu tiên của mùa xuân sẽ tổ chức lễ trưởng thành.

Bất quá không phải có một câu “Kì vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều sao?” Estes chính là gặp phải vấn đề này.

Đến ngày thứ ba kể từ ngày cực lạnh, Cattleya vẫn như thường lệ mò đến chơi cùng Estes.

Lần này y còn mang theo một tin tức cực tốt.

Bất quá cảm thấy tin tức này là tin tốt có lẽ chỉ có mình y?

“Lễ trưởng thành hoãn lại?” Estes kêu to mà ngay cả luôn mặt lạnh gặp người Carlos cũng lộ ra một tia kinh ngạc. Lễ trưởng thành hoãn lại, đây là việc chưa bao giờ xảy ra.

“Đúng vậy” Cattleya đặc ý dào dạt nói ” An Định thúc thúc không phải còn đang dưỡng thương sao? Lễ trưởng thành sao có thể thiếu hẳn được, cho nên hội trưởng lão liền quyết định đem lễ trưởng thành lùi lại”

Carlos nhìn về phía Aggreko, đồng dạng là con của trưởng lão, Carlos càng tin tưởng Aggreko hơn.

Aggreko gật gật đầu, tỏ vẻ những gì Cattleya nói đều là sự thật.

Cattleya rất đặc ý vì quyết định này chính là y tự mình đề nghị với phụ thân. Như vậy vừa có thể chờ An Định thúc thúc tĩnh dưỡng thêm vài ngày lại vừa có thể giữ Estes ở lại đây lâu hơn một chút, quả là nhất cử lưỡng tiện .

“Vậy lùi lại bao lâu a?” Estes cảm thấy thực buồn bực, cậu vốn đang mong chờ được sớm trở về a.

“Lùi lại mười ngày, bác sĩ ở bệnh viện nói từng ấy thời gian là đủ để miệng vết thương của tộc trưởng hoàn toàn khép lại, có thể xuất viện” Aggreko tiếp lời nói.

Vốn chỉ cần chờ 5 ngày lại trở thành chờ tận nửa tháng, Estes như thế nào cũng không cao hứng nổi. Cậu ai oán nhìn Carlos, như muốn truyền đạt cậu không muốn tham gia cái lễ trưởng thành kia một tẹo nào cả.

Bất quá mơ hồ có thể cảm thấy được lễ trưởng thành đối với Carlos có ý nghĩa vô cùng quan trọng nên dù làm thế nào Estes cũng không mở miệng nói ra yêu cầu kia được. Tuy rằng cậu thực hiểu rõ chỉ cần mình yêu cầu, Carlos nhất định sẽ đồng ý.

“Ai nha, không nói chuyện này nữa. Tiểu Estes, ta hôm nay tới đây là muốn rủ người đi ra ngoài chơi a” nhận ra Estes không quá cao hứng, Cattleya trong lòng đột nhiên có chút áy náy. Bất quá y rất nhanh đã vứt cảm giác này qua sau đầu, lôi kéo Estes nói về ý đồ đến đây ngày hôm nay của mình.

“Ra ngoài?” Estes đầu tiên là ngẩn ra sau đó mới nhớ ra cũng rất lâu rồi mình không có ra ngoài – tuy rằng lúc trước cũng không thường ra ngoài “Bên ngoài trời rất lạnh, hiện tại ra ngoài không quá thích hợp đi?”

“Người mấy ngày nay hẳn là chưa từng đi ra ngoài ” Cattleya khẳng định nói ” Mấy ngày nay thời tiết bên ngoài chuyển biến rất nhanh, nhiệt độ cực nóng lúc giữa trưa còn có thể hơn 0 độ. Bây giờ là lúc thích hợp

nhất để ra ngoài đó. Thế nào? Muốn đi chơi cùng ta không? Ta biết rất nhiều nơi vui chơi thú vị nha, đảm bảo sẽ khiến cho người chơi vui đến quên cả trời đất ” Hì hì như vậy mới có khả năng giữ người ở lại không phải sao? Cattleya đúng là tốn không ít công suy nghĩ nha.

Estes đi đến bên cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, cũng không cảm giác được sự biến hóa của thời tiết nhưng trên đường phố quả thật có nhiều người qua lại hơn. Thỉnh thoảng có thể thấy bóng dáng của thú nhân hoặc xe chóp nhoáng qua nơi góc đường.

Cẩn thận mở ra cửa sổ, đập vào mặt vẫn là cơn gió lạnh buốt nhưng so với lúc trước nhiệt độ đã ấm hơn không ít. Cậu hiện tại không cần mặc áo khoác dày như lúc trước nhưng cũng chỉ thấy hơi lạnh mà thôi.

Lại nhìn về phía thiên không, bức tường phòng hộ trong suốt lúc trước dường như đã không còn nữa. Trời xanh mây trắng, ánh nắng ôn hòa dừng ở trên người vô cùng thoải mái.

Cậu thật muốn ra ngoài, cảm nhận hơi ấm thái dương đã lâu không thấy.

“Carlos, chúng ta đi ra ngoài đi” cậu quay đầu nhìn Carlos cười nói.

Ánh mặt trời chiếu lên người như khoác thêm một tầng mỏng lung mị hoặc cho cậu. Mái tóc ngắn màu vàng và da thịt trắng nõn tựa như đang sáng lên, chân thực mà lại huyền hoặc khiến người bình tĩnh khỏi cơn mộng ảo.

Á thú nhân và thú nhân ở đây đều xem tới ngày người, sau một lúc lâu mới có người khôi phục lại tinh thần.

“Hảo” Carlos hòa tan khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt nhu hòa nhìn cậu.

“Em đi thay quần áo” Estes xoay người chạy lên tầng.

“Tiểu Estes vừa rồi nhìn thật đẹp a !” Cattleya lấy lại tinh thần nhin không được tán thưởng.

Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, y đã biết bộ dạng Estes rất đẹp nhưng đây là lần đầu tiên ý thức được từ ” đẹp” này đã muốn đạt tới một cảnh giới khó có thể hình dung.

Chỉ trong thoáng chốc, từ đáy lòng Cattleya nảy lên ghen tị nhưng sự ghen tị này cũng ngay lập tức bị yêu thích làm cho biến mất. Một tiểu á thú nhân đáng yêu như vậy, ai có thể không thích đây?

Carlos nhìn y một cái sau đó cũng xoay người đi lên tầng. Hắn cũng phải đi thay quần áo sau đó thuận tiện giúp Estes chuẩn bị những vật phẩm thích hợp để ra ngoài chơi.

Dù sao nhóc con kia cũng không phải một á thú nhân chân chính, có một số việc cũng không quen thuộc.

Bởi vì hình thức bộ quần áo từ lòng gấu Bắc Cực không thích hợp để mặc ra ngoài chơi cho nên cậu đành từ bỏ bộ quần áo ấm áp nhất này. Dưới sự hỗ trợ của Carlos, cậu mặc vào chiếc áo khoác cao cổ màu trắng cùng áo trong giữ ấm, bên ngoài lại khoác thêm chiếc áo lông mao nhưng màu lam kết hợp với một chiếc quần bò dày, bên ngoài là một chiếc quần giữ ấm, chân thì đi một đôi giày thể thao.

Một bộ đồ giản dị lại thoải mái đúng sở thích của Estes.

“Đội thêm cái này vào” Carlos lấy một chiếc mũ lông đội lên đầu cho cậu, vẫn chưa yên tâm lại tìm thêm một cái khăn quàng cổ choàng thêm vào, rồi lại cầm một đôi găng tay giúp cậu đeo vào. Sau khi đã ăn mặc đầy đủ, liền kiểm tra thêm một lần nữa chắc chắn không quên bất cứ thứ gì rồi mới đi xuống dưới tầng.

Ở dưới lầu Cattleya vốn đã chờ tới mức không kiên nhẫn vừa thấy Estes đi xuống liền từ ghế sofa nhảy dựng lên.

“Các người đã chuẩn bị xong hết rồi chứ? Chúng ta đi nhanh đi, nếu không chốc nữa nhiệt độ hạ xuống thấp thì cũng không thích hợp ra ngoài chơi đâu” trong một ngày nhiệt độ lên cao đủ để á thú nhân ra ngoài chơi cũng chỉ ngắn ngủi mấy giờ giữa trưa mà thôi.

“Tốt lắm, đi thôi” Estes chỉnh lại dây ba lô đeo ở phía sau lưng. Bởi vì cái túi đeo chéo của cậu không phù hợp để mang ra ngoài (có tính chất lá cây) cho nên Carlos cố ý tìm cho cậu một cái ba lô đặt cái túi đó vào bên trong rồi đeo lên lưng cho cậu.

Vì thế bọn họ một hàng bốn người liền xuất môn (ra ngoài)

Vừa ra khỏi cửa đã bị gió lạnh thổi vào mặt, Estes nhin không được đem khăn quàng cổ kéo lên trên che khuất miệng mũi.

“Chúng ta đi chỗ nào đây?” ngồi ở ghế trên, Aggreko hỏi Cattleya đang ngồi ở băng ghế sau.

“Đến quảng trường đi, đó là nơi náo nhiệt nhất” Cattleya nói ra đích đến sau đó lú ra lú rú khoe với Estes nơi bọn họ sắp tới chơi vui như thế nào.

Estes nghe cả nửa ngày cũng chỉ biết được là ở quảng trường nơi bọn họ sắp tới có rất nhiều quán ăn ngon và khu vui chơi giải trí. Cậu nghe mấy thứ này mà như lọt vào sương mù vậy.

Kì thật thân là một á thú nhân độc thân mới qua tuổi trưởng thành không lâu, lại được người trong nhà bảo hộ rất kĩ càng, cơ hội để Cattleya ra ngoài là rất ít. Những nơi thú vị mà y nói bất quá đều là những nơi mà mọi người đều biết căn bản là không có gì đặc biệt. Chẳng qua dùng để đánh lừa một “nhà quê lên tỉnh” không biết thứ gì như Estes thì vẫn rất đơn giản.

Cho nên Estes bị những lời nói của y thu hút toàn bộ sự chú ý, không nói được lời nào mà thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cảm thán cũng không phải là việc kì lạ gì.

Mà đối với loại phản ứng này, Cattleya cảm thấy vô cùng tự hào ==

Mà khi tới nơi, Estes thực sự bị rung động, đương nhiên rung động không phải vì nơi này có bao nhiêu thú vị mà vì nơi này có quá nhiều người a ! ! !

Ít nhất cũng phải mấy ngàn người, mà đây là chỉ tính mỗi quảng trường mà thôi.

Kể từ khi đến Mông Tát, trừ bỏ lần đi siêu thị nhìn thấy rất nhiều thú nhân ra, đây cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy nhiều thú nhân đồng thời xuất hiện cùng một chỗ như vậy a!

“Không phải nói Mông Tát chỉ có khoảng 5 nghìn dân thôi sao? Vì sao hôm nay lại cùng ra ngoài hết vậy?” Estes cách một lớp cửa kính xe nhìn ra bên ngoài, cất tiếng hỏi.

“Phải nói là chỉ có 5 nghìn dân chính thức” Aggreko đáp lời, lúc này hẳn là người trả lời thích hợp nhất ” Những người ở tạm này không được tính là dân cư ở đây. Bình thường những thú nhân này không quá thích quần cư, chỉ có vào mùa đông bọn họ mới có thể dẫn bạn lữ vào các bộ lạc ở lại vượt qua khoảng thời gian khắc nghiệt đó. Mà những người không có bạn lữ thậm chí còn có thể trực tiếp lưu lại rừng rậm. Nếu thật sự tính cả những người dân tạm cư này thì Mông Tát phải có khoảng 2 vạn dân”

Thật là một sự chênh lệch quá lớn ! Estes kinh ngạc đến không nói ra lời.

Carlos cũng có chút kinh ngạc, dù sao từ trước tới nay hẳn cũng không quá quan tâm tới vấn đề này, vì hẳn cũng chưa từng thích xuất hiện ở chỗ đông người.

“Còn chần chờ gì nữa? Tiểu Estes mau xuống xe a, ta mang người qua bên kia xem nha” Cattleya chờ xe vừa dừng lại liền khẩn cấp nhảy xuống sau đó quay đầu thúc giục Estes vẫn còn đang ngây ngốc bên trong.

“Nga” Estes lúc này mới vươn tay mở cửa xe.

Bất quá trước khi cậu đụng tới cửa xe đã được thú nhân đứng bên ngoài mở ra.

“Cảm ơn” Estes chui ra khỏi xe, cười thật tươi với Carlos.

Carlos liền giúp cậu điều chỉnh lại mũ và khăn quàng cổ “Bên ngoài vẫn rất lạnh, cẩn thận một chút”

“Àn” Estes gật gật đầu.

Mà Aggreko bởi vì phải dừng xe mà bỏ lỡ cơ hội phục vụ Cattleya thì liền nhìn Carlos đầy ghen tị.

Bất quá Carlos cũng không thèm chú ý tới hẳn. Giúp Estes chỉnh sửa lại xong liền nắm chặt tay của cậu đi về phía Cattleya.

Không thấy mấy thú nhân ở quanh đây đều đã bắt đầu rục rịch rồi sao? Hẳn mới không để bọn chúng có cơ hội tới gần tiểu tinh linh của mình đâu !

45. Chương 45: Mang Thai

Quảng trường chật ních người quả thật khiến Estes thực sự rung động.

Đây quả thật chính là nơi tụ hội của quái vật mà ! Các loại động vật kì kì quái quái đi lẫn giữa các thú nhân, bộ dạng nhân nhâ đi dạo phố mua sắm này nọ, những tiếng rống đình tai nhức óc liên tiếp vang lên.

Mà đối với cảnh tượng này mọi người đều là thái độ thấy nhưng không thể trách.

Đây vẫn là lần đầu tiên cậu thấy được hình người của thú nhân và hình thú ở chung với nhau. Nhưng so với hình người của thú nhân, Estes cảm thấy cậu dễ dàng tiếp nhận hình thú của họ hơn.

Những thú nhân hình người cao hơn 2m đối với Estes mà nói chỉ tồn tại cảm giác chán ghét cùng sợ hãi mà thôi. Bọn họ thật sự là rất cao lớn cho nên người vóc dáng nhỏ bé như cậu chỉ cần đi vào giữa liền lập tức bị bao phủ, căn bản không thể vui chơi được gì cả.

Hơn nữa ánh mắt của thú nhân xa lạ nhìn cậu khiến cậu cảm thấy sợ hãi. Cái loại ánh mắt tựa như nhìn thấy con mồi, hận không thể nhào lên đem cậu cắn xé nuốt vào bụng.

Estes bất an gắt gao dựa vào Carlos, đem cả người giấu ở phía sau hắn.

“Làm sao vậy?” Carlos phát hiện ra Estes khác thường liền thu hồi ánh mắt đang nhìn chung quanh phát ra tia cảnh cáo, cúi đầu nhìn về phía cậu “Không thoải mái sao?” quả nhiên thời tiết như thế này đối với nhóc con vẫn là quá lạnh?

Bọn họ hiện tại đang ở một góc quảng trường. Cattleya nói là mang Estes tới đây chơi lại bị những thứ thú vị hấp dẫn mê hoặc hiện tại không biết đã chạy đi nơi nào rồi, mà Aggreko thì đương nhiên là cũng mất tích cùng với y. Hiện tại cũng chỉ còn có hai người bọn họ cùng với bốn phía thú nhân như hổ rình mồi.

Carlos bị ánh mắt của đám thú nhân này khơi gợi thú tính. Nếu không phải Estes vẫn còn đang đứng bên cạnh cần chiếu cố thì hẳn đảm bảo sẽ khiến cho đám thú nhân đáng giận dám to gan ước mơ bạn lữ của hắn hưởng thụ cái gì gọi là “dục tiên dục tử” =))))))))))))))))))))))

Bàn tay đang ôm vòng eo bé nhỏ của Estes siết chặt hơn một chút nhưng cũng không khiến cho cậu cảm thấy không thoải mái.

Estes ngẩng đầu nhìn Carlos, lắc đầu “Không phải không thoải mái, người ở nơi này thật là cao quá a !” một đám người ai cũng cao lớn như vậy khiến cho cậu có cảm giác mình tựa như một người lùn xông vào vương quốc của người khổng lồ vậy a (thể chẳng nhẽ người không phải ==)

Carlos dám nói “Bởi vì em quá nhỏ” sao? Khẳng định lời vừa nói ra Estes sẽ lập tức cùng hắn trở mặt.

Cho nên hắn không nói gì, cúi đầu đánh giá cậu. Nhận ra cậu tuy có chút khấn trương bất an nhưng cặp mắt tròn to kia đang không ngừng đảo quanh xem xét chung quanh đã để lộ ra sự tò mò của cậu.

Lại nhìn đám thú nhân tựa như không có việc gì nhưng lại càng ngày càng tiếp cận gần bọn họ, Carlos liền cúi người ôm lấy Estes.

“A ?!” Estes đang xuyên thấu qua kẽ hở giữa đám đông đánh giá những cửa hàng muôn hình muôn vẻ lại bị Carlos đột nhiên ôm lấy, khiến cho bị dọa một chút.

“Carlso, mau buông em xuống !” Estes bị ôm đặt ngồi ở trên vai Carlos. Tầm nhìn nguyên bản bị hình thú con ngựa cao lớn chặn mất lập tức trở nên rộng lớn, cậu liền cảm thấy có chút vui vẻ. Nhưng ngay sau đó cảm nhận được những ánh mắt kì quái từ bốn phía càng ngày càng nhiều, nhát gan lại dễ dàng thẹn thùng Estes chỉ có thể ôm lấy cổ Carlos, khấn trương không dám động dấy chút nào.

“Làm vậy em sẽ ngắm nhìn xung quanh dễ hơn một chút” Carlos điều chỉnh lại tư thế để cậu ngồi càng thoải mái hơn.

“Nhưng rất ngại a !” Estes nhỏ giọng nói thầm.

“Không có việc gì, cũng đâu phải chỉ có một mình em như vậy đâu” Carlos an ủi một chút sau đó nhìn các cửa hàng ở xung quanh xem có nơi nào ít người một chút mà Estes có thể sẽ thích để vào thử.

Estes nghe được câu nói của Carlos liền theo bản năng nhìn xung quanh quả nhiên thấy một số á thú nhân được thú nhân “khiêng” ở trên vai, mà bộ dạng của bọn họ lại phi thường bình tĩnh tựa hồ đây là một việc rất bình thường.

Á thú nhân so sánh với thú nhân nhỏ hơn rất nhiều cũng nhu nhược hơn cho nên đại khái khi ra ngoài sẽ được thú nhân chiều cổ như vậy đi?

Nghĩ như vậy Estes liền lập tức bình tĩnh lại. Nhưng có một việc cậu không biết đó là thú nhân có thể “khiêng” á thú nhân và á thú nhân cho phép thú nhân “khiêng” mình thì đều đã làm thủ tục trở thành bạn hữu hợp pháp rồi =)))))))))))))))))))))) (Shoorin: đăng kí kết hôn?)

Cho nên hành động này của Carlos chính là đang hướng mọi người khẳng định chủ quyền của mình a ! (vẫn muốn nói câu này thật lâu rồi !)

Carlos vòng vo một chút rồi quyết định đưa Estes đi xem phim

Nhóc con thích xem TV như vậy nhất định cũng sẽ thích nơi này.

Estes thấy Carlos đưa mình vào một toà nhà gọi là “Rạp chiếu phim Mông Tát” chứ hoàn toàn không có ý định đi tìm đồng bọn thất lạc liền hỏi “Carlos, chúng ta không đi tìm bọn Cattleya sao?”

” Đừng lo, Aggreko sẽ chiều cổ y thật tốt ” Carlos cũng không thích gì cái vị á thú nhân kiêu ngạo kia – mặc dù so với các á thú nhân khác tính tình như thế đã được xưng là tốt rồi . Nhưng nếu y thực sự đối tốt với Estes thì bình thường hẳn vẫn có thể vì cậu mà nhẫn nhịn một chút nhưng vào cái loại thời điểm như lúc này thì không có cái bóng đèn (kì đà cảm mũi = kẻ làm phiền) kiêu ngạo kia vẫn là tốt nhất.

Tin tưởng nếu tên Aggreko biết được quyết định này của hẳn cũng sẽ giơ cao cả hai tay đồng ý. (Shoorin: hừ, sắc lang thì bụng dạ như nhau thui)

Đưa Estes vào một rạp chiếu phim có vẻ ít người, thả cậu xuống đất để cậu nhìn xem có gì mình thích hay không.

“Chúng ta sẽ xem phim sao?” nhìn màn hình hiện lên phần giới thiệu của những bộ phim chiếu ngày hôm nay, hai mắt của Estes bắt đầu sáng lên.

Cậu biết đây là cái gì, trong TV thỉnh thoảng cũng chiếu mấy đoạn trailer này, nội dung bên trong đều thực phần khích.

“Ân, chọn cái em thích đi” Carlos sủng nịnh xoa xoa đầu cậu. Tuy rằng cách một lớp mũ nhưng xúc cảm mềm mại của những sợi tóc giấu bên dưới hẳn vẫn luôn nhớ rõ.

“Ân !” Estes còn thực sự nghiêm túc nhìn những đoạn quảng cáo đang chiếu trên màn hình lớn. Mấy cảnh đánh tới đánh lui, giết tới giết lui vừa liếc mắt đã thấy không phải sở thích của cậu nên những bộ phim nội dung khủng bố đó đã lập tức bị đá ra mục lựa chọn của cậu.

Cuối cùng, Estes chọn một bộ phim hoạt hình thích hợp cho tiểu hài tử xem. Bộ phim đầy màu sắc rực rỡ và nhân vật được tạo hình tỉ mỉ, chỉ mới liếc mắt một cái cậu đã yêu thích nó rồi.

Carlos đưa Estes vào một căn phòng chờ rạp chiếu phim dành riêng cho á thú nhân – nơi này cấm thú nhân tiến vào.

“Ở chỗ này chờ một lát, anh rất nhanh sẽ quay lại” Carlos đưa mấy món đồ ăn vặt vừa mua cho Estes , trước khi đi còn không quên dặn dò.

Xếp hàng mua vé kì thật cũng không tốn nhiều thời gian nhưng thay vì để cho nhóc con mệt nhọc lại bị những thú nhân khác mơ ước, hẳn cam nguyện để cậu đợi ở trong phòng chờ.

“Ân, lát nữa gặp lại” Estes phát tay nhìn hẳn rời đi, sau đó xoay người ở trong phòng chờ tìm một chỗ ngồi xuống. Lúc này cậu mới bắt đầu đánh giá bốn phía xung quanh.

Đây là một căn phòng không lớn không nhỏ, bên trong cũng không có trang trí gì đặc biệt cũng chỉ có mấy băng ghế dựa vào tường để cho á thú nhân ngồi nghỉ ngơi.

Mà hiện tại ở trong phòng chờ cũng có không ít người, Estes vụng trộm đếm đếm có khoảng 10 á thú nhân.

Bởi vì muốn Carlos vừa tới là có thể nhìn thấy mình nên Estes chọn ghế dựa đối diện với cửa ra vào, ở bên cạnh cậu còn có một vị á thú nhân khác đang an vị.

Đó là một á thú nhân có bụng hơi lớn ước chừng 25,26 tuổi.

Đây vẫn là lần đầu tiên Estes nhìn thấy nam nhân có thai (dựng phu) Ở Vương Quốc Đồng Thoại, ấu thể (trẻ sơ sinh) là đối tượng mà tất cả các chủng tộc đều phải bảo hộ mà phụ nữ có thai lại là loại sinh vật cần được chiếu cố thập phần thỏa đáng – ngoại nhân tuyệt đối không gặp mặt được =’= mà thực tế nuôi là trong chủng tộc tiểu tinh linh lại không có loại sinh vật này.

Hơn nữa trong thường thức (kiến thức thông thường ai cũng biết) của tiểu tinh linh cũng chỉ có nữ nhân mới có thể có được năng lực thần kì là mang thai này. Vậy những á thú nhân có bề ngoài giống nam nhân như đức này làm thế nào có thể mang thai được vậy?

Bởi vì đang hoang mang vấn đề này nên Estes lúc này chính là ngây ngốc nhìn chằm chằm vào bụng người ta không chớp mắt.

Nhìn chằm chằm vào người khác là một hành vi vô cùng bất lịch sự mà người bị nhìn chằm chằm thường cũng sẽ rất tức giận nhưng về bề ngoài đáng yêu của Estes đã giúp cậu không ít mới có thể khiến cho á thú nhân bị cậu nhìn chằm chằm không những không tức giận mà còn ôn hòa bắt chuyện với cậu.

“Người đang nhìn cái gì?” á thú nhân đặt tay lên bụng của mình.

“A, thực xin lỗi!” cuối cùng cũng ý thức được hành vi của mình rất bất lịch sự, Estes vội vàng vàng xin lỗi.

Á thú nhân cười cười “Không sao, người hẳn là chưa từng thấy qua dựng phu đúng không?”

“Ân, chưa thấy qua” cậu ngay cả phụ nữ mang thai còn chưa gặp qua nữa là.

“Như vậy thực vất vả đi?”

Cậu nhìn nhìn cái bụng so với dưa hấu còn to hơn, lại tưởng tượng nếu đặt lên trên người mình – cậu nhất định sẽ vì quá nặng mà ngay cả đường cũng không đi nổi!

” Không sao!” nói tới đứa nhỏ của mình, ánh mắt của á thú nhân càng thêm nhu hòa, cả người cũng tỏa mát ra ánh sáng gọi là “bản năng người mẹ”

“Mặc dù có chút vất vả nhưng so với đứa nhỏ thì tất cả đều đáng giá” nhất là khi đây còn là một á thú nhân bảo bảo.

Đứa nhỏ đáng yêu của y a, nhất định sẽ trở thành bảo bối được mọi người trân ái.

Estes không phải thú nhân nên không thể hiểu được sự coi trọng với con nôi dòng của họ. Sinh sản hậu đại là bản năng của mọi loài sinh vật, tại nơi mà rất lâu rồi vẫn không có á thú nhân bảo bảo được sinh ra này, mọi dựng phu đều được bộ lạc coi như trân bảo.

“Ta hi vọng hài tử của ta sau này lớn lên có thể đáng yêu giống như người vậy” á thú nhân nhìn Estes cười nói.

Estes nhìn á thú nhân đang cười hạnh phúc rồi lại nhìn nhìn bụng của y.

Tiểu tinh linh có rất nhiều loại năng lực thần kì, mà trong số đó bọn họ có thể nhìn thấy ánh sáng của sinh mệnh.

Chẳng sợ sinh mệnh còn chưa hoàn toàn thành hình.

Ở gần vị trí rốn của á thú nhân có một đoàn ánh sáng nho nhỏ. Nơi đó tựa như có 7 sắc cầu vòng tinh tế đan lại tạo thành bạch quang, cái loại sắc thái kì lạ này cũng chính là ánh sáng sinh mệnh.

Nhưng chùm ánh sáng này lại khiến cho Estes cảm giác không ổn, Nó lúc ẩn lúc hiện, như tùy thời đều có thể biến mất, phi thường suy yếu.

Estes cũng không biết nguyên do cụ thể gây ra việc này là gì nhưng điều đó nói cho cậu biết rằng sinh mệnh vẫn chưa ra đời này trạng thái hiện tại cũng không được tốt lắm.

Hiểu được điều này, Estes nhịn không được lòng mày nhíu lại.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

46. Chương 46: Sinh Mệnh

Tất cả các tiểu tinh linh đều nhiệt tình yêu thương sinh mệnh, Estes đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhìn một tiểu sinh mệnh sắp biến mất ngay trước mắt cậu sao có thể không lo lắng? Cậu còn muốn ngay lập tức ra tay hỗ trợ cứu sống nó.

Nhưng tính cảnh giác đối với á thú nhân đã ngăn cậu lại, Estes có lẽ đơn thuần nhưng cũng không phải loại thị phi không phân biệt được, không hiểu về thể sự. Nếu bây giờ cậu thật sự làm cái gì đó thì hậu quả sẽ là lập tức bị đưa vào phòng thí nghiệm mặc người nghiên cứu.

Nhưng thấy chết mà không cứu cũng không phải tính cách của cậu, vì vậy Estes lập tức trở nên rối rắm.

Á thú nhân cũng không chú ý tới sự rối rắm của cậu, vẫn tiếp tục vuốt ve bụng của mình, tiếp tục nói chuyện của mình.

“Thật hy vọng ta có thể nhìn thấy bé con trưởng thành, sau đó có được một trượng phu (chồng) tốt”

Estes có chút sững sốt lại có chút nghi hoặc nói:

“Đương nhiên là có thể rồi, người vẫn còn trẻ thế cơ mà”

Á thú nhân nghe xong lời của cậu cũng mỉm cười.

“Nghe theo lời tốt của người vậy”

Estes miễn cưỡng nhìn ra được tuy á thú nhân đang mỉm cười nhưng ưu sầu nơi đáy mắt lại làm thế nào cũng không che giấu được, vì vậy cậu nhịn không được lại nói thêm.

“Thật sự sẽ nhìn thấy. Người nghĩ mà xem, thú nhân chỉ cần 15 tuổi đã trưởng thành rồi, 15 năm thực ngắn a !” 15 năm đối với tiểu tinh linh quả thật rất ngắn.

Nghe một á thú nhân thoát nhìn vừa mới trưởng thành nói 15 năm thật ngắn, á thú nhân có chút dở khóc dở cười.

“Nhóc con à, người thoát nhìn cũng chỉ mới 15 ,16 tuổi thôi a, sao lại có thể cảm thấy 15 năm thực ngắn? Đó đã là một nửa sinh mệnh của á thú nhân rồi đó”

“Một nửa sinh mệnh?”

Đầu tiên nghe á thú nhân nói cậu còn khó hiểu nhưng chờ cậu hiểu được ý của y rồi thì liền kinh ngạc.

“Á thú nhân chỉ có thể sống 30 năm?”

“Bình thường thì vẫn có thể sống lâu hơn một chút, nhưng tuổi thọ trung bình mà nói là 30 tuổi cũng không sai biệt lắm”

Á thú nhân bình tĩnh giải thích, mặc dù có chút nghi hoặc vì sao vị á thú nhân tình cờ gặp gỡ này lại đến chuyện thường thức cơ bản như vậy cũng không biết. Nhưng loại ý tưởng này cũng rất nhanh bị lời nói của chính y đè ép xuống, cuối cùng chỉ còn lại thản nhiên u buồn.

Ba mươi năm.....y đã 26 tuổi rồi, liệu còn có thể nhìn thấy đứa nhỏ của chính mình mạnh khỏe lớn lên hay không đây? Nếu y ra đi thì cái tên cố chấp kia nhất định cũng sẽ đi cùng với y, đến lúc đó đứa nhỏ phải làm sao bây giờ? Nếu thân thể của y tốt hơn một chút, có thể sớm hơn một chút mang thai thì tốt rồi.....

Estes cũng không thấy được sự u buồn của á thú nhân, hiện tại cậu đã bị tin tức mình vừa nghe được làm sợ ngây người. Sau một lúc lâu cậu mới cố gắng mở ra đôi môi đã mất hết huyết sắc, chần chừ mà gian nan hỏi:

“VẬY.....thú nhân có thể sống bao lâu vậy?”

“Àn? Thú nhân? Mông Tất thú nhân đều rất cường tráng nên đại đa số hẳn là có thể sống 40 -50 năm” tuy rằng tâm tình không tốt lắm nhưng á thú nhân vẫn trả lời cậu.

40 -50 năm, cũng chỉ bằng một nửa thời gian tuổi nhỏ của cậu. Nguyên lai số tuổi của cậu trong các tiểu tinh linh vẫn còn là thiếu niên nhưng đối với thú nhân cũng đã là hai đời người rồi sao? Giờ khắc này Estes đột nhiên hiểu được cảm nhận của Carlos khi nghe số tuổi của cậu, đó là rung động sâu sắc cùng bất đắc dĩ.

Cho dù vẫn chưa hiểu được cái gì là tình yêu nhưng đối với Estes, Carlos đã chiếm một góc vô cùng quan trọng trong trái tim của cậu. Cậu không thể tưởng tượng được những ngày mất đi Carlos mình sẽ phải tiếp tục sống như thế nào.

Vươn tay xoa xoa ngực, mới chỉ nghĩ như vậy chỗ này liền truyền tới từng trận đau đớn. Nếu thật sự có một ngày Carlos mất đi, trái tim này có phải sẽ vì quá mức đau đớn mà đình chỉ đập hay không?

“Vụt !” một tiếng, Estes đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, cậu lúc này chỉ muốn lập tức gặp được Carlos mà thôi.

Nhưng đi được một nửa đường cậu quay trở lại, đứng trước mặt á thú nhân đang dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn mình. Vươn tay cầm lấy túi ba lô từ phía sau ra, rồi dưới sự che dấu của túi ba lô lấy ra một trái cây từ túi đeo.

Trái này cũng không nhỏ, to cỡ bàn tay, bộ dạng có chút giống trái xoài, vỏ trái cây cũng là màu hồng nhạt.

“Cái này cho người, đối với bảo bảo rất có lợi”

Estes đem trái cây nhét vào tay á thú nhân, hướng y cười cười sau đó rời đi.

Á thú nhân ngồi ở bốn phía cũng chú ý tới động tĩnh phía bọn họ nhưng khi nhìn thấy quả kia thì cũng không tiếp tục để ý nữa, nhiều lắm cũng chỉ là cảm thấy bộ dạng của quả này trông rất được, có lẽ là một loại hoa quả mới khi nào quay về nên mua một chút ăn thử xem.

Chỉ có á thú nhân là có chút ngạc nhiên nhìn trái cây trong tay mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn bóng dáng đã biến mất khỏi cửa phòng.

Hương thơm của trái cây thản nhiên vờn quanh mũi y. Hương vị ngọt ngào của trái cây là thứ y chưa bao giờ nghĩ qua lại nghĩ tới câu nói của Estes, y do dự một chút sau đó cũng cắn xuống một ngụm.

Hương vị nồng đậm tràn ngập đầu lưỡi, cái hương vị ngọt ngào này khiến y muốn ngừng mà không được, trong bất tri bất giác đã ăn xong cả quả.

Liếm liếm một chút nước còn lưu lại nơi đầu ngón tay, á thú nhân đột nhiên cảm nhận được một dòng nước ấm đang chảy xuôi trong cơ thể mình khiến cho toàn thân của y ấm áp hẳn lên. Thậm chí ngay cả những trận đau đớn càng ngày càng rõ ràng gần đây mà bị y cho rằng là do thai nhi hiếu động quậy phá trước khi sinh cũng biến mất không thấy, cả người đều vô cùng thoải mái.

Có lẽ thật sự tốt cho bảo bảo?

Estes cước bộ bối rối đi về phía phòng bán vé, trong mắt tràn ngập lo lắng và hoảng sợ. Những gì á thú nhân vừa nói lúc này là đả kích rất lớn đối với cậu.

Thú nhân ở bốn phía nhìn thấy cậu chỉ có một mình, mắt đều hóa thành sao, nhưng không đợi bọn họ làm ra hành động gì thì Estes đã chạy qua người bọn họ, không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào.

“Carlos ! ! !”

Nhìn đến bóng dáng quen thuộc đứng ở chỗ phòng vé, Estes hô to khiến Carlos chú ý mà đồng thời cũng đưa đến một hàng các thú nhân chờ mua vé chú ý tới.

Nhìn thấy Estes ôm một đồng đồ ăn vặt hoang mang chạy tới phía hắn. Nghĩ tới đã xảy ra chuyện gì đó, Carlos cũng bất chấp sắp đến lượt mình mua vé lao ra khỏi hàng, chạy vội tới bên người cậu, giữ lấy cậu cẩn thận xem xét.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không có”

Gặp được người, Estes liền an tâm, cậu giữ chặt lấy tay áo của hắn không buông, lại nhìn về phòng bán vé.

“Vẫn chưa mua vé sao?”

Carlos còn chưa kịp trả lời thì vị thú nhân đứng đầu hàng mua vé đã lùi xuống một chút “Các người mua trước đi”

Những thú nhân đứng sau cũng không lộ ra chút bất mãn nào. Mặc kệ là khi nào á thú nhân luôn luôn là đối tượng được ưu tiên mà thú nhân cũng luôn sẵn lòng phục vụ họ.

Estes nhìn Carlos không nói gì.

Carlos nhìn thú nhân kia gật gật đầu tỏ ý cảm tạ, sau đó quay người rất nhanh mua xong vé rồi dẫn theo Estes đi về phía phòng chiếu.

Bộ phim bọn họ xem còn hơn 10 nữa mới chiếu nên trong phòng cũng không có nhiều người.

Carlos nắm tay dẫn Estes đi vào phòng chiếu tối thui, một bên nắm chặt tay sợ cậu ngã xấp xuống, một bên tìm chỗ ngồi. Phòng chiếu này bằng ghế là hình cầu thang, từng hàng từng hàng xếp cao dần lên. Từ chỗ sáng lập tức đi vào chỗ tối, mắt của Estes có chút không thích ứng, nhìn đâu cũng là một mảng tối như mực. Cậu cũng không chú ý được dưới chân đang dẫm trên cái gì, suýt chút nữa ngã xấp xuống, rất may được Carlos đỡ kịp.

“Cẩn thận dưới chân một chút. Cầu thang ở nơi này được xây theo thể trạng của thú nhân, rất cao” Carlos nắm tay dẫn cậu đi xuống cầu thang. Vì để Estes xem được thoải mái nhất, vé hắn mua là chỗ ở giữa, khoảng cách không xa không gần sẽ tránh được việc phải ngẩng đầu nhìn màn hình vì ngồi quá gần hay không nhìn thấy rõ do quá xa.

“Àn”

Estes cũng bị kinh hoàng một chút, ngoan ngoãn theo chân Carlos từng bước đi xuống phía dưới.

Chờ ngồi xuống vị trí của mình rồi Carlos mới hỏi Estes.

“Lúc này đã xảy ra chuyện gì đúng không? Sắc mặt của em không được tốt lắm !”

Estes cau mày, gắt gao nhìn chằm chằm Carlos.

“Lúc này có một á thú nhân nói cho em biết, thú nhân chỉ có thể sống được 40 -50 năm. Y nói lung tung đúng không?”

Cậu thật sự không muốn tiếp nhận chuyện này. Trong Vương Quốc Đồng Thoại, những chủng tộc có trí tuệ thì tuổi thọ cũng rất dài, thú nhân ở nơi này sao có thể đoản mệnh như vậy được? Cho nên vị á thú nhân kia là thích nói giỡn thôi đúng không?

Carlos nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Estes, vươn tay muốn vuốt ve để nó trông đỡ hơn, nhưng lời hắn nói ra lại làm tâm trạng của cậu hoàn toàn rơi vào đáy vực.

” Là thật, thú nhân có thể sống tới 50 tuổi đã được tính là rất thọ rồi”

Carlos đã từng không buồn quan tâm tới mình có thể sống bao lâu, nhưng hiện tại nó lại trở thành điều hằn thốt hận nhất.

Đến câu cuối cùng thì tia huyết sắc duy nhất trên mặt Estes cũng đã biến mất.

“Vì cái gì....!?! ”

Năm mươi tuổi, Carlos đã 20 tuổi rồi, nói như vậy thời gian bọn họ ở chung chẳng nhẽ chỉ còn 30 năm nữa thôi sao? Estes cảm nhận được trái tim mình đập hỗn loạn, tay chân lại lạnh như băng.

“So sánh với em, sinh mệnh của thú nhân quả thực rất ngắn”

Carlos nhìn chằm chằm vào Estes, phức tạp ở trong mắt lần đầu tiên biểu hiện rõ ràng như vậy.

Hắn chưa bao giờ muốn cậu biết chuyện này, nhưng cuối cùng vẫn bị cậu biết được.

50 năm đối với thú nhân là cả đời mà đối với tiểu tinh linh lại chỉ là một đoạn thời gian phi thường ngắn ngủi. Estes còn thực trẻ, không ai biết cậu còn có thể sống thêm bao nhiêu những cái 50 năm như vậy nữa, mà hắn thì sao? 30 năm còn lại hắn sẽ chậm rãi đối mặt với tuổi già , sau đó chết đi.

Ngay từ đầu bọn họ đã không thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Nhưng Carlos lại tham lam muốn làm bạn với cậu lâu hơn một chút, cho dù chỉ là nhiều hơn một phút cũng tốt.

Hắn hi vọng tại giây phút cuối cùng của cuộc đời cũng có cậu ở bên làm bạn.

Nhưng loại lòng tham chung quy vẫn là bị hắn đè nén xuống, hắn làm không được cái việc sẽ khiến cậu cô đơn sau khi hắn rời đi cho nên hắn đang chờ đợi.

Chờ đợi cho tới khi tộc nhân của cậu tìm đến đây, đưa cậu trở về.

Mà cho dù luyến tiếc thì đến lúc ấy hắn cũng sẽ buông tay để cậu rời đi.

Hắn thậm chí còn nghĩ cách khiến cho cậu chán ghét hắn, sẽ không luyến tiếc chút nào mà rời đi. Nếu như vậy thì khi quay về thế giới kia có tộc nhân làm bạn, cho dù không có hắn kề cận thì cậu vẫn có thể nhanh chóng khôi phục lại bình thường thôi, đúng không?

Giữ suy nghĩ như vậy, Carlos vẫn luôn quý trọng từng giây từng phút bọn họ ở chung. Mỗi ngày trôi qua vừa một bên hi vọng tộc nhân của cậu sẽ không đến hôm nay, như vậy bọn họ sẽ có thể ở chung lâu hơn một chút, một bên lại hy vọng họ đến sớm một chút để nhóc con còn chưa hiểu tình yêu là gì này không cần luẩn hãm quá sâu.

Mỗi ngày mỗi đêm làm bạn, Carlos đã nhanh chóng hiểu rõ Estes hơn cả chính bản thân cậu. Cho dù vẫn hồn nhiên ngây thơ như cũ nhưng phân yêu say đắm này đã muốn chôn sâu dưới đáy lòng cậu. Hắn có thể cảm nhận được cậu yêu hắn, chỉ là thiên tính đơn thuần khiến cho cậu vẫn chưa lý giải được loại tình cảm đó.

Đây là tất cả những gì hắn muốn, không dám cũng không thể đòi hỏi hơn được nữa. Bởi vậy hắn cũng không dám làm rõ đoạn tình cảm này, chỉ có thể sử dụng phương thức lừa gạt đem nhóc con đơn thuần này biến thành của mình....

Chẳng sợ thời gian cậu thuộc về hắn thực ngắn, thực ngắn.....

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

47. Chương 47: Quyết Định

Trong phòng chiếu người đến càng ngày càng nhiều, bốn phía trở nên âm ỉ, Estes lại chẳng nghe thấy bất cứ một âm thanh gì.

Lời nói của Carlos tựa như cự thạch ngàn cân đặt xuống đáy lòng làm cho cậu không thể nào thở được, muốn đẩy nó ra lại cố thể nào cũng không đẩy được.

Bộ phim bắt đầu trình chiếu, ca khúc mở đầu nghe thực đáng yêu vui nhộn, Estes lại là hai mắt vô thần nhìn màn hình, cũng không tập trung xem được cái gì cả. Cậu vẫn còn đang thất hồn lạc phách vì câu nói của Carlos.

30 năm, thời gian ngắn ngủi như vậy sẽ nhanh chóng trôi qua. 30 năm sau thế giới này sẽ không còn một người tên Carlos nữa sao?

Không cần, cậu không muốn a ! ! !

Nước mắt không tiếng động lặng lẽ rơi xuống, Estes khóc nhưng lại không phát ra thanh âm nào. Mãi cho đến khi Carlos phát hiện ra thì trên mặt cậu đã là nước mắt dần dụa.

“Đừng khóc, ngoan đừng khóc”

Carlos chân tay luống cuống, cho tới tận bây giờ an ủi người khác vẫn chưa bao giờ nằm trong phạm vi khả năng của hắn, hiện tại hắn thật không biết phải nói cái gì mới có thể khiến cậu ngừng khóc đây.

Cũng may trong phòng cũng không đông người, hai ghế trước sau bọn họ đều không có người cho nên Estes khóc mới không bị người khác chú ý tới.

“Carlos, em không muốn anh chết....không muốn ! ! ! ”

Estes khóc càng thêm thương tâm, hai bàn tay nhỏ bé gấu gao nắm chặt Carlos tựa như sợ hắn sẽ lập tức biến mất không thấy.

“Hảo hảo, anh sẽ không chết. Sẽ luôn ở cùng em”

Carlos thấp giọng an ủi, nói những lời mà chính bản thân mình cũng biết không thể thành sự thật nhưng hắn không còn nghĩ ra cách nào khác để có thể khiến cậu ngừng rơi lệ.

Nhưng những lời này lại ngoài ý muốn có tác dụng với Estes

“Là anh nói nha, anh sẽ luôn ở cùng em! Khi em quay về nhà, anh cũng sẽ đi cùng em !”

Nếu anh thật sự đáp ứng vậy em sẽ cho anh uống máu của mình. Nghĩ như vậy, Estes bắt đầu trở nên điên cuồng, hoàn toàn quên hết những gì đã được răn dạy lúc trước.

Cậu muốn thú nhân này sẽ luôn luôn ở bên cậu, cùng cậu chân chính lớn lên, cùng cậu xem mỗi lần tiểu tinh linh được sinh ra, cùng cậu nghe phụ thần dạy bảo, cùng cậu nhận ủy thác của nữ vương....

Mỗi một ngày trong tương lai sau này của cậu đều không thể thiếu đi thú nhân ôn nhu này.

“Ân, đều cùng em” thẳng cho tới khi thời gian đem ta đi.

Nội dung bộ phim như thế nào, cậu đã hoàn toàn không còn tâm tình chú ý. Sau khi khóc xong, không còn thương tâm nữa lại bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng.

Carlos cẩn thận cầm khăn giấy lau đi nước mắt trên khuôn mặt cậu, sau đó lại lấy ra đồ uống ở trong túi đồ ăn vặt, mở nắp ra đưa cho cậu.

“Em hẳn là khát nước rồi, uống nhiều một chút”

Loại đồ uống này là được chuyên môn nghiên cứu chế tạo riêng cho á thú nhân, mặc dù hương vị bình thường nhưng đối với thân thể bọn họ lại rất có lợi.

Đương nhiên, giá cũng rất cao.

Estes tiếp nhận lon nước uống một ngụm, hương vị thực cổ quái cũng không rõ là khó uống hay uống ngon nữa. Cậu thực không thích nhưng Carlos lại muốn cậu uống nhiều một chút, hơn nữa quả thật có chút khô miệng thế là cậu uống một hơi hết hơn phân nửa lon.

“Carlos chúng ta đi ăn gì đó được không?”

Estes là một nhóc thích ăn hàng hơn nữa khóc lóc cũng làm mất rất nhiều khí lực của cậu.

“Không xem phim nữa sao?”

Estes nhìn lên màn ảnh, lúc trước không có chú ý xem hiện giờ cậu cũng chẳng hiểu nổi nội dung đã phát triển đến đâu rồi, thực vô nghĩa.

“Không xem”

“Vậy chúng ta đi ra ngoài nào”

Carlos đứng dậy nắm tay Estes dẫn cậu đi ra ngoài.

“Muốn ăn cái gì?”

“Kem !”

Estes từng nghe Carlos nói về thứ này, cậu cũng không biết kem ở đây và Vương Quốc Đồng Thoại có gì khác nhau không cho nên muốn ăn thử.

Carlos dừng lại nhìn cậu nói:

“Hiện tại là mùa đông, ăn kem em sẽ sinh bệnh”

“Sẽ không sinh bệnh ! Em muốn ăn kem a !”

“Chúng ta thử cái khác trước được không? Ăn cái này dù sao cũng không đủ no, mà ở quanh đây lại có rất nhiều món ăn ngon mà em chưa từng ăn qua. Em nên thử xem ” đằng sau là hàng ăn vặt dù vậy so với kem vẫn còn tốt hơn.

“Thật sự?”

“Àn, em thử qua sẽ biết”

“Vậy được rồi, nếu không ngon em sẽ ăn kem nga”

Hì hì, dù cho có ngon thì cậu vẫn sẽ nói là không ngon, dù sao cậu cũng nhất định phải ăn kem.

“Hảo”

Cứ đem nhóc con uy no rồi để xem em ăn kem như thế nào được nữa =))))))))

Cả hai người cùng mang ý xấu rời khỏi rạp chiếu phim. Khi đi ra cửa, Estes lại gặp vị dựng phu kia đang được một thú nhân cao to đỡ vào một phòng chiếu phim.

Đối phương hiển nhiên cũng nhìn thấy Estes, cậu thấy đối phương nhìn về phía cậu mỉm cười thay cho lời chào hỏi.

Estes cũng đáp lại bằng một nụ cười sau đó cùng Carlos rời khỏi rạp chiếu phim.

“Có chuyện gì vậy?”

Thú nhân cao lớn nghi hoặc nhìn về hướng á thú nhân nhà mình đang nhìn cũng chỉ thấy bóng dáng hai người một lớn một nhỏ dựa sát vào nhau rời đi.

“Một nhóc con vô tình gặp được ở trong phòng chờ, rất thú vị” á thú nhân dựng phu cười cười, cùng thú nhân đi vào phòng chiếu.

Tuy rằng mới chỉ gặp một lần nhưng á thú nhân dựng phu vẫn có chút lo lắng cho tiểu á thú nhân đột nhiên vội vàng rời đi kia, nhưng hiện tại xem ra hẳn là không còn vấn đề gì rồi.

Trên quảng trường, người vẫn rất nhiều nhưng làm cho Estes ngoài ý muốn là bọn họ vừa mới ra khỏi rạp chiếu phim đã lập tức nhìn thấy Aggreko và Cattleya.

Lúc nhìn thấy bọn họ thì Cattleya đang ngồi ở trên vai Aggreko =)))))) hết nhìn đông tới nhìn tây. Cũng không biết có phải là lỗi giác của Estes không mà cậu lại cảm thấy Cattleya giống như đang then thùng.

Á thú nhân luôn hoạt bát sáng sủa như y hẳn là không thể có loại vẻ mặt này đi?

“A, tiểu Estes, bên này ~”

Cattleya hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ liền một bên hướng bên này vẫy tay, một bên thúc giục Aggreko mau chóng tới gần chỗ bọn họ.

“Các người chạy đi đâu vậy? Ta tìm khắp nơi rất lâu rồi !”

Đến trượt mắt hai người, Aggreko đem Cattleya thả xuống đất, chân y còn chưa chạm đất đã nhìn Estes, vẻ mặt như đang nói “Người tội ác tày trời”

“Rõ ràng là các người mất tích trước” Estes phản bác lại.

“Còn nói người muốn dẫn ta đi chơi, vậy mà ta và Carlos vừa mới quay đầu lại đã chẳng thấy tăm hơi của hai người các người đâu rồi”

Cattleya vừa nghe liền xấu hổ cười cười, hình như quả thật là y bỏ đi trước thì phải.

“Ta nhìn thấy một người quen liền đi qua chào hỏi. Vốn định nói hai câu liền quay lại, nhưng tất cả đều là lỗi của Aggreko, chẳng hiểu hắn dẫn đường kiểu gì chờ chúng ta quay lại được chỗ tách ra với hai người thì các người đã ly khai rồi” y trắng mắt liếc Aggreko một cái.

Aggreko giả ngu cười hì hì, hẳn cũng không dám nói đó là mình cố ý.

Cattleya quay đầu nhìn rạp chiếu phim lại hỏi “Các người đi xem phim sao? Có hay không vậy?”

“Chỉ xem một chút liền đi ra, ta cảm thấy thực vô nghĩa a”

Estes mặt đỏ hồng nói, cậu căn bản là không chú tâm xem làm sao biết được nó hay hay không a.

“Nga, vậy chúng ta cũng không đi” y còn đang định vào xem một chút “Ánh mắt của người hình như có chút hồng, làm sao vậy?”

“Lúc này bị cát bay vào mắt” mặt của Estes càng đỏ hơn.

Carlos đứng ở bên cạnh cúi đầu nhìn hai tai đã ửng hồng của cậu, khẽ cười nhưng cũng không vạch trần lời nói dối của cậu.

“Nơi này có hạt cát sao?”

Cattleya cảm thấy có chút kì quái nhưng cũng không quá miệt mài theo đuổi lập tức bỏ qua đề tài này.

“Tiếp theo muốn đi đâu đây? Ở gần đây có một khu vui chơi cũng rất được nha, có muốn qua đó chơi không?”

“Trước đi ăn cái gì đi, ta thấy đói bụng rồi” Estes nhìn Carlos.

Hắn liền lập tức cúi người bế cậu đặt lên vai.

“Nga ~ nga ~ các người...” Cattleya vốn còn đang định trêu hai người bọn họ một chút, kết quả lời còn chưa nói xong đã bị Aggreko làm cùng động tác giống Carlos vì thế y cái gì cũng nói không nên lời, trên mặt là một mảng ửng hồng.

Estes kì quái nhìn y, vươn tay ôm lấy cổ của Carlos.

“Chúng ta làm sao?”

“Khụ khụ, không có việc gì. Ta muốn nói là chúng ta mau nhanh lên, nghe người nói vậy ta cũng cảm thấy có chút đói bụng nha”

Cattleya nói xong như thể muốn tăng thêm độ tin cậy trong lời nói của mình còn vươn tay xoa xoa bụng.

“Cattleya có biết cái gì ăn ngon không? Ta còn muốn ăn kem a”

Estes lôi kéo khăn quàng cổ che hết cả mặt mũi, hôm nay thực lạnh a.

“Ta cũng muốn ăn”

Cattleya vừa nghe cậu nói vậy cũng không tự chủ được muốn ăn.

“Gần đây có một hàng kem không tệ nga, có muốn đi không?”

“Không được !”

Aggreko lên tiếng đánh gãy lời bọn họ.

“Trời lạnh như thế này rồi, các người là muốn sinh bệnh sao?”

Hắn nói xong lại liếc Carlos một cái ý bảo hắn cũng lên tiếng khuyên can hai người làm mà không thêm để ý tới hậu quả này.

“Chính là mùa đông ăn mới hay a !” Cattleya bắt đầu bắt măn kéo tóc của hắn.

“Ta còn chưa bao giờ thử ăn kem trong mùa đông đâu, thực là muốn ăn a” Estes đáng thương hể hể nhìn Carlos.

Carlos vẫn kiên định cự tuyệt dụ hoặc của cậu.

” Ngoan, nghe lời nào, chúng ta thử đi ăn mấy món ngon khác mà em chưa được ăn nha”

“Không ăn thịt” Estes thè lưỡi vẻ mặt ghét bỏ.

“Hảo, không ăn thịt”

Carlos gật gật đầu, nhưng như vậy thì lựa chọn cũng sẽ ít đi.

“Điểm tâm thì sao?”

Estes nghĩ nghĩ rồi mới không cam lòng gật gật đầu đồng ý.

Cattleya thấy cậu nhanh như vậy đã làm phản liên hận không thể đập cho cậu một cái

“Người thật không kiên trì”

“Sinh bệnh cũng không tốt” hơn nữa Carlos sẽ lo lắng, dù sao cậu cũng không quá xác định dạ dày của mình có thể tốt tới mức chống cự được sự tiến công của kem hay không.

Cattleya nhìn bộ dạng nho nhỏ gầy teo của Estes cuối cùng cũng không thể không đồng ý với lời nói của Carlos, cậu ăn kem vào nhất định sẽ sinh bệnh. Y chỉ chỉ vào một cửa hàng cách đó không xa.

“Vậy chúng ta qua bên kia ăn đi, điểm tâm ở nơi ấy cũng không tệ. Tuy không ngon bằng cậu làm nhưng mang theo ra ngoài thì lại rất tiện”

“Trực tiếp mua mang theo đi khu vui chơi sao? Chúng ta sẽ vừa đi vừa ăn”

“Được. Để ta nói với người trò chơi ở đó rất tuyệt, người nhất định sẽ thích thôi”

Hai cậu bé ở trên mái mê tán gẫu đến quên hết mọi thứ, mà hai thú nhân ở dưới lại hiểu ý nhìn nhau cười cùng tiến về phía cửa hàng điểm tâm mà Cattleya vừa chỉ.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

48. Chương 48: Chơi Đùa

Ở bên ngoài chơi suốt một ngày nên khi về đến nhà, Estes đã hoàn toàn tinh bì lực tăn đã sớm ngủ gật trong xe.

Mà cùng ngủ với cậu còn có Cattleya đồng dạng chơi tới mệt mỏi.

Carlos quay đầu nhìn hai nhóc con đang dựa vào nhau ngủ đến quên hết trời đất, nói với Aggreko:

“Người đưa ta tới đầu đường là được rồi”

Nhà của Cattleya và bọn họ cũng không cùng đường, nếu Aggreko đưa họ về tận nơi thì đúng là có chút không thuận tiện.

“Àn”

Aggreko gật đầu đồng ý đề nghị của hắn.

Một lát sau, xe đã dừng lại trước đầu đường, Carlos xuống xe rồi thật cẩn thận ôm lấy Estes từ ghế sau. Chào tạm biệt Aggreko, hắn ôm Estes đi về nhà. Từ đầu đường về tới nhà đi chậm vẫn mất gần 10 phút nhất là khi hắn đang cố gắng tránh đánh thức Estes dậy.

Có lẽ là thật sự rất mệt mỏi, cũng có thể là ở bên người Carlos thực yên tâm, dọc theo đường đi Estes không có chút dấu hiệu thanh tỉnh nào cả. Thậm chí lúc đã về đến nhà, Carlos giúp cậu lau mặt và chân, thay quần áo mà cậu vẫn ngủ say như chết.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Buổi sáng, Carlos vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một khuôn mặt đáng yêu phóng đại ở trước mặt, đôi mắt to màu xanh lục không chớp mắt nhìn hắn.

“Sao lại dậy sớm như vậy?”

Lấy tay chống đỡ đầu, Carlos nhìn Estes hỏi.

“Ngủ đủ rồi thì tự tỉnh thôi”

Estes học bộ dạng của hắn cũng lấy tay chống đầu, cười hì hì nói:

“Carlos, em phát hiện ra khi anh ngủ trông rất dễ nhìn nha, không có chút lạnh lùng nào cả” bình thường đều là Carlos dậy sớm hơn so với cậu, đây vẫn là lần đầu tiên a.

“Cái gì mà đẹp hay xấu, đây cũng không phải từ dùng để khen ngợi thú nhân a” Carlos nhéo nhéo mũi của cậu, trừng phạt cậu nói sai rồi.

“Anh nhìn rất đẹp trai a, em cũng không có nói sai, không được nhéo mũi em !” Estes khó chịu đẩy tay hắn ra sau đó trả thù cũng nhéo lại mũi của hắn.

Sau đó lại phát hiện ra mũi của Carlos rất cao, rất thẳng liền nhẹn không được dùng sức nhéo.

Carlos cũng mặc kệ cậu nhéo, sức lực của nhóc con rất yếu không thể làm hắn đau.

“Sớm như vậy đã bắt đầu ngoạn nháo rồi, đã đói bụng chưa?” vì cái mũi đang bị nhéo nên thanh âm có chút thay đổi.

“Không, em cũng đâu phải là trư, ăn liền ngủ, ngủ xong lại ăn”

“Ồ, thế ra em không phải sao?”

Carlos cố tình lộ ra biểu tình kinh ngạc sau đó nhéo nhéo khuôn mặt trẻ con phì phì của cậu.

“Thế mà anh còn tưởng đây đều là thịt heo a”

“Anh mới có thịt heo !”

Estes tức giận thở phì phò nhào lên, hung hăng cắn lên bắp vai trần của Carlos – Carlos chỉ thích mặc mỗi quần đi ngủ.

“Cả người của anh đều là thịt heo a !”

“Lúc này lại đổi thành cún con rồi sao?”

Carlos nhìn Estes tức giận thở phì phò nhịn không được muốn trêu chọc cậu, dù sao hắn da thô thịt hậu cũng không sợ bị cắn a =))))

“Có lẽ làm tiểu sói con cũng được a, có đúng không?”

” Không thêm !”

“Vậy vẫn làm tiểu trư a (trư =heo) ?”

“Không đúng, không đúng, không đúng !”

Estes tức giận tới mức cả khuôn mặt đều nghẹn đỏ cũng không thêm cắn tiếp – cậu cắn cả nửa ngày mà đối phương không đau không ngứa thì còn cắn làm gì nữa – chỉ đành trừng mắt nhìn hắn, hai tay bịt kín miệng của hắn.

“Không được nói em là heo ! Em mới không bẩn như chúng !” Heo gì chứ cái loại động vật bẩn hề hề này sao có thể đáng yêu được như cậu?

Nhóc con này quan tâm thật đúng là đặc biệt, Carlos nhìn bộ dạng còn thực sự nghiêm túc của Estes liền nhịn không được bắt đầu cười vang lên.

Cảm giác được làn môi tiếp xúc với lòng bàn tay cứ run run không ngừng tạo ra cảm giác ngứa ngứa, lại nhìn đến Carlos hiếm khi cười tới cao hứng như vậy, cậu lại bắt đầu cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Nếu lần sau anh còn nói em là heo nữa em sẽ mặt kệ anh luôn”

Carlos một bên cười một bên gật đầu, Estes lúc này mới buông hai tay đang bịt miệng hắn ra, chống thân thể chuẩn bị đứng dậy rời giường.

Bất quá cậu còn chưa kịp đứng lên thì đã bị kéo vào một vòm ngực ấm áp, cảm nhận được dao động phập phồng cùng với tiếng tim đập cách một lớp áo truyền ra. Estes đột nhiên cảm thấy chỉ như vậy thôi cũng thật tuyệt.

Carlos ôm hôn cậu, hôn lên mái tóc đen tuyền của cậu.

“Em thật đáng yêu a, Estes của anh.....” tương lai của anh.....

Estes ngẩng đầu nhìn Carlos, ngây ngẩn cả người. Đây là lần đầu tiên Carlos gọi tên của cậu. Chỉ là một câu bình thường thản nhiên như vậy mà lại cất chứa những điều gì đó cậu không biết được, hóa thành dây leo lan tỏa, đem cả trái tim cậu khóa trụ lại mang đi, rốt cuộc không thể lấy về được nữa.

Cậu ấn vào ngực mình, sợ hãi trái tim sẽ cứ như vậy bị mang ra.

“Carlos.....” thanh âm của Estes đáng thương hề hề.

“Àn?”

“Nơi này thực khó chịu” Estes bối rối chỉ vào ngực của mình, nhịp tim đập bất ổn khiến cậu cảm thấy khó thở.

“Khó chịu như thế nào?” Carlos giúp cậu ngồi dậy, dán lỗ tai ở trước ngực cậu lo lắng hỏi:

“Tim đập có chút mau, rất đau sao?”

“Không đau chỉ là rất buồn, khó chịu”

Estes lắc lắc đầu, đôi mắt màu lục phiếm thủy quang tựa như mặt hồ xanh gợn sóng.

“Muốn anh nhu nhu cho em không?”

Carlos đánh giá toàn thân biết cậu không phải sinh bệnh liền yên lòng, trấn an hỏi.

Estes nghĩ nghĩ sau đó gật đầu.

“Àn”

Carlos đem bàn tay to đặt lên ngực Estes chậm rãi xoa xoa.

“Hôm nay muốn đi đâu chơi đây?”

Estes thoải mái híp lại mắt, hai tay nhỏ bé chơi đùa bàn tay kia của Carlos.

“Hôm nay muốn ở nhà”

“Vậy kêu Cattleya tới đây chơi với em được không?”

“Không cần, có Carlos ở cùng em là được rồi. Hôm nay phải tổng vệ sinh !”

Cậu vừa đáng yêu lại sạch sẽ mới không giống lũ trư bần hề hề kia đâu.

“Hảo, anh cùng với em. Ăn cơm xong chúng ta bắt đầu dọn từ phòng bếp đi”

Lại nói tiếp, quả thật đã một thời gian dài rồi không có chú ý tới phòng ở, rất nhiều nơi đã bị tro bụi tích đầy, hơn nữa còn có một số món đồ đã bị hư trong khoảng thời gian cực lạnh cũng cần phải hảo hảo chỉnh sửa lại.

“Àn”

tải xuống (2)

Ngày nối ngày trôi qua, thời tiết cũng ấm dần lên mà thú nhân hoạt động cũng càng ngày càng nhiều. Thậm chí còn có thể ngẫu nhiên nhìn thấy vài thú nhân quay chung quanh á thú nhân đi ngang qua sân nhà, hết thấy đều đang nói cho mọi người biết mùa xuân đã tới rồi.

Đây lại là mùa xuân khó chấp nhận nhất của Estes. Mỗi năm khi xuân tới đều là lúc cậu và đồng bạn cùng đi làm cho trăm hoa đua nở, vạn vật hồi sinh, vì toàn bộ Vương Quốc mà phủ thêm sắc xuân, trở thành tiên cảnh xinh đẹp nhất.

Mà ở nơi đây cậu lại không thể vỗ cánh bay một vòng, đem đại địa ngủ say (đất Mẹ) đánh thức. Cậu cũng không thể đem mầm móng rải khắp muôn nơi để chúng nở thành trăm loài hoa hương sắc. Cậu thậm chí còn chẳng thể giúp mấy cây cổ thụ hình dạng kì quái ngoài sân mọc thêm dù chỉ là vài chiếc lá bởi vì toàn bộ Mông Tát không có cây cảnh nào có lá cả a !

Không thể làm cái này, không thể làm cái kia. Mùa xuân mà không được làm gì đối với Estes quả thật là một mùa xuân vừa thống khổ vừa khiến cậu phải nổi điên. Nga, phụ thân tại thượng, cậu – một tiểu tinh linh mùa xuân thật là không xứng chức a !

Cho nên khi Carlos bị tộc trưởng kêu đi nói chuyện thật lâu, sau đó quay về thông báo với cậu ngày kia sẽ tổ chức lễ trưởng thành, cậu chỉ hận không thể nhảy lên hoan hô ngay lập tức.

“Cuối cùng cũng tới rồi! Thật sự là ngày kia sao? Cử hành ở đâu vậy? Lần này khảo nghiệm là gì a?”

Estes đi vòng quanh Carlos, cước bộ nhẹ nhàng tựa như đang khiêu vũ.

“Là sẵn sẵn cho nên lần này sẽ cử hành ở một vùng đất trống cách rừng rậm khoảng vài km. Đã có người qua đó chuẩn bị lễ đài rồi, đến lúc đó thú nhân của vài bộ lạc quanh đây cũng sẽ tới tụ tập ở đó”

Thú nhân trong các bộ lạc cũng không nhiều – ai bảo đa phần thú nhân đều thích sống một mình a – hơn nữa tể ti lại càng ít. vì vậy để cho lễ trưởng thành càng thêm long trọng, bình thường đều là vài bộ lạc gần kề cùng nhau tổ chức lễ trưởng thành, cũng tiện cho tể ti vì họ làm thí nghiệm.

Estes vừa nghe xong liền chạy về phòng ngủ bắt đầu lục tung lên.

“Em đang làm gì vậy?”

Đi theo phía sau, Carlos nhìn cậu đem tất cả mọi thứ lấy ra không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Thu thập đồ đạc a! Chúng ta cũng sắp đi rồi đương nhiên phải đem mọi thứ đóng gói mang theo chứ”

Estes vừa thu thập vừa nói:

“Không phải anh nói lễ trưởng thành tổ chức ở gần rừng rậm sao? Em đã nghĩ rồi, chúng ta tham gia lễ trưởng thành sau đó không cần quay lại đây nữa, cứ thế trực tiếp quay về rừng rậm luôn đi, được không? Đã lâu rồi không gặp mọi người, em thực nhớ họ a !”

Mọi người ở đây chính là chỉ tộc cổ thụ, bầy sói và một số vị dân cư sống trong khu rừng rồi.

“Cứ như vậy liền rời đi? Vậy bạn mới của em thì sao? Em bỏ được sao?”

Carlos bị hành động nhanh như chớp của cậu làm cho đau đầu, nhưng cũng chỉ tiến lên giúp cậu thu dọn đồ đạc.

“Vẫn thấy luyến tiếc a, nhưng sau này có thời gian chúng ta lại quay về thăm y là được”

Estes hiển nhiên đã lên kế hoạch từ lâu rồi, cậu quay đầu lại hỏi Carlos:

“Đến lúc đó anh vẫn theo em trở về đúng không?”

“Àn, mặc kệ thế nào anh cũng sẽ cùng em”

Carlos trả lời mà không cần đắn đo suy nghĩ .

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

Chương 49: Chính thức gặp mặt

Estes làm ầm ĩ khắp nơi, gần như thu dọn tất cả đồ đạc trong phòng. Nếu không phải bọn họ vẫn còn phải ở đây thêm hai ngày nữa thì có lẽ ngay cả giường cũng bị cậu dọn đi rồi.

“Không phải em đã có giường rồi sao? Còn lấy cái này làm gì nữa?”

Carlos cũng không hiểu nổi sự nhiệt tình của Estes, dù sao ở trong rừng rậm bọn họ cũng không thể duy trì hình người được (Estes có thể nhưng Carlos không biết) mấy thứ đồ này có mang theo cũng chẳng dùng được vào việc gì.

“Đương nhiên là mang theo để ngủ a. Cái ổ sói kia của anh cũng chỉ ở trên đất trải thêm một lớp da thú, không thoải mái chút nào”

Estes đã sớm thấy ổ sói của Carlos không vừa mắt , không thoáng mát lại tối tăm tuyệt không phù hợp với yêu cầu thẩm mỹ và điều kiện sinh sống của cậu . Cậu chưa từng nói gì bởi vì lúc ấy cậu vẫn chưa có lá gan cùng Carlos oán giận mà thôi.

Carlos nhân tình sáng lên , ôm lấy Estes.

“Như thế nào? Vậy là em đồng ý cùng anh ngủ sao?”

Có lẽ cái loại trái cây hóa lớn nhỏ kia rất nhanh sẽ phát huy tác dụng a =>

Estes mặt đỏ bừng, cậu vẫn chưa hiểu được những hành vi thân mật thái quá này của Carlos là đại biểu cho điều gì, nhưng ngẫu nhiên nhìn thấy một số thứ ở trên TV lại khiến cho cậu cái hiểu cái không. Cho nên trừ bỏ lần trước bị lừa lên giường ra cậu luôn đối với sự thân cận của Carlos cảm thấy e ngại và không được tự nhiên.

Bất quá Estes cũng chưa từng tránh né sự thân cận của hắn là được rồi.

“Em sẽ mang theo hai cái giường trở về !”

“Lấy một cái là được rồi, anh cảm thấy cái ổ sói của anh cũng không chứa nổi hai cái đâu” nghĩ cũng đừng nghĩ mang hai cái .

” Lấy cái giường ở phòng bố mẹ anh nhé, vừa lớn vừa thoải mái”

“Mới không thềm cùng anh ngủ !”

Estes giãy khỏi vòng tay Carlos, bắt đầu đi thu dọn quần áo, vật dụng Carlso sắp sửa cho cậu .

“Anh và em ngủ chung cũng tốt mà !”

Hắn cảm thấy Estes càng ngày càng đáng yêu khiến hắn nhìn không được muốn trêu chọc không ngừng, hơn nữa còn làm không biết mệt, đương nhiên không cần trêu tới mức phát hỏa là được , nghĩ vậy hắn lại đổi đề tài:

“Còn muốn mang gì đi không? Chúng ta có thể đi ra ngoài mua”

Tiền gửi ngân hàng của hắn vẫn còn một ít, nếu Estes đã có sẵn cái túi không gian thần kỳ có thể chứa rất nhiều thứ thì đương nhiên muốn sắm sửa nhiều một chút.

Estes vừa nghe quả nhiên lực chú ý bị dời đi, cậu bắt đầu cẩn thận đếm bằng đầu ngón tay xem còn thiếu những thứ gì. Thật sự là có rất nhiều thứ cậu muốn mang theo mà ở trong nhà lại không có .

“Hảo, chúng ta đi siêu thị đi !”

Estes xoay người lôi kéo Carlos hướng về phía cửa.

” Đi ngay bây giờ ?”

Carlos nhìn nhìn sắc trời, bây giờ đã gần tới giờ cơm chiều rồi.

“Ngày mai đi không được sao?”

“Ngày mai đi mà không mua được thì làm sao? Hiện tại phải đi ngay !”

Estes vài bước đã đi xuống tầng, dừng lại trước cửa, với lấy khăn quàng và mũ treo ở sau cửa đội vào, thuận tay lấy luôn khăn quàng của Carlos đưa cho hắn.

Carlos cúi người để Estes giúp hắn quàng khăn lên cổ.

“Chờ anh qua Aggreko mượn xe đã”

Vì để có thể tự lái xe quay về rừng rậm, mấy ngày nay Carlos luôn tranh thủ thời gian Estes ngủ trưa để đi tìm Aggreko học lái xe , hiện tại cũng thành thạo không ít.

Bất quá là hắn không có bằng lái xe mà thôi.

“Không cần, chúng ta đi bộ cũng được”

Estes giúp hắn chỉnh lại khăn quàng cổ sau đó cười đến tí mắt lại.

Siêu thị cũng không xa nhà bọn họ, nhưng lấy tốc độ của á thú nhân chậm rãi đi cũng mất khoảng 10 . Carlos nghĩ nghĩ sau đó cũng thuận theo ý của Estes, đi bộ nhiều một chút đối với thân thể cũng có lợi. Nhiệt độ bên ngoài so với hôm trước lại tăng lên mấy độ, Estes mặc áo khoác giữ ấm thật dày hoàn toàn không thấy lạnh, thậm chí còn cảm thấy có chút nóng.

Carlos nắm lấy tay Estes, bàn tay to bao phủ lấy bàn tay nhỏ, hai bóng dáng kề sát bên nhau đi về phía siêu thị.

Estes tâm tình rất tốt, bước đi mang theo nhịp điệu, bàn tay nắm tay Carlos đung đưa qua lại, miệng ngân nga khúc ca của tinh linh. Carlos mặc dù nghe không hiểu nhưng vẫn vô cùng yêu thích loại nhạc điệu đáng yêu mà không mất đi tao nhã này.

“Sao tâm tình lại tốt như vậy?”

“Àn, a, bởi vì sắp được trở về a. Em đã chờ lâu thật lâu rồi a~”

Estes dang rộng hai tay biểu đạt bản thân đã chờ một quãng thời gian dài như thế nào.

Ngay từ lúc cậu đến đây đã luôn muốn ly khai dù cho hiện tại ẩn tượng về nơi này cũng không còn là một thành phố lạnh như băng cùng trống rỗng lúc ban đầu nữa.

“Tiểu tinh linh nên sống ở trong rừng rậm. Nếu không có cây cối em sẽ rất khó chịu. Nơi ấy mới là thiên đường của chúng ta”

Cho nên nhân loại từng hủy diệt vô số cánh rừng mới có thể bị tất cả các chủng tộc có trí tuệ trong Vương Quốc Đồng Thoại chán ghét, mà thú nhân có một nửa huyết thống của nhân loại thực ra cũng không được yêu thích lắm.

“Này, Carlos cũng nghĩ vậy đúng không?”

Carlos nhìn vào đôi mắt màu xanh đang vô cùng nghiêm túc nhìn hắn, lộ ra một chút tươi cười đồng thuận :

“Em nói đúng, nơi đó mới là thiên địa (chỗ) của chúng ta”

Cho dù mảnh thiên địa kia chỉ có nhược nhục cường thực (kẻ yếu là thức ăn của kẻ mạnh), thích giả sinh tồn (kẻ mạnh là kẻ sống sót) hoàn toàn không có chút an toàn và thoải mái nào như ở đây.

Nhưng đó mới là chỗ của bọn họ.

Từ trước tới nay và mãi mãi về sau.

Trên đường đi về từ siêu thị bọn họ lại gặp được một thú nhân không thể ngờ được.

Hoặc là chỉ có Estes bị bắt ngờ.

Từ rất xa bọn họ đã nhìn thấy một vị lão thú nhân đứng ở trước cửa nhà Aggreko. Estes chưa từng gặp qua vị này nhưng qua sự tương tự nơi ngũ quan của ông ấy và Aggreko thì cậu vẫn có thể dễ dàng đoán ra thân phận của ông.

“Lão sư”

Carlos nhìn thấy đối phương liền tiến lên vài bước chào hỏi.

Gabi, phụ thân của Aggreko lão thú nhân mà Estes từng vùng trộm đánh giá qua.

Đây là lần gặp chính thức đầu tiên của cậu và lão thú nhân chỉ nghe danh mà chưa thấy mặt này. Lúc trước cậu cũng chỉ là vùng trộm đánh giá ông ấy từ túi tiền của Carlos mà đối phương cũng bởi vì trong nhà Carlos nhiều hơn một vị “Á thú nhân” nên không qua chơi, nếu có việc cũng chỉ giao cho Aggreko tới nhấc mà thôi.

Khi nhìn thấy Estes, trong nháy mắt lão thú nhân có một khắc kinh diễm nhưng ông rất nhanh hồi phục lại tinh thần giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thần sắc bình thản mà hòa ái nhìn Estes nhưng miệng lại hỏi Carlos :

“Đây là á thú nhân nhà ngươi sao?”

” Đúng vậy, em ấy là Estes “

” Nhĩ hảo lão sư của Carlos”

Estes không biết phải xưng hô với ông thế nào đành phải chào như vậy.

“Một á thú nhân tốt, Carlos, mắt nhìn người của ngươi thực không sai” lão sư vỗ vỗ vai hắn tán dương.

“Àn, lão sư đang chờ ta sao?”

Carlos hỏi, hắn biết lão thú nhân kể từ khi bạn lữ của ông qua đời thì cũng không ra ngoài vào mùa đông nữa. Mà ông hiện tại đứng ở đây rõ ràng đã rất lâu rồi hiển nhiên mười phần là đang chờ mình.

“Chẳng lẽ có đại sự gì sao?”

“Vẫn là có, nhưng giờ thì không sao nữa rồi” ông lại nhìn mắt Estes, ha ha cười nói.

Ông vốn định qua gặp á thú nhân của Carlos , hiện tại đã gặp rồi thì đương nhiên không còn việc gì nữa.

Ông vẫn luôn tò mò không biết á thú nhân mà Carlos đem về sẽ là dạng người gì nhưng bởi vì một số nguyên nhân mà cũng chưa từng gặp qua. Giờ lại thấy chỉ còn hai ngày nữa là sẽ tổ chức lễ trưởng thành rồi. Sau đó Carlos phỏng chừng sẽ ly khai cho nên hôm nay ông mới cố tình đứng ở nơi này chờ bọn họ.

Không thể không thừa nhận mắt nhìn người của Carlos thực tốt. Một á thú nhân xuất chúng như thế mà ông quen được trước khi gặp An Đức Nhĩ (tên bạn lữ của ông) thì nhất định sẽ động tâm. Thú nhân dựa vào mùi để phân rõ á thú nhân mà mùi hương trên người Estes thì đủ để khiến cho mọi thú nhân phải khuyh đảo.

Hơn nữa cậu còn có bề ngoài kiều tiểu khiến thú nhân sinh lòng yêu thương che chở (rất lùn =.=)

“Thế nào nhóc con đáng yêu, có muốn bồi lão già này uống ly trà không?” lão thú nhân hỏi Estes.

” Vâng ! ”

Estes bị lời nói của lão thú nhân làm cho vô cùng mơ hồ, liền hoàn toàn trả lời theo bản năng kính già yêu trẻ, không chút suy nghĩ đồng ý lời mời của ông.

Vì thế hành trình vốn là về nhà nấu cơm cứ như thế bị đánh gãy, Estes và Carlos cùng nhau đi theo lão thú nhân vào nhà ông làm khách.

Trà là lá trà xanh, ở trong mắt Estes thì nó thực bình thường nhưng ở đây lại chính là xa xỉ phẩm.

Estes không phẩm trà (thưởng thức) thậm chí còn có chút chán ghét loại đồ uống này , nước trà hơi đắng chát sao có thể so được với mật thủy chứ?

Nhưng khi lão thú nhân rót trà cho cậu , cậu vẫn ngoan ngoãn uống không kêu ca một lời.

Cậu có chút khấn trương. Tuy lão thú nhân nhìn rất hòa ái nhưng cậu vẫn không thể ngừng sự khấn trương ở trong lòng , thật giống như lần đầu tiên được nữ vương giao nhiệm vụ truyền thư lại đem thư phá hư sau đó khấn trương bất an chờ nữ vương xử phạt.

Mà lần đó nữ vương chính là nhẹ giọng trấn an cậu , không có bất cứ xử phạt nào. Vậy lần này thì sao đây?

Bàn tay cầm ly trà của Estes vì quá dùng sức mà trở nên trắng bệch , cậu theo bản năng ngồi nhích lại gần Carlos.

Bên hông đột nhiên xuất hiện một bàn tay , Estes ngẩng đầu, đối phương cho cậu một nụ cười thần nhiên tràn ngập ôn nhu và trân trọng.

Trong nháy mắt cậu không còn cảm thấy bất an nữa , cũng đáp lại đối phương một nụ cười thật tươi.

Lão thú nhân nhìn bọn họ quan tâm đối phương như vậy cũng hiểu được cảm tình của cặp đôi này rất tốt cũng giống như ông và An Đức Nhĩ lúc trước.

Vì thế ông cũng yên tâm hơn.

Mỗi Estes uống trà chính là muốn xem một chút phẩm tính của á thú nhân này. Ông thực hiểu tính cách của Carlos, lạnh như băng lại không thích nói chuyện. Tính cách hoàn toàn không được á thú nhân yêu thích nếu không lúc trước hẳn cũng sẽ không bị mẫu thân chán ghét tới mức kéo theo phụ thân cũng không quan tâm hẳn.

Ông luôn lo lắng tính tình Carlos như vậy ở chung với á thú nhân sẽ không tốt cho nên mới muốn gặp thử tiểu á thú nhân này. Mà hiện tại xem ra bọn họ ở chung phi thường hòa hợp.

Như vậy là tốt rồi.

.....Cho dù á thú nhân này có lẽ không phải thật sự là á thú nhân.

Đã rút khỏi vị trí trưởng lão, lão thú nhân mỉm cười nhìn một đôi trước mặt, cúi đầu nhấm nháp một ngụm trà.

Người già rồi, nên hồ đồ một chút không phải sao?

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

49. Chương 49: Chính Thức Gặp Mặt

Estes làm ầm ĩ khắp nơi, gần như thu dọn tất cả đồ đạc trong phòng. Nếu không phải bọn họ vẫn còn phải ở đây thêm hai ngày nữa thì có lẽ ngay cả giường cũng bị cậu dọn đi rồi.

“Không phải em đã có giường rồi sao? Còn lấy cái này làm gì nữa?”

Carlos cũng không hiểu nổi sự nhiệt tình của Estes, dù sao ở trong rừng rậm bọn họ cũng không thể duy trì hình người được (Estes có thể nhưng Carlos không biết) mấy thứ đồ này có mang theo cũng chẳng dùng được vào việc gì.

“Đương nhiên là mang theo để ngủ a. Cái ổ sói kia của anh cũng chỉ ở trên đất trải thêm một lớp da thú, không thoải mái chút nào”

Estes đã sớm thấy ổ sói của Carlos không vừa mắt, không thoáng mát lại tối tăm tuyệt không phù hợp với yêu cầu thẩm mỹ và điều kiện sinh sống của cậu. Cậu chưa từng nói gì bởi vì lúc ấy cậu vẫn chưa có lá gan cùng Carlos oán giận mà thôi.

Carlos nhận tình sáng lên, ôm lấy Estes.

“Như thế nào? Vậy là em đồng ý cùng anh ngủ sao?”

Có lẽ cái loại trái cây hóa lớn nhỏ kia rất nhanh sẽ phát huy tác dụng a =>

Estes mặt đỏ bừng, cậu vẫn chưa hiểu được những hành vi thân mật thái quá này của Carlos là đại biểu cho điều gì, nhưng ngẫu nhiên nhìn thấy một số thứ ở trên TV lại khiến cho cậu cái hiểu cái không. Cho nên trừ bỏ lần trước bị lừa lên giường ra cậu luôn đối với sự thân cận của Carlos cảm thấy e ngại và không được tự nhiên.

Bất quá Estes cũng chưa từng tránh né sự thân cận của hắn là được rồi.

“Em sẽ mang theo hai cái giường trở về !”

“Lấy một cái là được rồi, anh cảm thấy cái ổ sói của anh cũng không chứa nổi hai cái đâu” nghĩ cũng đừng nghĩ mang hai cái .

” Lấy cái giường ở phòng bố mẹ anh nhé, vừa lớn vừa thoải mái”

“Mới không thềm cùng anh ngủ !”

Estes giãy khỏi vòng tay Carlos, bắt đầu đi thu dọn quần áo, vật dụng Carlos sắm sửa cho cậu .

“Anh và em ngủ chung cũng tốt mà !”

Hắn cảm thấy Estes càng ngày càng đáng yêu khiến hắn nhịn không được muốn trêu chọc không ngừng, hơn nữa còn làm không biết mệt, đương nhiên không cần trêu tới mức phát hỏa là được, nghĩ vậy hắn lại đổi đề tài:

“Còn muốn mang gì đi không? Chúng ta có thể đi ra ngoài mua”

Tiền gửi ngân hàng của hắn vẫn còn một ít, nếu Estes đã có sẵn cái túi không gian thần kỳ có thể chứa rất nhiều thứ thì đương nhiên muốn sắm sửa nhiều một chút.

Estes vừa nghe quả nhiên lực chú ý bị dời đi, cậu bắt đầu cẩn thận đếm bằng đầu ngón tay xem còn thiếu những thứ gì. Thật sự là có rất nhiều thứ cậu muốn mang theo mà ở trong nhà lại không có .

“Hảo, chúng ta đi siêu thị đi !”

Estes xoay người lôi kéo Carlos hướng về phía cửa.

” Đi ngay bây giờ ?”

Carlos nhìn nhìn sắc trời, bây giờ đã gần tới giờ cơm chiều rồi.

“Ngày mai đi không được sao?”

“Ngày mai đi mà không mua được thì làm sao? Hiện tại phải đi ngay !”

Estes vài bước đã đi xuống tầng, dừng lại trước cửa, với lấy khăn quàng và mũ treo ở sau cửa đội vào, thuận tay lấy luôn khăn quàng của Carlos đưa cho hắn.

Carlos cúi người để Estes giúp hắn quàng khăn lên cổ.

“Chờ anh qua Aggreko mượn xe đi”

Vì để có thể tự lái xe quay về rừng rậm, mấy ngày nay Carlos luôn tranh thủ thời gian Estes ngủ trưa để đi tìm Aggreko học lái xe , hiện tại cũng thành thạo không ít.

Bất quá là hắn không có bằng lái xe mà thôi.

“Không cần, chúng ta đi bộ cũng được”

Estes giúp hắn chỉnh lại khăn quàng cổ sau đó cười đến tí mắt lại.

Siêu thị cũng không xa nhà bọn họ, nhưng lấy tốc độ của á thú nhân chậm rãi đi cũng mất khoảng 10 . Carlos nghĩ nghĩ sau đó cũng thuận theo ý của Estes, đi bộ nhiều một chút đối với thân thể cũng có lợi. Nhiệt độ bên ngoài so với hôm trước lại tăng lên mấy độ, Estes mặc áo khoác giữ ấm thật dày hoàn toàn không thấy lạnh, thậm chí còn cảm thấy có chút nóng.

Carlos nắm lấy tay Estes, bàn tay to bao phủ lấy bàn tay nhỏ, hai bóng dáng kề sát bên nhau đi về phía siêu thị.

Estes tâm tình rất tốt, bước đi mang theo nhịp điệu, bàn tay nắm tay Carlos đung đưa qua lại, miệng ngân nga khúc ca của tinh linh. Carlos mặc dù nghe không hiểu nhưng vẫn vô cùng yêu thích loại nhạc điệu đáng yêu mà không mất đi tao nhã này.

“Sao tâm tình lại tốt như vậy?”

“Àn, a, bởi vì sắp được trở về a. Em đã chờ lâu thật lâu rồi a~”

Estes dang rộng hai tay biểu đạt bản thân đã chờ một quãng thời gian dài như thế nào.

Ngay từ lúc cậu đến đây đã luôn muốn ly khai dù cho hiện tại ấn tượng về nơi này cũng không còn là một thành phố lạnh như băng cùng trống rỗng lúc ban đầu nữa.

“Tiểu tinh linh nên sống ở trong rừng rậm. Nếu không có cây cối em sẽ rất khó chịu. Nơi ấy mới là thiên đường của chúng ta”

Cho nên nhân loại từng hủy diệt vô số cánh rừng mới có thể bị tất cả các chủng tộc có trí tuệ trong Vương Quốc Đồng Thoại chán ghét , mà thú nhân có một nửa huyết thống của nhân loại thực ra cũng không được yêu thích lắm.

“Này, Carlos cũng nghĩ vậy đúng không?”

Carlos nhìn vào đôi mắt màu xanh đang vô cùng nghiêm túc nhìn hắn, lộ ra một chút tươi cười đồng thuận :

“Em nói đúng, nơi đó mới là thiên địa (chỗ) của chúng ta”

Cho dù mảnh thiên địa kia chỉ có nhược nhục cường thực (kể yếu là thức ăn của kẻ mạnh) , thích giả sinh tồn (kẻ mạnh là kẻ sống sót) hoàn toàn không có chút an toàn và thoải mái nào như ở đây.

Nhưng đó mới là chỗ của bọn họ.

Từ trước tới nay và mãi mãi về sau.

Trên đường đi về từ siêu thị bọn họ lại gặp được một thú nhân không thể ngờ được.

Hoặc là chỉ có Estes bị bắt ngờ.

Từ rất xa bọn họ đã nhìn thấy một vị lão thú nhân đứng ở trước cửa nhà Aggreko. Estes chưa từng gặp qua vị này nhưng qua sự tương tự nơi ngũ quan của ông ấy và Aggreko thì cậu vẫn có thể dễ dàng đoán ra thân phận của ông.

“Lão sư”

Carlos nhìn thấy đối phương liền tiến lên vài bước chào hỏi.

Gabi, phụ thân của Aggreko lão thú nhân mà Estes từng vụng trộm đánh giá qua.

Đây là lần gặp chính thức đầu tiên của cậu và lão thú nhân chỉ nghe danh mà chưa thấy mặt này. Lúc trước cậu cũng chỉ là vụng trộm đánh giá ông ấy từ túi tiền của Carlos mà đối phương cũng bởi vì trong nhà Carlos nhiều hơn một vị “Á thú nhân” nên không qua chơi, nếu có việc cũng chỉ giao cho Aggreko tới nhắn mà thôi.

Khi nhìn thấy Estes, trong nháy mắt lão thú nhân có một khắc kinh diễm nhưng ông rất nhanh hồi phục lại tinh thần giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thần sắc bình thản mà hòa ái nhìn Estes nhưng miệng lại hỏi Carlos :

“Đây là á thú nhân nhà người sao?”

” Đúng vậy, em ấy là Estes “

” Nhĩ hảo lão sư của Carlos”

Estes không biết phải xưng hô với ông thế nào đành phải chào như vậy.

“Một á thú nhân tốt, Carlos , mắt nhìn người của người thực không sai” lão sư vỗ vỗ vai hân hân tán dương.

“Àn, lão sư đang chờ ta sao?”

Carlos hỏi, hẳn biết lão thú nhân kể từ khi bạn lữ của ông qua đời thì cũng không ra ngoài vào mùa đông nữa. Mà ông hiện tại đứng ở đây rõ ràng đã rất lâu rồi hiển nhiên mười phần là đang chờ mình .

“Chẳng lẽ có đại sự gì sao?”

“Vốn là có, nhưng giờ thì không sao nữa rồi” ông lại nhìn mắt Estes, ha ha cười nói.

Ông vốn định qua gặp á thú nhân của Carlos , hiện tại đã gặp rồi thì đương nhiên không còn việc gì nữa.

Ông vẫn luôn tò mò không biết á thú nhân mà Carlos đem về sẽ là dạng người gì nhưng bởi vì một số nguyên nhân mà cũng chưa từng gặp qua. Giờ lại thấy chỉ còn hai ngày nữa là sẽ tổ chức lễ trưởng thành rồi. Sau đó Carlos phỏng chừng sẽ ly khai cho nên hôm nay ông mới cố tình đứng ở nơi này chờ bọn họ.

Không thể không thừa nhận mắt nhìn người của Carlos thực tốt. Một á thú nhân xuất chúng như thế mà ông quen được trước khi gặp An Đức Nhĩ (tên bạn lữ của ông) thì nhất định sẽ động tâm. Thú nhân dựa vào mùi để phân rõ á thú nhân mà mùi hương trên người Estes thì đủ để khiến cho mọi thú nhân phải khuyh đảo.

Hơn nữa cậu còn có bề ngoài kiều tiểu khiến thú nhân sinh lòng yêu thương che chở (rất lùn =.=)

“Thế nào nhóc con đáng yêu, có muốn bồi lão già này uống ly trà không?” lão thú nhân hỏi Estes.

” Vâng ! ”

Estes bị lời nói của lão thú nhân làm cho vô cùng mơ hồ, liền hoàn toàn trả lời theo bản năng kính già yêu trẻ, không chút suy nghĩ đồng ý lời mời của ông.

Vì thế hành trình vốn là về nhà nấu cơm cứ như thế bị đánh gãy, Estes và Carlos cùng nhau đi theo lão thú nhân vào nhà ông làm khách.

Trà là lá trà xanh, ở trong mắt Estes thì nó thực bình thường nhưng ở đây lại chính là xa xỉ phẩm.

Estes không phẩm trà (thường thức) thậm chí còn có chút chán ghét loại đồ uống này , nước trà hơi đắng chát sao có thể so được với mật thủy chứ?

Nhưng khi lão thú nhân rót trà cho cậu , cậu vẫn ngoan ngoãn uống không kêu ca một lời.

Cậu có chút khấn trương. Tuy lão thú nhân nhìn rất hòa ái nhưng cậu vẫn không thể ngừng sự khấn trương ở trong lòng , thật giống như lần đầu tiên được nữ vương giao nhiệm vụ truyền thư lại đem thư phá hư sau đó khấn trương bất an chờ nữ vương xử phạt.

Mà lần đó nữ vương chính là nhẹ giọng trấn an cậu , không có bất cứ xử phạt nào. Vậy lần này thì sao đây?

Bàn tay cầm ly trà của Estes vì quá dùng sức mà trở nên trắng bệch , cậu theo bản năng ngồi nhích lại gần Carlos.

Bên hông đột nhiên xuất hiện một bàn tay , Estes ngẩng đầu, đối phương cho cậu một nụ cười thần nhiên tràn ngập ôn nhu và trân trọng.

Trong nháy mắt cậu không còn cảm thấy bất an nữa , cũng đáp lại đối phương một nụ cười thật tươi.

Lão thú nhân nhìn bọn họ quan tâm đối phương như vậy cũng hiểu được cảm tình của cặp đôi này rất tốt cũng giống như ông và An Đức Nhĩ lúc trước.

Vì thế ông cũng yên tâm hơn.

Mời Estes uống trà chính là muốn xem một chút phẩm tính của á thú nhân này. Ông thực hiểu tính cách của Carlos, lạnh như băng lại không thích nói chuyện. Tính cách hoàn toàn không được á thú nhân yêu thích nếu không lúc trước hẳn cũng sẽ không bị mẫu thân chán ghét tới mức kéo theo phụ thân cũng không quan tâm hẳn.

Ông luôn lo lắng tính tình Carlos như vậy ở chung với á thú nhân sẽ không tốt cho nên mới muốn gặp thử tiểu á thú nhân này. Mà hiện tại xem ra bọn họ ở chung phi thường hòa hợp.

Như vậy là tốt rồi.

.....Cho dù á thú nhân này có lẽ không phải thật sự là á thú nhân.

Đã rút khỏi vị trí trưởng lão, lão thú nhân mỉm cười nhìn một đôi trước mặt, cúi đầu nhắm nháp một ngụm trà.

Người già rồi, nên hồ đồ một chút không phải sao?

50. Chương 50: Mầm Móng

Sáng sớm , khi phía chân trời vẫn còn là một mảnh hắc ám, Estes đã tỉnh dậy. Cậu đi vào phòng bếp, dưới sự trợ giúp của Carlos đem tất cả nguyên liệu trong kho lạnh ra nấu thành mấy món ngon rồi lại bỏ những món đó vào hộp giữ ấm cho vào túi đeo chéo.

“Lúc nào thì Aggreko sẽ đến?” một bên ăn nhỏ, một bên hỏi Carlos đang đứng ở phía sau.

Hôm nay chính là ngày cử hành lễ trưởng thành, Carlos lại không có hộ chiếu cũng không có xe cho nên bọn họ đành phải nhờ Aggreko đưa tới địa điểm tổ chức.

Carlos đang đứng ở cửa phòng bếp nhìn ra phòng khách, lần đầu tiên hắn phát hiện ra nhà của hắn thì ra lớn tới như vậy. Nhìn không gian trống rỗng trước mặt quả thật đủ một con voi chui vào nhảy một điệu Clacket.

Từ tối hôm trước, Estes đã đem tất cả mọi thứ có thể chuyển đi đều nhét hết vào túi mà lúc này cậu cũng đang ở trong phòng bếp thu thập nốt đồ đạc trong đây.

Quả thực so với châu chấu quá cảnh còn muốn sạch sẽ hơn (châu chấu quá cảnh = biết nạn châu chấu không? Cả đàn bay qua cánh đồng nào là cánh đồng ấy nhẩn nhụi a)

Nghĩ như vậy Carlos một bên giúp Estes đem tủ bát dỡ xuống một bên hồi đáp :

“Anh không kêu hấn qua đây. chúng ta sẽ trực tiếp đi qua nhà hấn luôn”

Tình huống trong phòng lúc này căn bản là không thể để cho người ngoài nhìn thấy, còn về phần bọn họ rời đi rồi Aggreko tới đây sẽ có cái loại phản ứng gì thì cũng không phải là điều Carlos cần phải bận tâm =))))))))))

Dù sao lúc đó bọn họ cũng đã không còn ở đây nữa rồi.

“Vậy khi nào chúng ta qua đó? Không phải hấn nói muốn đi đón Cattleya cùng đi sao?”

Lại cắn một miếng trứng luộc mỹ vị, Estes đem một nửa còn lại nhét vào miệng Carlos. Sau đó chính mình lại lấy một quả khác ra ăn tiếp. Nhai nửa quả trứng ở trong miệng, Carlos đem tủ bát đặt xuống, một bên thuận tiện cho Estes nhét vào túi.

“Hấn muốn vậy cũng phải xem người nhà có đồng ý hay không đã chứ. Độ độ của Cattleya năm nay vừa tới tuổi trưởng thành nên lễ trưởng thành năm nay cả nhà họ sẽ cùng đi”

Nói cách khác Cattleya không thể cùng bọn họ đồng hành. Có chút tiếc nuối gật gật đầu, bàn tay nhỏ bé của Estes đụng vào tủ bát trước mặt, cái tủ công kênh đó lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

“Lễ trưởng thành sẽ cử hành trong bao lâu? Sẵn thú thì hấn là mất không ít thời gian nhỉ?”

“Àn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên mấy tiểu thú nhân này tiến vào rừng rậm mà. Hơn nữa địa điểm tổ chức cách rừng rậm một đoạn không tính là ngắn, những lần đi sẵn trước đây cũng đều tốn không ít thời gian cho nên thời gian kết thúc khảo nghiệm được quyết định là trước khi trời tối ngày hôm sau. Đến lúc đó, những tiểu thú nhân đã vượt qua khảo nghiệm sẽ dưới sự chúc phúc của tất cả các thú nhân khác đồng thời nhận sự kiểm tra của tế tự để nhìn xem trong số họ có ai là “Người thừa kế” hay không. Bởi vậy chúng ta đại khái sẽ phải ở lại đó hai buổi tối”

Estes sửng sốt:

“Ở lại chỗ kia? Là cái trạm tiếp viện hoang mà lần trước chúng ta đi qua nhìn thấy sao?”

Cậu còn tưởng là nhiều nhất cũng chỉ tốn một ngày thôi chứ!

“Không phải, khu nghỉ ngơi được tạm thời thành lập. Chỉ cần đặt phí trước là có thể ở. Bất quá bình thường cũng không có người nào chọn ở trong đó đâu”

” Em hiểu rồi, vậy chúng ta đi tìm tên gốc kia đi”

Vỗ vỗ mấy vụn thức ăn trên tay, Estes nhìn khắp phòng bếp đã trống tuếch liền quyết định xuất môn.

” Ân”

Carlos cũng rửa sạch tay, nắm lấy tay Estes ly khai căn nhà hấn từng lớn lên và sống từ thuở nhỏ.

Bọn họ vừa bước ra cửa liền nhìn thấy Aggreko đang đứng ở trước cổng nhà chờ họ, mà ở trên đường cái cũng đỗ một chiếc xe. Nhìn qua rõ ràng đã chờ rất lâu rồi.

Thấy bọn họ đi ra, Aggreko liền vẫy vẫy tay:

“Các người cũng lâu quá đó, ta phải đến tận đây để đón các người”

Bộ dạng của hấn lười biếng tựa hồ là vì không thể tới đón Cattleya mà vô cùng phiền não.

“Khoảng cách chỉ có vài bước chân thì có gì mà kêu là tiếp đón?”

Ngữ khí của Estes không tốt lắm, trên thực tế thì cậu cũng chưa bao giờ cho Aggreko sắc mặt hòa nhã.

Aggreko sờ sờ cái mũi, biết lúc trước là mình không đúng, bị ghi hận cũng là tự nhiên cho nên hấn từ trước tới giờ đều không đo thái độ của Estes.

Dù sao cũng là á thú nhân mà, tính tình có kém hơn nữa cũng là tự nhiên thôi.

“Lão sư đâu?” Carlos thấy không khí không tốt lắm liền lên tiếng hỏi.

“Ở trên xe a”

Aggreko chỉ chỉ ghế phụ phía sau. Phụ thân của hắn là trưởng lão nên những dịp như thế này vẫn không thể thiếu mặt được.

“Chúng ta cũng lên xe đi”

Estes còn thực thích cái vị lão thú nhân hòa ái dễ gần kia nên khi nghe xong câu nói của Aggreko liền lôi kéo Carlos đi lên xe.

Cái xe này là dựa theo hình thể của thú nhân mà thiết kế, cho nên không gian bên trong đối với Estes mà nói là phi thường rộng rãi.

“Gabi lão sư”

Estes thật sự không thể xưng hô một vị so với mình còn nhỏ tuổi hơn là “thúc thúc” cho nên cậu liền học theo Carlos cũng gọi lão thú nhân này là “Lão sư”

Lão thú nhân đang ngồi ở trên cái giường nhỏ trong xe, trên người đắp một cái chăn. Thấy Estes lên xe, ông liền hướng hắn cười cười :

“Tối rồi à, nhanh ngồi xuống đi. Chúng ta nên nhanh lên nếu không có thể không tới đúng giờ khai lễ đâu” lão thú nhân là trưởng lão cho nên lúc lễ trưởng thành khai mạc vẫn cần ông trình diện.

Estes chọn vị trí ngồi gần cửa sổ – đó là một cái giường gấp có thể dùng như ghế dựa mà khi cần giường thì chỉ cần ấn nút là có thể mở ra- mà đương nhiên Carlos ngồi ở bên cạnh cậu.

Lúc này, xe có chút rung động. cảnh vật ngoài cửa sổ cũng bắt đầu chậm rãi di động.

Estes xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn thấy không ít chiếc xe cũng muốn ra khỏi thành giống như bọn họ. Lớn nhỏ không đồng nhất mà bộ dạng cũng khác nhau nhưng đại đa số đều là phòng xe.

“Carlos vừa nói đại bộ phận thú nhân không dùng tới khu nghỉ ngơi thành lập tạm thời là bởi vì bọn họ đều ở luôn trong xe của mình sao?” Estes nhìn bên trong xe được trang bị đầy đủ mọi thứ liền thuận miệng hỏi.

“Àn”

Xe theo hàng cứ chậm rãi rời khỏi thành. Estes thì mở to hai mắt đánh giá cảnh sắc bên ngoài.

Cậu vốn tưởng rằng sẽ giống như khi mới tới đây, bên ngoài là mênh mông tuyết trắng. Nhưng không phải vậy, bên ngoài chẳng có bất luận cái gì chỉ là một mảnh đại địa trụi lủi, bụi mờ mịt hoang vắng tựa như tử địa.

Con đường xe chạy hẳn là đã được rửa sạch, mặt đường có chút ẩm ướt mà hàng xe qua lại bốn phía cũng khiến cho vùng đất hoang vắng này có thêm một tia nhân khí.

“Nàng thực thương tâm...” Estes thì thào tự nói. Thanh âm nhỏ tới mức chỉ có Carlos đang dựa sát vào cậu mới có thể nghe thấy.

“Cái gì?”

“Nàng đang khóc, vẫn khóc thật lâu...” đã không có tuyết trắng bao trùm, Estes tựa như có thể nghe thấy tiếng khóc của mảnh đất này. Nàng dưỡng dục nhân loại không cần hồi báo ấy vậy mà kết quả lại biến thành xấu xí như vậy, nàng sao có thể không khóc đây?

Estes vẫn luôn tin tưởng vững chắc rằng thổ địa cũng có sinh mệnh riêng, tuy bọn họ không thể câu thông nhưng phân bi ai này lại có thể trong một giây đó rơi vào đáy lòng của cậu cũng khiến tâm tình của cậu trầm xuống.

Carlos không hiểu được ý tứ của Estes cho nên hắn cũng không biết nên nói cái gì cũng chỉ có thể yên lặng vươn tay bao lấy cậu, trở thành chỗ dựa cho cậu.

Thật lâu sau Estes mới quay đầu, dùng một đôi mắt đã phiếm đỏ nhìn hắn :

“Carlos. nếu bọn họ tới tìm em. anh có thể theo em cùng trở về được không?”

Đúng, quay lại Vương Quốc Đồng Thoại, Estes vẫn luôn tin tưởng vững chắc rằng tộc nhân của cậu sẽ tìm được cậu cũng tựa như những đồng bạn đã từng lạc đường trước đây vậy.

Cậu có dự cảm, ngày đó sắp đến rồi.

Mà trực giác của tiểu tinh linh luôn thực chuẩn xác, bởi vì bọn họ mỗi người đều có tinh thần lực vô cùng cao.

Cánh tay Carlos đang ôm cậu cứng ngắc lại một chút nhưng cuối cùng dưới ánh mắt mong chờ của cậu hẳn vẫn mở miệng :

“Em ở đâu thì anh sẽ ở đây”

“Àn !”

Estes nở nụ cười, cậu hơi nghiêng đầu nhìn về phía lão thú nhân lại phát hiện đối phương đã nghiêng đầu ngồi trên ghế ngủ say. Cậu lại quay đầu nhìn Carlos .

“Anh giúp em mở cửa sổ ra một chút có được không?” cửa sổ ở đây thiết kế thực xảo diệu , lấy độ cao của cậu thì thật sự khó mà mở được.

“Bên ngoài gió rất lớn” Carlos cau mày không đồng ý.

“Không có việc gì , chỉ một chút thôi” Estes giơ tay làm ra khoảng cách cỡ một nắm tay.

Tuy rằng không ủng hộ nhưng Carlos cuối cùng vẫn phải giúp cậu mở cửa sổ ra.

Khi gió lạnh quất vào trong xe, Estes nhin không được đánh cái rùng mình, run rẩy trốn vào trong lòng Carlos. Cơn gió này cũng quá mạnh a ! Chỉ mở ra một chút khe hở liền cơ hồ đem toàn bộ độ ẩm trong xe thổi bay biến.

“Vẫn nên đóng lại đi?”

Carlos nhìn bộ dạng không dễ chịu lắm của cậu liền nói . Gió tự nhiên cũng không phải loại gió ở trong Mông Tát có thể so sánh được. Loại này chính là có thể quất vào mặt người tới mức huyết nhục mơ hồ a, nhóc con kia làm sao mà chịu được đây?

“Không có việc gì, không có việc gì, mở trong chốc lát thôi mà ” Mặc dù đang phát run, nhưng Estes vẫn không đồng ý với hắn.

Lại quay đầu nhìn nhìn lão thú nhân, không có tỉnh, tựa hồ bởi vì đang ngủ lại cảm giác được hàn ý, lão thú nhân liền thay đổi tư thế, đầu chuyển hướng về phía bên kia.[tuyệt đối là giả bộ ngủ !]

Nhẹ nhàng thở ra, Estes bắt đầu lục lọi trong túi đeo. Chỉ chốc lát sau cậu liền thật cẩn thận lấy ra một cái túi nhỏ, từ trong đó lấy ra một hạt mầm sáng bóng. Dùng hai tay bao lấy hạt mầm dùng sức xoa nắn.

Từ vị trí của Carlos chỉ có thể nhìn thấy bột phấn thần kỳ màu vàng loang loáng hiện lên trong tay cậu.

Estes dùng sức chà xát thật lâu, dần dần trên trán cũng bắt đầu xuất hiện mồ hôi, sắc mặt cũng không còn hồng nhuận mà chuyển sang tái nhợt .

Carlos giúp cậu lau đi mồ hôi trên trán, trầm mặt nhìn hành động của cậu.

Lại qua một lúc sau, Estes mới đình chỉ hành động ở trong tay. Mở ra hai tay vẫn là hạt giống bình thường không có chút biến hóa nào.

Lẳng lẳng nhìn hạt giống trong tay, trong mắt Estes hiện lên luyến tiếc, do dự cùng giãy dụa nhưng cuối cùng cậu vẫn nhắm hai mắt lại đem khóa mầm kia ném ra ngoài cửa kính xe.

Thị lực cực tốt của Carlos giúp cho hắn có thể nhìn thấy rõ khóa mầm kia cũng không có bị rơi xuống làn đường xe chạy mà là theo gió phiêu về phương xa.

Estes lại không nhìn xem hạt mầm sẽ bay về phía nào, chỉ thắm ở trong lòng cầu nguyện :

Tinh linh mầm a tinh linh mầm , hy vọng người có thể vì mảnh thổ địa tuyệt vọng này mà mang đến một hy vọng mới.....

Lynz: giờ thì hẳn là ai cũng đoán được hạt mầm kia chính là hạt cây mà tiểu tinh linh sinh ra từ hoa của nó đúng không?

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

51. Chương 51: Lễ Trưởng Thành

Nơi tổ chức lễ trưởng thành là một vùng bình nguyên có địa thế bằng phẳng. Bởi vì đến dự lễ còn có á thú nhân nên để bọn họ không bị cây cối ảnh hưởng, nơi này cách rừng rậm một khoảng khá xa, đủ an toàn với á thú nhân.

Khi xe của đám Estes tới nơi thì thái dương đã lên tới đỉnh. Khu nghỉ ngơi thành lập tạm thời đã kín hết người, còn có rất nhiều thú nhân đang chào hàng các loại đồ dùng và đồ ăn, thoạt nhìn tựa như một phiên họp chợ, thực vô cùng náo nhiệt.

Bất quá làm cho Estes không nghĩ tới là nơi gọi là khu nghỉ ngơi thành lập tạm thời lại chỉ là từng lều từng lều ở cạnh nhau. Estes mơ hồ hiểu được vì sao thú nhân không thích ở nơi này.

Lều trại không có thiết kế cách âm mà đối với thính lực cực tốt của thú nhân mà nói điều này quả thực rất khó chịu.

Gabi xuống xe cùng với bọn họ, ông cần phải đi chuẩn bị cho nghi thức mở màn. Aggreko thì đi tìm Cattleya nên cuối cùng chỉ còn lại Carlos và Estes đi tìm nhân viên công tác làm thủ tục chuẩn bị thuê một cái lều trại – xe của Aggreko không đủ cho cả bốn người họ ở lại hơn nữa thân phận á thú nhân của Estes cũng không cho phép cậu ở cùng một phòng với bất cứ thú nhân nào ngoại trừ bạn lữ của cậu.

Nơi làm thủ tục người cũng không nhiều, Estes nghĩ hẳn là vì số thú nhân ở lại trên xe rất nhiều, trên cơ bản mà nói thì cả lão thú nhân cũng đều có xe riêng.

Đội không tới 10 liền đến phiên bọn họ. Thủ tục vô cùng đơn giản, chỉ cần nộp tiền thuê và ký tên là xong. Sau đó nhân viên sẽ đưa cho người một tấm nhựa đánh số “căn phòng” của người cùng chỉ đường còn việc còn lại bọn họ phải tự làm nốt.

Carlos nắm tay Estes đi tìm lều của mình, tuy rằng bọn họ không tính là đến sớm nhưng vì ở đây người cũng không nhiều nên bọn họ vẫn chiếm được một căn lều có vẻ ở gần trung tâm tổ chức nghi thức.

Kiến trúc ở nơi này so với Estes mà nói là quá mức lớn cho nên cậu không thể xuyên qua đám đông và lều trại mà nhìn về hội trường phía trước, cậu chỉ có thể nhìn thấy mấy lá cờ màu sắc bay phấp phới trên đỉnh hội trường.

Carlos nhìn số hiệu của các lều trại bốn phía, xác định phương hướng từ những con số đó rồi tìm được lều bọn họ sẽ ở lại đêm nay.

Có lẽ vì số người ở lều rất ít cho nên lều trại đều là loại có cửa sổ và cửa ra vào mà không gian bên trong cũng không tính là nhỏ, thậm chí có thể để được 3, 4 chiếc giường đơn chuyên dụng dành cho thú nhân cũng không thành vấn đề.

Bất quá nơi này cũng không cung cấp giường hay chính xác hơn mà nói thì trừ bỏ lều vải ra bọn họ không được cung cấp thêm bất cứ thứ gì khác, nếu cần cái gì thì chỉ có thể dùng tiền của mình đi mua mà thôi.

Cho nên đây cũng là một trong những nguyên nhân đại đa số thú nhân không thích lều trại.

Bất quá điều này đối với Estes mà nói thì không thành vấn đề , cậu đã gần như đem hết gia sản của Carlos mang theo tới đây rồi =)

Đóng lại cửa sổ rồi buông rèm xuống , Estes đem giường , chăn , ga giường đều dọn ra . Sau đó đặc ý nhìn về phía Carlos :

“Xem đi, em đã nói là chúng sẽ hữu dụng mà”

“Ân, rất lợi hại” Carlos không chút nào keo kiệt khen ngợi còn sờ sờ đầu của cậu. (Yumi : tranh thủ ăn đậu hủ nha)

Lúc này radio ở bên ngoài thông báo tới mọi người nghi thức đã sắp bắt đầu.

“Nghi thức sắp bắt đầu rồi, muốn đi xem không?”

“Ân”

Carlos nắm tay Estes , kéo rèm cửa chui ra ngoài , hòa theo đám đông hướng về phía sân nghi thức.

Người xung quanh rất nhiều , Carlos liền đem Estes đặt ở trên vai , vừa để cho người xung quanh không đụng vào cậu lại tiện cho Estes có thể ngắm ngía xung quanh.

Estes cũng đã quen với sự bảo hộ của Carlos, hứng thú dạt dào nhìn về phía trước , rất nhanh liền nhìn thấy đài nghi thức được dựng rất cao.

Trên đài đứng không ít người, phần lớn là lão thú nhân trong đó cũng có Gabi , A Phu Lý Nhĩ phụ thân của Cattleya và vị tộc trưởng An Định mà Estes mới gặp qua một lần duy nhất.

Tộc trưởng An Định vừa mới xuất viện không bao lâu hiện giờ vẫn còn đang ngồi xe lăn nhưng tinh thần cũng không tệ lắm . Nhưng bộ dạng gầy yếu tiêu tụy lại biểu hiện rõ ràng tình trạng thân thể ông lúc này kì thật cũng không tốt lắm.

Estes ý bảo Carlos quay qua nhìn cậu , xoay người đảm bảo cậu nói hần có thể nghe được nhưng sẽ không quấy rầy đến người xung quanh :

“Hung thủ thương tổn vị tộc trưởng kia đã tìm được chưa?”

“Vẫn chưa, tộc trưởng vừa tỉnh lại liền tuyên bố với bên ngoài dáng vẻ của hung thủ. Hiện tại tất cả mọi người đều đang ra sức truy lùng hần”

Carlos vỗ vỗ thú nhân đứng phía trước , đối phương quay đầu nhìn thấy Estes trên vai hần liền lập tức nhường đường cho bọn họ nên rất nhanh hai người đã tới gần đài nghi thức .

“Nga” Estes chỉ là vừa nhìn thấy vị tộc trưởng kia mới bắt đầu tò mò vấn đề này nên hỏi xong cũng liền quên luôn , dù sao việc này cũng chẳng liên quan gì tới hai người bọn họ cả.

Trên đài , một người đi đến bên chiếc chiêng đồng hình rồng to lớn, hung hăng đánh mấy tiếng , tiếng vang cực lớn truyền ra làm cho những thú nhân đang đứng dưới đài lập tức trở nên an tĩnh.

Tiếng chiêng đại biểu cho nghi thức chính thức bắt đầu.

Tộc trưởng An Định tiếp nhận chiếc micro từ trên tay thú nhân đứng bên cạnh , bắt đầu nói lời đạo đầu. Nội dung đơn giản kể lại lịch sử của thú nhân cùng với ý nghĩa của lễ trưởng thành. Những điều này Estes đều đã sớm nghe qua, cậu thực nhàm chán đến muốn ngủ gà ngủ gật.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

52. Chương 52: Trò Chuyện

Estes cứ chôn ở trong lòng Carlos như vậy để mặc hắn ôm cậu trở về lều.

“Ánh mắt nhìn người khác của mấy tên kia thực đáng ghét, một chút lễ phép đều không có !” đã đến nơi không có người, cậu cũng không sợ hãi nữa mà oán hận nói với Carlos :

“Carlos, chúng ta đi nơi khác chơi đi. Ở đây thực nhàm chán !”

“Không xem nghi thức sao?”

Estes lôi kéo Carlos : “Không muốn đi cho kẻ khác nhìn đâu. Đi thôi đi thôi, chúng ta tự lái xe ra bên ngoài đi dạo đi !”

“Quanh khu này đều là đất hoang, em muốn đi chỗ nào?” Carlos cũng không quá đồng ý với đề nghị này, dù sao cũng đâu thể đưa cậu đi vào rừng rậm luôn được?

Estes muốn đi xem hạt mầm lúc trước cậu đã gieo vì thế thuận tiện nói : “Anh cứ lái đi, em chỉ đường”

Thấy cậu kiên trì, Carlos tự nhiên cũng đáp ứng. Để cậu đứng ở trong lều chờ hắn, chính mình lại đi ra ngoài tìm Aggreko mượn xe.

Estes một mình ngồi ở trong lều chờ Carlos cảm thấy thực nhàm chán liền mở túi ra, một bên giết thời gian một bên lại sửa sang lại đồ đạc trong túi.

Dạo gần đây luôn nhét đồ vào trong này, không gian ở bên trong cũng sắp bị nhét đầy rồi. Mà bởi vì không có thời gian hảo hảo sửa sang lại nên bên trong trở nên vô cùng loạn, thừa dịp hiện tại thu thập một chút mới được.

Đồ ăn để một bên, đồ đạc trong nhà Carlos để ở một bên còn lại các hạt mầm có năng lực kì lạ cũng để ở một góc.

Lúc bắt đầu sắp xếp hạt mầm, Estes lại phát hiện có một hạt mầm ở giữa đồng lớn cứ chọt lóe chọt lóe như là đang sáng lên.

Estes lấy nó ra mới biết đó là hạt mầm của Tinh linh hoa liên lạc (đã xuất hiện ở chương 2)

“Đây là !”

Mắt cậu sáng lên. Cậu đã luôn luôn chờ đợi khoảnh khắc này sáng lên bởi vì Tinh linh hoa trò chuyện chỉ sáng lên khi có liên lạc mà thôi. Đợi lâu tới mức cậu đã tính từ bỏ rồi , không nghĩ tới hiện tại nó lại thực sự sáng lên.

Estes có chút hối hận lúc ban đầu vì không chờ được liên lạc từ Vương Quốc Đồng Thoại mà lại lo lắng nếu Tinh linh hoa liên lạc đột nhiên vang lên sẽ làm mình bị bại lộ tung tích cho nên sau đó đã đem hạt mầm chuyển thành trạng thái yên lặng. (Sh . Yumi : sao thấy giống đt thế ?! -_-!!)

Kích động tới mức bàn tay đều bắt đầu phát run, Estes khẩn cấp thúc giục hạt mầm phát triển.

Hạt mầm rất nhanh trưởng thành một đóa hoa xinh đẹp, nụ hoa tựa như mặt kính chớp động một trận, tiếng người đứt quãng mang theo tạp âm từ bên trong truyền ra.

[Es...Estes.... Nghe được.....trả lời.....]

Trên màn kính hiện ra những gợn sóng không quá ổn định, hình ảnh nữ vương tinh linh hiện ra tuy vẫn cao quý trầm ổn như trước nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một nỗi lo lắng.

“Ta là Estes, nữ vương bộ hạ!”

Estes khẩn cấp ngồi xuống trước Tinh linh hoa liên lạc , hy vọng đối phương có thể nhìn rõ bộ dạng của cậu.

Gương bên kia, Tinh linh nữ vương lộ ra một nụ cười có chút yên tâm [Cuối cùng.....cũng liên hệ....được.....]

Ngay sau đó hình ảnh liên tục chớp động một lát , Estes biết đối phương đang điều chỉnh tần suất để tăng chất lượng cuộc trò chuyện.

Quả nhiên không bao lâu , hình ảnh liền bắt đầu ổn định không còn mang theo những gợn sóng nữa mà thanh âm từ đầu kia truyền tới cũng khôi phục bình thường.

[Hài tử của ta, người đã biến mất nửa tháng rồi. Chúng ta thực lo lắng cho người]

Estes vừa nghe vội vàng nói : “Nữ vương bệ hạ, ta bên này đã trôi qua mấy tháng rồi]

[Đó là do từng thời không có một thời gian khác nhau. Hiện tại tình huống của người như thế nào?]

” Vẫn khỏe , thưa nữ vương . Ta gặp được một vị thú nhân thực tốt bụng , anh ấy chiếu cố ta rất tốt . Nữ vương bệ hạ , nếu ta trở về thì có thể đưa anh ấy đi cùng được không?” Estes trong mắt tràn đầy mong chờ nhìn Tinh linh nữ vương ở phía bên kia gương.

Tinh linh nữ vương nghe vậy khước miệng nhẹ nhếch lên. Tình cảm trong mắt Estes sao có thể thoát được ánh mắt của nàng .

[Xem ra tiểu Estes của chúng ta quả thật đã trưởng thành rồi . Ta có thể trông thấy vị thú nhân kia được chứ?]

Estes vội vàng gật đầu ” Anh ấy vừa ra ngoài, sẽ trở lại ngay “

[Như vậy chúng ta nói về khoảng thời gian này người đã trải qua như thế nào trước đi. Chúng ta hiện tại chỉ có thể xác định người đang ở chỗ nào thôi , còn tọa độ cụ thể thì cần thêm một ít thời gian tính toán nữa. Nếu người có thể cung cấp tư liệu cụ thể chúng sẽ giúp chúng ta sớm ngày đón người trở về]

“Hảo”

Estes bắt đầu kể những gì cậu đã trải qua kể từ khi xuyên tới nơi đây , bắt đầu là một thân một mình ở giữa rừng rậm đã được bộ tộc cổ thụ chiếu cố sau đó lại gặp được Carlos rồi theo hần rời đi rừng rậm đến Mông Tát sinh hoạt . Tất cả đều được cậu tỉ mỉ kể lại.

Cuối cùng Estes có chút chần chừ nói về Tinh linh mầm móng :

“Nữ vương bệ hạ , ta tới nơi này ngày đầu tiên đã đúng là trăng tròn rồi. Tinh linh mầm móng đã không thể tạo ra được tiểu tinh linh bảo bảo nữa , thực xin lỗi”

Nói xong đôi mắt cậu liền đỏ mà cái mũi cũng bắt đầu ê ẩm. Tinh linh nữ vương sững sốt một chút cuối cùng lắc lắc đầu :

[Đây cũng không phải lỗi của người. Chuyện mầm móng ta đã có dự cảm ngay từ đầu rồi , dù sao tốc độ thời gian ở hai thời không khác biệt quá lớn , phát sinh tình huống như vậy cũng không có gì kì quái . Tuy rằng năm nay chúng ta không thể nghênh đón tân sinh mệnh nhưng đây là vận mệnh an bài , người không cần phải quá tự trách]

“Ta đã biết , cảm ơn sự an ủi của người , nữ vương bệ hạ” Estes hấp hấp cái mũi, trong lòng cảm thấy dễ chịu không ít.

Tinh linh nữ vương cười cười. Lúc này Tây Lị Á – thị nữ của nàng đi tới bên cạnh.

Tây Lị Á ở bên tai nữ vương nói một câu , Tinh linh nữ vương gật gật đầu ý bảo nàng có thể lui xuống sau đó lại đối với mặt kính nói :

[Vài vị trưởng lão đã xác định được tọa độ thế giới người đang ở , chúng ta rất nhanh sẽ tới đón người , cứ an tâm chờ đợi nhé]

“Vâng thưa nữ vương bệ hạ”

Tiếp sau Tinh linh nữ vương còn cùng Estes nói thêm một lát. Vốn nàng không cắt đứt liên hệ là vì cố tình muốn trông thấy cái vị thú nhân ở trong miệng Estes đến tốt cùng là thật sự đối xử tốt với cậu hay chỉ là hư tình giả ý mà thôi. Những người dân trong Vương Quốc Đồng Thoại bản tính đều có chút thiên chân ,

nhất là tiểu tinh linh . Mà thân là tinh linh nữ vương nàng cần phải phụ trách an toàn cho từng thần dân của mình .

Rất nhanh Carlos đã cầm chìa khóa xe quay trở về.

Vừa mới vén cửa lều lên Carlos đã nhìn thấy Estes đang ngồi dưới đất , trước mắt cậu là một đóa hoa kì quái hẳn chưa từng thấy qua mà từ bên trong còn truyền ra âm thanh nữa.

Carlos lắc mình chui vào lều động tác cũng rất nhanh đem rèm cửa buông xuống.

“Sao không ngồi ở trên giường . Mặt đất lạnh như vậy cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Carlos tiến lên kéo lấy Estes , vươn tay sờ sờ mũi của cậu quả nhiên lạnh như băng liền nhin không được nhãn mi .

“Em quên mà , lần sau sẽ không thế nữa” Estes lấy lòng ôm Carlos.

Nụ hoa (cái mặt kính á) Tinh linh liên lạc ngay lúc Estes bị kéo đi đã tự động điều chỉnh góc độ làm cho tinh linh nữ vương ở đầu kia vẫn có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của bọn họ.

Hành động quan tâm che chở Estes không chút che giấu nào của Carlos khiến cho Tinh linh nữ vương âm thầm gật đầu , đối với vị thú nhân mới gặp lần đầu này có chút hảo cảm.

[Tiểu Estes , không giới thiệu chúng ta sao?] Thanh âm ôn nhu hòa ái lại ẩn ẩn lộ ra một cổ cao quý của Tinh linh nữ vương từ trong gương truyền ra.

Carlos mặc dù nghe không hiểu lời của nàng nhưng hẳn cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của đối phương.

Không cần tự hỏi quá lâu , từ lỗ tai dài nhọn , đôi cánh thất hải (7 sắc cầu vồng) xinh đẹp sau lưng và vương miện trên đầu gần hai sợi râu mảnh khảnh Carlos đã có thể khẳng định được vài phần thân thể của nàng.

Chính là vị tinh linh nữ vương đại biểu cho trí tuệ cùng cao quý thường xuyên được Estes nhắc tới.

Chần chừ một chút không biết phải chào hỏi như thế nào, Carlos cuối cùng quyết định cúi người nói :

“Ngài hảo, nữ vương tôn kính”

Tinh linh nữ vương tuy không nghe hiểu hẳn nói gì nhưng hành động của đối phương nàng vẫn hiểu được. Nàng gật gật đầu :

[Xin chào , thú nhân của thế giới khác]

Estes vội vàng giúp họ phiên dịch.

[Vô cùng cảm kích người đã chiếu cố Estes trong khoảng thời gian qua . Ta nghĩ nếu không có người thì một mình cậu ấy đã không thể hảo hảo sinh hoạt ở một thế giới khác như vậy rồi]

“Đây là việc ta phải làm” Carlos nghe xong lời phiên dịch của Estes liền lộ ra một chút tươi cười , nhẹ nhàng ôm lấy cậu, lơ đãng biểu thị công khai chủ quyền =>

Tinh linh nữ vương đối với hành động của hẳn cảm thấy một chút ý vị , xem ra dự vọng chiếm giữ của thú nhân trong truyền thuyết đúng là phi thường mãnh liệt , cũng không phải lời đồn ni .

[Ta nghĩ người nên biết rằng rất nhanh chúng ta sẽ tới đón Estes]

Carlos trên mặt lộ ra một chút thống khổ nhưng vẫn hạ tầm mắt xuống :

“Vâng , ta hiểu được”

[Nhóc con kia hy vọng người có thể cùng cậu ấy quay trở về . Ta muốn xác nhận lại đáp án của người một chút . Người có nguyện ý cùng cậu ấy rời đi thế giới đã từng sinh sống , hơn nữa từ nay về sau sẽ không còn cơ hội trở về nữa !?]

Khi Estes truyền đạt mấy lời của nữ vương , vẻ mặt chờ đợi nhìn Carlos , hẳn không thể giúp hẳn đưa ra câu trả lời cuối cùng luôn.

Cho dù lúc trước đã nghĩ đủ loại quyết định thì giờ khắc này dưới ánh mắt chờ mong của cậu , Carlos đã đầu hàng vô điều kiện :

“Vâng, ta nguyện ý”

[Ngay cả khi thời gian của người cũng không còn nhiều?] Tinh linh nữ vương tiếp tục dò hỏi.

Estes nghe thấy câu này có chút nghi hoặc há miệng thở dốc nhưng nữ vương ở bên kia gương đối với cậu lắc lắc đầu cho nên cậu cái gì cũng không nói thêm mà chỉ phiên dịch lại nguyên bản câu nói của Tinh linh nữ vương.

Bàn tay ôm Estes cứng đờ , sau đó dần thả lỏng , hần chân thành mà kiên định nhìn Tinh linh nữ vương .

“Mặc kệ thời gian của ta có bao nhiêu, ta đều muốn cùng em ấy vượt qua”

Tinh linh nữ vương nở nụ cười , bên trong nụ cười có chút gì đó mà Carlos xem không thấu.

[Người là một thú nhân thành thực mà kiên định . Như vậy khi người tới đây ta và tất cả những tiểu tinh linh khác sẽ cùng hoan nghênh sự gia nhập của người, Carlos]

Estes nghe vậy thực vui vẻ . Tinh linh nữ vương chính là đang đồng ý cho cậu đưa Carlos cùng trở về , hơn nữa nàng còn tiếp nhận Carlos như một tiểu tinh linh.

” Vô cùng cảm tạ người, nữ vương bệ hạ”

[Không có gì , hài tử của ta . Lần nói chuyện này tới đây thôi , ta đi chuẩn bị việc đưa các người trở về . Ta tin tưởng lần sau chúng ta sẽ gặp ở trong Vương Quốc]

“Vâng, ta cũng mong ngày đó mau đến a~!”

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

53. Chương 53: Xuất Hành Và Hoài Nghi

” Có muốn ra ngoài nữa không?” Carlos nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cậu thật muốn hôn mấy cái và hần cũng làm thế thật.

Estes bị hôn cho nước miếng dính đầy mặt mới nhớ tới hành trình cậu an bài lúc này :

“Muốn, đương nhiên muốn ! Chúng ta nhanh đi thôi!” liền lôi kéo hần lên đường luôn.

Bất quá mới ra khỏi lều cậu đã dừng lại cước bộ bởi vì cậu không nhớ rõ xe đỗ ở chỗ nào.

Carlos nhìn cậu vẻ mặt rối rắm nhìn chung quanh liền không nói lời nào đem cậu bế lên đặt ở trên vai , đi tìm xe.

Carlos đặt Estes ngồi ở phó lái (ghế bên cạnh lái xe) chính mình thì ngồi trước tay lái .

“Aggreko không có thuê lều , vì Gabi lão sư không thích cái kia cho nên chúng ta nhất định phải quay về trước khi trời tối “

“Àn”

Estes gật gật đầu . Hiện tại cách trời tối còn rất lâu, cậu vươn tay chỉ một phương hướng .

“Đi về hướng kia đi” Bản năng của tiểu tinh linh chính là cảm ứng sự tồn tại của cây cối mà nhất là loại Hoa Tinh Linh này lại là trân bảo đối với bộ tộc của bọn họ thì vô luận là xa bao nhiêu vẫn có thể cảm ứng được.

Carlos khởi động xe , chạy về hướng Estes chỉ.

Xe chạy một đoạn trên đường thì liền chạy vào hoang mạc . Ly khai con đường bằng phẳng , đoạn đường tiếp theo vô cùng xóc nảy khiến cho Estes hết sức khó chịu , cả khuôn mặt đều trở nên trắng bệch . Carlos nhìn mà vô cùng đau lòng nhưng chỉ có thể tận lực lái xe vững vàng thêm một chút.

Ở trên hoang mạc chạy khoảng một hai giờ , Estes mới đột nhiên kêu dừng xe .

Carlos vừa dừng xe lại , Estes đã khẩn cấp mở cửa nhảy xuống xe nôn một trận.

Carlos theo sát ở phía sau , cẩn thận vỗ lưng cho cậu , một bên đưa nước :

” Không có việc gì chứ?”

” Không sao , chỉ buồn nôn thôi “

Estes lắc lắc đầu , chỉ cảm thấy muốn nôn mà không nôn được , trong miệng từng trận mùi vị lạ lẫm xông lên thật sự rất khó chịu.

Lại nôn khan một trận liền tiếp nhận bình nước súc miệng , lúc này cậu mới cảm giác đỡ hơn nhiều :

“Ồ , sao ngồi xe lại khó chịu như vậy a?”

“Lúc trước đều chạy trên những con đường đã được xây dựng nên mặt đường rất bằng phẳng mà hiện tại đi trên đường chưa xây dựng nơi nơi gập ghềnh nên tự nhiên sẽ không dễ chịu” . Carlos đưa một cái khăn tay cho cậu lau miệng .

Lau sạch sẽ Estes mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút . Lúc này cậu mới có thể nhìn hoàn cảnh bốn phía.

Nơi đây vẫn là hoang mạc mênh mông , không khí trầm lắng , gió lạnh thét gào khi thổi qua tựa như những phong dao , cho dù làn da có dày thì cũng sẽ bị nó thổi cho da tróc thịt bong .

Mà hiện tại , Estes liền bắt đầu cảm giác được trên mặt khô nứt đau đớn liền nhịn không được dùng tay chạm vào mặt mình .

Carlso lúc này cũng chú ý mới phát hiện Estes không có đem khăn quàng cổ theo. Hắn liền vội vàng lấy khăn quàng cổ ở trên xe ra đeo vào cho cậu .

” Gió ở hoang mạc luôn lớn không thể so với khu nghỉ ngơi thành lập tạm thời kia. Em cũng phải tự mình chú ý một chút chứ . Trong túi có kem chống nắng đấy , nhanh bôi đi “

“Àn”

Estes từ trong túi tìm được lọ kem chống nắng , đưa cho Carlos , ngửa đầu để hắn giúp cậu bôi .

Carlos đổ một chút kem chống nắng ra lòng bàn tay rồi dùng độ ấm của tay nhu nhu nó rồi mới thật cẩn thận bôi lên mặt Estes.

Kem chống nắng không hề lạnh như băng mà độ ấm trên tay Carlos lại khiến cậu cảm thấy vô cùng thoải mái liền ôm lấy tay hắn cọ xát vài cái . (Shoorin Yumi : lời kéo ngữ phạm tội na~ O_o)

Giúp bôi xong kem chống nắng rồi thật cẩn thận sửa lại khăn quàng cổ cho cậu , sau khi xác định mặt cậu sẽ không bị thổi tới nữa Carlos mới nhớ tới mục đích ban đầu bọn họ tới đây :

“Em muốn xem gì đó ở khu vực gần đây sao?”

” Còn phải đi thêm một đoạn nữa a “

Estes tự động tiến vào trong lòng Carlos . Nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn khiến cậu luyến tiếc rời đi .

Carlos thực hưởng thụ sự ỷ lại của Estes . Hắn vươn tay ôm lấy Estes , làm cho cậu thư thư phục phục tựa vào trong lòng hắn . Hơi rõ phương hướng liền bắt đầu đi tới .

Carlos cố ý đi rất chậm nhưng bọn họ vẫn rất nhanh liền nhìn thấy được mục tiêu.

Ở giữa mảnh đất chết này đột nhiên xuất hiện một màu xanh tươi . Màu sắc cơ hồ có thể dễ dàng bị xem nhẹ lại chặt chẽ khóa lấy ánh mắt của hai người .

Chỉ thấy giữa màu xám của đất một cái tiểu tiểu sinh mệnh đang lặng yên trưởng thành.

Cả thân màu xanh nhạt , nhưng ở trên tiểu chồi cao nửa tấc mọc ra hai phiến lá non khả ái đón gió phấp phới , thư thư phục phục hưởng thụ ánh dương quang cuối đông.

Gió nơi này vẫn lớn như trước , mà vùng đất này vẫn mang theo tràn ngập tuyệt vọng , nhưng chúng lại không thể cướp đi khoái hoạt của chồi non kia. Estes có thể cảm giác được sự khoái hoạt của nó , sự vui sướng được đi vào thế giới này và sự chờ đợi đối với tương lai.

Mà tựa hồ cả vùng đất tuyệt vọng này đều đang bị phân đơn thuần khoái hoạt này dụ dỗ mà trở nên không còn ưu thương như trước . Nó thật cẩn thận vì chồi non nhỏ bé kia mà cung cấp chất dinh dưỡng tựa như một vị mẫu thân đang cho hài tử của nàng bú sữa .

Estes cảm thấy hoàn toàn yên tâm , cậu nhìn về phía Carlos .

“Chúng ta trở về đi”

” Nhanh như vậy liền đi ?”

Carlos đối với chồi non có thể nảy mầm giữa vùng đất hoang này cảm thấy rất ngạc nhiên . Phải biết rằng vùng đất này ngay cả cỏ dại hay nấm cũng không thể sinh trưởng được , vậy mà bây giờ lại xuất hiện một gốc cây thoát nhìn rất cần người cẩn thận chiếu cố , nuôi nấng ở trong nhà ấm thì thật sự là bất khả tư nghị .

“Ấn , thứ muốn xem đã xem xong rồi, về sau nhất định không thành vấn đề”

Cậu vốn lo lắng Hoa Tinh Linh sẽ không thể nảy mầm mới muốn tới nơi này nhìn xem . Nhưng hiện tại xem ra đã hoàn toàn không còn vấn đề gì nữa rồi.

Đừng nhìn cái chồi nho nhỏ này tựa hồ thực yếu ớt nhưng tất cả tiểu tinh linh đều biết Hoa Tinh Linh là một loài cây cứng cỏi tới mức nào . Chỉ cần có thể nảy mầm thì cho dù là sinh trưởng bên trong biển lửa nó vẫn có thể sinh tồn hướng chi là một mảnh đất hoang như thế này?

images

Trở lại khu nghỉ ngơi thành lập tạm thời Estes vẫn là cảm thấy không quá thoải mái , cùng Carlos nói một chút liên tục tiếp leo lên giường đi ngủ.

Carlos thấy cậu khó chịu liền ra ngoài đun nước ấm cho cậu lau mặt và tay chân chứ không đánh thức cậu.

Vốn buổi tối ở trước hội trường có tổ chức tiệc tối và đốt lửa trại , Carlos định mang Estes đi chơi nhưng hiện tại xem ra không có cơ hội rồi.

Vì thế Carlos cũng nằm xuống bên cạnh Estes tính nghỉ ngơi.

Nhưng hành vi này chung quy vẫn là bị người đánh gãy , Carlos vừa nằm xuống không được bao lâu thì thanh âm của Aggreko đã từ ngoài lều vang lên .

“Carlos , người ở đâu ?”

Lúc này Carlos mới nhớ tới hình như mình quên trả lại chìa khóa xe cho hắn . Bởi vì Estes vừa xuống xe liền nôn khan thật lâu cho nên hắn vẫn luôn lo lắng cho tình trạng của cậu nên cũng quên hết những việc khác.

“Ta ở đây” Carlos đứng dậy , mặc áo khoác vào kéo rèm chui ra ngoài.

Tốc độ của hắn rất nhanh cũng không để cho Aggreko có cơ hội nhìn thấy chiếc giường ở bên trong lều – tuy rằng Aggreko cũng biết không ít bí mật của Estes nhưng có thể giấu giếm nhiều một chút cũng tốt hơn.

“Chìa khóa trả người này” Carlos đem chìa khóa đưa cho hắn.

Aggreko nhận lấy chìa khóa nhưng không có lập tức rời đi mà nói với hắn :

“Ta vừa ở chỗ tộc trưởng về , ngài ấy bảo ta gọi người ra nói chuyện một chút”

“Chuyện gì?”

” Ta làm sao biết , ngài ấy cũng không nói gì”

Aggreko lắc đầu . Hắn cũng không phải thuộc nhóm cao tầng của Mông Tát , có rất nhiều việc mấy vị trưởng bối này cũng sẽ không nói cho hắn biết.

“ Đã biết ” Carlos gật gật đầu “Ngài ấy ở đâu a ?”

“Bên phía hội trưởng. Yển hội buổi tối cần ngài ấy chủ trì”

Trong số mấy bộ lạc cùng tổ chức lễ trưởng thành lần này , tuy Mông Tát cũng không phải có rất nhiều dân cư nhưng địa vị của nó lại hết sức quan trọng thậm chí có thể xưng là lão đại cho nên trách nhiệm của tộc trưởng cũng rất nặng nề.

“Ta lập tức đi ngay . Người giúp ta canh giữ ở cửa , nhóc con kia đang ngủ bên trong”

Carlos nói , hắn thật sự không thể để Estes một mình ở nơi này được.

” Được rồi, người đi nhanh lên” Aggreko bắt đầu dĩ nhưng vẫn đáp ứng hắn.

Carlos lúc này mới an tâm rời đi.

Dọc theo đường đi , Carlos đều đoán xem tộc trưởng An Định tìm hắn có chuyện gì cho nên vừa gặp được người hắn đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề :

“Tộc trưởng, ngài tìm ta có việc gì?”

Lúc ấy tộc trưởng An Định đang cùng vài vị tộc trưởng bộ lạc khác nói chuyện bị câu hỏi này của cậu khiến cho thực bất đắc dĩ .

An Định cũng không hiểu Carlos nhiều lắm nhưng chỉ một ít hiểu biết này thôi cũng giúp ông dễ dàng nhìn ra Carlos kì thực cũng không quá thích hợp làm người nối nghiệp của ông . Tuy rằng hắn đủ cường đại nhưng lại quái gở , đối với rất nhiều việc cũng không để ý . Một vị thú nhân như vậy hoàn toàn không thích hợp đảm nhiệm chức vị tộc trưởng của Mông Tát đời kế .

Hướng vài vị tộc trưởng nói lời xin lỗi , An Định mang theo Carlos ra bên ngoài nói chuyện.

“Ta nghe nói vị á thú nhân nhà người là vị thành niên?”

An Định hỏi . Chuyện này có thể nói là tin tức lớn nhất hôm nay , thú nhân nào cũng thảo luận chuyện đó mà thậm chí ngay cả kết quả của lễ trưởng thành cũng không thể dời đi được lực chú ý của bọn họ.

Phải biết rằng đối với tình trạng hiện tại của các bộ tộc mà nói , á thú nhân chưa trưởng thành hoặc vừa trưởng thành đã hoàn toàn không còn một ai . Giống như Mông Tát , Cattleya đã được coi là á thú nhân tuổi nhỏ nhất cho nên y mới được mọi người sủng ái như vậy .

Bọn họ thật sự rất cần á thú nhân.

Carlos tâm nẩy lên nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc :

“Estes đã trưởng thành rồi chẳng qua bộ dạng của em ấy có vẻ nhỏ mà thôi”

“Là vậy sao? Cậu ấy là người của bộ lạc nào vậy?”

An Định tiếp tục hỏi . Ông cũng không quá tin tưởng lời nói của Carlos , hương vị của á thú nhân vị thành niên và á thú nhân trưởng thành cũng không giống nhau cho nên đại đa số thú nhân đều có thể phân biệt được .

Nhưng hương vị trên người Estes thực sự kỳ lạ hơn nữa cậu còn bị mùi của Carlos che giấu không ít nên mọi người cũng chỉ có thể nửa tin nửa ngờ không dám vô đoán.

“Cha mẹ em ấy là dân du mục, không có gia nhập bất cứ bộ lạc nào” Carlos nói , câu chuyện này ngay từ đầu đã được thiết kế sẵn rồi .

“Vậy cha mẹ cậu ấy đâu? Tại sao bọn họ lại giao cậu ấy cho người chiếu cố?”

“Cha mẹ của Estes đã qua đời rồi . Trừ bỏ ta bọn họ không còn ai có thể phó thác nữa”

Tuy An Định vẫn không quá tin tưởng lời nói của hắn nhưng Carlos thủy chung không thay đổi lời nói cho nên ông cũng chỉ có thể tạm để hắn rời đi mà thôi.

Tinh linh trên vai dã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

54. Chương 54: Trước Khi Rời Đi

Đuổi Aggreko đi rồi Carlos mới đi vào trong lều . Trên chiếc giường lớn mềm mại thoải mái , Estes đang say ngủ.

Carlos ngồi ở bên giường ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của cậu. Lời nói hôm nay của tộc trưởng khiến cho hắn có dự cảm không tốt . Thú nhân khát vọng á thú nhân đã đến một mức độ gần như điên cuồng . Tuy rằng hiện tại Estes thuộc về hắn nhưng nếu tất cả mọi người đều cho rằng Estes là á thú nhân vị thành niên thì hắn sẽ bị trừng phạt vì chạm vào á thú nhân chưa thành niên , mà cậu cũng sẽ không thuộc về hắn nữa.

Bất quá rất may Estes cũng đã trưởng thành , mà tộc nhân của cậu cũng rất nhanh sẽ tới đón .

Nghĩ như vậy hắn liền yên tâm lại , Carlos liền làm ấm thân thể rồi mới chui vào ổ chăn.

Cảm giác được độ ấm bên người , Estes tự động tiến lại gần , tìm một tư thế thoải mái lại tiếp tục ngủ .

Trên đỉnh núi ở phương xa , ánh tà dương (mặt trời buổi chiều) đang chiếu những tia nắng cuối cùng trong ngày trước khi hoàn toàn khuất bóng phía sau rừng núi. Từ phía hội trường truyền tới từng trận huyền não, đó là bữa tiệc tối đốt lửa trại do các thú nhân tổ chức.

Huyền não như vậy cũng không ảnh hưởng đến mộng đẹp của Estes , nhưng loại tình huống này cũng không kéo dài được bao lâu . Sau nửa đêm , khi những âm thanh ồn ào kia bắt đầu di động mà thực không may là đám tạp âm này lại đang đi về phía bọn họ.

Những tiếng rên rỉ đứt quãng tựa như thống khổ lại tựa như khoái hoạt hòa cùng suyễn thanh dự hoặc lại khiến người cảm giận . Ngay từ đầu những âm thanh này chỉ như gió thoảng có cũng như không , nhưng dần dần lại không biết kiềm chế quên hết tất cả .

Estes cau mày lần qua lộn lại cuối cùng vẫn không thể nhìn được mở mắt ra :

” Nửa đêm nửa hôm rồi có để cho người khác ngủ không a! “

Tiếng rống to làm cho thanh âm kỳ quái ở bên ngoài tạm dừng một lát nhưng rất nhanh sau đó những âm thanh kia không những không giảm mà ngược lại còn tăng lên tựa như đang hướng cậu thị uy vậy .

“Carlos ! Anh đi đuổi bọn họ đi a!”

Không ngủ đủ nên tâm tình Estes không được tốt lắm . Cậu nhờ Carlos làm cho mấy thanh âm chán ghét kia biến mất hết đi!

“Chỉ sợ không được , bọn họ cũng thuê lều ngủ lại như chúng ta ” . Carlos xoay người đem cậu đặt dưới thân.

” Đây là tự do của bọn họ , chúng ta chỉ có thể trách lều trại cách âm quá kém mà thôi “

” Bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Hơn nửa đêm rồi còn không đi ngủ đi ” Estes ngáp một cái, không mấy thanh tỉnh hỏi.

” Làm một ít việc thú vị ấy mà” . Carlos cười khê :

“Có cảm thấy mấy âm thanh này nghe quen tai hay không?”

Quen tai? Estes mơ mơ màng màng vểnh tai lên nghe . Khi cậu nghe rõ những âm thanh kia đại biểu cho ý tứ gì liền lập tức thanh tỉnh , cả khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ như trái cây chín vậy.

Này này này không phải là cái kia sao ? ! !

“ Bọn họ , bọn họ.....”

Estes hiện tại cũng không phải cậu nhóc ngây thơ cái gì cũng không biết để cho Carlos lừa lên trên giường nữa rồi . Kể từ khi cậu trong lúc vô ý nhìn một chút “Phim tình cảm” vẫn luôn bị Carlos nghiêm lệnh cấm xem , cậu đã học được không ít này nọ. Vì thế cậu còn bởi vì Carlos lừa gạt mà náo loạn một trận lớn, đây cũng là lý do vì sao bọn họ từ lần đó về sau không còn có chuyện da thịt thân cận nữa.

“Mùa xuân luôn dễ dàng làm cho tâm tình xao động, không phải sao?” ngón tay của Carlos ở trên khuôn mặt hồng nhuận của cậu như có như không đảo qua.

Thính lực của hắn rất tốt nên hắn có thể dễ dàng nghe ra mấy âm thanh khiến cho người ta phiền lòng phát ra từ hai thú nhân. Đây cũng là một chuyện vô cùng bình thường ở thế giới khuyết thiếu á thú nhân như thế này.

Nhìn nụ cười không đúng đắn trên mặt Carlos, Estes liền lập tức nổi lên cảnh giác, nắm chặt chặn bao lấy bản thân :

“Anh suy nghĩ cái gì mà cười quái dị (dâm dăng, đáng khinh) như vậy?”

Rõ ràng tới vậy sao? Carlos điều chỉnh lại biểu tình.

“Không có, em nhìn nhầm rồi. Lui ra xa như vậy làm gì? Em không sợ lạnh sao?” nói xong liền kéo cậu sát lại gần.

Estes hồ nghi đánh giá hắn , quả thật không còn phát hiện vấn đề gì nữa nên cũng liền ngoan ngoãn mặc hắn kéo sát lại, dù sao buổi tối vẫn rất lạnh.

Bất quá hiển nhiên tâm cảnh giới của Estes buông lỏng quá sớm. Đối phó với cậu Carlos có rất nhiều biện pháp.

Cho nên đêm nay Estes lại bị ăn, trở thành ngọn nguồn tạo ra tạp âm đầu tiên.

Sáng sớm hôm sau Estes lại bị đánh thức. Cậu ai oán quay đầu trừng mắt nhìn Carlos ngồi ở bên cạnh , gương mặt liền .

“Vốn đã không được ngủ ngon rồi , bên ngoài còn đang nháo cái gì a ?” Như thế nào tinh thần mọi người lại tốt như vậy a mới sáng sớm đã âm ỉ như vậy .

Carlos đang giúp cậu thượng được. Tối hôm qua nhất thời không khống chế được khiến cho trên người Estes nơi nơi đều là hôn ngân và dấu ngón tay, nhìn thấy mà tâm hắn vừa khó kiềm chế lại vừa đau lòng.

Nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, Carlos đáp :

“Hắn là thú nhân vị thành niên đã trở lại”

“Vậy nghi thức sắp bắt đầu rồi?”

Tuy rằng mở màn ngày hôm qua chả có gì hay để xem nhưng Estes đối với nghi thức tiếp theo vẫn rất mong chờ. Nhưng chỉ cần nghĩ tới bộ dạng của mình hiện tại cũng biết là không thích hợp ra ngoài a , vì vậy một đôi mắt mang dao nhỏ xoát một cái bắn về phía Carlos .

“Đều là lỗi của anh hại em hiện tại không thể ra ngoài !”

Đối với cái trừng mắt mà Estes tự nhận là uy lực mười phần kì thực là vô cùng khả ái, Carlos rất muốn cười. Nhưng hắn biết nếu mình thật sự nở nụ cười thì nhất định nhóc con trước mắt này sẽ lại sinh khí .

“Mới có một vài người quay lại thôi, những người khác vẫn còn chưa trở về cho nên còn phải đợi rất lâu nữa”

“Thật lâu cũng chỉ trong ngày hôm nay mà thôi , nhưng hiện tại xương cốt trên người em rã rời hết rồi làm sao còn khí lực mà đứng lên đây?”

“Để anh ắn ắn cho em , sẽ thoải mái hơn a”

Carlo một bên mát xa cho cậu , một bên ăn đậu hủ , trong lòng lại không ngừng cảm thán làn da của cậu thật mềm mại mà, xúc cảm quá tốt.

Quả thực rất thoải mái, động tác của Carlos rất thành thạo. Estes hưởng thụ nhện không được hừ hừ.

“Ân....bên phải một chút....đúng, chính là chỗ đó...ân....”

“Em mà còn hừ như vậy anh sẽ không chế không được chính mình nữa nga” Carlos đè thấp thân mình, hơi thở cực nóng phun ở phía sau gáy Estes.

Estes cảm giác sau gáy có một hơi thở nóng ấm , phía sau bởi vì thú nhân ở quá gần mà dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể làm cho cậu nhện không được hồi tưởng lại một tràng điên cuồng tối hôm qua...

Những việc càng không muốn hồi tưởng thì lại càng nhớ rõ ràng. Một màn dâm mỹ phiến tình ngày hôm qua cứ bồi hồi ở trong đầu. Cậu chỉ cảm thấy nửa người được giấu ở trong chăn lại một trận xôn xao tựa như có cái gì đó muốn thức tỉnh.

Không được tự nhiên giật giật thân mình , không muốn để cho thú nhân phát hiện ra biến hóa kia , Estes kẹp chặt hai chân lại không biết rằng động tác như vậy lại càng thêm hấp dẫn lực chú ý của thú nhân.

Bất quá Carlos lúc này cũng không tính làm gì, thân thể của Estes cũng không chịu nổi “Vận động” quá độ .

Lại mát xa cho Estes thêm một lúc , Carlos giúp cậu mặc quần áo và uy cậu ăn vài thứ. Ở bên trong nói chuyện thêm một lát thì bên ngoài vang lên tiếng kèn.

“Đi thôi, những á thú nhân vị thanh niên đều đã trở lại rồi” Carlos ôm lấy Estes chuẩn bị rời lều ,

“Chờ chút”

Estes ý bảo hãy dừng lại, đem giường bỏ vào tay nải rồi thu thập mấy thứ mình bỏ ra khỏi túi xong rồi mới nói :

“Đi thôi”

Carlos thấy cậu làm vậy cũng không nói gì, dù sao sau khi nghi thức hoàn thành bọn họ cũng sẽ không trở lại nữa.

Bởi vì thân thể của Estes vẫn không thoải mái nên Carlos không đặt cậu ngồi ở trên vai mình mà ôm cậu đi xem nghi thức. Mấy thú nhân bên đường thấy vậy đều lộ ra biểu tình tươi cười ái muội sau đó đều tránh sang hai bên nhường đường .

Bởi vì vấn đề độ cao nên Carlos cũng không có đứng lẫn ở trong đám người mà đi thẳng tới dưới đài để Estes có thể nhìn thấy hết mọi thứ trên đài.

Trên đài vẫn giống như lần trước có tộc trưởng của các bộ lạc và các trưởng lão cùng với những thú nhân trẻ tuổi tham gia nghi thức lần này. Tựa hồ cùng với hôm trước không có gì khác biệt nhưng Estes liếc mắt một cái liền nhìn thấy một vị thú nhân cách ăn mặc không giống những người khác.

Đó là một lão thú nhân nhưng lại rất có tinh thần . Khuôn mặt bị phong sương ăn mòn lộ vẻ bi thiên tươi cười. Một thân trường bào xanh đậm không một nếp nhăn , pháp trượng trong tay tựa như quả trượng bình thường nhưng cũng không biết là từ xương thú nào tạo thành, trên mặt che kín các loại hoa văn cổ quái khiến thị giác của người hỗn loạn.

Thú nhân trên đài đang nói mà dưới đài là một mảnh an tĩnh.

“Vị kia chính là Tế tự?” Estes nhỏ giọng nói hỏi.

“Ân” trong mắt Carlos cũng có vài phần tôn kính. Tế tự đối với thú nhân mà nói chính là người phát ngôn của thần, là hóa thân của tín ngưỡng.

Trên đài, vài vị tộc trưởng xem xét con mồi mà mấy vị thú nhân trẻ tuổi đem về . Sau khi thương thảo liền tuyên bố tất cả đều thông qua khảo nghiệm.

“Các người đều là niềm kiêu ngạo của thú nhân tộc” An Định tán dương nói.

Vài vị thú nhân trẻ tuổi vui vẻ ra mặt. Điều này có nghĩa họ đã được chấp nhận, từ nay về sau bọn họ đã là một thú nhân trưởng thành rồi.

“Như vậy Tế tự , những việc khác làm phiền người rồi”

An Định cũng không tiếp tục thao thao bất tuyệt mà là cung kính nhìn về phía Tế Tự.

Tế tự gật gật đầu , tiến lên vài bước đứng ở trước mặt mấy thú nhân vừa mới được công nhận trưởng thành bắt đầu sứ mệnh của hắn.

Thú nhân trẻ tuổi quỳ gối trước mặt hắn , thành kính cúi đầu.

Ngôn ngữ tối nghĩa khó hiểu được Tế tự đọc ra , Estes nghe không hiểu gì cả nhưng cậu vẫn có thể cảm giác được hơi thở tự nhiên ở quanh thân Tế tự dần tụ tập , càng ngày càng nhiều lực lượng tự nhiên chậm rãi thành một cơn gió xoáy nhỏ , nhiễu loạn không khí dao động tứ phương.

Càng ngày càng mạnh , gió xoáy chậm rãi mở rộng , những thú nhân ở trong phạm vi hoạt động của nó bắt đầu có chút đứng không vững.

Estes vốn nghĩ đây thực bình thường nhưng thú nhân lại bắt đầu xuất hiện bối rối.

“Sao lại thế này?”

An Định nhìn về phía Gabi , người sau liền lắc đầu, hiển nhiên bọn họ đều chưa từng trải qua việc như vậy.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

55. Chương 55: Trở Về (1)

Không khí cổ quái trên đài khiến cho tất cả mọi người đều kinh nghi bất định (lo sợ hoảng hốt) thậm chí ngay cả Tế tự cũng mất đi trấn định ban đầu , đình chỉ chú ngữ trong miệng.

Mặc dù chú ngữ đã đình chỉ nhưng không khí dao động lại hoàn toàn không có chút dấu hiệu sẽ ngừng lại , phạm vi gió xoáy càng lúc càng lớn. Ngay từ đầu chỉ bao phủ xung quanh Tế tự thì bây giờ đã mở rộng đến toàn bộ đài nghi thức , cuối cùng đến những người xem ở dưới đài đều bị xoáy lốc vây lấy .

Đất xám bị gió thổi tung lên tràn ngập trong không khí. Mọi người không thể không nhắm mắt lại phòng ngừa bị cát bay vào mắt.

Estes gắt gao bắt lấy Carlos, những trận gió kịch liệt thổi vào cậu giống như muốn đem cậu cuốn lên thiên không. Carlos hai tay ôm chặt lấy Estes , cúi người đem cậu bảo hộ chặt chẽ ở trong ngực , bên tai là tiếng mọi người hoặc vội vàng lo lắng hoặc là bình tĩnh hỏi nhau chuyện gì đang xảy ra.

Không ai có thể trả lời vấn đề này. Không khí chấn động dẫn đến thiên địa biến dị, mây đen nhanh chóng bao phủ thiên không khiến xung quanh trở nên u ám. Giữa những tầng mây từng đạo sấm chớp hiện lên , rít gào đánh xuống từng đạo tia chớp.

Có cái gì đó từ trên không trung hạ xuống, rơi ở trên người lạnh thấu xương.

“Thời tiết nơi này thực kỳ quái. Tế tự , chúng ta nên tạm thời tránh đi một chút a”

An Định ở trong gió hét lên , chỉ có làm như vậy mới có thể truyền thanh âm vào trong tai Tế tự mặc cho hành động này gây nên từng trận đau đớn nơi ngực ông.

Tế tự gật gật đầu , bão táp đột nhiên xuất hiện khiến bọn họ bắt buộc phải tạm dừng nghỉ thức.

Đây là tình huống chưa bao giờ xuất hiện .

Ngay lúc mọi người đang chuẩn bị rút lui thì lại xuất hiện dị biến.

Gió xoáy liên tiếp cuốn lên thiên không, từng tầng mây bắt đầu theo gió xoáy chuyển động. Giông tố vẫn như trước nhưng nơi trung tâm gió xoáy thì mây đen lại dần biến mất lộ ra một vòng tròn trống rỗng. Một cột ánh sáng từ đó hạ xuống vừa lúc bao phủ lấy mười thước xung quanh đài nghỉ thức.

Mà đạo ánh sáng này tụ hội cũng ngăn cách mưa gió bên ngoài,

“ Bất khả tư nghị.....”

Thú nhân đứng ở sát bên ngoài sợ hãi than. Nửa người của hắn được cột ánh sáng bao phủ không chịu chút mưa gió nào , mà nửa người ở bên ngoài lại đang bị từng đợt khí lạnh quất vào người đến khó chịu.

Tất cả mọi người bởi vì biến hóa này mà ngạc nhiên cũng không biết là ai mở đầu nhưng các thú nhân bắt đầu hô to đây là thần tích (kì tích do thần tạo ra)

Có phải là thần tích hay không Estes không biết , cậu chỉ cảm giác được từ đỉnh cột sáng kia đang truyền tới hơi thở vô cùng thân thiết.

“Carlos, bọn họ đến rồi, đến đây rồi !”

Cậu vui sướng nhìn Carlos rất cao hứng mà hô lên , thanh âm hoan hô ầm ầm giữa đám người cũng không dẫn tới sự chú ý của kẻ khác.

Carlos biết Estes đang nói tới ai , hắn ngẩng đầu nhìn lên thiên không . Chỉ thấy được từ đỉnh của cột sáng có một điểm đen đang nhanh chóng tiếp cận bọn họ . Chỉ trong nháy mắt đã có thể nhìn thấy hình ảnh mờ hồ ở bên trong.

“Hình như có cái gì đang bay xuống thì phải?” có thú nhân phát hiện điểm đen , giơ tay chỉ lên trời.

Bị tiếng kêu của hắn hấp dẫn , không ít thú nhân cũng ngẩng đầu nhìn về hướng đó.

“Có gì ngạc nhiên đâu , không phải chỉ là một bầy chim thôi sao?”

“Chắc không phải là chim đâu? Hình như là một đám bọ bay a?”

“Cao như vậy sao có thể có bọ bay được?”

Thú nhân bắt đầu nghị luận , mà bàn tay Estes đang nắm lấy quần áo của Carlos thì nhanh chóng thu lại thành một nắm đấm . Các người mới là sâu bọ , toàn bộ các người đều là sâu bọ ! Cả nhà người cũng là sâu bọ !!! Dám nói bộ tộc tiểu tinh linh bọn họ như vậy ! Không thể tha thứ ! ! !

Nhưng không phải chỉ là tới đón cậu thôi sao? Vì sao lại cần nhiều tộc nhân cùng tới như vậy a ? Estes nhìn thiên không nghi hoặc khó hiểu.

Không sai , đang từ trên trời bay xuống chính là một đám tiểu tinh linh . Số lượng rất nhiều , chỉ sợ đại bộ phận tiểu tinh linh trưởng thành đều xuất động rồi.

Bọn họ xếp hàng chỉnh tề bay lượn xung quanh người Tinh Linh nữ vương , hướng mặt đất bay xuống.

Mà các thú nhân thị lực tốt cũng phát hiện “Đây là cái gì a, quá đáng iu đi !”

Còn không phải vậy sao? Một đám tiểu tinh linh sinh ra diện mạo đều vô cùng xuất sắc , những đôi cánh đủ loại kiểu dáng và màu sắc vô vô lóa mắt người xem , mà quần áo trên người cũng thần nhiên loang loáng không linh mộng ảo khiến người ta không thể dời mắt.

Các tiểu tinh linh càng bay càng gần. Tất cả thú nhân nín thở nhìn tiểu tinh linh cuối cùng đứng ở trên các tiểu tinh linh khác.

“Hài tử của ta, chúng ta tới đón người về nhà”

Tinh linh nữ vương mở rộng vòng tay cười nói với cậu tựa như một vị mẫu thân đang chờ đón đứa con của mình quay về.

Estes rút cuộc nhện không được giẫy ra từ trong lòng Carlos, ánh sáng chợt lóe liền hóa thành nguyên hình bay về phía tộc nhân, lao vào ôm ấp của Tinh Linh nữ vương.

“Nữ vương, trưởng lão, mọi người....” Trong đám thú nhân chợt vang lên một tiếng :

“Tiểu Estes” sau đó là tiếng hút thanh dẫn tới sự chú ý của mọi người. Estes quay đầu nhìn lại, là Cattleya. Y đang bị Aggreko ôm trong ngực, vẻ mặt khiếp sợ nhìn cậu.

Mà từng hàng nguyên bản đang ngay ngắn có trật tự cũng lập tức bị xáo trộn. Tất cả tiểu tinh linh đều xúm lại nhìn kĩ đồng bạn đã mất tích lâu ngày, quan tâm tình huống hiện tại của cậu.

“Estes, người thế nào? chúng ta rất lo lắng cho người a.”

“Đúng vậy, đều là do A Ai Cách Nặc. Nếu hắn cẩn thận nhìn đường thì cũng không đụng vào người rồi”

“Estes, chúng ta luôn thay người chăm sóc hoa ốc (nhà bằng hoa) của người thật tốt nga! Mỗi ngày đều quét tước nên cam đoan khi người trở về mọi thứ đều vô cùng sạch sẽ”

Các tinh linh vây quanh Estes người một lời ta một lời thậm chí mấy người còn lôi kéo cậu quan sát trái phải kiểm tra xem trên người cậu có thương tích nào không, có bị gầy đi hay không.

“Ta rất tốt, Carlos thực chiều cố ta”. Estes có chút chống đỡ không được sự nhiệt tình của mọi người, ngượng ngừng hồi đáp.

Carlos!? Tất cả tiểu tinh linh nghe đến danh tự này đều nhất trí quay đầu nhìn về phía thú nhân bên dưới. Lúc này bọn họ còn thấy Estes đang ở trong lòng thú nhân này nên tự nhiên liền đoán được thân phận của hắn.

Các tinh linh vốn có tính tò mò, cũng không quan tâm những thú nhân khác đang nhìn bọn họ. Tất cả cùng bay tới bên người Carlos, cẩn thận đánh giá hắn từ trên xuống dưới, thậm chí còn kéo tóc giật quần áo chơi vui đến bất diệc nhạc hồ.

“Cao quá a!”

“Nghe nói hắn là thú nhân? Thú nhân là cái gì a?”

“Ngu ngốc, chính là một nửa là thú một nửa là người a.”

“Hắn sẽ cùng trở về với chúng ta sao? Phòng ở của chúng ta nhỏ như vậy hắn làm sao ở được đây?”

“Vậy xây một căn phòng lớn hơn là được. Tất cả chúng ta sẽ cùng nhau làm”

Các tiểu tinh linh nói chuyện với nhau đương nhiên thú nhân có nghe cũng không thể hiểu được, Carlos chỉ là mặt không chút thay đổi gắt gao nhìn chằm chằm Estes ở giữa đám tinh linh kia. Lo sợ trong giây tiếp theo cậu sẽ biến mất không thấy nữa.

Mà những thú nhân khác sau phút khiếp sợ cũng đã hồi phục lại tinh thần. Cuối cùng cũng có người hỏi thẳng ra tiếng lòng của mọi người.

“Carlos, chuyện này là sao vậy? Bọn họ là ai?” An Định thay mặt mọi người lên tiếng hỏi.

Carlos cũng không trả lời hắn mà ngược lại là Tinh linh nữ vương mở miệng, dùng ngôn ngữ của thú nhân trả lời.

” Rất vui vì có thể gặp được mọi người, những người bạn của thú nhân tộc. Ta là Tinh linh nữ vương, người có thể gọi ta là Bích Lạc Dịch Tì”

Tinh linh nữ vương bay ra khỏi quần thể tinh linh, đứng ở trước mặt An Định nói :

“Thật có lỗi khi quấy rầy nghi thức của các người. Chúng ta lần này đến đây là vì muốn đón một tộc nhân đi lạc, không cho phép đã tự đến mong mọi người thứ lỗi”

“Không sao, Nữ vương đường xa đến đây là vinh hạnh của ta. Không biết ta có thể may mắn mời Nữ vương đến Mông Tát làm khách được không?”

An Định trên mặt vẫn duy trì bình thản cùng Tinh linh nữ vương nói lời khách sáo qua lại mà trong đáy lòng lại đang mưu tính chuyện khác. Vừa rồi ông đã tận mắt chứng kiến á thú nhân nhà Carlos biến thân thành sinh vật giống như những tiểu tinh linh này, liệu điều này có thể chứng minh rằng những tiểu sinh vật kia cũng đều có thể biến thành á thú nhân được hay không?

Nếu vậy thì bọn họ cũng không cần lo lắng việc không có á thú nhân mới xuất hiện nữa rồi.

Nghĩ như vậy ánh mắt ông nhìn về phía tiểu tinh linh tràn ngập các loại dục vọng mà đồng thời nghĩ tới điều này hiển nhiên không chỉ có một mình ông. Trong đám người đã bắt đầu có kẻ rục rịch muốn đi bắt tiểu tinh linh ở bên người rồi.

Tinh linh nữ vương khoe miệng nhếch lên nhưng không còn sự ôn nhu bao dung lúc trước nữa mà thay bằng cao ngạo cùng khí phách. Nàng nhẹ phát quyền trượng ở trong tay, một đạo hàn quang liền bắn về phía cái tên á thú nhân tâm hoài bất quĩ kia. Chỉ thấy tên đó lập tức biến thành tượng băng.

“Sợ là chúng ta không có vinh hạnh này. Cổng thông đạo này chỉ mở ra trong một khoảng thời gian có hạn, chúng ta hiện tại phải trở về rồi. Dù sao cũng thực cảm tạ lời mời của người”

Tinh linh nữ vương vừa lộ ra chiêu thức ấy thì tất cả những á thú nhân tâm hoài bất quĩ đều cứng người lại. Chỉ một cái phát tay liền có thể đóng băng một vị á thú nhân trưởng thành cường tráng như vậy, có thể thấy vị Tinh linh nữ vương đột nhiên xuất hiện này năng lực không thể khinh nhờn.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

56. Chương 56: Trở Về (2)

Thấy á thú nhân đã an tĩnh lại, Tinh linh nữ vương gật đầu cười nói: “Tuy rằng tiểu tinh linh rất yêu hòa bình nhưng có chút thời điểm chúng ta cũng không ngại sử dụng vũ lực” khi nói chuyện, quyền trượng trong tay nàng nhẹ nhàng nâng lên tựa như đang nhắc nhở các á thú nhân trước mặt, tiểu tinh linh cũng không dễ trêu chọc.

“Ngài nói gì vậy, chẳng qua là vì mọi người chưa từng nghe qua hay gặp qua tiểu tinh linh cho nên có chút tò mò mà thôi. Không biết nữ vương có thể nói cho chúng ta biết các người sống ở nơi nào được không?”

“Chúng ta ở một không gian khác với các vị, về sau hẳn là không còn cơ hội gặp lại, nói hay không cũng thế mà thôi” Tinh Linh nữ vương đối với thân dân của mình rất tốt mà đối với những sinh vật trong Vương Quốc Đồng Thoại cũng vô cùng nhân ái, nhưng khi đối mặt với những sinh vật của thế giới khác thì sẽ không thể thấy được phần hữu ái này. Trước khi nàng có thể phán đoán được đối phương là bạn hay địch thì nàng thích bày ra khí thế nữ vương của mình để cảnh cáo đối phương.

“Ta có nghe Estes nói về tình trạng hiện tại của các người, cho nên ta đã mang theo tộc nhân tới đây, hy vọng có thể giúp đỡ các người phần nào coi như là báo đáp ơn chiếu cố Estes trong khoảng thời gian qua” khi nói những lời này, Tinh Linh nữ vương nhìn thẳng Carlos.

Estes lúc này cũng nhớ tới Carlos, cậu rời khỏi đồng bạn bay trở về bên người hắn, ngồi ở trên vai hắn như lúc trước.

Tâm tình của Carlso tốt lên không ít, cúi đầu dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào Estes. Đối phương cũng vô cùng thân thiết ôm lấy đầu ngón tay của hắn cọ cọ.

Nhìn Estes ngồi thoải mái như vậy các tiểu tinh linh từ bốn phía cũng vây lại đây. Có một số cũng ngồi trên vai Carlos như Estes, lại có một số còn ngồi hẳn lên đầu hắn, coi tóc của hắn như nơi ẩn nấp, thoát ẩn thoát hiện khiến cho cả đầu rối tung cả lên.

Tinh Linh nữ vương thấy vậy trong mắt cũng là một mảnh tiểu ý.

Cattleya vốn nghĩ tiến tới lại bị Aggreko giữ lại. Lúc này bọn họ thật sự không thích hợp tiến vào.

“Không biết Nữ Vương định trợ giúp thế nào?” An Định hỏi.

Tinh Linh nữ vương không trả lời ông mà quay về phía vị Tế tự đứng một bên chưa hề lên tiếng:

“Vị này hẳn là Tế tự?”

“Đúng vậy” Tế tự gật đầu. Làm người phát ngôn của Thần tự nhiên ông có thể cảm nhận được mình và những tiểu sinh mệnh đột nhiên xuất hiện này có cảm giác rất thân thiết. Tế tự cũng không biết rằng cảm giác thân thiết này là do sức mạnh tự nhiên ở trên người các tiểu tinh linh.

“Dưới sự phù hộ của phụ thần, tiểu tinh linh và cây cối là bằng hữu. Chúng ta không thể giúp các người thay đổi cây cối ở đây nhưng chúng ta có thể mang đến đây một ít loài cây sẽ không bị biến dị. Chỉ hy vọng lần này các người sẽ không tái phạm lỗi lầm của lớp người đi trước” Tinh Linh nữ vương phất tay một cái. Các tiểu tinh linh liền lập tức xếp thành hàng nghiêm chỉnh sau đó hướng về bốn phương bay đi.

Estes cũng định đi theo nhưng Carlos không cho nên cậu cũng chỉ có thể lưu lại.

Những nơi các tiểu tinh linh bay qua sẽ được họ gieo xuống hạt mầm và rất nhiều bột phấn vàng. Những hạt mầm này vừa chạm đất liền bắt đầu chui xuống đất gặp gió liền sinh sôi phát triển, lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được mà đâm hoa kết trái.

Mà nhìn thấy những cây cối này các thú nhân đều bắt đầu bối rối, tất cả đều biến thân thành hình thú mà á thú nhân cũng được bọn họ che chở phía sau chuẩn bị lập tức rút lui khỏi đây.

Tinh Linh nữ vương ngăn bọn họ lại.

“Không cần lo lắng, những hạt mầm này đối với các người là vô hại”

Bộ dạng bình tĩnh của nàng khiến đám người An Định cũng bình tĩnh lại rồi mới cẩn thận quan sát những loài cây đột nhiên xuất hiện này. Vờn quanh bên chóp mũi là hương thơm đặc hữu của thực vật nhưng không có ai ở nhân hình ngửi mùi hương này xong bị hoa mắt chóng mặt cả. Mà những á thú nhân cũng chỉ biểu lộ vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng bên ngoài chứ không có bất luận dấu hiệu không khỏe nào.

Vì vậy các thú nhân cũng an tâm lại, bình tĩnh nhìn hành động của các tiểu tinh linh.

Gió xoáy lúc trước đã sớm biến mất vô tung chỉ để lại một trận mưa bụi tinh tế xoa dịu đất trời.

Các tiểu tinh linh bay rất nhanh, không bao lâu đã biến mất khỏi tầm mắt của thú nhân nhưng phiến lục sắc họ tạo ra lại đang lan tràn càng ngày càng xa khiến cho thú nhân vẫn biết được hành tung của bọn họ.

Lần đầu tiên các á thú nhân được nhìn thấy cảnh đẹp như vậy. Từ trước tới nay bọn họ cũng chỉ thấy cây cối được nuôi dưỡng trong nhà kính, từng cây từng cây đều không có sinh khí mà bây giờ hiện ra trước mắt lại là cả một mảnh sinh cơ.

Những trái cây chín mọng lác lác đầu cành, ánh sáng tiên diễm như đang dụ hoặc bọn họ mau đi ngắt lấy chúng mà nhắm nháp.

Có một á thú nhân lớn mật thúc giục bạn lữ của mình ra ngoài hái một quả cho y. Các thú nhân luôn không từ chối được thỉnh cầu của bọn họ liền đi lên phía trước hái xuống một trái tự mình cắn một ngụm. Sau khi xác định không có vấn đề gì mới lựa một quả ngon hơn đưa đến trước mặt bạn lữ của mình.

Có một đương nhiên sẽ có hai, không bao lâu trước mặt các á thú nhân đã có một đồng hoa quả. Bọn họ vô cùng vui vẻ ăn những trái cây do các thú nhân cung ứng, trong đó có nhiều loại chưa từng gặp qua nhưng lại vô cùng ngon miệng.

Estes nhìn bọn họ ăn cao hứng cũng sờ sờ bụng nhỏ của mình. Cậu cũng có chút đói bụng a.

Một quả được đưa tới trước mặt. Cậu ngẩng đầu liền thấy Cattleya.

“Ăn đi” trên mặt Cattleya cũng không quá cao hứng nhưng vẫn đưa một quả nho cho cậu.

Estes ôm lấy quả nho nói cảm ơn. Trên mặt cũng có chút xin lỗi vì đã giấu diếm.

Cattleya nhìn cậu như vậy liền đột nhiên cảm thấy bản thân bất mãn cũng có chút mặc danh kì diệu (không rõ ràng) Mỗi người đều có bí mật, đâu có ai qui định chỉ cần là bằng hữu thì nhất định không được giấu diếm điều gì.

Hơn nữa bí mật này còn quan hệ đến tính mạng của chính bản thân cậu nữa chứ.

“Người phải trở về sao?” Cattleya nhìn Tinh Linh nữ vương vẫn đang trao đổi cùng Tế Tự và bốn vị trưởng lão tinh linh bốn mùa vẫn đứng xung quanh nàng thủ hộ như trước, thấp giọng hỏi.

“Ăn” mặc dù có chút lưu luyến tân bằng hữu nhưng Estes vẫn gật gật đầu. Cậu sớm muộn gì cũng phải về nhà thôi.

“Như vậy a.....” ngữ điệu của Cattleya có chút hạ thấp xuống. Y thật vất vả mới kết giao được một người bạn cùng tuổi thế mà liền như vậy mất đi.

Estes cũng không nói câu nào đại ý sau này sẽ quay lại gặp y. Dù sao theo như Tinh Linh nữ vương đã nói thì thời gian của thời không này không giống với thế giới của cậu, Estes cũng không dám vọng tưởng còn có thể gặp lại những người bạn ở đây, đặc biệt là Cattley. Dù sao chờ khi cậu có đủ năng lực để tự mở thông đạo chỉ sợ đã là cảnh còn người mất rồi.

Tâm tình của một lớn một nhỏ đều hạ xuống, đều yên lặng ăn trái cây của mình.

“Người cũng phải đi rồi” Aggreko nhìn hảo hữu của mình. Lời hấn nói là câu khẳng định, thú nhân tuyệt đối sẽ không rời khỏi bạn lữ của mình, đây là loại chấp nhất sâu sắc.

“Ăn” Carlos gật gật đầu, quay đầu nhìn lão sư GaBi ở trên đài. Lúc này ông tựa hồ đang chuyên chú lắng nghe cuộc nói chuyện giữa An Định và Tinh Linh nữ vương nhưng Carlos lại có thể cảm giác được ông đang nhìn chính mình.

“Chỉ sợ là phải nhờ người thay ta hướng lão sư nói lời từ biệt” hiện tại có thể ví như là hai nước đang ngoại giao, hấn đi lên đó cũng có chút không thỏa đáng.

“Ta sẽ thay người nói lại, người cũng phải bảo trọng” Aggreko vỗ vỗ vai Carlos xem như chúc phúc. Aggreko cũng biết kì thật người bạn này của hấn cũng không thích hợp với cuộc sống ở Mông Tát mặc dù hấn chính là “Người thừa kế” đi chăng nữa.

Cứ nói chuyện như vậy một lát, Tinh Linh nữ vương và Tế tự ở trên đài cũng đã trao đổi xong.

“Thực có lỗi đã quấy rầy nghi thức của các người, nếu còn cần hỗ trợ điều gì xin cứ nói”

Tế tự lắc đầu “Chỉ cần tiến hành lại nghi thức một lần nữa là được thôi mà”

“Ta cũng đã nghe nói về tình huống của các người. Sinh mệnh của thú nhân tựa hồ đều rất ngắn?”

“Đúng vậy, trong gen của chúng ta tồn tại một chút khiếm khuyết do đó khiến cho thú nhân không thể đạt được tuổi thọ của thể hệ nhân loại đã từng sống rất lâu trước đây”

“Ta cũng không biết cái gì là gen cả, bất quá ta nghĩ có cái này có thể sẽ hữu dụng với các người”

Tinh Linh nữ vương nâng lên quyền trượng chỉ về một phương xa. Một đạo ánh sáng từ đỉnh quyền trượng kéo dài ra “Cứ đi theo hướng của dải ánh sáng này cho tới điểm cuối cùng, người có thể tìm được một gốc cây Hoa Tinh Linh. Khi Hoa Tinh Linh nở rộ hãy thu những giọt sương sớm mỗi ngày, phối chúng với trăm loại hoa cỏ có thể cải thiện thể chất. Nó có thể giúp các người tăng tuổi thọ cũng có thể đề cao sức khỏe có lợi cho sinh sản hậu đại”

“Thật sao?” không chỉ có Tế tự mà vài thú nhân đương quyền cũng đều lộ ra vẻ vui mừng. Những ma thuật kì diệu các tiểu tinh linh làm ra từ này tới giờ đã khiến cho bọn họ nguyện ý tin tưởng lời nói của Tinh Linh nữ vương, hiện tại hồi như vậy bất quá là muốn một lời khẳng định mà thôi

Tinh Linh nữ vương gật đầu : “Đương nhiên”

“Như vậy làm thế nào để có được trăm loại hoa cỏ? Đều có ở đây sao?”

“Một trăm loại hoa cỏ đều đã được trồng ở nơi này, rất dễ dàng có thể tìm được”

“Vậy có thể phiên toái nữ vương đọc phương pháp điều chế cho chúng ta viết lại được không? Dù sao ta nghĩ văn tự của hai nơi cũng không giống nhau”

“Có thể” Tinh Linh nữ vương gật đầu đồng ý. Chờ thú nhân vội vàng chuẩn bị giấy bút thì mới bắt đầu đọc cách điều chế được . Nàng một bên đọc một bên biến ra hình ảnh của những loài hoa cỏ này để chắc chắn rằng bọn họ có thể nhận ra chúng.

Tinh Linh nữ vương sợ bọn họ giấu làm của riêng liền gia tăng âm lượng để cho mọi người đều có thể nghe thấy rõ ràng sau đó tìm giấy bút ghi lại, thậm chí còn có người quay cả phim.

Chậm rãi nói rõ phương pháp điều phối. Khi tên của loài hoa cỏ cuối cùng cũng đã được viết xuống thì các tiểu tinh linh cũng đã quay trở về.

Hướng bốn vị trưởng lão tinh linh bốn mùa gật gật đầu ý bảo bọn họ cùng các thú nhân tiếp tục trao đổi, Tinh Linh nữ vương bay về phía Carlos.

“Lại gặp nhau rồi thú nhân trẻ tuổi”

“Vâng, thật vinh hạnh được nhìn thấy người, nữ vương bề hạ” đối với vị nữ vương “bỏ túi” (nhỏ =>) này Carlos vẫn rất tôn kính. Trên người nàng có một loại khí chất đủ để thuyết phục bất luận một sinh vật có trí tuệ nào.

“Tuy rằng đã nghe qua câu trả lời của người , nhưng ta vẫn muốn hỏi lại một lần nữa : Người thật sự muốn cùng chúng tay quay về Vương Quốc Đồng Thoại sao?”

“Vâng”

Tinh Linh nữ vương lộ ra mỉm cười, gật gật đầu : “Người rất tốt”

“Vâng, Carlos thực tốt a” nghe được khích lệ của Tinh Linh nữ vương người cao hứng nhất chính là Estes. Câu kích động đứng dậy từ trên vai Carlos bay đến trước mặt nữ vương :

“Nữ vương, người muốn đưa anh ấy trở về thế nào ạ?”

“Ta nghĩ người hẳn là đã tạo ra trái cây biến thành tiểu tinh linh rồi đúng không?” Tinh Linh nữ vương từ ái sờ sờ đầu của cậu “Cho thú nhân của người ăn một quả đi, chúng ta cũng nên khởi hành rồi”

Estes nghe lời lấy ra một trái đã làm từ trước, bay đến bên miệng Carlos ý bảo hắn há mồm.

Carlso vừa mới mở mồm, Estes liền ném luôn trái cây vào sau đó dưới ánh mắt của mọi người Carlos biến mất chỉ còn lại một đồng quần áo.

“A, quên mất vụ quần áo rồi” Estes hoang mang rồi loạn tiến vào trong đồng quần áo kia giúp Carlos thay một bộ khác lấy từ trong túi ra.

Thay quần áo xong, Carlos mới cùng Estes đi ra. Gia nhập đội ngũ tiểu tinh linh, đứng ở bên người Tinh Linh nữ vương.

“Như vậy xin cáo từ” gật gật đầu chào các thú nhân, nói lời từ biệt cuối cùng, Tinh Linh nữ vương dẫn dắt đội ngũ bay về phía thông đạo lúc trước.

Nơi đó là nhà của bọn họ.

Tác giả: Những chương tiếp theo sẽ là chuyện ở Vương Quốc đồng thoại cũng có thể coi như ngoại truyện

Tinh linh trên vai dã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

57. Chương 57: Người Phát Thư

Khi ánh dương quang đầu tiên chiếu vào hoa ốc thì đóa hoa tulip bắt đầu cất lên tiếng hát, nó muốn dùng tiếng ca duyên dáng của mình để đánh thức những vị chủ nhân đang say ngủ.

Trên chiếc giường hoa lớn, chiếc chăn màu lam bao thành một đoàn hoàn toàn không thể nhìn thấy người ở trong đó.

Một góc chăn đột nhiên bị xốc lên, Estes mơ mơ màng màng từ trên giường đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa mặt, chuẩn bị dùng tinh thần tốt nhất để chào đón một ngày mới.

Chờ khi cậu đã vệ sinh buổi sớm xong, tinh thần mười phần nhìn lại trên giường thì thấy thú nhân vẫn đang ngủ say sưa. Cậu lập tức cau mày quay trở lại trên giường, lay lay thú nhân “Carlos, ông mặt trời đều đã đi ra ngoài lâu rồi, nên rời giường thôi”

Quay về Vương Quốc Đồng Thoại đã là ngày thứ ba nhưng thú nhân tựa hồ vẫn không bỏ được thói quen sinh hoạt vô tư vô lự này, Mà cũng không biết có phải vì khí hậu không hợp hay không mà hần cả ngày đều lười biếng. Điều này khiến Estes có chút lo lắng.

“Em về sau đổi chuông báo thức đi” Ngáp một cái, Carlos xoa xoa trán không quá tỉnh ngủ đứng lên, mái tóc màu bạc thật dài buông xuống bờ ngực xích lỏa dưới ánh dương quang tựa như đang lờ lờ tỏa sáng.

“Nghe không hay sao? Hoa tulip hát rất êm tai mà” Estes nghiêng đầu khó hiểu.

Hoa ốc truyền tới một trận dập dờn bằng bình, hoa tulip cũng tỏ vẻ chính mình là hoa ốc hát hay nhất quanh khu này.

“Rất êm tai nhưng nó có tác dụng hỗ trợ giấc ngủ. Anh nghe vào lại muốn ngủ tiếp” Ngâm lang kéo chăn ra đi xuống giường, cũng không quan tâm hiện tại mình chỉ mặc có mỗi một cái quần đùi, thoải mái xoay thắt lưng một cái. Trình độ thưởng thức của Estes rất cao cho nên nhạc chuông của hoa tulip cũng rất dễ nghe mà còn tràn ngập sức sống nhưng nghe vào trong tai của thú nhân thì đúng là một kiểu thôi miên sẽ khiến hần càng ngủ càng say.

Cho nên thú nhân mấy ngày qua không có tinh thần cũng không hoàn toàn là do hoàn cảnh khí hậu không phù hợp mà là do vấn đề rời giường mà thôi.

“Đừng ngủ nữa, hôm nay có việc phải làm a” Estes đem quần áo đưa cho hần.

Carlos một bên mặc quần áo một bên hỏi “Việc gì vậy ? Không phải nữ vương cho em một tuần nghỉ ngơi để dẫn anh đi xung quanh quen thuộc hoàn cảnh hay sao? Hần là còn vài ngày nữa chứ?”

“Anh đã gần quen thuộc với nơi này rồi. Vậy em đương nhiên phải quay lại đi làm, Em đã rời đi lâu như vậy nên giờ có rất nhiều thứ phải đưa đi a” Estes lôi kéo Carlos đi đến trước gương, ý bảo hần ngồi xuống để cậu giúp hần chải đầu.

“Anh sẽ đi cùng em, làm một người phát thư có lẽ cũng không tệ” Carlos gật đầu nói.

“Anh cũng muốn làm sao? Hảo, vừa lúc bọn em cũng đang thiếu người a” Estes vừa nghe vậy liền cao hứng nở nụ cười. Tiểu tinh linh là một chủng tộc ưa thích nhàn tản chậm rãi cho nên đại đa số tiểu tinh linh đều ưa thích làm những công việc thoải mái không tiêu tốn nhiều thời gian mà người phát thư lại là công việc yêu cầu cả ngày dài gió dầm mưa, chạy loạn quanh Vương Quốc để chuyển đồ nên trên cơ bản cũng không có nhiều người nguyện ý lựa chọn công việc này lắm.

Nếu hiện tại Carlos nguyện ý hỗ trợ thì quả thật là không còn gì tốt hơn .

Bất quá cao hứng không được bao lâu thì nụ cười của Estes lại tắt ngóm . Bởi vì nếu Carlos cũng là người đưa thư thì bọn họ nhất định không thể tự nhiên ở cùng một chỗ như hiện tại được.

“Anh sẽ cùng một chỗ với em” Carlos vừa nhìn khuôn mặt luôn không thể che dấu được suy nghĩ của bản thân đã biết cậu nghĩ tới việc gì.

“Cũng không dễ như vậy a. Ở quanh một khu vực sẽ không phân phối hai người đưa thư đâu”

“Không phải một khu vực thì có sao đâu? Cùng nhau đưa hết là được rồi. Đến lúc đó để anh chở em, cam đoan so với em bay nhanh hơn nhiều” Carlos lơ đãng nói. Hắn đã chứng kiến qua tốc độ phi hành của Estes rồi, cái loại chậm hơn rùa này sao có thể so với tốc độ ở hình thú của hắn? Nhất là khi hắn khôi phục hình thể to lớn nguyên bản nữa chứ.

Hơn nữa nói thật ra, bộ tộc tiểu tinh linh dân cư cũng không nhiều lắm. Mà cho dù là còn nhiều loại sinh vật có trí tuệ khác nữa thì vẫn kiện cần đưa khẩn cấp cũng thật sự rất ít.

Ai bảo các chủng tộc trí tuệ ở nơi này vì sinh mệnh quá dài nên đều có chút tùy hứng .

“Vậy được rồi, để ăn xong bữa sáng em sẽ đưa anh đi gặp Al” Estes động tác nhanh nhẹn buộc mái tóc của Carlos lên rồi nói .

Al là thủ trưởng của Estes, phụ trách bưu cục ở trong tộc là một nam tinh linh trưởng thành có mái tóc ngắn màu đỏ.

Giống như màu tóc của hắn vậy, Al là một người rất nhiệt tình nhất là khi hắn biết được Carlos muốn đầu quân cho bọn họ.

” Thật đúng là quá tốt, người nên biết rằng tuy chỗ chúng ta nhân số không nhiều lắm nhưng mọi người đều sống cách xa cho nên lui tới cũng không thuận tiện, luôn cần phải có tinh linh hỗ trợ đưa một chút đồ vật này nọ” Al cao thấp đánh giá Carlos, đối với sự cường tráng của hắn phi thường vừa lòng.

Bưu cục tinh linh là một hoa ốc rất lớn, bên trong là tầng tầng chồng chất bao lớn bao nhỏ, cơ hồ muốn đem hoa ốc này vỡ ra từng mảnh. Nhưng tất cả những bao lớn nhỏ này đều được phân loại rõ ràng từng khu vực cho nên nhìn qua cũng không có vẻ lộn xộn.

“Al, anh ấy có thể cùng một tổ với ta được không ? Chúng ta có thể chạy vài địa phương cũng được” Estes thỉnh cầu nói.

Al nhìn nhìn bọn họ, trầm tư trong chốc lát rồi gật gật đầu “Địch Bích Á vừa mới xin nghỉ phép hai ngày trước , nói là muốn qua bên yêu tinh chơi khoảng một năm rưỡi nữa mới trở về. Vậy phần bao hàng của hắn từ giờ sẽ giao cho các người phụ trách, không có vấn đề gì chứ?”

Estes nghĩ nghĩ, hình như khu vực do Địch Bích Á phụ trách và khu vực do cậu phụ trách có vẻ gần vì vậy gật đầu đồng ý.

“Đồng này là đưa đến tộc nhân ngư , đồng kia là cho dực nhân tộc (người chim) còn chỗ đó là một ít người bên khu Đông Chi Sâm Lâm , người đều cầm hết đi” Al chỉ vô tình đồng bao hàng trong góc nói. (Sh, Yumi : dám bóc lột Estes của ta * giẫm giẫm *)

“Sao lại nhiều như vậy a ?!” nhìn đồng bao hàng xếp thành ba tòa núi nhỏ kia, Estes thiếu chút nữa thì té xỉu. Chỗ này thì muốn đưa đến ngày tháng năm nào a.

Mà ngay cả Carlos cũng nhin không được nhú mày.

Tuy có túi không gian rồi thì cũng sẽ không có cảm giác nặng nhưng muốn đưa tới từng nhà thì vẫn là đòi mệnh a. Phải biết rằng mặc kệ là tộc nhân ngư hay dực nhân tộc hoặc tiểu tinh linh thì từng khu vực sinh sống đều cách nhau khá xa , dù sao nơi này cũng rất lớn mà.

Mà nhất là dực nhân, những người này thích mỗi người một chỗ a.

Al nhìn biểu tình như trời sắp sập của cậu cười nói “Ha ha, đừng lo lắng mấy thứ này tuy nhiều nhưng bắt quá chỉ là muốn đưa cho vài nhà thôi mà”

“Cho ai ?”

“Nhân ngư tộc thì chính là vị vu bà Mai Lệ Đặc, dực nhân tộc thì là lão tộc trưởng Tạt Đạt. Hai người họ đều mở cửa hàng thuốc cho nên không thể thiếu thảo dược được vì vậy hàng cũng hơi nhiều. Còn chỗ còn lại mới là từng hộ nhỏ”

“Vu bà Mai Lệ Đặc ? Nàng lại đang nghiên cứu tân dược gì sao ?” Estes có chút tò mò. Mọi người ở Vương Quốc Đồng Thoại đều biết vu bà Mai Lệ Đặc của tộc nhân ngư vô cùng say mê dược tề học, thế phải nghiên cứu ra được thần dược kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, nhưng rất may là vẫn chưa có dấu hiệu thành công. Mà năng lực thực vật của tinh linh tộc quả thật rất nghịch thiên cho nên Mai Lệ Đặc không thích tiểu tinh linh lắm, thường xuyên biến đổi biện pháp trên cột bọn họ cho nên cũng không có tiểu tinh linh nào nguyện ý cùng nàng qua lại.

Mà Estes chính là tiểu tinh linh đầu tiên bị trêu đùa. Nhưng tuy Mai Lệ Đặc rất thích trêu đùa người khác, tính cách cũng không phải xấu cho nên cũng không có tiểu tinh linh nào thật sự chán ghét nàng.

Tựa như trưởng lão mùa xuân nói, mọi người phải thông cảm cho sự ghen tị của nàng.

Al nhún nhún vai “Ai biết, nàng ta lúc nào chả thần thần bí bí. Bất qua nghe nói trong đơn đặt hàng này cũng không ít quả thần kỳ , có lẽ là nghiên cứu loại thuốc dưỡng thai nào đó ý mà (=”>)

Quả thần kỳ chính là trái cây mà Estes từng đưa cho á thú nhân mang thai ở trong rạp chiếu phim ăn, nó có tác dụng dưỡng thai vô cùng tốt.

“Sắc trời cũng không còn sớm, cũng nên đem mấy bao hàng này đi thôi” Carlos nói với Estes, bên hông của hắn cũng đã đeo một túi không gian, đây là dụng cụ chuyên dụng của người phát thư.

Nhưng đương nhiên không gian không lớn được như túi của Estes rồi.

“Ân ? nga”

Sắp xếp hết bao hàng xong Carlos và Estes cáo biệt Al sau đó rời đi.

Vừa ly khai khu vực sống của tiểu tinh linh. Carlos liền nuốt vào trái cây biến lớn khôi phục lại vóc dáng ban đầu sau đó lại nhanh chóng biến thành hình thú, một cự lang dài hơn 3 thước hiện ra trước mắt.

Estes vừa thấy liền bật cười bởi vì trên người Carlos vẫn còn mặc quần áo, mà thậm chí cả túi không gian cũng vẫn còn đang đeo ở trên người khiến cho hình tượng uy mãnh của hắn trong nháy mắt vỡ tan tành mà thậm chí còn có chút buồn cười khả ái nữa chứ. (^~^!)

[lên đi] bất đắc dĩ nhìn Estes cười đến ngứa cả người ra sau, lăn lộn trên mặt đất. Carlos gầm nhẹ một tiếng.

Estes cười đủ, xoa xoa nước mắt đang chảy ra, bay đến phần lông mao ở cổ của ngân lang, ngồi xuống liền nói ” Chạy hướng kia , khi nào nhìn thấy đại dương thì dừng lại”

Carlos giật giật lỗ tai, xác định cậu đã ngồi vững rồi mới khởi động tứ chi toàn lực chạy về phía trước.

Đây là lần đầu tiên hắn mang theo Estes chạy như vậy. Tốc độ của thú nhân vốn đã kinh người mà thể lực cũng phi thường tốt cho nên chạy hết tốc lực trong vòng 1-2 h đều không thành vấn đề . Estes nắm chặt lông của Carlos, lo lắng mình có thể sẽ bị văng đi.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, khi Estes đang choáng váng sắp ngất đến nơi thì đã nghe Carlos nói [Đến rồi]

Từ đám lông của Carlos chui ra, trèo thẳng lên trên đỉnh đầu của hắn, phóng tầm mắt nhìn ra xa quả nhiên là đại dương xanh thẳm đang hiện ra trước mắt.

Cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay mình (Carlos tặng) bất quá mới cách một giờ kể từ lúc bọn họ xuất phát.

Tiểu tinh linh đột nhiên im lặng mà Carlos cũng không nói gì, chỉ ngăn người nhìn phía hải vực kia. Thế giới của hắn cũng có biển nhưng đều là màu đen tĩnh mịch, hắn chưa bao giờ nhìn qua đại dương lại có màu xanh thẳm như vậy. Nước biển trong suốt nhưng dưới ánh mặt trời lại hiện ra lân quang, lờ lờ tỏa sáng khiến người chói mắt.

Gió biển đập vào mặt , mang theo mùi vị mặn ảm khiến tinh thần con người phải rung lên.

Như vậy sinh vật sống trong biển tốt cùng sẽ như thế nào đây ?

Mãi một lúc lâu sau , Estes mới nhẹ nhàng kêu lên “Carlos”

[Ân ?]

“Lần sau đừng chạy nhanh như vậy ” Rõ ràng là quãng đường một ngày bay mà lại bị hấn chạy trong vòng một giờ , Estes bây giờ cảm thấy phi thường ghen tị a.

Quá không công bằng ! ! !

Tinh linh trên vai dã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

58. Chương 58: Nhân Ngư

Mỹ nhân ngư trong truyền thuyết là một tồn tại thần kì, lấy phần eo làm ranh giới, nửa người trên là nhân thân xinh đẹp mà nửa người dưới lại là đuôi cá . Các nàng xinh đẹp, mạnh mẽ , tuổi thọ rất dài , là đứa con cưng của đại dương.

” Mỹ nhân ngư là chủng tộc chỉ có nữ tính mà thôi. Anh đừng thấy có không ít nam nhân ngư mà nhầm, kỳ thật bọn họ cũng không phải là nhân ngư”

Tiểu tinh linh dẫn Carlos đi đến tòa thành dưới đáy biển, giới thiệu cho hắn những sinh vật có trí tuệ thần kì xưng bá hải vực này.

“Không phải nhân ngư?” Carlos đối với cách nói này thực nghi hoặc. Bọn họ hiện tại đang ở dưới đáy biển, vừa ăn quả tránh nước xong thì bọn họ đã có thể tự do hô hấp ở dưới này , chỉ là tốc độ có chút bị hạn chế mà thôi.

Bốn phía hải vực là nhiều loại cá đầy màu sắc bơi qua bơi lại. Mặc kệ bọn nó là ăn tảo hay ăn thịt cũng không có con cá nào cảm thấy hứng thú với hai người. Mà ở giữa bầy cá thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của nhân ngư. Mà Carlos khẳng định chắc chắn một nhân ngư vừa bơi ngang qua bọn họ khẳng định là giống đực.

“Ân, họ đều là chủng tộc khác đấy, thậm chí còn có cả nhân loại nữa. Ở cuối phần hải vực này có một dòng nước xoáy vô cùng lớn, nơi đó có rất nhiều thông đạo dẫn tới nhiều thế giới khác , mà mỹ nhân ngư có được kĩ năng bơi lội hoàn hảo nên mới có thể tới gần lốc xoáy ấy. Bởi vậy các nàng cũng là chủng tộc duy nhất có thể tự do xuất nhập Vương Quốc Đồng Thoại. Mà nam nhân ngư dưới đáy biển này đều được mang về từ bên ngoài đấy”

Carlos nghe vậy thật có chút ngoài ý muốn. Hắn cẩn thận đánh giá lại những nam nhân ngư đang bơi lội giữa bầy cá , thấy cách họ di chuyển vô cùng thành thạo, một chút cũng không nhìn ra bọn họ nguyên bản không phải là nhân ngư.

Mà một cái liếc mắt này Carlos lại phát hiện ra nhân ngư bốn phía tựa hồ đều là nam thì phải ?

Carlos hỏi Estes vấn đề này.

“Mảnh hải vực này là khu vực săn mồi của nhân ngư mà người phụ trách ở đây đều là nam nhân ngư” Estes giải thích.

Cũng đúng, giống cái luôn cần được chiếu cố. Carlos nghĩ như vậy nên cũng không hỏi nữa nhưng câu kế tiếp của Estes lại hoàn toàn đánh vỡ ý tưởng của hắn.

“Ở trong tộc nhân ngư, nữ tính có địa vị rất cao. Các nàng phần lớn đều đảm nhận nhiệm vụ cảnh giới và hộ vệ. Ai bảo so với nữ nhân ngư thì nam nhân ngư dù là ma pháp hay vũ kĩ đều kém xa chứ” tuy rằng thế giới này rất hòa bình nhưng để duy trì cân bằng cho nên những sinh vật ở dưới đáy biển sẽ tập kích nhân

ngư cũng không phải là không có , chẳng qua chúng nó sẽ không chủ động tập kích nhân ngư mà phần lớn đều là gây rối loạn để cướp đoạt thức ăn của nhân ngư mà thôi.

Carlos bị loại thể giới quan hoàn toàn điên đảo này làm cho khó có thể tin, choáng váng đi theo Estes . Mà khi hắn lấy lại tinh thần thì tòa thành dưới đáy biển đã hiện ra ở trước mặt rồi.

Đó là một tòa thành lấy màu lam làm chủ đạo. Nó vô cùng khổng lồ, nó lấy tòa tháp cao lớn xinh đẹp nhất làm trung tâm rồi mở rộng ra bốn phía. Một vòng phòng hộ nửa hình tròn bao lấy cả tòa thành. Từ rất xa đã có thể thấy được một mặt hào quang u lam mông ảo tỏa ra dưới đáy biển tối đen rồi.

Tòa thành của nhân ngư rất đặc sắc, phía dưới của nó chính là nước biển nhưng nước biển cũng chỉ có độ cao mấy thước , còn phần trên thì giống y như trên lục địa vậy. Vỏ sò cực lớn trôi lênh bênh trên mặt nước mà mở vỏ sò ra là có thể thấy được từng lớp san hô được xây dựng thành đủ loại màu sắc phòng ở. Mỗi căn nhà đều gần nhau nên không cần cầu cũng có thể thuận lợi gặp nhau.

Phụ thân đối với các chủng tộc có trí tuệ ở Vương Quốc đồng thoại đều vô cùng thiên vị. Ví như ở trong sách Đồng Thoại, tiểu công chúa mỹ nhân ngư muốn có được hai chân còn phải dùng giọng nói của mình để trao đổi mà ở nơi này thì chỉ cần rời khỏi nước thì chiếc đuôi cá xinh đẹp của họ sẽ tự động biến thành hai chân. Hai cái đuôi thon dài trắng mịn không chút sẹo lõm kia hoàn toàn có thể làm mù mắt người khác.

Carlos xuyên qua tầng phòng hộ nhìn thấy chính là một cảnh như vậy. Ở trong thành có một số nhân ngư ở trong nước bơi lội , số còn lại là chân trần đi ở trên những chiếc cầu nổi. Bọn họ bất luận là nam hay nữ, lớn hay nhỏ đều sẽ mặc váy ngắn để lộ ra cặp chân trắng nõn thon dài như ẩn như hiện nơi làn váy qua từng cử động, hẳn là để thuận tiện hoạt động.

“Bộ tộc nhân ngư rất xuất sắc cho nên bọn họ lựa chọn bạn nữ cũng dựa theo tiêu chí sắc đẹp cả” điển hình của chủ nghĩa sắc đẹp.

“Estes, đã lâu không thấy a” có nhân ngư quen biết nhìn thấy bọn họ liền đi tới chào hỏi.

Đây là lần đầu tiên Carlos nghe thấy thanh âm của nhân ngư. Cái loại âm điệu xinh đẹp mà lại tràn ngập dụ hoặc này thật làm cho hắn muốn ngất đi nhưng cũng chỉ trong chốc lát, hắn rất nhanh liền hồi thần.

Bộ tộc nhân ngư quả nhiên là danh bất hư truyền, khó trách từ xưa đã có truyện kể tiếng ca của nhân ngư có thể mê hoặc những con thuyền lênh đênh trên biển , khiến cho thuyền viên vì nó mà trầm mê vĩnh viễn vùi mình dưới đáy đại dương. Carlos âm thầm nhắc nhở bản thân đề cao cảnh giác.

Bất quá tiểu tinh linh lại không có chút cảnh giác nào, tuy rằng thanh âm của nhân ngư rất dụ hoặc nhưng tiếng ca của tinh linh cũng không thua kém cho nên các tiểu tinh linh sẽ không bị mê hoặc.

“Àn, khoảng thời gian trước không cẩn thận bị lọt vào một khe hẹp không gian, mấy hôm trước mới trở về được. A Phù Lạp tới thật đúng lúc, ta đang cầm bao hàng của người này. Người lấy luôn đi ta đỡ phải đưa tận nhà” Estes đem một bao hàng màu hồng nhạt từ trong túi đeo đưa cho nhân ngư.

“Được rồi để ta xem” nữ nhân ngư được gọi là A Phù Lạp cao hứng tiếp nhận cái bao hàng nhỏ cỡ móng tay của nàng . Đầu ngón tay hơi điểm nhẹ , bao hàng ngay trước mặt bọn họ liền biến thành to 1.5m (kích cỡ của nhân ngư giống nhân loại) A Phù Lạp mở luôn bao hàng ra, lấy từ bên trong ra một chiếc váy dài màu lam xinh đẹp “Ta định mặc chiếc váy này đi tham gia tiệc sinh nhật của Gia Lị Ti. Nếu các người không đến thì tối này ta chỉ có thể mặc bộ váy hiện tại đi dự tiệc thôi”

“Bưu cục tinh linh là đảm bảo chất lượng nhất , không có chuyện lỗi hẹn đâu” Estes lấy đơn ra cho nàng ký nhận rồi lại lơ đãng nói với nàng.

A Phù Lạp ngón út hơi nhếch nhếch, cầm lấy cây bút bi mà nàng không bao giờ quen dùng viết ra tên của nàng “Đúng đúng đúng, mà quần áo do các người làm cũng là đẹp nhất nữa. Tối nay có muốn cùng ta đi dự tiệc không ?” nàng cầm lấy chiếc váy ướm thử trên người quay tới quay lui “Tay nghề của các người quả thật không phải là đôn đại. Mỗi lần đặt váy đều đẹp như vậy, Li Tị nhất định sẽ ghen tị chết mất. Lúc nào quay về gặp Hạ Lâm nhớ chuyển lời cảm ơn của ta cho nàng nhé”

“Ta sẽ chuyển lời nhưng tiệc tối thì chúng ta không đi được. Chúng ta còn phải đưa bao hàng đến cho Mai Lệ Đặc. Lần này nàng ấy đặt mua không ít đồ đâu”

“Vậy các người nên cẩn thận một chút. Gần đây không biết thần kinh của nàng ấy bị làm sao nữa , hơi một chút là cười âm hiểm. Lần trước ta nhìn thấy nàng ấy mà còn giật cả mình. Nhất là người tiểu tinh linh xa lạ , Mai Lệ Đặc luôn thích tặng một phần “lễ vật” cho những tiểu tinh linh xa lạ lần đầu tiên gặp mặt như người đó ” A Phù Lạp dặn dò Carlos từ đầu đến giờ vẫn luôn không nói câu nào.

Sở thích đặc thù của Mai Lệ Đặc đã bị mọi nhân ngư bàn luận say sưa từ lâu, bọn họ rất thích nghe những dạng thú sự (chuyện thú vị) như vậy. Dù sao Mai Lệ Đặc cũng không có ra tay với người trong tộc nhân ngư mà chỉ thích đùa dai với tiểu tinh linh mà thôi.

“Cám ơn lời nhắc nhở của người” Carlos lễ phép cảm tạ.

Hai người cáo biệt A Phù Lạp, đi hướng về nơi ở của Mai Lệ Đặc.

Tòa nhà Mai Lệ Đặc ở nằm về phía đông, đó cũng là quảng trường phồn hoa nhất tòa thành dưới đáy biển này. Mai Lệ Đặc mở một hiệu thuốc ở đây , tên là “Hải yêu bí dược”. Đó cũng là lý do vì sao mọi người thích gọi nàng là “Hải yêu”- thực ra cũng không phải nghĩa gì xấu.

Tiểu tinh linh tiến vào cửa hàng đang rộng mở, Carlos cũng theo sát phía sau, hai mắt đánh giá mọi thứ xung quanh.

Cửa hàng cũng không tính là lớn nhưng Ma tước tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn (ý chỉ cửa hàng tuy nhỏ nhưng cần có những vật dụng gì thì vẫn có đầy đủ) Bởi vì được tề đối với môi trường vô cùng nhạy cảm nên trong cửa hàng có chút hôn ám. Đủ loại chai lọ được đặt ở trên những ngăn kệ tinh mỹ khiến chúng thoát nhìn như những tác phẩm nghệ thuật.

“Tựa hồ có những vị khách không ngờ tới đây” bên trong cửa hàng có một cánh cửa dẫn vào phòng sau. Bức rèm dùng trân châu xuyên thành được một bàn tay như ngọc nhắc lên theo sau đó một bóng dáng xuất hiện.

Cho dù ở giữa những nhân ngư có tướng mạo vô cùng xuất chúng thì Mai Lệ Đặc vẫn là một nhân ngư mỹ lệ. Nàng có một mái tóc quấn màu lam tựa như nước biển, đôi mắt màu tử lam xinh đẹp tăng thêm khí chất thần bí cho nàng.

Mai Lệ Đặc mặc một trường bào màu đen loại trang phục của phù thủy, áo choàng hoàn toàn che phủ hai đôi chân của nàng khiến cho từng bước đi của nàng tựa như đang lướt . Trong lòng nàng ôm một con cá tai mèo trưởng thành, bộ lông đen nhánh xúng với đôi mắt một vàng một bạc, xinh đẹp mà quý dị.

“Đã lâu không gặp, Mai Lệ Đặc”

“Ồ để chúng ta nhìn xem là ai nào. Nga, là Estes và một tiểu tinh linh chưa từng thấy qua” Mai Lệ Đặc nhìn về phía Carlos “Có thể nói cho ta biết tên của người chứ tiểu tinh linh ?”

Tuy rằng Mai Lệ Đặc thoát nhìn thực quý dị nhưng Carlos không cảm thấy địch ý cho nên hắn vẫn nói ra tên của mình “Carlos”

“Ân, một cái tên không tồi. Đây chính là bạn lữ người mang về từ thế giới khác sao?” Mai Lệ Đặc nhìn về phía Estes.

Estes mặt đỏ hồng nhìn nhìn Carlos, thấy đối phương cũng đang nhìn cậu liền vội vàng quay đầu “Đúng vậy”

Khóe môi của Carlos gợi lên một nụ cười.

“Một người thực thích hợp làm bạn lữ của người nha” Mai Lệ Đặc gật gật đầu nhưng không cười , trên mặt còn lộ ra một cổ nghiêm túc “Những thứ ta đặt hàng đã đem đến chưa ?”

Nàng chuyển chủ đề quá nhanh, Estes trong lúc nhất thời còn không kịp phản ứng lại, sững sốt một chút mới vội vàng gật đầu “Đưa tới rồi, ở đây ký nhận luôn sao ?”

“Nơi này không được, theo ta ra phía sau đi” Mai Lệ Đặc dẫn bọn họ đi vào căn phòng phía sau rèm châu.

Phòng ở của nhân ngư thoát nhìn có vẻ nhỏ (trong vỏ sò) nhưng chúng đều được gia chú thêm ma pháp không gian cho nên phía sau phòng kỳ thật rất lớn. Trừ bỏ tận cùng bên trong là phòng ở của Mai Lệ Đặc thì đây chính là căn phòng thí nghiệm năng dùng để nghiên cứu được tề.

Mai Lệ Đặc dẫn Estes và Carlos vào phòng thí nghiệm xong thì bảo bọn họ đem đặt bao hàng vào một góc trống trong phòng.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

59. Chương 59: Bí Được

Bên trong phòng thí nghiệm của Mai Lệ Đặc có rất nhiều hoa cỏ trên đại lục , mà mỗi một loại đều được bảo quản trong một lọ đặc thù sau đó được sắp xếp vô cùng hợp lý. Ngoài thảo dược ra còn có rất nhiều bộ phận của những loài động vật không biết tên như là trứng mất, trái tim, móng vuốt ,v ...v..... Những thứ cổ quái này cũng khiến cho phòng thí nghiệm thoát nhìn thực khủng bố.

Mà trong một góc của phòng thí nghiệm còn có một cái vạc to đang đun nấu thứ gì đó. Nước thuốc đen kịt đang sôi ùng ục , bọt khí tản ra một mùi vô cùng khó ngửi, nhìn qua chả khác gì ma dược của mù phù thủy ăn thịt người trong cổ tích cả,

“Mai Lệ Đặc, ngươi đang làm cái gì vậy ?” Khi Carlos đem những món hàng của Mai Lệ Đặc lấy ra thì Estes có chút nhàn rồi , tò mò đi đến gần vạc thuốc có màu sắc quỷ dị như độc dược kia.

“Chỉ là một ít thuốc trị liệu việc không mang thai được thôi” ôm con cá mèo của mình, Mai Lệ Đặc gọi lên một nụ cười có chút ý tứ hàm xúc khó hiểu mà trong mắt cũng hiện lên một tia không có hảo ý : “Ngươi biết đấy, tộc nhân ngư cũng không dễ hoài thai cho nên ta tính làm một ít dược tề hữu dụng một chút để bán , hẳn sẽ có nhiều người cần đến nó. Đúng rồi Estes, ngươi có thể đem chút bột phần của cỏ Kỷ Cát trong cái đĩa đặt trên bàn kia đổ vào trong nồi dược không ?” Nàng chỉ chỉ vào cái bàn dài ngay bên cạnh Estes.

“Là cái này sao ?” cậu nhìn trái nhìn phải một chút , rất nhanh liền tìm được bột phần của cỏ Kỷ Cát mà nàng nói tới . Cỏ Kỷ cát là một loại dược thảo có tác dụng làm dịu đi , khiến mọi thứ chậm lại, bình thường nó thường được dùng để giảm đi tác dụng quá mức mãnh liệt của dược tề. Trong điều chế dược thảo đây là dược liệu vô cùng cần thiết .

“Đúng rồi. Đổ hết chỗ đó vào là được” Mai Lệ Đặc gật gật đầu sau đó xoay người rời đi “Ta muốn đi ra phía sau lấy tiền trả bưu phí. Ngươi trông lửa hộ ta một chút, chờ lát nữa toàn bộ dược tề đều biến thành màu bạc thì tắt lửa đi nhé”

” Được ” Estes gật gật đầu. Cậu rất vui vì có thể trợ giúp gì đấy.

Carlos dừng động tác trong tay lại, hơi nghi hoặc nhìn về phía Mai Lệ Đặc. Hắn vẫn cảm thấy vị mỹ nhân ngư thần bí này có chỗ nào đó không thích hợp.

Tựa hồ cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Carlos, Mai Lệ Đặc dừng lại ở cửa quay đầu lại nhìn hắn một cái, khóe miệng vẫn là nụ cười ý vị thâm trường như trước khiến kẻ khác phải sợ hãi từ tận đáy lòng.

Carlos trong lòng sững lại mà khi hoàn hồn lại thì bóng dáng Mai Lệ Đặc đã biến mất khỏi tầm mắt.

Estes thật cẩn thận đem toàn bộ đĩa bột phần từ cỏ Kỷ Cát đều đổ vào trong nồi , rồi đứng ở bên cạnh nhìn không chuyển mắt vào trong vạc. Dược tề dần dần từ màu đen quỷ dị ban đầu biến thành màu bạc

xinh đẹp lưu quang tỏa ra bốn phía. Tuy đã từng được nhìn qua rất nhiều biến hóa kì ảo, Estes vẫn nhìn không được sợ hãi than.

“Thật xinh đẹp.....”

“Rất đẹp đúng không?” không biết từ lúc nào Mai Lệ Đặc đã đứng ở phía sau cậu , nhìn được tề ở trong vạc phát tay tắt lửa “Nhìn được tề xinh đẹp như vậy ai có thể ngờ được một khắc trước bộ dạng của nó còn vô cùng cổ quái cơ chứ ?” Nàng lấy một cái chai rỗng ở trên giá rồi dùng động tác vô cùng tao nhã đổ được tề ở trong vạc vào đó.

Mà chờ được tề đã đổ đầy vào chai, mai Lệ Đặc mới quay sang nhìn Estes “Hàng của ta đều đã bày hết ra rồi chứ ?”

Estes nhìn về phía Carlos, nhận được cái gật đầu của đối phương cậu mới quay lại nói với Mai Lệ Đặc . “Đều chuẩn bị xong hết rồi, người có muốn nhìn qua không ?”

“Không cần, ta rất yên tâm tác phong làm việc của các người” Mai Lệ Đặc lấy tờ hóa đơn, ký tên lên đó rồi đem một cái túi nhỏ cho Estes “Đây là thù lao của các người”

Thu lấy bưu phí, Estes và Carlos liền rời khỏi cửa hàng của Mai Lệ Đặc. Trước khi rời đi Estes còn kỳ quái vì sao hôm nay gặp mặt Mai Lệ Đặc lại dễ dàng như vậy, từ đầu tới cuối không hề bày trò trêu chọc bọn họ chút nào cả.

“Có lẽ do tâm tình vui vẻ ?” Carlos nói.

“Có lẽ là vậy” đem vấn đề này bỏ qua sau đầu (không quan tâm tới nữa, bỏ qua, quên), Estes nắm lấy tay Carlos “Tốt lắm, trạm tiếp theo chính là dực nhân tộc. Bọn họ sống ở bên thiên nhai (vách đá) Nơi đó không có đường đi cho nên lần này chúng ta chỉ có thể chậm rãi bay mà thôi”

Đứng ở trước cửa hiệu thuốc “Hải yêu bí dược”, Mai Lệ Đặc nhìn hai bóng dáng nho nhỏ đang dần biến mất , xoay người ôm lấy súng vật ở trong lòng đi vào trong cửa hiệu.

“Tốt lắm, tiểu bảo bối chúng ta cũng nên đi thử xem dược hiệu đi”

Cá tai mèo tựa hồ nghe hiểu được lời của nàng, đột nhiên bắt đầu kịch liệt giãy dụa muốn chạy trốn khỏi ôm ấp của nàng.

“Ai nha, đừng sợ. Dược tề lần này không cần uống chỉ cần hơi ngửi một chút là được rồi. Một chút cũng không khó chịu đúng không ?”

Cá tai mèo nghe xong giấy dựa càng thêm kịch liệt.

“Sao người lại luôn không nghe lời như vậy a” thanh âm của Mai Lệ Đặc tựa hồ có chút buồn rầu “Không phải là sinh cái tiểu bảo bối sao ? Một chút cũng không đau mà”

“Hay là người không thích con cá tai mèo kia của Leah ? Ân, tuy rằng nó không xứng với người nhưng đây đã là cá tai mèo giống dực lợi hại nhất trong khu vực quanh đây rồi. Thế hệ sau của người và nó sẽ càng thêm cường đại không phải sao ? Cho nên chúng ta cũng không nên quá so đo việc nó không đẹp bằng người a”

Cá tai mèo không giấy thoát được cuối cùng chỉ có thể chấp nhận bị chủ nhân ôm vào phòng thí nghiệm , tuyệt vọng cất tiếng kêu đây bi ai.

Meu meo ô, nó là cá dực mà ! Mới không cần cùng con cá ngốc dực cái cũng chả phân biệt được , chỉ biết suốt ngày vây quanh nó sinh tiểu bảo bối đâu QAQ.

Estes và Carlos bay cả ngày mới có thể đem toàn bộ hàng hóa đưa đến tay từng vị khách. Tốc độ như vậy , Estes còn cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

“Trời ạ, em chưa từng làm nhanh như vậy bao giờ. Trước kia chỉ phụ trách một khu vực thôi cũng đã phải qua lại mất hai ngày rồi , vậy mà hiện tại chúng ta phụ trách cả hai khu vực mà chỉ tốn có một ngày . Carlos, anh thật quá lợi hại a !”

Trên đường về nhà, Estes phi thường hưng phấn, suốt dọc đường đều khích lệ khả năng của Carlos , mà cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng lên như đang bốc cháy vậy.

Đối với sự khích lệ của cậu , Carlos đương nhiên thực hưởng thụ , điều này khiến cho tốc độ trở về của hắn so với lúc đi còn nhanh hơn , quả thực như là đang trong cuộc thi chạy vậy.

Về đến nơi ở của các tiểu tinh linh, hai người liền đi ngay đến bưu cục để nộp lại những tờ hóa đơn có chữ ký xác nhận của khách nhân, chuẩn bị tan tầm.

Al thực ngoài ý muốn “Không ngờ các người lại nhanh như vậy , xem ra lần sau còn có thể tăng thêm cho hai người một ít công việc rồi”

“Ân, chúng ta sẽ cố gắng” Estes dùng sức gật đầu, nhiệt tình tỏa ra bốn phía.

“Estes, không thoải mái ở đâu sao ?” Al nghi hoặc nhìn Estes. Thái độ của cậu thực kỳ quái. Tuy rằng bình thường cậu cũng rất nhiệt tình, sôi nổi say mê công tác nhưng cũng không có bộ dạng cuồng làm việc này a.

Carlos cũng đã nhận ra mặt của cậu quả thực rất đỏ. Ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng đó là bị gió thổi trở thành như vậy, còn lo lắng liệu cậu có bị cảm mạo hay không , nhưng nhìn kĩ cái bộ dạng vô cùng hưng phấn này của cậu thì rõ ràng không phải nguyên nhân này rồi.

Hắn vươn tay sờ sờ trán của Estes, độ ẩm có chút phồng tay.

Estes nhìn Carlos vươn tay đặt lên trán mình, cảm giác băng băng lành lạnh thực thoải mái liền không tự chủ được nắm lấy tay hắn cọ cọ.

Ánh mắt của Carlos tối sầm lại , cảm thấy có gì đó không thích hợp.

“Tinh thần của cậu ấy thoát nhìn khá ổn , hẳn là không có vấn đề gì. Khi về nhà cho cậu ấy ăn trái cây phòng cảm mạo rồi đi ngủ . Nếu làm như vậy rồi mà vẫn không được thì đưa cậu ấy đi tìm trưởng lão nhé” Al đề nghị nói. Các trưởng lão tinh linh ngoại trừ việc trợ giúp Tinh Linh Nữ vương quản lý mọi việc trong tộc còn là những y giả vô cùng xuất sắc , am hiểu dược vật.

“Ân, ta đem em ấy về trước vậy” Carlos hướng hắn chào tạm biệt sau đó ngồi xuống đưa lưng về phía Estes ” Lên đi, anh công em”

“Nga” Estes tim đập hoang mang rối loạn , cũng ngoan ngoãn nằm úp lên lưng hắn, thậm chí còn ở bên trên cọ cọ không ngừng.

Carlos bắt đầu dĩ cười cười, tuy rằng công người ở trên lưng nhưng cũng không hề trở ngại hắn phi hành. Mở cổng ra , Carlos mang theo Estes rời khỏi bưu cục về nhà.

Al nhìn bóng dáng hai người rời đi, hơi hơi gật đầu. Hắn không cần phải lo lắng thú nhân này sẽ không chiếu cố tốt Estes nữa rồi.

Về nhà, Carlos buông Estes ra, để cậu tự tìm trái cây phòng cảm mạo mà bản thân lại đi đun nước nóng cho cậu.

Khi Carlos mang siêu nước sôi trở về thì liền nhìn thấy Estes quần áo hỗn độn nằm ở trên giường lăn lộn. Cậu vừa thấy hắn đến gần liền ngẩng đầu lên.

“Carlos, nóng quá” hai gò má ửng hồng, đôi mắt đầm nước kết hợp với ngữ điệu ủy khuất , cậu lúc này thực sự quá mê người.

“Làm sao vậy? Vẫn còn rất khó chịu sao? Hay là đi tìm các trưởng lão nhé?” Carlos đưa một cốc nước cho Estes để cậu uống xuống.

Chất lỏng lạnh lẽo chảy xuôi trong cuống họng, Estes cảm thấy tốt hơn một chút nhưng dựa ở trong lòng thú nhân cậu lại cảm thấy từ tận dưới đáy lòng có cái gì đó đang rục rịch. Nhịn không được ôm lấy Carlos , ở trên người hắn cọ xát “Không cần, anh ở đây là được rồi....Ân...”

Hiện tượng của cậu quá mức rõ ràng nếu hắn thật sự còn không biết cậu bị làm sao thì đúng là ngu xuẩn.

Estes rõ ràng là đang động tình , nhưng tại sao lại như vậy ? Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới nụ cười ý vị thâm trường của nhân ngư Mai Lệ Đặc.

Carlos dừng lại hô hấp , nụ cười kia rõ ràng là kiểu cười xấu xa chuẩn bị xem kịch vui mà.

“Carlos, khó chịu...Ấn...nóng....”

Estes nhìn chằm chằm thú nhân, không hài lòng hẳn lúc này thế nhưng không có đem lực chú ý đặt ở trên người cậu , liền hơi hơi nâng người , hôn lên môi đối phương “Ấn....không được nghĩ tới người khác... Ấn....”

Carlos hồi phục tinh thần. Quả thật lúc này không phải là phiền não xem phải giáo huấn vị nhân ngư đáng giận kia như thế nào , mà giải quyết vấn đề của Estes mới là trọng yếu nhất.

“Hảo, không nghĩ đến người khác. Anh cũng chỉ nghĩ tới em, vẫn luôn nghĩ tới em a” Carlos ôm lấy thân thể đơn bạc , hôn lên khoe môi cậu.

“Ấn, Carlos chỉ có thể nghĩ đến em...”

Estes thực vừa lòng với câu trả lời của Carlos, híp mắt lại giống như một con mèo hưởng thụ nụ hôn của hắn “Muốn hôn hôn....càng nhiều....” càng nhiều cái gì cậu cũng không biết chỉ đơn giản là muốn tới gần Carlos, tốt nhất là có thể đem hai người biến thành một.

“Ấn, em muốn cái gì anh cũng đều cho em” đôi mắt kim đồng của Carlos đã sớm biến thành ám kim mà ngọn lửa tên là dục vọng đang cháy bùng hực ở trong đấy, Một cái xoay người liền đặt Estes lên cái giường hoa mềm mại , cúi đầu hưởng thụ thịnh yến của đêm nay.

Chủ nhân của hoa ốc đều đã nằm ở trên giường , hoa tulip liền bắt đầu xướng lên khúc hát ru. Nó muốn dùng khúc nhạc này để đem đến giấc ngủ ngọt ngào cho các vị chủ nhân.

Khúc hát ru vẫn dễ nghe như trước , chỉ là trong khúc nhạc đêm nay còn mang theo âm nga kỳ quái . Tiếng rên rỉ tựa như thống khổ khó nhin , lại tựa như khoái hạt vô cùng làm cho cả ca khúc đều thay đổi hương vị , khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

60. Chương 60: Mang Thai

Estes vốn nghĩ mình là bị Mai Lệ Đặc hạ xuân dược nên rất sinh khí nhưng bởi vì ngượng ngùng nên không dám đi tìm Mai Lệ Đặc, dù sao vị hải yêu kia cũng không phải là người cậu có thể đối phó được a.

Vả lại không phải cũng đã chịu khổ rồi sao, cậu còn có thể làm gì được nữa ?

Nhưng rất nhanh sau đó , cậu phát hiện bản thân đã đưa ra kết luận quá sớm.

Đứng ở trước gương, Estes lúi cúi, hai mắt đắm lệ lưng trông nhìn cái bụng nhỏ như trước không có một tia sẹo của mình.

Sau đó, cậu hét lên.

“A ? ! ! !”

“Làm sao vậy ?” Nghe được tiếng kêu, Carlos vội vàng chạy từ bên ngoài vào, mở cửa phòng tắm ra.

Cửa vừa mở, Estes liền như đạn pháo lao vào trong lòng hắn.

“Ô, ô ô, Carlos.....” Estes mãi mãi nhìn nước mắt, khóc đến không thở nổi, ôm lấy Carlos liên tục gọi tên của hắn nhưng nửa ngày cũng không có nói tại sao lại khóc.

“Làm sao vậy ? Có phải bị thương ở đâu không ? Hay là sinh bệnh ?” Carlos ở trên người Estes nhìn tới nhìn lui cũng không có phát hiện vết thương nào liền nhẹ nhàng thở phào sau đó lại lo lắng liệu cậu có phải sinh bệnh rồi hay không.

“Ô ô oa oa ! ! !” một câu quan tâm này của hắn khiến Estes khóc còn lớn hơn nữa.

Carlos không có biện pháp, đành phải ôm cậu ra khỏi phòng tắm, ngồi ở trên ghế sofa chậm rãi dỗ dành.

Estes ghé vào trong lòng Carlos khóc đến khó thở còn thỉnh thoảng nấc lên. Tâm tình hiện tại của cậu rất không ổn định, sợ hãi và bất an làm cho cậu có chút hoảng loạn , mà ôm ấp ấm áp của Carlos lại là nguồn an ủi lớn nhất dành cho cậu.

Khóc thật lâu đến khi cả đôi mắt đều sưng đỏ lên cậu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Carlos rót cho cậu một cốc nước, Estes một ngụm liền uống hết, liếm môi “Còn muốn”

Carlos lại rót cho cậu một cốc khác, Estes uống một nửa sau đó đặt xuống.

“Có cảm thấy đỡ hơn không?” Carlos đau lòng nhìn đôi mắt sưng đỏ của cậu, nghĩ nên lấy một chiếc khăn ấm cho cậu lau mặt.

“Ấn” Estes gật gật đầu sau đó lại cúi đầu nhìn bụng của mình.

“Có thể nói cho anh biết là làm sao không ?” Carlos nửa quỳ ở trước mặt Estes, nắm lấy hai tay của cậu cũng chuyển tầm mắt xuống bụng cậu, đôi mắt màu vàng mang theo trấn an cùng cổ vũ.

Estes cắn cắn môi, lôi kéo tay Carlos đặt lên bụng mình “Em nhìn thấy có đốm sáng ở đây”

“Đốm sáng ?” Carlos vuốt bụng cậu, không rõ ý tứ hỏi lại.

“Có tân sinh mệnh” Estes hấp cái mũi một cái lại bắt đầu muốn khóc.

“Tân sinh mệnh ?” Carlos khó hiểu nhưng không bao lâu sau khó hiểu trong mắt hắn dần biến thành khiếp sợ “Có bảo bảo ? !”

Estes gật gật đầu, chỉ vào một điểm trên bụng mình, một bên khóc một bên nói ” Ô ô....anh xem nơi này...Ô nó đang sáng lên....làm sao bây giờ ? Sao em lại có bảo bảo được ? Tiểu tinh linh là chủng tộc không sinh hài tử a, em không cần ...Ô oa oa....”

Cậu sẽ bị mọi người cười chết mất, tiểu tinh linh sẽ không sinh bảo bảo a, mà cậu còn là nam tính nữa chứ ! ! ! Càng nghĩ càng thương tâm, Estes lại bắt đầu muốn khóc.

Carlos còn chưa từ trong khiếp sợ hồi phục tinh thần thì đã bị nước mắt của cậu đả kích.

Carlos là thú nhân, thú nhân chú trọng nhất chính là sinh sản hậu đại. Mặc dù kể từ lúc quyết định cùng cậu một chỗ thì hắn cũng đã buông tha cho lựa chọn này nhưng điều này cũng không có nghĩa là khi hắn biết Estes đã có bảo bảo rồi sẽ không mừng như điên.

Đúng vậy, biết Estes có thể nhìn thấy ánh sáng của tân sinh mệnh Carlos thật hận không thể lập tức ôm lấy cậu lớn tiếng hoan hô, cho tất cả mọi người đều biết và chia sẻ giây phút hạnh phúc này, nhận được chúc phúc của mọi người.

Một khắc kia, hắn chính là thú nhân hạnh phúc nhất.

Nhưng một câu “Không cần” của Estes lại đóng băng toàn bộ vui sướng của hắn.

Nhóc con nói không muốn có bảo bảo này, không muốn đứa con của bọn họ....

Carlos bị suy nghĩ này đả kích, cả người đều cứng ngắc cho nên không có đi an ủi Estes đang khóc nức nở.

Estes khóc khóc liền phát hiện Carlos không thích hợp, hắn không an ủi cậu ! Cậu lung tung lau đi nước mắt trên mặt nhìn về phía thú nhân vẫn đang nửa quỳ ở trước mặt, hắn cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Bởi vì góc độ nên Estes không thấy rõ vẻ mặt của hắn nhưng vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của hắn. Bi thương, đau lòng, rối rắm, tuyệt vọng, điên cuồng.... Estes chưa từng thấy ở một người nào có nhiều cảm xúc tồi tệ như vậy, mà lại càng không ngờ người đó sẽ là Carlos.

“Carlos, anh làm sao vậy ?” Estes lo lắng tới gần hắn, hai tay nâng lên khuôn mặt hắn. Vừa nhìn liền kinh hãi “Trời ạ, sắc mặt của anh thực khó coi ! Anh sinh bệnh sao ?”

Hiện tại sắc mặt của Carlos trắng bệch, mặc cho ai nhìn thấy đều sẽ nghĩ hắn đang sinh bệnh.

Estes lúng ta lúng túng muốn từ trên ghế số pha đứng dậy nhưng lại bị Carlos ngăn chặn , cậu đẩy hắn ra “Anh mau đứng lên, em đưa anh đi tìm trưởng lão xem, y thuật của ngài ấy tốt lắm”

“Anh không sao” Carlos bắt lấy bàn tay ngăn lại động tác của cậu “Estes, em không thích bảo bảo sao ?” Trời biết hắn nhẫn nại bao nhiêu thống khổ mới hỏi ra được vấn đề này.

“Cái gì ?” Estes không hiểu được ý tứ của hắn, theo bản năng dừng lại động tác đứng dậy, nghi hoặc nhìn hắn.

“Em không thích bảo bảo sao?” Carlos lặp lại vấn đề một lần nữa, đột nhiên cảm thấy cũng không quá đau lòng như lúc này.

Nếu nhóc con không thích vậy bọn họ không có hài tử này cũng được dù sao bạn lữ mới là trọng yếu nhất.

“Bảo bảo ?” Estes theo tầm mắt của hắn nhìn xuống bụng của mình, vừa rồi quá mức lo lắng cho Carlos cậu suýt chút nữa thì hoàn toàn quên mất việc này.

Có chút nhẩn nhó, Estes kéo xuống vạt áo, theo bản năng thực muốn giấu đi cái cụng của mình, tựa như nếu làm như vậy thì sẽ không có ai nhìn ra vậy “Cũng không phải không thích a”

“Cũng không phải không thích ?” Carlos vốn tưởng rằng mình đã rơi xuống địa ngục nhưng nào ngờ lại được nhóc con kia kéo lên thiên đường. Hắn lặp lại câu nói của cậu một lần nữa, mãi một lúc sau mới hiểu được ý nghĩa trong đó.

Estes kỳ quái nhìn hắn “Đúng vậy, bảo bảo rất tốt a, vì cái gì lại không thích ?”

Nhóc con nói bảo bảo tốt lắm, nhóc còn nói không phải không thích ! Carlos cả người đều như được hồi sinh, hắn vươn tay thật cẩn thận chạm vào bụng cậu “Vậy em thích nó sao, thích con của chúng ta ?”

Estes nhìn đốm sáng nho nhỏ trong bụng mình, phát hiện tuy bản thân rất sợ hãi nhưng cậu cũng thực thích tiểu sinh mệnh đột nhiên xuất hiện này, nhất là khi nhận ra được sự vui sướng của Carlos vì vậy cậu gật gật đầu.

“Thích, tuy rằng sinh bảo bảo sẽ rất đau cũng sẽ bị người chê cười nhưng em vẫn rất thích nó !”

Đây là nguyên nhân cậu khóc, chuyện tình tình linh xảy ra khiến cậu có chút vô thố. Đúng vậy, suy nghĩ “Sinh sản” sẽ làm người ta rất thống khổ, sợ hãi cùng với việc sau này có thể sẽ bị người chê cười khiến cậu luống cuống không biết phải làm cái gì đến nỗi bật khóc.

Carlos cũng rất nhanh liền hiểu được tâm tư của cậu. Hắn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Estes không bài xích hài tử này là tốt rồi “Em đừng lo lắng, sẽ không có ai chê cười em đâu, sinh hài tử cũng không đau” tha thứ hắn nói dối, hiện tại trấn an cậu mới là việc quan trọng nhất.

“Thật sự ?” Estes hồ nghi nhìn hắn, muốn từ trên khuôn mặt hắn nhìn ra thật giả.

“Đương nhiên” nói thật cái khuôn mặt băng sơn này của Carlos quả thật có tính lừa tình. Khi hắn nói dối cũng không sợ bị người nhìn ra một tia bất thường nào cả.

Hắn đứng lên, nâng Estes dậy “Hiện tại cũng không phải lúc em nên suy nghĩ mấy việc này. Em vừa nói tiểu tinh linh sẽ không sinh bảo bảo đúng không ? Vậy tại sao em lại đột nhiên có vậy ? Chúng ta vẫn là nên đi tìm trưởng lão nhìn xem một chút đi” Carlos cũng không nghĩ Estes nhìn lầm, hắn chỉ là lo lắng thân thể của cậu.

Estes cũng thấy kỳ quái. Khi sáng tạo ra tiểu tinh linh, phụ thần vốn không có cho bọn họ năng lực sinh sản mà tất cả tân sinh mệnh cũng đều là từ Hoa Tinh Linh sinh ra vậy vì sao cậu lại mang thai chứ ?

Mang theo nghi vấn này Estes cùng Carlos đi tìm tinh linh trưởng lão.

Phía trước cũng đã từng nhắc qua bốn vị tinh linh trưởng lão phân biệt sống ở bốn cánh rừng mà Estes bởi vì là chưa thực sự trưởng thành nên vẫn còn tiếp tục lưu lại ở bên cạnh Tinh Linh nữ vương cho nên bọn họ vốn hẳn là không thể tìm được trưởng lão.

Nhưng bởi vì nơi này chính là khu vực quản lý của nữ vương, tinh linh vị thành niên ở đây tụ tập rất nhiều cho nên tiểu tinh linh nơi này thực cần người chiếu cố cũng bởi vậy mà sẽ luôn có trưởng lão thay phiên lưu lại đây. Mà hiện tại người lưu lại chính là trưởng lão An Khải Lệ Mễ, một vị nữ tinh linh vô cùng ôn hòa.

Khi nhìn đến đốm sáng nơi bụng của Estes, vị trưởng lão đã sống thật lâu này cũng không khỏi ngây người, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một tiểu tinh linh mang thai a.

Sau khi nghe Estes trình bày lý do đến đây, An Khải Lệ Mễ liền giúp cậu kiểm tra toàn thân.

“Thời gian thụ thai là trong khoảng 1 tuần, nếu không phải chúng ta có thể nhìn thấy ánh sáng sinh mệnh thì chỉ sợ sẽ không có ai chú ý tới nhóc con kia. Estes, có thể nói cho ta biết người làm thế nào mà mang thai được không?” An Khải Lệ Mễ rất ngạc nhiên mà đối với tất cả các tiểu tinh linh mà nói thì đây đều là một tin tức lớn.

“Ta cũng không biết, nó cứ đột nhiên xuất hiện như vậy thôi” Estes lắc đầu, cậu thật sự không biết.

Nhưng Carlos nghe được An Khải Lệ Mễ nói thời gian thụ thai thì liền nhớ tới cái gì đó, nói với Estes “Còn nhớ một tuần trước khi chúng ta vừa trở về sau chuyến đi xuống đáy biển đưa hàng cho Mai Lệ Đặc chứ? Sau khi trở về em lại đột nhiên phát tình, liệu có thể là do nàng đã động tay động chân không?”

Estes bị hấn nói “phát tình” liền cả mặt đỏ bừng, cúi đầu ngoan vạt áo không chịu nói gì nữa.

“Hỏi yêu Mai Lệ Đặc ?” An Khải Lệ Mễ hiểu rõ gật gật đầu “Việc này đúng là giống tác phong của nàng, lúc nào có thời gian các người thử đi hỏi nàng xem, hiện tại chúng ta còn có vấn đề cần nói trước đã. Carlos, người tựa hồ còn chưa chính thức gia nhập tinh linh tộc đúng không?”

“Vâng” Carlos gật gật đầu “Nữ vương nói phải chờ đêm trăng tròn tháng sau mới có thể chính thức cho ta làm lễ rửa tội được”

“Như vậy người và Estes cũng chưa cử hành hôn lễ đúng không? Người trẻ tuổi, chưa kết hôn đã mang thai cũng không phải là tập tục của chúng ta ở đây a” An Khải Lệ Mễ trừng mắt nhìn bọn họ.

“.....”

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

61. Chương 61: Tiểu Tinh Linh Mới

Vấn đề này khiến Estes xấu hổ tới mực thâm ước có một cái động để mình có thể chui vào không bao giờ đi ra nữa.

Carlos khoe miệng mỉm cười, cả khuôn mặt bằng sơn khó được ôn hòa đi một chút “Cảm ơn lời nhắc nhở của ngài, không biết hôn lễ trong Tinh linh tộc phải tổ chức như thế nào ạ ?” hấn quả thật nên chuẩn bị. Kể từ lúc bắt đầu ở cùng Estes hấn đã luôn nghĩ có một ngày nào đó có thể tổ chức một nghi thức long

trọng nhưng đáng tiếc là khi đi vào Tinh Linh tộc hẳn lại chưa từng thấy ai kết hôn cả. Vốn tưởng rằng nơi này không có tập tục đó nên cũng đành áp chế ham muốn của bản thân lại nhưng hiện tại có vẻ hẳn là nghĩ sai rồi.

“Trong tộc chúng ta cử hành hôn lễ rất ít” người quá ít, vài chục năm cũng không thấy có nổi một đôi “Đại đa số mọi người đều là tổ chức theo sở thích, chỉ cần náo nhiệt là được rồi. Vừa lúc người cũng đang thỉnh nữ vương làm lễ rửa tội cho người vậy chọn luôn hôm ấy làm hôn lễ đi” An Khải Lệ Mễ nói.

“Như vậy là được rồi, cảm ơn đề nghị của ngài, như vậy chúng ta cần phải chuẩn bị những thứ gì ?” Carlos nhìn nhìn Estes bắt đầu từ lúc hai người họ bắt đầu cuộc nói chuyện thì vẫn cúi đầu, vành tai đỏ bừng cũng không biết cậu có nghe được không.

Estes đương nhiên nghe được cuộc hội thoại của bọn họ. Tuy rằng cậu rất muốn nói không cần tổ chức cái gì hôn lễ a nhưng Carlos cùng An Khải Lệ Mễ nói chuyện khiến cậu xấu hổ đến chẳng dám ngẩng đầu lên, còn đâu ra gan mà xen mồm vào nữa ? Cho nên cậu cũng chỉ còn cách đứng ở đó coi bản thân như không hề tồn tại mà những lời hai người nói vẫn cứ rơi vào tai cậu..

“Những việc này người không cần lo lắng, ta nghĩ mọi người hẳn sẽ rất vui thích được hỗ trợ. Cũng đã lâu rồi chúng ta không có dịp nào náo nhiệt như vậy, mọi người chắc chắn sẽ rất cao hứng”

“Vậy đành phiền toái ngài” thái độ của Carlos càng thêm tôn kính “Hiện tại có thể nói về tình huống của Estes được không ? Trạng thái thân thể của em ấy thế nào ? Có cái gì cần chú ý không ?”

“A, ta suýt thì quên nói cái này đây ” An Khải Lệ Mễ xin lỗi cười cười, sau đó nhìn về phía Estes “Estes, thời gian mang thai của người bây giờ vẫn còn rất ngắn, vẫn còn đang ở trong thời kì thai nhi phát dục không ổn định cho nên trong khoảng thời gian này người phải vô cùng chú ý, biết chưa?”

Thanh âm trả lời của Estes tựa như muỗi kêu vậy “Ân”

An Khải Lệ Mễ thực vừa lòng nghe được câu trả lời của cậu, xoay người đi về hướng giá sách tìm kiếm một chút “Để ta xem nào. Ân, mấy quyển này hẳn là sẽ hữu dụng cho các người. Carlos người tốt nhất là nên hảo hảo nghiên cứu, nó sẽ giúp người chiếu cố Estes” nàng đem mấy quyển sách từ trên giá sách đưa tới trước mặt Carlos “Phương diện này ở trong sách của tinh linh tộc có rất ít. Nếu có thể người hãy thử đi qua bên yêu tinh hỏi thử xem, bọn họ ở phương diện này có vẻ nghiên cứu rất nhiều. Nhân ngư tộc thì thôi bỏ qua, bọn họ đều là sinh trứng, căn bản là không cùng khái niệm sinh đẻ như chúng ta.

“Vâng, ta hiểu được” Carlos trình trọng cất kĩ bộ sách rất nặng này, quyết định khi về nhà sẽ học thuộc lòng tất cả số ấy.

“Người còn phải đi tìm Mạ Lệ Đặc nữa, tuy rằng nàng thực thích đùa dai nhưng trong phương diện nghiên cứu được tề cũng rất lợi hại sẽ hỗ trợ các người rất nhiều mà trọng yếu hơn là tìm hiểu xem có phải lúc trước nàng đã dùng được tề với các người không” AN Khải Lệ Mễ lấy ra một cái lá cây bắt đầu cầm cúi viết.

“Hảo”

“Thời gian mang thai của thú nhân là bao nhiêu?”

“Khoảng 7-8 tháng” Carlos nói.

“Tiểu tinh linh chưa từng có ai mang thai cả, chúng ta cũng không xác định được chắc chắn thời gian mang thai sẽ là bao lâu. Điểm này cũng phải chú ý. Người cứ cách một tuần lại đưa Estes đến đây để ta kiểm tra xác định tình trạng phát triển của thai nhi nhé”

“Hảo”

An Khải Lệ Mễ dừng lại động tác viết, đưa lá cây cho hẳn “Trên đây là những dinh dưỡng cậu ấy cần trong khoảng thời gian này. Người có thể tìm một số tiểu tinh linh hỗ trợ dạy nấu ăn chứ đừng để Estes tự mình động thủ. Trong lúc thai nhi phát dục cậu ta cần tận lực hạn chế sử dụng pháp lực” lời này của nàng là nói cho cả hai người cùng nghe.

“Ân” Carlos tiếp nhận lá cây, cẩn thận cất đi rồi lại nhìn về phía An Khải Lệ Mễ.

“Tốt lắm, các người có thể đi về đi. Estes, nhớ rõ trong khoảng thời gian này phải hảo hảo nghỉ ngơi, biết chưa?”

“Hảo, trưởng lão” Estes đỏ mặt gật gật đầu.

“Như vậy lần sau gặp lại, trưởng lão” Carlos cùng An Khải Lệ Mễ nói lời từ biệt sau đó xoay người bế Estes lên, thật cẩn thận ly khai.

“Không cần ôm em, em có thể tự bay được”

“Hiện tại em cần nghỉ ngơi a, để anh mang em trở về”

Nghe được thanh âm truyền trong gió, An Khải Lệ Mễ cười lắc đầu.

Estes bị Carlos đè nặng ở nhà bất tỉnh dường như tự nhiên không biết tộc nhân bên ngoài đều đang bận rộn sắp diễn rồi. Mọi người vừa nghe nói nhân ngày lễ rửa tội cho Carlos sẽ cử hành hôn lễ luôn cho hai người liền đều tự xưng phong nhận việc hỗ trợ. Người thì nói nhận trách nhiệm trang hoàng hội trường, kẻ thì nói sẽ chuẩn bị đồ uống, lại có người nhận làm điểm tâm cho cả buổi lễ mà cũng có không ít tiểu tinh linh tặng đi những món đồ trân quý của mình để chuẩn bị làm lễ vật cho hôn lễ của hai người họ.

Đây chính là lần đầu tiên tổ chức hôn lễ kể từ khi có các tiểu tinh linh a, đương nhiên là phải làm cẩn thận chu đáo rồi.

Mà thậm chí ngay cả Tinh Linh nữ vương cũng đều rất thận trọng, nàng còn đích thân đi thăm Estes khiến cậu thụ sủng nhược kinh.

Nhưng Estes vốn nghĩ rằng mình sẽ bị mọi người chê cười kết quả là trong khoảng thời gian cậu ở trong nhà thì trừ bỏ Tinh linh nữ vương tới sẽ không còn người khác tới thăm nữa.

Cậu hoàn toàn không biết rằng kì thực cũng có rất nhiều tiểu tinh linh muốn tới thăm nhưng đều đã bị Carlos cản trở về.

Carlos đã nói với Estes việc mọi người đều đang giúp họ chuẩn bị hôn lễ khiến cậu vô cùng cảm động còn tính ra ngoài hỗ trợ, dù sao đó cũng là hôn lễ của mình mà.

Nhưng vẫn là bị Carlos ngăn cản lại. Bởi vì lo lắng tình trạng thân thể của Estes, hắn cũng đã từng nhờ tiểu tinh linh đi thỉnh giáo Mai Lệ Đặc và biết được loại dược tề này nàng chế tạo vẫn là lần đầu tiên được sử dụng nên hiệu quả cụ thể cũng không thể xác định nhưng khuyên tháng thứ nhất chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là ổn. Hơn nữa trong khoảng thời gian này cũng cần bổ sung rất nhiều chất dinh dưỡng bởi vì thai nhi phát dục phi thường nhanh.

Sau khi biết được những điều này, Carlos thiếu chút nữa thì ngay cả giường cũng không cho phép cậu bước xuống, cả ngày không phải là ở trước mặt thì cũng là ở trong phòng bếp giúp cậu chuẩn bị các loại mỹ thực dinh dưỡng. Chỉ trong một thời gian ngắn mà thủ nghệ của hắn càng ngày càng tốt, đều sắp vượt qua cả Estes.

Rất nhanh thì đã đến đêm trăng tròn, nguyên bản đây là ngày được dự định nghênh đón các tân tiểu tinh linh nhưng bởi vì Hoa Tinh Linh xảy ra sự cố nên chúng nó cũng sẽ không thể nở ra được tinh linh bảo bảo nữa.

Nhưng vào ngày đó Nữ Vương vẫn đặt Hoa Tinh Linh ở chỗ chúng nên ở – một đảo nhỏ nằm ở trung tâm nguyệt hồ.

Nguyệt hồ là một hồ nước hình trăng khuyết, hằng năm sương mù tràn ngập trên mặt nước, không thể thấy rõ toàn bộ hình dáng của nó. Nhưng vào đêm trăng tròn sương mù sẽ tán đi, lộ ra nước hồ màu xanh ngọc bích và tiểu đảo nằm ở trung tâm.

Một đêm này vùng đất của các tiểu tinh linh là một mảnh náo nhiệt. Các tiểu tinh linh vừa múa vừa hát xung quanh nguyệt hồ, một số còn lộn nhào trên mặt nước rồi lại thỉnh thoảng bay gần sát mặt hồ, vươn bàn tay nhỏ bé xẹt qua mặt nước vung lên những cột nước. Từng cột nước tựa như mang theo đá quý lấp lánh dưới ánh trăng.

Một đôi tiểu tinh linh nắm tay nhau khiêu vũ xung quanh tiểu đảo mà trên đảo nhỏ, từng đóa hoa Tinh Linh tựa hồ cũng đang đung đưa thân mình theo điệu nhạc.

Những bông hoa Tinh Linh đã sinh ra tinh linh bảo bảo sẽ không héo rũ đi mà là tiếp tục trưởng thành. Tuy chúng không còn khả năng tạo ra tiểu tinh linh bảo bảo nữa nhưng sẽ nở ra những đóa hoa có công dụng thần kì. Mỗi một đóa Hoa Tinh Linh ấy đều sẽ có sinh mệnh tương liên với tiểu tinh linh chúng đã sinh ra. Đó là biểu tượng của tiểu tinh linh, nếu tiểu tinh linh xảy ra vấn đề gì thì bông hoa tương liên với tinh linh đó sẽ biểu hiện ra ngoài. Cũng bởi vậy chỉ cần xem trạng thái của Hoa Tinh Linh là đủ để xác định một tiểu tinh linh ở phương xa có khỏe mạnh hay không.

Nghi thức vẫn chưa bắt đầu, Estes lôi kéo Carlos bay lên trên đảo nhỏ chỉ vào một đóa hoa trên ấy nói “Xem, đây chính là Hoa Tinh Linh đại diện cho em đấy” hôm nay cậu ăn mặc vô cùng đẹp mắt. Một thân lễ phục áo vest đuôi tôm màu trắng nhạt được thợ may tốt nhất tộc tốn ba ngày thiết kế. Giống bộ lễ phục trên người Carlos chỉ có vài chi tiết khác biệt mà thôi.

Tất cả các Hoa Tinh Linh đều nở ra từng đóa hoa màu vàng nhạt, khi gió thổi qua, phấn vàng lấp lánh rơi xuống trên mặt đất tựa như kim phấn trên cánh của các tiểu tinh linh rơi xuống khi bay lượn.

Carlos khom người đánh giá đóa Hoa Tinh Linh kia sau đó nhẹ “Di” một tiếng. Những đóa hoa này kì thật cũng không hề giống nhau mà ở nơi nhụy của đóa hoa đại diện cho Estes đang kết một viên tiểu tiểu trái cây, vỏ ngoài bán trong suốt thoát nhìn tựa như quả đông lạnh, khi chạm vào cũng rất cứng rắn, bên trong là một mảnh mơ hồ nhìn không rõ là cái gì.

Estes cũng phát hiện ra, ánh mắt mở to tròn thật to “Đây là quả tinh linh, bên trong sẽ có tinh linh bảo bảo a, nhưng hình như cũng không giống lắm” cậu theo bản năng sờ sờ bụng, sinh mệnh ánh sáng ở nơi đó so với lúc trước sáng lên không ít.

“Quả thật không đồng dạng, nó sẽ sinh ra Tinh Linh Hoa Loại mà không phải tinh linh bảo bảo” một thanh âm ôn hòa từ trên không truyền xuống.

Carlos và Estes ngẩng đầu liền nhìn thấy Tinh Linh nữ vương mang theo bốn vị trưởng lão cùng xuất hiện ở trên không trung.

“Bệ hạ” tất cả tiểu tinh linh đều dừng lại điệu nhảy, cúi người hành lễ.

Tinh Linh nữ vương gật gật đầu, đi đến trước mặt Estes, ôn nhu nhìn bụng của cậu rồi lại nhìn về phía Hoa tinh linh “Hoa tinh linh đó sẽ là đóa hoa đại diện cho hài tử của các ngươi, đến lúc đó hãy tự mình trồng nó xuống”

“Vâng, bệ hạ” Estes thực kích động. Trồng Hoa Tinh linh là một việc vô cùng vinh dự, hưởng chi đó lại là đóa hoa đại diện cho hài tử của mình.

Nữ vương nhẹ nhàng nở nụ cười, nàng lại nhìn về phía Carlos “Carlos, hoan nghênh người sắp gia nhập Tinh linh tộc, ngươi đã chuẩn bị tốt chưa ?”

“Vâng, bệ hạ” Carlos gật đầu.

“Như vậy, chúng ta bắt đầu đi” Tinh Linh nữ vương cũng không tiếp tục vô nghĩa mà trực tiếp bắt đầu nghi thức. Nàng lấy ra một hạt mầm giao cho Carlos “Hiện tại đem hạt mầm này trồng xuống kia”

Carlos tiếp nhận hạt giống, dùng tay đào một hố nhỏ trên mặt đất ngay bên cạnh đóa hoa Tinh Linh của Estes.

Tinh Linh nữ vương ngăn cản hấn lấp đất lại, đưa qua một thanh chủy thủ màu bạc “Hiện tại, cần dùng máu tươi của người tưới cho nó”

Carlos thuận theo, dùng thanh chủy thủ màu bạc đó rạch một đường nơi mạch máu trên cổ tay, hạ tay xuống để máu tươi chảy tiến vào hố đất, tưới lên hạt giống.

Estes đau lòng nhìn hấn sau đó ngay khi Tinh Linh nữ vương gật đầu ý bảo có thể ngừng lại liền lập tức giúp hấn dừng lại máu chảy.

Carlos đem chủy thủ trả lại cho Tinh Linh nữ vương, nàng cũng không có nhận lấy mà là nhìn về phía Estes.

Cậu đón lấy chủ thủ, cởi bỏ nút thắt nơi ngực mình lộ ra vị trí trái tim, nhắm mắt lại nhắc chủ thủ lên đâm xuống.

Carlos cả kinh, lập tức giữ chặt lấy cậu “Em làm gì vậy ? !”

Estes còn chưa kịp giải thích thì Tinh Linh Nữ vương đã thay cậu trả lời “Không cần lo lắng, đây là một phần của nghi thức. Máu của người yêu người sẽ giúp người trở thành một tinh linh thực sự, trường thọ và cường đại”

“Em ấy sẽ bị thương !” Carlos không đồng ý, hấn đoạt lấy chủ thủ.

“Chỉ một chút mà thôi, có chúng ta cậu ấy sẽ không có việc gì. Chẳng lẽ người không muốn nhìn hài tử của mình sinh ra và lớn lên sao ? Người không muốn có thể vĩnh viễn ở bên cậu ấy sao?” Tinh Linh Nữ vương nhẹ giọng hỏi.

Đáy mắt của Carlos xuất hiện giầy dụa mà không đợi hấn do dự Estes đã đoạt lại chủ thủ “Đừng lo lắng, em không sao” nói xong liền ở trước ngực đâm xuống một chút. (lynz: (_ _ |||)) làm mình cứ tưởng nguy hiểm thế nào chứ)

Lấy huyết xong nữ vương lập tức làm phép khiến cho miệng vết thương hoàn toàn tiêu thất.

Tuy rằng chỉ là rất nhẹ một chút để lấy ra một giọt máu nhưng vẫn khiến cho Carlos vô cùng đau lòng, ôm chặt cậu không buông.

Tinh Linh nữ vương đem máu trộn chung với được tề trong bình thủy tinh rồi đưa cho Carlos “Uống hết cái này đi”

Carlos ngửa đầu uống hết, Tinh Linh nữ vương liền lấy bùn đất đổ vào cái hố chứa máu và hạt mầm, một bên lấp đất một bên khinh ngâm chú ngữ mà Carlos nghe không hiểu.

Estes nói đây là chú ngữ để liên kết Hoa Tinh Linh và Carlos lại.

Theo chú ngữ khó hiểu được nữ vương khinh ngâm hạt mầm của Hoa tinh linh được vùi lấp trong đất bắt đầu sáng lên sau đó phá tan lớp đất nảy mầm sinh trưởng, cuối cùng nở ra một đóa Hoa Tinh Linh màu vàng nhạt.

Mà trên người Carlos cũng bắt đầu sáng lên, màu vàng bột phấn bắt đầu rơi ra từ trên cánh của hấn tựa như những tiểu tinh linh chân chính khác.

Carlos có một loại ngộ đạo bắt đầu từ bây giờ hấn chính là một tiểu tinh linh chân chính.

Tinh linh trên vai đã thú

Tác giả: Du Du Tiên

Editor: lynzmix

Beta: Shoorin Yumi

62. Chương 62: Kiểm Tra

Buổi sớm ở trong rừng, không khí hỗn hợp bùn đất và sương sớm phá lệ mới mẻ, chỉ cần hô hấp một cái liền cảm thấy cả người tinh thần phấn chấn.

Trong cánh rừng xinh đẹp này có một hồ nước quanh năm tràn ngập sương mù nồng đậm mà ở cách hồ nước không xa có một địa phương được cây cối bao quanh nhưng lại không có một tia sương mù nào đó – đó chính là nhà của tiểu tinh linh.

“Trưởng lão, chúng ta đến làm kiểm tra” Carlos giúp đỡ Estes mở cửa “bệnh viện” ra cũng là nơi ở tạm thời của trưởng lão.

Estes đã mang thai 5 tháng, bụng cũng đã chậm rãi nổi lên. Mỗi lần kiểm tra đều cho thấy tình huống rất tốt, thai nhi phát dục cũng rất nhanh. Điều này khiến bọn họ đều nhẹ nhàng thở phào ra – lấy tiểu tinh linh thời gian 100 năm mới trưởng thành ra mà tính bọn họ thật sự lo lắng sẽ xuất hiện tình trạng mang thai tận mười năm, cũng may điều này cũng không có phát sinh.

An Khải Lệ Mễ từ bên trong đi ra “Là Estes và Carlos à, trong khoảng thời gian này có hảo hảo chiếu cố bảo bảo không?”

Vốn lúc này trưởng lão sẽ lo phụ trách ở đây cũng không phải là nàng nhưng An Khải Lệ Mễ đối với việc mang thai của Estes rất ngạc nhiên liền cố ý cùng với vài vị trưởng lão khác chuẩn bị lưu lại cho đến khi tiểu bảo bảo được sinh ra.

Estes bị dưỡng béo không ít gật gật đầu, vuốt vuốt bụng ngây ngô cười “Có”

“Ân, đi vào bên này ngồi để ta kiểm tra cho người” An Khải Lệ Mễ để bọn họ ngồi xuống sau đó dùng quyền trượng thi triển ma pháp kiểm tra cho cậu.

Quang mang nhàn nhạt vây quanh Estes, màu sắc của hào quang biến đổi nhưng cũng không mất đi màu chủ đạo.

Đây là màu sắc đại biểu cho sức khỏe tốt nếu biến thành màu vàng thì đại biểu cho thân thể của người không quá tốt, có chút bệnh nhẹ nào đấy mà nếu nó biến thành màu đỏ thì có nghĩa là bệnh của người đã rất nghiêm trọng rồi.

An Khải Lệ Mễ vừa lòng gật gật đầu, đành chỉ ma pháp trên tay “Tiểu bảo bảo thực khỏe mạnh, thân thể của người cũng không tệ nhưng cần chú ý vận động một chút, thai nhi lớn quá cũng không tốt”

“Vâng, từ nay ta sẽ chú ý nhiều hơn” Estes trừng mắt liếc Carlos canh giữ ở bên cạnh. Đều là lỗi của hắn, bắt cậu ăn nhiều như vậy mà lại không cho cậu vận động mấy, không thấy cái cảm gầy của cậu đều nhanh biến thành song cảm rồi sao? [con à, kì thật cảm của người vốn cũng có rất nhiều thịt không gầy chút nào đâu, đây cũng không phải lỗi của Carlos a = =]

Carlos đáp lại một nụ cười xoa dịu. Kể từ khi Estes mang thai tính tình của cậu càng ngày càng không tốt mà tương phản là tính tình của Carlos càng ngày càng trở lên ôn hòa. Khuôn mặt lạnh lùng nguyên bản giờ nhìn không thấy đâu nữa mà mỗi ngày đều là khuôn mặt tràn ngập tươi cười.

Bởi vì nghiên cứu trong bộ sách nuôi con có nói hoàn cảnh chung quanh sẽ ảnh hưởng tới thai nhi cho nên để phòng ngừa bảo bảo chưa được sinh ra trong tương lai cũng mang bộ mặt lạnh như băng như mình nên mỗi ngày Carlos đều hướng gương luyện tập tươi cười, mặt hắn cũng đều cười đến cương cứng rồi.

Estes cảm thấy việc đó thực ngốc nhưng cũng không muốn đả kích tính tích cực của Carlos nên vẫn coi như không biết gì về vấn đề này cả,

An Khải Lệ Mễ lại sử dụng vài cái ma pháp đo lường nữa “Dựa theo tình huống phát dục của thai nhi, mang thai kì hắn là sẽ giống như chủng tộc trước của Carlos, khoảng tầm 7 tháng. Cho nên trước hai tháng các người cũng nên chuẩn bị sẵn sàng đi. Tốt nhất là có thể đi đến yêu tộc thỉnh vài vị yêu tinh có kinh nghiệm đến hỗ trợ hoặc là đi nhân ngư tộc hỏi một chút, các nàng tuy dễ trúng những nam tính nhân ngư có rất nhiều loại chủng tộc có thể họ sẽ biết chút gì đấy. Dù sao chúng ta cũng chả có ai có kinh nghiệm cả”

“Đã nhờ vài vị tiểu tinh linh đi hỏi thăm, tin tưởng là sẽ rất nhanh có hồi đáp” Carlos đáp, kể từ khi bụng Estes bắt đầu nổi lên, hắn liền luôn luôn lưu ý phương diện này, mặc kệ là chuẩn bị phòng sinh cho đến người đỡ đẻ mà thậm chí ngay cả những việc cần chú ý trước và sau khi sinh sản hay kiêng dè Carlos cũng đã xem qua không ít bộ sách, mỗi thứ đều lý giải phi thường rõ ràng.

Không thể không nói hiện tại Carlos càng ngày càng có phong phạm của vú em mà Estes lại ngược lại, trừ bỏ ăn thì chính là ngủ đều sắp vượt mặt cả lợn rồi.

Bất quá Carlos tỏ vẻ rất thích ý tiếp tục dưỡng tiểu trư khả ái này là được.

“Ha ha, năng lực của người ta còn có thể yên tâm. Nếu Estes chính mình làm thì hẳn là cần tất cả mọi người cùng tham gia hỗ trợ mới được” An Khải Lệ Mễ rất tin tưởng Carlos. Hắn tới nơi này không lâu lắm

nhưng mặc kệ làm cái gì cũng đều rất xuất sắc, thái độ lại nghiêm túc, tư duy nhanh nhạy, chịu được khổ đó là những đức tính mà tiểu tinh linh mấy trăm tuổi cũng chưa chắc có thể so sánh được với.

Nếu nói ngay từ đầu mọi người là bởi vì Estes mới tiếp nhận hắn thì hiện tại chính sức quyến rũ của bản thân hắn đã làm cho mỗi tộc nhân đều nguyện ý chấp nhận người xa lạ này, từ tận đáy lòng coi hắn như một phần của Tinh Linh tộc.

Estes nghe nàng nói vậy có chút ngượng ngùng, đáy lòng lại ẩn ẩn có chút tự hào. Tóm lại tâm tình rất phức tạp.

Rời đi chỗ của An Khải Lệ Mễ, vì hưởng ứng lời khuyên của nàng, Estes quyết định đi đến bên hồ tản bộ.

Carlos cũng không phản đối, hắn đã biết việc mình làm lúc trước cũng không đúng đắn hiện tại đã được An Khải Lệ Mễ chỉ ra sai lầm thì tự nhiên cần sửa lại rồi.

Carlos một tay ôm lấy thắt lưng của Estes, một tay nắm tay cậu, giúp cậu chậm rãi đi tản bộ.

“Anh xem, An Khải Lệ Mễ trưởng lão đều nói em ít vận động vậy mà anh còn suốt ngày ngăn cản em. Nếu về sau bảo bảo bị béo phì em khó sinh thì phải làm sao bây giờ?” Estes oán hận nói.

Bụng của Estes cũng không tính là quá lớn những đã có sức nặng rồi, hành động cũng không còn linh mẫn như lúc trước nữa, hai chân lại thường xuyên bị đột nhiên rút gân. Cho nên để phòng ngừa sự cố ngoài ý muốn phát sinh, Carlos luôn ôm cậu như vậy mới cho phép cậu được đi lại trong phòng. Nhưng phần lớn thời gian hắn đều bề bộn nhiều việc cho nên cơ hội vận động mới ít.

Carlos nhíu nhíu mày vì câu nói đen đủi của cậu “Không cần nói lung tung, anh đã xin Al cho tạm nghỉ việc rồi, mấy tháng sau anh sẽ luôn túc trực bên cạnh em”

Bất đồng với Estes có thể vô hạn nghỉ ngơi thẳng cho đến khi hài tử của bọn họ được sinh ra. Ngoài việc chiếu cố Estes ra Carlos còn phải tiếp tục công việc của người đưa thư. Nhưng mọi người cũng biết hắn muốn chiếu cố dưỡng phụ cho nên cũng không đem mấy bao hàng quá xa tốn công sức và thời gian giao cho hắn. Tất cả công tác đều có thể giải quyết trong một buổi, tuyệt không chậm trễ hắn về nhà chăm sóc dưỡng phụ vào buổi tối.

“Thật sao?” Estes có chút kinh hãi. Hiện tại có rất nhiều việc cậu không thể làm, luôn phải ở nhà một mình. Tuy rằng các bằng hữu cũng thường xuyên ghé qua thăm cậu nhưng Carlos không ở bên cậu vẫn luôn cảm thấy thực tĩnh mịch.

“Àn, về sau anh sẽ xem có thể thay đổi việc khác không. Đến lúc đó chúng ta sẽ luôn có thời gian để ở cùng bảo bảo” Carlos xoa xoa đầu của cậu. Công việc người đưa thư phải chạy khắp nơi này quả thật không phù hợp cho những nhà cần dưỡng dục tiểu bảo bảo như bọn họ. Vẫn là tìm việc khác có nhiều thời gian dư thừa một chút, tốt nhất là làm ở trong nhà ấy “Em có nghĩ ra được làm gì không?”

“Làm gì? Em chỉ biết mỗi chiếu cố cây cối thôi” Estes có chút xấu hổ, chiếu cố cây cối là việc mà tất cả các tiểu tinh linh đều có thể làm, nói như vậy thì có vẻ cậu không tinh thông thứ gì cả.

“Như vậy đã rất lợi hại rồi, chúng ta có thể tự gieo trồng một mảnh vườn, thích cái gì liền trồng cái đó” Carlos hiện tại đã chính thức là một tiểu tinh linh cho nên loại kĩ năng thiên phú này hắn cũng có, mặc dù năng lực so với các tiểu tinh linh khác kém hơn rất nhiều hơn nữa còn không thể sáng tạo ra loại cây mới nhưng những cây cối đơn giản thì hắn vẫn có thể tạo ra được”

Sinh hoạt của tiểu tinh linh kì thật rất đơn giản. Tự cấp tự túc hoàn toàn không có vấn đề gì cả, công tác cũng chỉ là để giết thời gian và rèn luyện bản thân mà thôi.

Hơn nữa bọn họ bây giờ còn có không ít thời gian để đi suy xét vấn đề này.

“Hảo” Estes gật gật đầu, đa phần khi Carlos đã quyết định thì cậu cũng sẽ không phản đối.

Bọn họ ở bên hồ đi bộ trong chốc lát rồi sẽ quay về nhà. Hiện tại trên nguyệt hồ đều là sương trắng, cũng chả có gì để ngắm cả.

Sau khi về nhà, Carlos chuẩn bị đồ ăn cho Estes, hai tiểu tinh linh cùng nhau ngồi xuống ăn cơm.

Ăn cơm trưa xong, Estes ngáp một cái, cậu có chút mệt mỏi.

“Hiện tại đừng đi ngủ vội, tránh cho trứng bụng” Carlos ôm lấy cậu ngồi xuống, bàn tay to đặt lên trên bụng cậu, chậm rãi xoa, giúp cậu dễ tiêu hóa hơn.

Xoa nhẹ một lúc, Estes liền cảm thấy không còn trướng nữa, với lấy một quyển sách đưa cho Carlos còn mình thì vẫn ngồi ở trên đùi của hắn tỏ vẻ muốn nghe hắn đọc chuyện xưa.

Carlos một bên đọc sách, một bên vuốt ve mái tóc đã mọc dài ra của cậu. Trong tiếng kể trầm thấp của hắn, Estes rất nhanh liền ngủ.

Nghe tiếng ngáy vững vàng truyền tới, Carlos buông sách trong tay ra thật cẩn thận ôm lấy cậu. Đưa cậu quay về phòng, đặt lên giường, bản thân thì nằm xuống một bên sau đó kéo chăn lên đắp cho cả hai người. Sau khi xác định không có khe hở nào liền cứ như vậy ôm cậu ngủ.

63. Chương 63: Hoàn

Estes vẫn nghĩ sinh hài tử là một việc vô cùng thống khổ và đáng sợ -mọi người đều nói nó rất đau nhưng khi đến lượt cậu sinh, cậu lại đột nhiên có cảm giác mình bị lừa.

Bốn mùa ở Vương Quốc Đồng Thoại biến hóa cũng không lớn, sau khi vào mùa hè rồi thời tiết cũng không quá mức nóng bức. Những tinh linh yêu thích cái nóng của mùa hè cũng sẽ chỉ ở trong rừng chế tạo nóng bức để phục vụ cho những loài động thực vật có chung sở thích chứ không có ý định đi thăm những vị bằng hữu khác.

Ở trong chỗ ở của Tinh Linh Nữ Vương, Estes mặc chiếc áo choàng rộng thùng thình được chuẩn bị đặc biệt cho cậu, ngồi ở trong vườn hoa được chăm sóc vô cùng tốt, hưởng thụ ánh nắng ấm áp của mùa hè. Một tay cầm thìa một tay cầm dưa hấu, từng miếng từng miếng ăn vô cùng ngon miệng.

Carlos chiếu cố cây cối trong vườn, một bên rèn luyện ma pháp cho càng thêm thuần thực một bên thường thường ngẩng đầu lên chú ý tình huống của bạn hữu.

Tuy rằng dưa hấu ăn nhiều quá cũng không tốt nhưng các tiểu tinh linh ở đây lấy thực vật làm món chính cho nên bộ vị của bọn họ có biện pháp đối phó với thực vậy vì vậy cũng không cần quá lo lắng về vấn đề này. Carlos cũng không ngăn cản Estes càng ngày sức ăn càng tăng, bất quá để phòng ngừa thai nhi phát dục quá tốt tản bộ buổi sáng sớm và chạng vạng tối càng thêm trọng yếu.

Estes ăn xong nửa quả dưa hấu mới thỏa mãn ợ một cái. Ngay sau đó bụng của cậu bắt đầu có điểm lạnh nhưng cũng không để ý lắm vì vốn dư hấu ăn xong đều là như vậy.

Cậu rời đi bóng râm, đỡ bụng gian nan đi qua đi lại trong vườn hoa, việc này gọi là tiêu thực.

Chỉ trong chốc lát, dương quang ấm áp đã xua tan đi cảm giác mát lạnh trong bụng cậu. Estes thoải mái nheo lại ánh mắt nhưng ngay sau đó, bụng cậu tê rần.

Estes cảm giác được thai nhi đang chuyển động, đầu tiên cậu nhíu hạ mi sau đó cười tủm tỉm sờ sờ bụng của mình. Đạo gần đây hài tử đã có ý thức riêng của chính mình, tuy rằng vẫn chưa thể trao đổi được nhưng ngẫu nhiên chuyển động vẫn có thể truyền đạt được cảm xúc của thai nhi cho bọn họ.

Vui sướng, vui thích, không muốn xa rời... Các loại tình cảm tốt đẹp dao động làm cho những vị phụ huynh trẻ tuổi vô cùng cảm động.

“Làm sao vậy ?” luôn luôn chú ý Estes, Carlos đã buông xéng trong tay ra đi tới cạnh cậu.

“Bảo bảo cử động ” Estes mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở) nhìn Carlos cười nói, sau đó lại a một tiếng “Nó lại động, gần đây nó thực hoạt bát a”

Carlos nghe xong mặt mày lại là một mảnh lo lắng “Hoạt bát chú mới tốt, không có làm đau em chứ ?” hấn đặt tay lên bụng Estes, cảm thụ hài tử cử động nhưng rất nhanh, hấn nhúu lại mày.

Tần suất này, có phải quá nhanh rồi hay không ?

Estes nhúu lại mi gật gật đầu “Có điểm đau, hôm nay nó quá hoạt bát”

“Trên người còn có cảm giác gì nữa không ?” Carlos hỏi.

“Àn ?” Estes nghĩ nghĩ rồi nói “Trên đùi có chút ảm ướt”

Trên đùi ướt ? Carlos xốc lên áo choàng của cậu xem xét.

Bởi vì bụng quá lớn, mặc quần áo rất không thuận tiện cho nên dạo gần đây Estes đều chỉ mặc mỗi trường bào rộng thùng thình loại dành cho dựng phu mặc. Hơn nữa thời tiết độ ẩm cũng không thấp cho nên dưới trường bào cũng chỉ có một cái tiểu tiểu khó (quần lót) nhưng đây cũng là nhờ Carlos giúp cậu mặc.

Nhìn thoáng qua một cái Carlos liền biến chuyện gì đang xảy ra. Hấn thật cẩn thận ôm lấy Estes, bay đi tìm An Khải Lệ Mễ.

“Làm sao vậy ?” Estes vẻ mặt ngây ngốc, mà sau khi nhận ra phương hướng bọn họ đang bay đến liền hỏi “Vì sao lại đột nhiên đến chỗ An Khải Lệ Mễ trưởng lão ? Hôm qua không phải đã kiểm tra xong rồi sao ?”

Carlos cúi đầu nhìn cậu, khuôn mặt nguyên bản lo lắng lại thêm vài phần bất đắc dĩ “Nước ối của em vỡ rồi”

Nước ối vỡ ? Hơn nửa ngày sau Estes mới nhớ tới nước ối là cái gì, sau đó bưng tỉnh đại ngộ “Nguyên lai là bảo bảo muốn sinh a, vậy mà em còn tưởng là vừa rồi ăn không cẩn thận làm nước dưa hấu dây ra nữa chứ ” [người ăn như thế nào mà áo choàng không ướt bên trong lại ướt được chứ hả trời?]

Carlos cúi đầu đầy hắc tuyến “Ngày hôm qua không phải An Khải Lệ Mễ trưởng lão đã nói cho em biết những tình huống sẽ phát sinh trước khi sinh sao ?”

Estes không biết xấu hổ ngây ngô cười “Em không cẩn thận ngủ gật thôi mà”

Nhìn cậu như vậy chỉ biết không thể trông cậy cậu nhớ kĩ, cũng may còn có Carlos cẩn thận lắng nghe.

Rất nhanh, Carlos đã đi đến đích, còn chưa vào cửa đã hô to tên của An Khải Lệ Mễ.

“Làm sao vậy ? Sao lại kích động như vậy ?” An Khải Lệ Mễ rất nhanh liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ “Là Estes không thoải mái ở chỗ nào sao ?”

Carlos hắc nghiêm mặt (vừa đen, vừa nghiêm túc =)))) “Nước ối của em ấy vỡ rồi, ta nghĩ là em ấy sắp sinh”

“Trời ạ!” An Khải Lệ Mễ có chút kinh hoàng nhưng rất nhanh sau đó liền trấn định lại “Người đem cậu ấy đến phòng sinh trước đi, ta đi mời người đến hỗ trợ”

Ngày sinh của Estes cũng đã được dự đoán nằm trong mấy ngày nay nhưng An Khải Lệ Mễ cũng không ngờ tới là sẽ nhanh như vậy. Bọn họ mới tới kiểm tra hôm qua a !

Cũng may những thứ cần chuẩn bị cũng đã sớm được sắp xếp trong phòng sinh được làm riêng cho cậu trong “bệnh viện” Mà hai vị yêu tinh được mời tới hỗ trợ làm “bác sĩ khoa phụ sản” cũng đã đến sớm từ mấy ngày hôm trước rồi. Bọn họ được an bài ở ngay bên cạnh “bệnh viện” để tùy thời hỗ trợ.

Carlos gật gật đầu, đem Estes đưa vào phòng sinh, đặt cậu lên trên giường sau đó canh giữ ở một bên lo lắng đợi An Khải Lệ Mễ dẫn nhóm yêu tinh đến đây.

Hiện tại với hấn mà nói, mỗi một giây đều là dày vò.

Ngược lại người vốn nên khẩn trương nhất – Estes lại hoàn toàn không khẩn trương chút nào, thậm chí còn an ủi hấn “Anh không cần lo lắng quá đau, hiện tại em cảm thấy cũng không tệ lắm”

“Không đau sao ?” Carlos lấy qua khăn mặt xoa xoa cái trán đang bắt đầu chảy mồ hôi của cậu.

Lúc này không có cảm giác gì nhưng hiện tại phía dưới cơ thể đang truyền tới từng đợt đau đớn, thật sự là rất đau ! Nhưng nhìn đến Carlos lo lắng như vậy, Estes ngược lại cảm thấy mình vẫn có thể chịu đựng được cho nên cậu chỉ là lộ ra một nụ cười yếu ớt nói với Carlos “Không đau.”

Carlos càng đau lòng .

Rất nhanh , An Khải Lệ Mễ liền mang theo hai vị yêu tinh tiến vào.

Bộ dạng của yêu tinh và tiểu tinh linh thật sự giống, chỉ khác một chút là so với vẻ khả ái ngọt ngào của tiểu tinh linh thì bề ngoài của yêu tinh cũng giống như tên của bọn họ, là một loại yêu diễm mị hoặc. Ánh mắt của bọn họ là loại mắt kép của côn trùng, thoạt nhìn tựa như là bảo thạch được cắt vô cùng hoàn mỹ mà lỗ tai của bọn họ lại là lỗ tai ma nhung nhung của động vật nhưng cánh của bọn họ cũng giống của tiểu tinh linh, chẳng qua là nhiều loại hơn một chút mà thôi.

Các chủng tộc trí tuệ trong Vương Quốc Đồng Thoại đều có một loại thiên phú độc đáo riêng như tiểu tinh linh là gieo trồng, mỹ nhân ngư là tiếng ca, người lùn là óc sáng tạo ... mà thiên phú của yêu tinh lại chính là ma pháp.

Tiểu tinh linh cũng có ma pháp nhưng phần lớn ma pháp của bọn họ là nhằm vào thực vật mà ma pháp của yêu tinh mới là chân chính cường đại và dùng được nhiều mặt. Mỗi một việc họ làm đều thích sử dụng ma pháp.

Giống như hiện tại, hai vị yêu tinh được mời tới đảm nhiệm bác sĩ khoa phụ sản đang thảo luận nên sử dụng loại ma pháp nào.

Đầu tiên bọn họ sử dụng ma pháp kiểm tra.

“Tình huống rất tốt”

Theo sau câu nói là một ma pháp thấu thị (nhìn thấu)

“Tử cung nằm ở trong thành ruột. dựa theo tình huống cơ thể bảo đảm rất nhanh sẽ theo tràng xích (=)> đi ra”

An Khải Lệ Mễ bình tĩnh đại ngộ “Ra là vậy ! Ta từ trước tới nay vẫn luôn không rõ cái lỗ đấy có tác dụng gì, ra là để cho nam tính tinh linh dùng sinh bảo sao”

“Oh” hai vị yêu tinh cộng thêm Estes đang nằm trên giường đều có biểu tình đồng dạng.

Carlos nghe vậy, một đầu hắc tuyến.

Kỳ thật việc này không thể trách bọn họ được. Khi các chủng tộc trí tuệ trong Vương Quốc Đồng Thoại được tạo ra thì đã bỏ đi công năng bài tiết. Thân thể của bọn họ có thể hấp thu 100% chất dinh dưỡng từ thực vật sau đó các loại cặn bã đều sẽ hóa thành chất lỏng màu vàng từ phía trước bài tiết ra cho nên có thể nói địa phương phía sau kia chính là chưa bao giờ từng bị sử dụng qua.

Mà thân thể của bọn họ không có thoái hóa cũng thật sự là vạn hạnh.

“Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ ?” Carlos quyết định không để ý tới vấn đề này nữa.

“Cho cậu ấy ăn một chút gì, sau đó chờ đợi” Yêu tinh nói.

Chờ đợi ở đây là chờ đợi bảo đảm trong bụng Estes có dấu hiệu đi ra mà ở nhân loại thì gọi là chờ sản đạo (đường sinh sản) mở ra.

Nhưng hiện tại ở đây cũng không có ai là nhân loại cho nên sự chờ đợi của bọn họ liền biến thành quan sát hình ảnh qua thấu thị xem tiểu tử kia tự mở ra đường bắt đầu chui ra ngoài.

Carlos cảm thấy cảnh này thực quý dị nhưng mà ngay cả Estes đang phải chịu đựng đau đớn cũng cảm thấy hứng thú mà nhìn hình ảnh phản xạ trên tường qua ma pháp thấu thị. Dưới sự trợ giúp của yêu tinh, một bên hô hấp phối hợp tiểu tử kia, một bên còn hô cổ lên.

Tiểu tử kia cũng tựa hồ nghe được lời cổ vũ của cậu, động tác càng ngày càng linh hoạt, rất nhanh liền đi đến cửa sản đạo.

Một yêu tinh mắt đỏ nhìn tình huống của sản đạo sau đó nói “Có thể thấy được rồi, hẳn là đầu đi ra trước”

Một yêu tinh mắt lam khác gật gật đầu sau đó bắt đầu niệm một đoạn chú ngữ.

Estes chỉ cảm thấy đột nhiên đau đớn biến mất mà Carlos lại thấy rõ hài tử sắp sinh của mình khi bị ma pháp của yêu tinh mắt lam đánh trúng liền đột nhiên thu nhỏ lại sau đó dễ dàng trượt ra khỏi sản đạo rồi được yêu tinh mắt đỏ đã chờ sẵn ở ngoài tiếp lấy. Sau đó yêu tinh mắt lam lại tung thêm một ma pháp nữa, hài tử liền khôi phục kích cỡ ban đầu.

“Tốt lắm, ta mang bảo bảo đi tẩy rửa một chút. Người giúp Estes xử lý một chút rồi lại ra tiếp sau”

“An”

Yêu tinh mắt lam liền bình tĩnh ôm tân sinh viên đi, Carlos liếc mắt một cái cũng chưa kịp bởi vì hẳn vẫn còn đang bị vây trong trạng thái khiếp sợ.

Như vậy là xong rồi ? ! Carlos nhìn về bạn lữ nằm ở trên giường, cái bụng nguyên bản phình to giờ đã hoàn toàn khô quắt lại, yêu tinh mắt đỏ đang sử dụng một đồng ma pháp cho cậu. Đầu tiên là kiểm tra sau đó là chữa khỏi cuối cùng là rửa sạch.

Quả thật là đã sinh a....không biết vì sao, Carlos có loại cảm giác rất không chân thật.

“Quả nhiên không hổ là người đỡ đẻ tốt nhất, năng lực của các người quá tuyệt vời “An Khải Lệ Mễ cao hứng nói.

“Đúng vậy, chúng ta là tốt nhất ” Yêu tinh lạnh nhạt tiếp nhận lời khen ngợi của nàng không có chút ý tứ khiêm tốn nào.

Tuy rằng trải qua đau đớn ban đầu tiếp đó cậu liền không cảm thấy gì nữa nhưng vẫn là bị vết sạch hết tinh lực, cả người đều buồn ngủ nhưng là hiện tại cậu rất muốn nhìn xem hài tử a “Có thể cho ta xem bảo bảo được không ?”

“Không thành vấn đề, đồng bạn của ta rất nhanh sẽ ôm hẳn trở lại. Nga quên không nói ! Vừa rồi ta đã nhìn qua một chút kia là một tiểu nam hài khá ái a”

“Thật không ?” Estes lo lắng nhìn cửa.

Quả nhiên không bao lâu, yêu tinh mắt lam liền ôm hài tử quay về.

Estes ngồi dựa vào trên người Carlos, tiếp nhận tiểu bảo bảo đã được tắm rửa sạch sẽ bao vây ở trong tã lót.

Lúc này tiểu bảo bảo bởi vì vừa mất rất nhiều khí lực mà phi thường mệt mỏi, ngủ vô cùng ngon.

Tiểu bảo bảo mới sinh ra làn da nhăn nheo hơn nữa còn đỏ lên cũng không phải là dễ nhìn cho lắm nhưng ở trong mắt bọn họ đây lại là bảo bảo xinh đẹp nhất trên thế giới.

“Lỗ tai của nó giống của anh” Estes sờ sờ tiểu bảo bảo, nói ra phát hiện của bản thân. Trên đầu của tiểu bảo bảo có một đôi thú nhĩ (tai thú) màu trắng. Bởi vì mới sinh nên thú nhĩ trông phồng nộn nộn, bên trên còn có thưa thớt một ít lông cũng giống như trên tiểu đầu của nó vậy.

Carlos có thể nhìn ra tóc trên đầu bảo bảo cũng trắng như lỗ tai của nó vậy. Hẳn thật cẩn thận xóc lên tã lót, nhưng mà “Nó không có cánh” này đối với một tiểu tinh linh cũng không phải là chuyện tốt gì.

Estes cũng có chút lo lắng.

An Khải Lệ Mễ lại mở miệng nói “Cũng không có vấn đề gì đâu, các người có thể tìm nữ vương hỗ trợ mà, nàng hẳn là sẽ vui lòng giúp các người giải quyết vấn đề này”

Vậy là tốt rồi, hai vị tinh linh vừa lên chức phụ thân đều nhẹ nhàng thở phào.

“Oa, nó còn có đuôi này, thực khá ái !” Estes kinh hỉ nói sau đó còn đụng đụng vào cái tiểu đuôi sói kia.

Vậy hẳn là giống như Carlos, về sau lớn lên hẳn là cũng sẽ mọc dài ra một bộ lông, Estes vui rạo rục nghĩ.

“Quả thực rất khả ái a” An Khải Lệ Mễ và hai vị yêu tinh đều tiến lại đây “Nó thật đặc biệt, các người đã nghĩ ra cái tên nào hay cho nó chưa ?”

Hai vị phụ thân cùng nở nụ cười tương tự sau đó nhìn về phía tiểu bảo bảo ở trong lòng đang bởi vì bị người vậy xem mà bất mãn mở ra đôi mắt lục sắc.

“Legolas, tiểu lá cây của chúng ta”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-linh-tren-vai-da-thu>